

การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง "แม็คเบธ" ของวิลเลียม เชกสเปียร์

นายศรุต รัตนวิจิตร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

CROSS MEDIA ADAPTATION OF WILLIAM SHAKESPEARE'S "MACBETH"

MR. SARUT RATANA VIJIT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Communication Arts
Faculty of Communication Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2012
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง "แม็คเบธ" ของวิลเลียม เชกสเปียร์
โดย	นายศรุต รัตนวิจิตร
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธุ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธุ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร. กฤษณะ พันธุ์เพ็ง)

ศรุต รัตนวิจิตร : การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง "แม็คเบธ" ของ วิลเลียม เชกสเปียร์.

(CROSS MEDIA ADAPTATION OF WILLIAM SHAKESPEARE'S "MACBETH")

อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ.ดร. จิรยุทธ์ สินธุ์พันธ์, 271 หน้า.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเล่าเรื่องและการดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง "แม็คเบธ" ของวิลเลียม เชกสเปียร์ ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ จำนวนทั้งหมด 12 เรื่อง โดยใช้การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ร่วมกับการวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์

ผลการวิจัยพบว่า โครงเรื่องในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ ยังคงปรากฏโครงเรื่องหลักเหมือนในบทละคร แต่อย่างไรก็ดี การดำเนินเรื่องในสื่อต่างๆมีการดัดแปลงให้มีลักษณะที่ต่างไปจากบทละคร ทั้งการตัดฉากที่ไม่เกี่ยวข้อง กับตัวละครเอกออกและปรับเปลี่ยนตอนจบให้ต่างไปจากบทละคร การเพิ่มเส้นเรื่องที่ผ่านการถูกตีความใหม่อย่างเช่น เรื่องการทรยศหักหลัง การปะทะกันระหว่างศาสนาเก่าและใหม่ เป็นต้น รวมถึง ใส่เนื้อหาและเส้นเรื่องที่ตีความใหม่เพื่อให้เข้ากับ บริบทของเวลาและสถานที่ที่เปลี่ยนไป แก่นเรื่องส่วนใหญ่ยังคงพูดถึงการกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของ มนุษย์เหมือนในบทละคร แต่มีบางเรื่องที่ปรับเปลี่ยนข้อคิดและแก่นเรื่องให้ต่างไปจากของเดิม ส่วนความขัดแย้งนั้น ส่วนใหญ่ ยังคงปรากฏความขัดแย้งระหว่างตัวละครและความขัดแย้งภายในจิตใจที่มีลักษณะเช่นเดียวกับในบทละคร

ทางด้านตัวละครเอกชายในสื่อต่างๆยังคงมีลักษณะร่วมที่เป็นชายผู้เก่งกาจในอาชีพการงานแต่กลับมีกิเลสและความอยากเหมือนแม็คเบธในบทละครอยู่ แต่บางเรื่องได้ปรับเปลี่ยนภูมิหลังของตัวละครเอกชายให้ตรงตามฉากหลังที่เกิดขึ้น ลดถอนความสูงศักดิ์ และปรับเปลี่ยนลักษณะของตัวละครเอกบางอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ถูกเพิ่มเข้าไปในเรื่อง ส่วน ตัวละครเอกหญิงอย่างเลดีแม็คเบธ แม้จะยังมีลักษณะของผู้หญิงที่มีความปรารถนาแรงกล้าเหมือนในบทละคร แต่มีการ นำเสนอภาพที่แตกต่างกันออกไป ทั้งภาพของหญิงที่มีความเด็ดเดี่ยวและกล้าหาญดุจชายชาติวีรภาพของหญิงที่เก่ง ฉลาด มีเสน่ห์ และอ่อนโยน รวมถึงภาพของผู้หญิงที่ไร้เดียงสาและอ่อนแอ ตัวละครรองอื่นๆก็มีการปรับเปลี่ยนลักษณะตัวละครให้เข้ากับเนื้อเรื่อง และฉากหลังที่ถูกปรับเข้ามาด้วยเช่นกัน

ฉากที่ปรากฏในสื่อต่างๆส่วนใหญ่ถูกปรับเปลี่ยนทั้งเวลาและสถานที่ให้ต่างไปจากบทละคร แต่ยังคงปรากฏ ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นจากกิเลสและบรรยากาตในเรื่องที่สะท้อนด้านมืดของมนุษย์อยู่เช่นเดิม ส่วนสัญลักษณ์นั้น ยังคงนำเลือด แม่มด และกริชมาสื่อความหมายเหมือนในบทละคร แต่บางเรื่องได้นำสัญลักษณ์มาขยายความหมายเพิ่มขึ้นกว่าบทละคร รวมถึง เพิ่มสัญลักษณ์ที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้าไปเพื่อเน้นความหมายบางอย่างด้วย สุดท้ายคือ มุมมองการเล่าเรื่อง มีทั้งที่ยังคงเล่าเรื่อง แบบรู้รอบด้านในลักษณะเดียวกับบทละคร แต่บางเรื่องมีการตัดบททำฟุ้งออกและใช้ภาพ ทำท่าง และความคิดของตัวละครแทน รวมถึงปรับเปลี่ยนมุมมองการเล่าเรื่องให้ต่างไปจากบทละครเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ผู้สร้างสรรค์ต้องการ

สาขาวิชานิเทศศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา2555..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5484694128 : MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS : CROSS MEDIA / ADAPTATION / WILLIAM SHAKESPEARE / MACBETH

SARUT RATANA VIJIT : CROSS MEDIA ADAPTATION OF WILLIAM SHAKESPEARE'S
"MACBETH". ADVISOR: JIRAYUTH SINTUPHAN, Ph.D., 271 pp.

This research aims to analyze narrative patterns and cross-media adaptation of William Shakespeare's *Macbeth* in theaters, television dramas, animations, and films totaled 12 media by means of textual analysis, documentary research, and interview.

The study result shows that although the plots in all media resemble that of Shakespeare's *Macbeth* in the dimensions of a story process and a narrative sequence; there are some omission of sceneries which do not concerned the protagonists' actions, transformation of the ends, addition of new interpretive storylines such as treachery and conflicts between old and new religions, and also, insertion of new details and storylines in regard to the transformed contexts.

In most of the media, theme of extreme desire for power is maintained but in some other media, the theme and the message derived from the story are changed. In all media, the conflicts between characters and their inner conflicts are similar to those in Shakespeare's.

In all media, Macbeth is still characterized as a capable man with exceeded desire. However, in certain media, his backgrounds are changed, his ranks of honor are lessened, and some of his characteristics are modified in regard to the transformed stories and contexts. Although Lady Macbeth is still presented as being obsessed with a desire for power in all media, she is variously characterized. In certain media, she is strong, assertive, and macho while in some other media, she is intelligent, charming, and gentle and in some media, she is innocent and weak. Other supporting characters are also characterized and modified in according to the transformed story and context.

In most media, sceneries and context are changed while the turmoil and the sinister atmosphere are maintained. Blood, witches, and a dirk are still used as symbols in all media but in some media, these symbols are further modified and the new symbols are introduced. Finally, the narrative points of view in most media are still omniscient but in some media, the soliloquies are replaced by the use of gestures, pictures, and thoughts and the points of view are changed in regard with the objectives of the media producers.

Field of Study:Communication Arts..... Student's Signature.....

Academic Year2012..... Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

กว่าที่งานวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะสำเร็จได้นั้น ต้องพบเจอกับอุปสรรคมากมายที่มาขวางทาง
 ผู้จดหมายที่เป็นวิทยานิพนธ์เล่มนี้ อย่างไรก็ตามก็ยังมีผู้คนมากมายที่คอยให้ความช่วยเหลือและผลักดัน
 ให้ผู้วิจัยสามารถเดินทางมาถึงเส้นชัยตามที่มุ่งหวังไว้ได้ ก่อนอื่น ผู้วิจัยต้องขอขอบพระคุณ
 อย่างสูงต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้ นั่นคือ อ. ดร. จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์ ที่คอยให้คำปรึกษา
 ที่มีคุณค่าและมีประโยชน์แก่ผู้วิจัย อีกทั้งยังคอยดูแลและกระตุ้นให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ
 ขอขอบพระคุณ รศ. ถิรนนท์ อนุวัชรศิริวงศ์ และ อ.ดร.กฤษณะ พันธุ์เพ็งที่ให้คำแนะนำและชี้แนะ
 สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ขอขอบพระคุณ คุณสุชิตา เขมวิลาสที่ให้การอนุเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง *Shakespeare
 Must Die* มาศึกษา ขอขอบพระคุณ คุณนินาท บุญโพธิ์ทอง ที่ให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ของละครเวที
 เรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* แก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณ คุณกิตติศักดิ์ สุวรรณโกสินที่ช่วยแนะนำข้อมูล
 ละครเวที เรื่อง *มงปาลมหาบุรุษ* ขอขอบพระคุณคณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาศิลปการละคร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ความอนุเคราะห์บันทึกการแสดงละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ* มาศึกษา
 เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณ อ.ดร. ภาสกร อินทุमारและอาจารย์ภาควิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ
 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่ให้คำแนะนำอันมีค่าเกี่ยวกับบทละครเรื่อง *แมคเบธ*

ขอขอบคุณ คุณแม่ที่คอยให้กำลังใจและคอยช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่าง ขอขอบคุณไอริสา
 ที่คอยอยู่ดูแลและมอบความสุขให้ตลอดเวลา ขอขอบคุณครอบครัวรัตนวิจิตร สุดท้ายขอขอบคุณเพื่อนๆ
 ปริญญาโททุกคนในสาขาวิชาสุนทรียะและบันเทิงคดีที่ช่วยเหลือกันและกันมาตลอด 2 ปีที่รู้จักกัน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหำนำวิจัย.....	3
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 คำจำกัดความ.....	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 แนวคิดบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์.....	9
2.2 แนวคิดการดัดแปลงและการดัดแปลงข้ามสื่อ.....	18
2.3 แนวคิดการเล่าเรื่อง.....	24
2.4 แนวคิดประเภทและลีลาของเรื่องเล่า.....	32
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	39
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
3.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
3.4 การนำเสนอข้อมูล.....	42

บทที่	หน้า
4	การเล่าเรื่องในบทละคร “แม็คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์..... 43
4.1	โครงเรื่อง..... 44
4.2	แก่นเรื่อง..... 54
4.3	ความขัดแย้ง..... 58
4.4	ตัวละคร..... 60
4.5	ฉาก..... 75
4.6	สัญลักษณ์..... 78
4.7	มุมมองการเล่าเรื่อง..... 81
5	การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง “แม็คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์..... 82
5.1	โครงเรื่อง..... 82
5.2	แก่นเรื่อง..... 156
5.3	ความขัดแย้ง..... 165
5.4	ตัวละคร..... 172
5.4.1	ตัวละครเอกชาย..... 172
5.4.2	ตัวละครเอกหญิง..... 181
5.4.3	ตัวละครอื่นๆ..... 187
5.5	ฉาก..... 206
5.6	สัญลักษณ์..... 227
5.7	มุมมองการเล่าเรื่อง..... 242
6	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 244
6.1	สรุปผลการวิจัย..... 244
6.2	อภิปรายผลการวิจัย..... 249
6.3	ข้อจำกัดในงานวิจัย..... 253
6.4	ข้อเสนอแนะ..... 253
	รายการอ้างอิง..... 254
	ภาคผนวก..... 259
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์..... 271

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	สรุปการดำเนินเรื่องและโครงเรื่องในบทละครเรื่อง <i>แม่คเบธ</i>45

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ภาพด้านนอกและด้านในของโรงละคร The Globe ในปัจจุบัน.....	16
2	โครงสร้างของโรงละครสาธารณะในยุคอลิซาเบ็ธ.....	18
3	โครงสร้างการเล่าเรื่องรูปทรงพีระมิดหรือรูปตัววีของ กุสตาฟ เฟรียแท็ก.....	25
4	แม่มดปรากฏตัวเพื่อมานัดเจอกับแม็คเบธ.....	83
5	ทหารบาดเจ็บรายงานข่าวสงครามแก่ดันแคนและแม่มดทำนายอนาคตแก่แม็คเบธ.....	84
6	แม็คเบธส่งลูกน้องให้ไปสังหารแบงโควและฟลิอันซ์.....	85
7	แม็คเบธตกใจเมื่อเห็นวิญญาณแบงโควในงานเลี้ยง.....	85
8	แม็คเบธตะลึงเมื่อรู้คำทำนายว่าลูกหลานของแบงโควจะสืบทอดตำแหน่งกษัตริย์.....	86
9	แม่มดปรากฏตัวขณะที่แม็คเบธกำลังถูกแม็คดัฟฆ่าในฉากจบ.....	87
10	ภาพเปิดเรื่องที่คนเก็บขยะกำลังกินอาหารในรถเก็บขยะและใจสอนลูกครวใหม่.....	88
11	คนเก็บขยะทำนายอนาคตให้กับใจและบิลลี.....	88
12	ใจเตรียมลงมือสังหารดันแคน.....	90
13	ใจ, เอลลา และตำรวจแถลงข่าวการตายของดันแคน.....	91
14	ใจไม่พอใจบิลลีที่มาส่งลูกน้องข้ามหัวตน.....	92
15	ใจเห็นวิญญาณบิลลีปรากฏและเสียใจต่อสิ่งที่ตนทำไปกับเพื่อนสนิทตน.....	92
16	เมื่อใจรู้ว่าตนถูกคำทำนายของคนเก็บขยะหลอกจึงยอมให้ปีเตอร์ฆ่าจนตาย.....	93
17	มัลคอล์ม เห็นลูกชายของบิลลี ในฉากจบของละครโทรทัศน์เรื่อง <i>Macbeth</i> (2005).....	94
18	ทหารรายงานข่าวสงครามแก่ดันแคนและนางพยาบาลนัดกันมาเจอแม็คเบธ.....	95
19	แม็คเบธและแบงโควพบกับนางพยาบาลที่มาทำนายอนาคตให้.....	95
20	แม็คเบธเดินกลับมาพร้อมกริชที่สังหารดันแคนและแม็คดัฟและครอบครัว เดินทางมาถึงที่พักของแม็คเบธเพื่อปลุกดันแคน.....	96
21	แม็คเบธตกใจเมื่อเห็นวิญญาณแบงโควปรากฏในงานเลี้ยง.....	97
22	นางพยาบาลปรากฏตัวก่อนแม็คเบธจะตาย.....	98
23	ภาพในฉากจบ แม็คเบธจับมือที่เปื้อนเลือดของภรรยาขณะที่ลิฟท์ลงไปเรื่อยๆ.....	99
24	ภูตผีสามตนมารวมตัวกันเพื่อนัดเจอกับแม็คเบธ.....	99
25	ภูตผีสามตนทำนายอนาคตให้กับแม็คเบธและแบงโคว.....	100

ภาพที่		หน้า
26	แม่คเบธเห็นวิญญาณแวงโควโผล่ในงานเลี้ยง.....	102
27	แม่คเบธเห็นภาพหลอนของภรรยาและลูกแม่คคัพจนทำให้เขาถูกแม่คคัพฆ่าตาย.....	103
28	แม่มดมารวมตัวกันเพื่อนัดเจอแม่คเบธและทำพิธีดูไส่แม่คเบธ.....	104
29	แม่คเบธและแวงโควขี่ม้ามาพบกับแม่มดและนักบวชมาบอกข่าวดีแก่แม่คเบธ.....	105
30	แวงโควสงสัยแม่คเบธว่าอยู่เบื้องหลังการตายตันแคน.....	106
31	แม่คเบธตกใจเมื่อเห็นวิญญาณแวงโควและตันแคนปรากฏในงานเลี้ยง.....	107
32	แม่คคัพประกาศชัยชนะหลังจากฆ่าแม่คเบธและแม่มดปรากฏในตอนจบเรื่อง.....	109
33	การเปิดเรื่องในภาพยนตร์เรื่อง <i>Throne of Blood</i> ด้วยสถานที่ ที่เต็มไปด้วยหมอกควัน.....	110
34	ทหารส่งข่าวการรบแก่มหาประมุข และวาชิสุกับมิกิเจอวิญญาณร้ายในป่าไผ่แมงมุม.....	111
35	อาซาจิช่วยวาชิสุให้ลงมือสังหารมหาประมุขที่ได้เดินทางมาพักที่ปราสาทของวาชิสุ.....	111
36	วาชิสุเห็นวิญญาณของมิกิในงานเลี้ยงและซามูไรนักฆ่านำหัวของมิกิมาให้วาชิสุ.....	113
37	จุดจบของวาชิสุและแทงหินที่มาปรากฏอีกครั้งในตอนจบ.....	114
38	แม่มดทำพิธีและได้นัดกันเพื่อมาเจอกับแม่คเบธ ณ ลานกร้าง.....	115
39	ตันแคนเสด็จมาที่สนามรบและรอสรายงานข่าวการรบให้ตันแคนทราบ.....	116
40	แม่คเบธและแวงโควพบแม่มดและได้ทำนายอนาคตให้กับทั้งคู่.....	116
41	แม่คเบธเห็นภาพของกรีซปรากฏก่อนจะสังหารตันแคนในขณะที่เขาตื่นอยู่.....	118
42	ผีแวงโควปรากฏในงานเลี้ยงจนทำให้แม่คเบธเกิดอาการบ้าคลั่งขึ้น.....	119
43	ทหารหัวเราะชอบใจหลังจากที่แม่คเบธตายและนำหัวแม่คเบธมาเสียบประจาน.....	120
44	ภาพฉากจบที่โดนัลเบนมาพักหลบฝนบริเวณที่อยู่ของแม่มด.....	121
45	Pundit และ Purohit จับตัวลูกน้องของ Mughal เพื่อให้สารภาพก่อนที่จะยิงเขาตาย.....	121
46	Pundit ทำนายอนาคตให้กับ Maqbool.....	122
47	Nimmi ย้าย Maqbool ระหว่างเดินทางไปไหว้พระ.....	123
48	Abbaji ถูก Devsare จับตัวไปสืบทัดที่โรงพักและ Abbaji สั่งให้ Guddu กับ Sameera แต่งงานกัน.....	124
49	Maqbool และ Nimmi ร่วมมือกันสังหาร Abbaji และใส่ร้าย Usman.....	126
50	Maqbool ตกใจเมื่อเห็นศพของ Kaka ลืมตาขึ้นมา.....	126

ภาพที่	หน้า	
51	เมื่อ Maqbool เห็น Guddu และ Sameera รับลูกของ Nimmi มาเลี้ยงดู เขาก็สำนึกและเดินออกจากโรงพยาบาลอย่างไร้สติก่อนถูก Boti ยิงตาย.....	128
52	แม่มดสามตนมารวมตัวกันเพื่อนัดพบแม่คเบธและแม่คเบธและเลดีแม่คเบธ มาเยี่ยมศพลูกชายตนที่สุสาน.....	129
53	พวกดันแคนซื้อขายยากับพวกแม่คดอนนอร์ดที่เล่นไม่ซื่อจนถูกจับได้ในที่สุด.....	130
54	แม่คเบธเจอแม่มดที่คลับคอร์ดอร์วและเลดีแม่คเบธนอนหมดสติในอ่างอาบน้ำ.....	130
55	แม่คเบธสังหารดันแคนในขณะที่ตื่นอยู่.....	131
56	แม่คเบธเห็นวิญญาณบางโควในกระโจมระหว่างงานเลี้ยง.....	133
57	ภาพจบที่แม่คตฟเดินปลอบปลิวซ์และแม่คเบธนอนตายเคียงข้างภรรยาตน.....	134
58	หญิงสาวนำอาหารและผลไม้มาไหว้พระแม่อุมาเทวี และคุณหญิงสามคนนัดกัน เพื่อมาเจอกับเมฆเด็ด.....	135
59	การแสดงละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ด และท่านผู้นำนั่งคิดถึงวันที่เขาชนะเลือกตั้ง.....	136
60	เมฆเด็ดและบางโคพบกับแม่มดและภรรยาเมฆเด็ดสวดมนต์ขอให้ความชั่ว มาช่วยให้เธอกล้างทำเรื่องผิดศีลธรรม.....	137
61	เมฆเด็ดไม่มีสติหลังจากสังหารดันแคนและบุตรอดคุยกับคนขายกาแพ.....	138
62	ลูกน้องของท่านผู้นำถามผู้กำกับละครเวทีถึงหน้าตาของนักแสดง ที่คล้ายกับท่านผู้นำ.....	138
63	ท่านผู้นำตกใจเมื่อเห็นวิญญาณบางโคปรากฏในงานเลี้ยง.....	139
64	เมฆดับเดินทางไปหามันคำที่ซานาดูและภรรยาเมฆเด็ดเกิดอาการป่วยทางจิต.....	141
65	ลูกน้องท่านผู้นำรุมทำร้ายคนดูละครและผู้กำกับละครเรื่อง เมฆเด็ด.....	142
66	ท่านผู้นำแถลงออกกฎอัยการศึกเพื่อควบคุมสถานการณ์และนักแสดงที่แสดง เป็นมันคำ เมฆดับ และบุตรอดคุยขังในคุก.....	143
67	ผู้ชมกำลังดูละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ด ที่เป็นเส้นเรื่องในโลกของละครเวที.....	150
68	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกภายนอกโรงละครที่ขนานไปกับเส้นเรื่องในโลกของละคร.....	150
69	ชุดแต่งตัวของตัวละครในโลกละครและโลกความจริงต่างหลอมรวมกัน จนแยกไม่ออก.....	151
70	ตัวละครเอกชายที่ถูกปรับให้เข้ากับบริบทของเวลาและสถานที่ ที่เปลี่ยนไปจากบทละคร.....	173

ภาพที่	หน้า
71	ใจ แม็คเบธในละครโทรทัศน์เรื่อง <i>Macbeth</i> (ปี ค.ศ. 2005)..... 175
72	พฤติกรรมระหว่างใจกับบิลลีที่เห็นความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อน..... 176
73	แม็คเบธ ในภาพยนตร์เรื่อง <i>Macbeth</i> (ปี ค.ศ. 1948)..... 176
74	แม่มดทำพิธีปั้นหุ่นของแม็คเบธและเสกคาถาเวทมนตร์ใส่แม็คเบธตลอดเรื่อง..... 177
75	Miyan Maqbool ในภาพยนตร์เรื่อง <i>Maqbool</i> (ปี ค.ศ. 2003)..... 178
76	ภาพเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นความรักที่ Maqbool มีต่อ Nimmi..... 179
77	แม็คเบธ ในภาพยนตร์เรื่อง <i>Macbeth</i> (ปี ค.ศ. 2006)..... 179
78	ภาพเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นความรักที่แม็คเบธมีต่อเลดีแม็คเบธ..... 180
79	เมฆแดดและท่านผู้นำ ในภาพยนตร์เรื่อง <i>เชคสเปียร์ต้องตาย</i> (ปี ค.ศ. 2012) 180
80	ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นหลังจากท่านผู้นำปกครองอย่างเผด็จการ..... 181
81	ภาพเลดีแม็คเบธที่เน้นความเด็ดเดี่ยวเฉกเช่นชายชาติวี..... 181
82	ท่าทางที่สงบนิ่งและเรียบเฉยแต่แฝงไปด้วยความชั่วร้ายของอาซาจิ..... 183
83	สีหน้าและท่าทางที่ดูชั่วร้ายของภรรยาเมฆแดดเมื่อเธอยั่วให้เมฆแดดฆ่าดั่งแคน..... 184
84	ภาพเลดีแม็คเบธที่เน้นภาพสาวเก่ง มีเสน่ห์ และอ่อนโยนมากขึ้น..... 184
85	สีหน้าและท่าทางที่เศร้าสร้อยของเอลลาขณะเล่าเรื่องของลูกชาย..... 185
86	ความมีเสน่ห์ของ Nimmi ที่มาช่วยยั่วให้ Maqbool ลงมือฆ่า Abbaji จนสำเร็จ..... 186
87	ภาพความอ่อนโยนของเลดีแม็คเบธที่ร้องให้ตอนไปเยี่ยมหลุมศพลูกชาย..... 186
88	ภาพของเลดีแม็คเบธที่เน้นความไร้เดียงสาและอ่อนแอ..... 187
89	สีหน้าและท่าทางของเลดีแม็คเบธที่ดูหวาดกลัวต่อสิ่งที่เธอทำไป..... 187
90	โดนัลเบนถูกปรับให้ขัดแย้งกับมัลคอล์มทำให้เขาพูดจาตวาดใส่อยู่บ่อยครั้ง..... 188
91	เลนนอกชกกลายเป็นนกสองหัวและลูกน้องที่แม็คเบธใช้ให้ไปฆ่าคนมากมาย..... 189
92	รอยและโดนัลเบน..... 189
93	รอยถูกปรับให้เป็นคนปลิ้นปล้อนที่พร้อมจะรับใช้ฝ่ายที่ตนเห็นว่าได้เปรียบทุกเมื่อ..... 190
94	Guddu หรือ ฟลิอันซ์ ในภาพยนตร์เรื่อง <i>Maqbool</i> 191
95	Guddu กอดภรรยาตน หลังจากบุกไปหาที่บ้านพัก Maqbool ที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญและมีลักษณะหลายมิติของตัวละครที่มีมากขึ้น..... 192
96	แบงโควในสื่อต่างๆที่ถูกปรับลักษณะให้ต่างไปจากบทละคร..... 193
97	ต้นแคนในสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่ถูกปรับให้เห็นด้านชั่วร้าย..... 194

ภาพที่	หน้า	
98	Abbaji ในภาพยนตร์เรื่อง <i>Maqbool</i> ที่ปรับให้มีความหลากหลายมากขึ้น.....	195
99	ภาพของ Abbaji ที่ปรากฏในเรื่องซึ่งเห็นความหลากหลายของตัวละครที่มากขึ้น.....	196
100	มัลคอล์ม ดอคเฮอติถูกปรับให้เป็นพ่อครัวที่มีลักษณะต่างจากบทละคร.....	197
101	นายน้อยคุณิฮารุถูกปรับให้เป็นวัยรุ่นที่ใจร้อน.....	197
102	มัลคอล์มถูกปรับให้ไม่มีลักษณะของกษัตริย์ที่ดีในอนาคต.....	198
103	มัลคอล์มยื่นให้แม็คเบธรินไวน์ให้ด้วยท่าทางหยิ่งทะนงและแสดงท่าทาง หวาดกลัวต่ออันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตน.....	198
104	Sameera ถูกปรับให้เป็นผู้หญิงที่มีลักษณะต่างไปจากบทละครอย่างมาก.....	199
105	แม่มดในสื่อต่างๆที่ถูกปรับให้มีลักษณะของมนุษย์มากขึ้น.....	200
106	แม่มดเพแกนที่ถูกเพิ่มให้มีบทบาทต่อเนื้อเรื่องมากยิ่งขึ้น.....	201
107	แม่มดเพแกนทำพิธีปั้นรูปปั้นแม็คเบธและใช้คาถาเวทมนตร์รูปปั้นตลอดเรื่อง.....	202
108	Pundit และ Purohit ถูกเพิ่มบทบาทให้มีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องและตัวละคร.....	202
109	Pundit และ Purohit คอยกำหนดความเป็นไปของตัวละครเอกตลอดทั้งเรื่อง.....	203
110	ชายชราปรากฏออกมาตอนท้ายเรื่องเพื่อพูดคุยพรแก่คนดี.....	203
111	นักบวช ตัวละครที่ถูกเพิ่มเข้ามาให้มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่อง.....	204
112	นักบวชพยายามช่วยตัวละครในเรื่องให้รอดพ้นจากความชั่วร้าย.....	205
113	ตัวละครตำรวจที่เพิ่มเข้ามาซึ่งคอยเฝ้ามองกลุ่มแม็คเบธตลอดเรื่อง.....	205
114	ลูกน้องของท่านผู้นำและผู้กำกับละครเวทีที่มีบทบาทสำคัญต่อเรื่อง.....	206
115	ลักษณะของเวทีและการนำไฟเวทีมาบอกช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่อง.....	207
116	ชิ้นส่วนของบนเวทีที่นำปรับเป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก เช่น ที่นั่งในงานเลี้ยง.....	207
117	ภาพบนเวทีในฉากที่เดินแคนปรากฏตัวที่สว่างกว่าจากอื่นๆ.....	208
118	ภาพบรรยากาศส่วนใหญ่ในเรื่องที่มีแต่ความมืดมิดซึ่งสะท้อนความชั่วร้ายของคน.....	208
119	บรรยากาศอิมคริมและน้ำกล้วในฉากลานรกร้างที่แม่มดปรากฏตัว.....	209
120	ภาพบรรยากาศในปราสาทของแม็คเบธที่ปกคลุมด้วยความมืดเช่นกัน.....	209
121	ภาพความเว้งว่างและอิมคริมบริเวณชายหาดติดทะเล.....	210
122	ภาพบรรยากาศภายนอกและภายในที่อยู่ของแม่มดที่ให้ความรู้สึกถึงความชั่วร้าย.....	211
123	ภาพบรรยากาศ ปราสาทอิเวอร์เนสและปราสาทของกษัตริย์สก๊อตแลนด์.....	211
124	ภาพบรรยากาศที่มีสีแดงปรากฏบางฉากเพื่อสื่อถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเรื่อง.....	212

ภาพที่	หน้า	
125	ลักษณะของแสงเงา ฉาก และบรรยากาศในเรื่องที่น่าคิดปะเอ็กเพรชชันนิสมาใช้.....	213
126	บรรยากาศภายในร้านอาหารและห้องครัวที่เรื่องราวส่วนใหญ่เกิดขึ้น.....	215
127	บรรยากาศภายในฉากปกติที่เกิดขึ้นในร้านอาหารที่มีดและมีแสงไฟนีออน.....	215
128	ภาพที่มีดีกว่าปกติในฉากฆ่าต้นแคนซึ่งมาสะท้อนด้านมืดให้ชัดเจนขึ้น.....	215
129	บรรยากาศของชยะขนาดใหญ่และที่เก็บชยะหลังร้านอาหารที่ให้ความรู้สึกเหม็นเน่า.....	216
130	เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบฉากที่บ่งบอกถึงสหภาพโซเวียตยุค 1950.....	217
131	สภาพภายนอกและภายในบ้านพักที่มีชั้นใต้ดินหลายชั้นทำให้ ต้องใช้ลิฟต์ไปชั้นต่างๆ.....	217
132	บรรยากาศฉากส่วนใหญ่ที่มีดมืดและอินครีมในละครโทรทัศน์เรื่องนี้.....	218
133	บรรยากาศในฉากที่เกิดขึ้นที่ประเทศอังกฤษซึ่งดูสว่างกว่าฉากที่โซเวียต.....	219
134	การใช้แสงเงาในฉากที่อาซาจิไปหยิบโกสากะเพื่อสะท้อนความชั่วร้ายของตัวละคร.....	219
135	บรรยากาศบริเวณปราสาทไทยแมงมุมที่ปกคลุมด้วยหมอกและไร้สิ่งมีชีวิต.....	220
136	ป่าไทยแมงมุมที่เต็มไปด้วยหมอก กองกระดูก และเงาวัลย์ที่ทำให้หลงทางได้.....	221
137	บรรยากาศบริเวณป่ามรกตที่สงบและอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ.....	221
138	บรรยากาศภายในแมนชั่นของ Abbaji ที่ใช้เป็นที่พักของสมาชิกในกลุ่ม.....	222
139	สภาพบรรยากาศภายนอกของบ้าน Maqbool ที่อยู่นอกเมืองและติดแม่น้ำ.....	222
140	สภาพของวัดซึ่งเป็นสถานที่ตัวละครมาสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในเรื่อง.....	223
141	บรรยากาศภายนอกของบ้านต้นซิเนนที่ดูอึมครึมและภายในที่ตกแต่งอย่างทันสมัย.....	223
142	บรรยากาศในสุสานที่ดูอึมครึมและสะท้อนให้เห็นความชั่วร้ายที่แฝงตัวอยู่.....	224
143	บรรยากาศภายนอกและภายในคลับคอร์ดอร์ที่ดูมืดๆและแฝงความน่ากลัว.....	225
144	สภาพของโรงละครที่ถูกนำมาแสดงละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ด.....	225
145	บรรยากาศภายนอกบ้านท่านผู้นำและภายในห้องอาหาร.....	226
146	ฉากและภาพบรรยากาศส่วนใหญ่ในเรื่องที่มักปรากฏสีแดงและสีดำ.....	226
147	ภาพที่เน้นความสว่างและความมืดซึ่งได้รับอิทธิพลจากศิลปินคาราวาจโจ.....	227
148	ภาพของเลือดที่ติดมือแม่คเบธและเลดีแม่คเบธที่ใช้สื่อถึงความผิดที่มีอาจลบได้.....	228
149	ภาพของเลือดที่ใจเห็นประจำหลังจากฆ่าต้นแคนที่สื่อถึงบาปที่ติดตัวเขาไปตลอด.....	229
150	เลือดของต้นแคนติดมือตัวละครเอกที่สื่อถึงความผิดที่ไม่อาจล้างออกไปได้.....	230

ภาพที่	หน้า
151	เลือดที่ติดมือแม่คเบธและเลดีแม่คเบธคิดว่ามีเลือดติดมือเธอซึ่งสื่อถึง ความผิดที่ไม่อาจลบออกไปได้.....231
152	เลือดที่เปื้อนมือแม่คเบธและเลดีแม่คเบธ ซึ่งภายหลังเลดีแม่คเบธคิดว่า มีเลือดเปื้อนมือเธออยู่ที่ล้างไม่ออกสะท้อนถึงบาปที่ติดตัวพวกเขาไปตลอดชีวิต.....232
153	เลือดของฟุจิมากิที่ติดกำแพงในปรากฏการณ์ที่สื่อถึงซึ่งไม่อาจลบออกไปได้.....232
154	มืออาซาจิเปื้อนเลือดตอนเอาหมอกไปวางคืนที่ยาม ซึ่งภายหลังเธอคิดว่า มีเลือดติดมือเธออยู่และล้างเท่าไรก็ไม่ยอมออก ซึ่งสื่อความหมายถึงความผิด ที่ไม่อาจลบได้.....233
155	เลือดที่ติดมือของแม่คเบธและเลดีแม่คเบธ ซึ่งภายหลังเลดีแม่คเบธเห็น ภาพหลอนของเลือดติดมือเธออยู่ สะท้อนความผิดที่ลบไม่สามารถออกไปได้.....234
156	ภาพกรีซที่ปรากฏต่อหน้าแม่คเบธและนำเขาไปห้องนอนของดินแดนสะท้อน ความคิดชั่วร้ายของแม่คเบธ.....234
157	เลือดที่ติดมือของเมฆเด็ดและภรรยาเมฆเด็ดซึ่งสื่อถึงบาปที่ติดตัวไปตลอด.....235
158	เลือดของแพะที่สื่อถึงความคิดที่ชั่วร้ายที่อยู่ในใจของ Maqbool.....236
159	Nimmi เห็นภาพหลอนของเลือด Abbaji มาติดหน้าและกำแพงห้องนอน ซึ่งสะท้อนความผิดที่ไม่สามารถลบออกไปได้.....237
160	ภาพใจมกดีมีนมเป็นประจำสื่อถึงความบริสุทธิ์ และความดีของเขา.....238
161	ภาพเอลลาล้างมือบ่อยครั้งซึ่งสื่อถึงการพยายามล้างบาปออกไป.....239
162	ตัวตลกที่มีใบหน้าเป็นหัวกะโหลกกำลังตีกลองที่สื่อถึงความตาย.....239
163	ไม้กางเขนเซลดิกที่ปรากฏตลอดเรื่องสื่อถึงศาสนาใหม่และความดี.....240
164	ภาพห้วงที่ปรากฏในภาพยนตร์บ่อยครั้งซึ่งถูกนำมาใช้สื่อถึงจุดจบของตัวละครเอก.....241
165	ปีศาจร้ายที่ถูกนำมาสื่อความหมายของความชั่วร้าย.....242

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare) มีความโดดเด่นด้านการใช้ภาษาและภาพพจน์ที่สละสลวย อีกทั้งยังแฝงปรัชญาชีวิตไว้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งเราจะพบกับความงามทางสุนทรียะเหล่านี้ได้ในบทละครทุกประเภทของนักประพันธ์ผู้นี้ ทั้งละครโศกนาฏกรรม ที่มีตัวละครที่เป็นภาพสะท้อนมนุษย์ในหลายแง่มุม คือมีทั้งด้านดีและด้านที่ชั่วร้าย ในละครสุขนาฏกรรม ที่นอกจากงานประพันธ์ลักษณะนี้จะสร้างความขบขันแล้ว ยังวิพากษ์วิจารณ์คนและสังคมในขณะนั้นไว้ได้อย่างแยบยล และในละครอิงประวัติศาสตร์ ที่เล่าขานประวัติศาสตร์อังกฤษช่วงสงครามดอกกุหลาบและสอนศีลธรรมและการปกครองบ้านเมืองที่ดีของกษัตริย์

ที่สำคัญ จุดเด่นของละครทั้งหมดของวิลเลียม เชกสเปียร์ คือ พุทธิถึงความเป็นมนุษย์ในทุกชนชั้น ทุกอาชีพ ไล่ตั้งแต่กษัตริย์จนถึงขอทานได้อย่างสมจริง โดยสะท้อนภาพของมนุษย์ในมิติที่หลากหลาย ทั้งความโลภ โกรธ หลง ความกล้าหาญ และความรัก กล่าวได้ว่า บทละครของเขาเปรียบเสมือนเป็นการจำลองโลกจริงผ่านตัวหนังสือและการแสดงบนเวที สิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้งานประพันธ์แทบทุกเรื่องของเชกสเปียร์ได้รับความนิยมทั้งจากคนสมัยที่กวีนิพนธ์ยังมีชีวิต รวมถึงในยุคสมัยต่อๆมาที่ยังมีคนกล่าวถึง นำมาศึกษา นำมาแปลเป็นภาษาต่างๆ และนำมาจัดแสดงอยู่บ่อยครั้งอย่างไม่ขาดสาย ทำให้เราสามารถเรียกผลงานของเขาได้ว่าอยู่เหนือกาลเวลา หรือเป็น “อมตะ” นั่นเอง

ในส่วนของประเทศไทยเอง ก็ได้รับอิทธิพลของวรรณกรรมประเภทละครเอกของเชกสเปียร์ด้วยเช่นกัน ทั้งการนำเอาบทละครเรื่องต่างๆ ที่มีชื่อเสียงมาแปลเป็นภาษาไทยเพื่อนำมาให้คนไทยได้อ่านและศึกษา ซึ่งมีหลักฐานว่า ละครของเชกสเปียร์ปรากฏครั้งแรกตั้งแต่ช่วงรัชสมัยของรัชกาลที่ 6 โดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเอาละครเรื่อง *The Merchant of*

Venice, As You Like It และ *Romeo and Juliet* มาแปลเป็นบทละครพูดคำกลอนในปีพ.ศ. 2459, 2461 และ 2465 และเปลี่ยนชื่อเรื่องให้เป็นภาษาไทยว่า *เวนิสวานิช ตามใจท่าน* และ *โรมิโอและจูเลียต* ตามลำดับ

ในเวลาต่อมา บทละครของเชกสเปียร์ก็ยังคงถูกนำมาแปลเป็นภาษาไทยอยู่บ่อยครั้ง ได้แก่ *จูเลียส ซีซาร์ (Julius Caesar)* แปลโดย ทวีปวร, *วินิศวานิชคำฉันท (The Merchant of Venice)* แปลโดย หลวงธรรมมาภิรมย์, *โรมิโอ - จูเลียต (Romeo and Juliet)* แปลโดย นิจทองโสภิต, *แมคเบธ (Macbeth)* แปลโดย นพมาศ แววงหงส์, *แม็คเบธ (Macbeth)* แปลโดย ประพัฒน์วรรณสาระ และ *ฝัน ณ คืนกลางฤดูร้อน (A Midsummer Night's Dream)* แปลโดย ดุษฎีมาลา เป็นต้น นอกเหนือจากการแปลแล้ว ยังมีการนำบทละครมาจัดแสดงเป็นละครเวทีในประเทศไทยทั้งจากคณะละครและจากมหาวิทยาลัยต่างๆอีกด้วย

การปรากฏของบทละครเชกสเปียร์ในประเทศไทย รวมถึงในนาฏชาติอยู่บ่อยครั้งเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของบทละครได้เป็นอย่างดี ที่ยังคงได้รับความนิยมจากทั้งกลุ่มคนที่ศึกษาด้านวรรณคดี กลุ่มคนด้านการละคร รวมถึงกลุ่มคนที่สร้างสรรค์ผลงานในสื่อบันเทิงที่ยังคงมีการนำเอาวัตถุดิบชั้นดีมาพูดคุยกันและเล่าใหม่อยู่ตลอดเวลา

จากความเป็นมาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาการดัดแปลงบทละครของเชกสเปียร์ในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ โดยเลือกศึกษาละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์ที่ถือเป็นบทละครที่มีเรื่องราวที่สะท้อนความเป็นมนุษย์ได้ออกมาชัดเจน และยังมีบทพูดเดี่ยวของตัวละคร หรือ Soliloquy ที่สวยงามและแฝงข้อคิด ปรัชญาชีวิต และหลักจริยธรรมไว้ด้วยซึ่งสร้างความสะท้อนอารมณ์และความรู้สึกแก่คนดูให้นำข้อผิดพลาดของตัวละครที่อยู่ในเรื่องมาเป็นข้อเตือนใจไม่ให้เราทำแบบนั้น โดยเฉพาะละครโศกนาฏกรรมเรื่อง *แม็คเบธ (Macbeth)* ซึ่งแม้จะเป็นละครโศกนาฏกรรมที่สั้นที่สุดของเชกสเปียร์ แต่เป็นบทละครเรื่องหนึ่งที่เปี่ยมไปด้วยความเด่นด้านการใช้ภาษาที่ให้เห็นภาพความรุนแรงและสะท้อนด้านมืดของมนุษย์ที่ถูกกิเลสยั่วยวนจนทำให้ศีลธรรมของตัวละครเอกพังทลายลงจนก่อกรรมทำชั่วมากมายเพื่อได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ

นอกจากนี้ละครโทรทัศน์เรื่อง *แม่คเบธ* เป็นที่รู้จักในวงกว้างทั้งแวดวงวรรณกรรม ศึกษาและการละครทั้งในประเทศไทยเองหรือประเทศอื่นทั่วโลก พบเห็นได้จากการที่คณะที่ศึกษาด้านวรรณกรรมและการละครในมหาวิทยาลัยต่างๆยังคงนำละครเรื่องนี้มาศึกษาในชั้นเรียน และนำมาจัดแสดงหลายครั้งตามรั้วมหาวิทยาลัยและคณะละครต่างๆ รวมถึงนำวัสดุฉบับแปลค่าอย่างละครเรื่องนี้มาดัดแปลงให้ปรากฏให้คนดูได้เช่นกันในสื่อบันเทิงต่างๆอย่าง ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์อยู่บ่อยครั้ง

ทั้งหมดจึงนำมาสู่งานวิจัยเรื่อง “การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง ‘แม่คเบธ’ ของวิลเลียม เชกสเปียร์” โดยในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการเล่าเรื่องในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ตามองค์ประกอบการเล่าเรื่อง เช่น โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร ฉาก สัญลักษณ์ และมุมมองการเล่าเรื่อง รวมถึง ศึกษาความแตกต่างในการดัดแปลงข้ามสื่อของละครเรื่อง *แม่คเบธ* อีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์ แนวคิดการดัดแปลง และการดัดแปลงข้ามสื่อ แนวคิดการเล่าเรื่อง และแนวคิดประเภทและลีลาของเรื่องเล่ามาเป็นกรอบในการวิเคราะห์

1.2 ปัญหาคำวิจัย

1. การเล่าเรื่องในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่อง “แม่คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์เป็นอย่างไร
2. การดัดแปลงละครเรื่อง “แม่คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์ ในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์มีลักษณะอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การเล่าเรื่องในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่อง “แม่คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์

2. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการดัดแปลงละครเรื่อง “แม็คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์ ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาละครของวิลเลียม เชกสเปียร์เรื่อง *แม็คเบธ* ฉบับภาษาอังกฤษของ The RSC Shakespeare Edit จาก First Folio (ปี ค.ศ. 1623) โดย Jonathan Bate และ Eric Rasmussen พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Modern Library และศึกษาละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่อง *แม็คเบธ* ได้แก่

1. ละครเวทีเรื่อง *มงปาลมหาบุรุษ*

กำกับการแสดง มัทนี รัตนิน

ประเทศ/ภาษา ไทย

ปี ค.ศ. 1982

2. ละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม*

กำกับการแสดง นินาท บุญโพธิ์ ทอง

ประเทศ/ภาษา ไทย

ปี ค.ศ. 2010

3. ละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ*

กำกับการแสดง นพมาศ แวงหงส์

ประเทศ/ภาษา ไทย

ปี ค.ศ. 2011

4. **ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth*** ตอนหนึ่งในซีรีส์ละครโทรทัศน์ทางช่อง BBC เรื่อง ShakespeareRe-Told (Season 1)

กำกับละครโทรทัศน์ Mark Brozel

ประเทศ/ภาษา อังกฤษ

ปี ค.ศ. 2005

ความยาว 90 นาที

5. **ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth*** ตอนหนึ่งในซีรีส์ละครโทรทัศน์ เรื่อง PBS Great Performances (Season 39)

กำกับละครโทรทัศน์ Rupert Goold

ประเทศ/ภาษา อังกฤษ

ปี ค.ศ. 2010

ความยาว 160 นาที

6. **แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth*** ตอนหนึ่งในซีรีส์ละครโทรทัศน์ทางช่อง BBC 2 เรื่อง The Animated Shakespeare

กำกับแอนิเมชัน Nikolai Serebryakov และ Dave Edwards

ประเทศ/ภาษา รัสเซีย, อังกฤษ, อเมริกา, ญี่ปุ่น/อังกฤษ

ปี ค.ศ. 1992

ความยาว 26 นาที

7. ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth*

กำกับภาพยนตร์	Orson Welles
ประเทศ/ภาษา	อเมริกา/อังกฤษ
ปี ค.ศ.	1948
ความยาว	107 นาที

8. ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (หรือ *Cobweb Castle* และ *Kumonosu-jo*)

กำกับภาพยนตร์	Akira Kurosawa
ประเทศ/ภาษา	ญี่ปุ่น
ปี ค.ศ.	1957
ความยาว	110 นาที

9. ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth*

กำกับภาพยนตร์	Roman Polanski
ประเทศ/ภาษา	อังกฤษ, อเมริกา/อังกฤษ
ปี ค.ศ.	1971
ความยาว	140 นาที

10. ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool*

กำกับภาพยนตร์	Vishal Bhardwaj
ประเทศ/ภาษา	อินเดีย/ฮินดี, ฮินดี

ปี ค.ศ. 2003

ความยาว 132 นาที

11. ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth*

กำกับภาพยนตร์ Geoffrey Wright

ประเทศ/ภาษา ออสเตรเลีย/อังกฤษ

ปี ค.ศ. 2006

ความยาว 109 นาที

12. ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย*

กำกับภาพยนตร์ สมานรัชฎ์ กาญจนะวณิชย์

ประเทศ/ภาษา ไทย

ปี ค.ศ. 2012

ความยาว 176 นาที

1.5 คำจำกัดความ

การดัดแปลงข้ามสื่อ (Cross media adaptation) หมายถึง การแปลงสาร (Message) จากระบบสัญลักษณ์ของสื่อหนึ่งมาสู่ระบบสัญลักษณ์ในสื่อใหม่ที่มีลักษณะต่างกัน เช่น การดัดแปลงข้ามสื่อของบทละครเป็นการแปลงจากระบบสัญลักษณ์ของตัวอักษรในบทละครมาเป็นภาพและเสียงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ เป็นต้น (Egil Tornqvist, 1991: 7)

ละครเรื่อง “แม็คเบธ” (Macbeth) คือ ละครโศกนาฏกรรมที่เขียนขึ้นโดย วิลเลียม เชกสเปียร์ระหว่างปี 1603-1607 ซึ่งได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นหนึ่งในละครโศกนาฏกรรมที่มีดราม่า

และมีความรุนแรงที่สุดเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความทะเยอทะยานอันไม่มีที่สิ้นสุดและ นำพาชีวิตไปสู่ความหายนะของแม็คเบธ (Macbeth) ขุนนางในประเทศสก๊อตแลนด์ที่เลือกใช้วิธีการอันแสนชั่วร้ายเพื่อเติมเต็มความปรารถนาในการได้มาซึ่งอำนาจ โดยการสังหารกษัตริย์องค์ก่อนอย่างดันแคน (Duncan) และฆ่าฟันคนรู้จักเพื่อรักษาอำนาจไว้ โดยเรื่องราวส่วนหนึ่งในละครเรื่องนี้อ้างอิงมาจากประวัติศาสตร์ของสก๊อตแลนด์ในหนังสือเรื่อง Chronicles ของ Holinshed (Wikipedia, 29 December 2012: online)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้เห็นถึงกลวิธีการเล่าเรื่องในสื่อบันเทิงเช่น ละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ที่นำวรรณกรรมมาดัดแปลงใหม่ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจและผู้ศีกษางานในสื่อบันเทิง
2. เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ที่สนใจนำไปใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในสื่อบันเทิงคดี

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง ‘แม็คเบธ’ ของวิลเลียม เชกสเปียร์” ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1 แนวคิดบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์

2.2 แนวคิดการดัดแปลงและการดัดแปลงข้ามสื่อ (Adaptation and Cross media adaptation)

2.3 แนวคิดการเล่าเรื่อง (Narrative)

2.4 แนวคิดประเภทและลีลาของเรื่องเล่า (Narrative genre and style)

2.1 แนวคิดบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์

ก่อนที่จะศึกษาการดัดแปลงละครเรื่อง *แม็คเบธ* ของวิลเลียม เชกสเปียร์ แนวคิดสำคัญซึ่งจะต้องกล่าวถึงก่อน คือ บทละครโศกนาฏกรรมของวิลเลียม เชกสเปียร์ ซึ่งประกอบด้วยประวัติของเชกสเปียร์ ประเภทและลักษณะบทละครของเชกสเปียร์ และการแสดงในสมัยนั้น โดยจะนำแนวคิดนี้มาใช้วิเคราะห์บทละครโศกนาฏกรรมของวิลเลียม เชกสเปียร์ซึ่งเป็นตัวบทต้นทางว่ามีลักษณะอย่างไร เพื่อสามารถนำไปเปรียบเทียบกับตัวสารที่ปรากฏในตัวบทปลายทางอย่างในละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชันว่าถูกนำไปดัดแปลงจนมีความแตกต่างจากตัวบทต้นทางอย่างไร

ประวัติของวิลเลียม เชกสเปียร์

ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตและเส้นทางอาชีพของวิลเลียม เชกสเปียร์ (ค.ศ. 1546-1616) ผู้ที่เบน จอนสัน (Ben Jonson) ได้กล่าวถึงเขาว่า เป็นบุคคลที่อยู่เหนือกาลเวลา หรือ “*He was not of an age but for all time*” นั้น มีปรากฏเพียงแต่ในบันทึกสั้นๆซึ่งเต็มไปด้วยปริศนามากมาย โดยส่วนหนึ่งบอกไว้ว่าเชกสเปียร์ได้เข้ารับพิธีตั้งชื่อที่โบสถ์โฮลีย์ ทรินิตี (Holy Trinity) ที่เมืองสแตรตฟอร์ด อับพอน-แอวอน (Stratford Upon-Avon) เมื่อ 26 เมษายน ค.ศ. 1564 เชกสเปียร์เกิดในครอบครัวคนชั้นกลาง เป็นบุตรชายคนโตของ John Shakespeare ช่างทำถักมือ กับ Mary Shakespeare

ในสมัยที่เชกสเปียร์เกิดนั้นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่ประเทศอังกฤษกำลังข้ามผ่านจากยุคกลางสู่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ เชกสเปียร์ได้รับการศึกษาแค่จากโรงเรียนประจำที่บ้านเกิดคือ Stratford's Grammar School ทำให้เขามีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาละตินและทางด้านคลาสสิกเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม เชกสเปียร์ไม่เคยเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเลย

ต่อมาเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน ค.ศ. 1582 ในวัย 18 ปี เชกสเปียร์สมรสกับแอน ฮาร์ททาวเอย์ (Anne Hathaway) ที่มีอายุมากกว่าเขาถึงแปดปี พวกเขาให้กำเนิดลูกสาวคนแรกชื่อว่า ซูซานน่า (Susanna) เมื่อ 26 พฤษภาคม ค.ศ. 1583 และบุตรชายฝาแฝดอีก 2 คนต่อมา คือ แฮมเนต (Hamnet) และ จูดิธ (Judith) หลังจากที่ตั้งชื่อบุตรชายทั้งสองเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1585 แล้ว เขาก็ไม่พบหลักฐานใดๆเลยเกี่ยวกับเชกสเปียร์อีกเลยจนกระทั่งปี ค.ศ. 1592

ในปี ค.ศ. 1593 ผลงานของเชกสเปียร์เริ่มได้รับการตีพิมพ์ออกมาเป็นครั้งแรก คือ บทกวีอย่าง *Venus and Adonis* โดยเชกสเปียร์เขียนเพื่ออุทิศให้กับเอิร์ลแห่งเซาท์แธมป์ตัน (Earl of Southampton) เช่นเดียวกับผลงานกวีนิพนธ์บทที่สองที่ได้รับการตีพิมพ์ตามมาอย่าง *The Rape of Lucrece* ในปี ค.ศ. 1594 ที่เขียนอุทิศให้กับท่านเอิร์ลเช่นเดียวกัน

ห้าปีต่อมาคือ ค.ศ. 1598 ถือเป็นปีที่สำคัญของเชกสเปียร์ เนื่องจากในปีนั้น มีการประมาณได้ว่าเขาประพันธ์บทละครรวมกันทั้งหมด 16 เรื่องจนกลายมาเป็นนักเขียนบทละครที่มีความสามารถมากที่สุดคนหนึ่งของอังกฤษ และในปีเดียวกันนั้นเอง นักวิชาการเชื่อกันว่าเชกสเปียร์ยังได้ประพันธ์ซอนเนตส่วนใหญ่จากทั้งหมด 154 บทไว้บ้างแล้ว นอกจากนี้ ช่วงเวลานั้น

เชกสเปียร์อยู่กับคณะละครอย่าง Lord Chamberlain's Men ซึ่งเป็นคณะละครที่ดีที่สุดที่ลอนดอน ซึ่งต่อมาเชกสเปียร์ยังได้เข้าร่วมหุ้นกับคณะละครนี้ในการสร้างโรงละครกลางแจ้งแห่งใหม่ริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ ในชื่อว่า โรงละครเดอะ โกลบ (The Globe)

ในปี ค.ศ.1603 ภายหลังจากที่สมเด็จพระนางเจ้าเอลิซาเบธเสด็จสวรรคต และพระเจ้าเจมส์ขึ้นครองราชย์ คณะ Lord Chamberlain's Men ที่เชกสเปียร์เป็นทั้งผู้กำกับ นักแสดง และผู้เขียนบทละครในคณะนี้ได้กลายมาเป็น คณะละคร The King's Men ในพระบรมราชูปถัมภ์ของพระเจ้าเจมส์ที่ 1

ถึงแม้เชกสเปียร์จะใช้ชีวิตในการทำงานส่วนใหญ่ที่ลอนดอน แต่เขาก็ยังคิดถึงบ้านเกิดอย่างสแตรตฟอร์ด โดยในปี ค.ศ. 1597 เชกสเปียร์ได้ซื้อบ้าน New Place ซึ่งเป็นบ้านที่มีขนาดใหญ่อันดับสองของเมือง และได้ย้ายครอบครัวกลับมาอาศัยอยู่ในปีเดียวกันนั่นเอง จากหลักฐานพบว่า เชกสเปียร์ยังได้ซื้อที่ดินและกระท่อมในบริเวณใกล้เคียงอีกด้วย

เชกสเปียร์เสียชีวิตอย่างไรและเมื่อใดนั้นไม่มีใครทราบ แต่มีเพียงบันทึกว่ามีพิธีฝังศพเขาในวันพฤหัสบดีที่ 25 เมษายน ค.ศ. 1616 ที่วัดโฮลี ทรินิตี รวมอายุได้ 52 ปี

ประเภทของบทละคร

ลักษณะบทละครของเชกสเปียร์ไม่ใช่เป็นของใหม่แต่อย่างใด แต่เป็นละครประเภทที่มีมาอยู่ก่อนแล้วซึ่งกำลังได้รับความนิยมด้วยในขณะนั้น (เฉลิมศรี จันทรอ่อน, 2530: 75) รวมถึงยังได้รับอิทธิพลมาจากละครของกรีกและโรมันอีกด้วย โดยบทละครของเชกสเปียร์สามารถแบ่งประเภทได้ดังนี้

บทละครสุขนาฏกรรม

เป็นบทละครประเภทแรกที่เชกสเปียร์แต่งออกมา ซึ่งมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับรักเบาสมองที่แทรกอารมณ์ขัน มีเค้าโครงเรื่องแบบง่าย ๆ แต่มีความหลากหลายในการนำเสนอเนื้อเรื่อง รวมถึง มีลักษณะของละครตลกขบขัน ซึ่งเชกสเปียร์ รวมถึงนักเขียนในสมัยนี้เองได้รับอิทธิพลมาจากผลงานของพลอตุส (Plautus) กับเทเรนซ์ (Terence) ในการจัดเค้าโครงเรื่องและ

ตัวละคร ดังจะเห็นได้จากบทละครสุขนานุกรมของเชกสเปียร์ที่มักจะใช้บทละครของพลอตส์เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างเรื่องความอลเวงที่เกิดจากการผิดพลาดผิดตัว เช่น เชกสเปียร์ได้ดัดแปลงเรื่อง *The Menaechmi* ของพลอตส์ มาเป็นเรื่อง *The Comedy of Errors* บทละครลักษณะดังกล่าวมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า บทละครสุขนานุกรมโรแมนซ์ (Comedy of romance)

ต่อมา บทละครของเชกสเปียร์ได้พัฒนาไปสู่โรแมนติคที่เลียนแบบชีวิตจริง (Romantic Realism) ภายในเรื่องจะปรากฏบรรยากาศโรแมนติคที่มีการผสมผสานโลกแห่งจินตนาการและโลกแห่งความจริงเข้าด้วยกัน แม้เรื่องราวจะลงเอยด้วยดีในตอนท้าย แต่มีการแทรกความทุกข์ให้ปรากฏในเรื่องด้วย โดยมาในรูปแบบของความตายของตัวละครหนึ่งในเรื่อง ซึ่งลักษณะบทละครรูปแบบนี้ได้พัฒนาจนนำไปสู่ละครรูปแบบใหม่ของละครสุขนานุกรมของเชกสเปียร์ นั่นคือ ละครลักษณะทราจิค-คอมเมดี้ (Tragi-comedy) ที่คละเคล้าไปด้วยความสุขและความโศกซึ่งเราจะเห็นได้ในบทละครเรื่อง *Cymbeline*, *The Winter's Tale* และ *The Tempest*

บทละครอิงประวัติศาสตร์

เป็นบทละครที่นิยมกันมากในสมัยนั้น โดยเรื่องราวในบทละครประเภทนี้ได้อิงมาจากประวัติศาสตร์ของอังกฤษ ความนิยมของละครประเภทนี้มาจากการที่หนังสือที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศอังกฤษชื่อว่า *Chronicles* ของ Holinshed ได้ถูกตีพิมพ์ออกมาเป็นครั้งที่สองในปี ค.ศ. 1587 โดยเนื้อหาในหนังสือนี้เป็นการบอกเล่าในเชิงสรรเสริญราชวงศ์ทิวดอร์ (Tudor) ว่า สวรรค์ได้ส่งราชวงศ์นี้มาเพื่อนำสันติภาพและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมาสู่ประเทศ หลังจากที่เกิดสงครามดอกกุหลาบอันยาวนานระหว่างฝ่าย York และ ฝ่าย Lancaster สิ้นสุดลง ประจวบกับที่ ณ เวลานั้น กองทัพเรือของอังกฤษสามารถพิชิตกองทัพเรือที่ยิ่งใหญ่ของสเปนอย่าง Armada ลงได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดกระแสรักชาติในชาวอังกฤษขึ้น

กระแสรักชาตินี้ส่งผลให้เนื้อเรื่องของบทละครอิงประวัติศาสตร์ของเชกสเปียร์มีบรรยากาศของความรักชาติละความเชื่อมั่นในความมีระเบียบวินัย รวมถึงการขึ้นครองบัลลังก์อย่างถูกต้องตามครรลองครองธรรม โดยเราจะพบลักษณะของบทละครนี้ได้ในละครเรื่อง *Richard*

II, Henry IV และ Henry V ที่เป็นเหตุการณ์ก่อนสงครามดอกกุหลาบ และเรื่อง Henry VI และ Richard III ซึ่งเป็นเหตุการณ์ตอนหลังสงคราม

บทละครโศกนาฏกรรม

แม้บทละครโศกนาฏกรรมของวิลเลียม เชกสเปียร์จะได้รับอิทธิพลจากละครกรีก แต่อย่างไรก็ดี บทละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์มีลักษณะต่างออกไป (Ardhendu De, 25 August 2012: online) นั่นคือ บทละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์มุ่งให้ความสำคัญไปที่ ความรับผิดชอบของปัจเจกบุคคลต่อการกระทำใดการกระทำหนึ่งที่น่าหายนะมาสู่ตน ซึ่งใน ละครกรีก อริสโตเติลได้บรรยายว่า การกระทำที่ผิดพลาดอันเกิดจากข้อบกพร่องของนิสัยตัวละคร จนนำไปสู่ความตายนั้น มาจากโชคชะตาของตัวละครที่ไม่ว่าจะทำผิดมากเท่าใด ก็ไม่อาจหนีพ้น จากหลุมพรางที่โชคชะตาได้วางกับดักไว้ได้ ซึ่งจุดสำคัญของการกระทำในละครโศกนาฏกรรมของ กรีกจะขึ้นอยู่กับพลังของคำทำนาย แต่ละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์ลักษณะปัจเจกบุคคล ของตัวละครและการกระทำของเขาจะเป็นสิ่งสำคัญมากกว่า

ในส่วนของโครงสร้าง ละครของกรีกจะให้ความสำคัญที่เอกภาพของเหตุการณ์ สถานที่ และเวลา ที่มีโครงเรื่องเพียงหนึ่งเดียว เกิดในสถานที่เดียว และเกิดในเวลาไม่เกินหนึ่ง วัน แต่ละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์จะปฏิเสธการใช้เอกภาพดังกล่าว ทั้งสถานที่ที่เรามัก พบว่าในละครของเชกสเปียร์ในเรื่องหนึ่งๆ มักมีโครงเรื่องรอง เกิดขึ้น 2-3 สถานที่ และกินเวลา ดำเนินเรื่องมากกว่าหนึ่งวัน

นอกจากนี้ ในละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์ กลุ่มคอรัสได้ถูกลดบทบาทลง มาทำหน้าที่แค่เกริ่นนำก่อนเข้าเรื่องเท่านั้น ซึ่งกลุ่มคอรัสในละครกรีกนั้น จะมีความสำคัญในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงและแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องราวในละคร โดยเชกสเปียร์ได้ตัด บทบาทเหล่านี้ออกไปและให้การกระทำของตัวละครเป็นตัวดำเนินเรื่องแทนการร้องคอรัสคั่นเวลา โดยนำคอมมิค รีลียฟ (Comic relief) มาทำหน้าที่เป็นตัวคั่นสองฉากที่มีความเครียดแทน เพื่อไม่ให้ คนดูตึงเครียดมากเกินไป

สุดท้าย คือ มีการใช้สิ่งเหนือธรรมชาติ เช่น ภูตผี แม่มด และภาพหลอนที่เกิดจากความกลัวของตัวละคร มาช่วยกระตุ้นให้ตัวละครเอกในละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์ หรือ แทจิค ฮีโร ถูกครอบงำ ทำให้เกิดความอ่อนแอทางศีลธรรมของตัวละครจนนำไปสู่การกระทำที่ชั่วร้าย หรือทำให้ตัวละครตัดสินใจที่จะกระทำการใดสิ่งหนึ่งและพบจุดจบในตอนท้าย เช่น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความทะเยอทะยานในอำนาจของแมคเบธส่งผลให้เขาได้วางแผนสังหารกษัตริย์ ดันแคนเพื่อราชบัลลังก์ซึ่งถูกกระตุ้นให้กระทำการเร็วขึ้นจากบรรดาแม่มดทั้งสาม ซึ่งท้ายที่สุดสิ่งนี้จะนำเขาไปสู่จุดจบ โดยเราจะไม่พบการใช้สิ่งเหนือธรรมชาติในละครกรีกเลย

นอกจากนี้ อิทธิพลจากละครโรมัน โดยเฉพาะละครโศกนาฏกรรมของเซเนกา (Seneca) มีส่วนสำคัญที่ทำให้ละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์มีรูปแบบที่แตกต่างไปจากละครยุคกรีกด้วยเช่นกัน ซึ่งลักษณะละครของเซเนกาที่ถูกนำมาใช้ในละครโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์ มีดังนี้ (กุลวดี มกราภิรมย์, 2552)

- แรงจูงใจ (Motivation) ที่เกิดจากความอาฆาตพยาบาท ซึ่งแรงจูงใจนี้เองส่งผลให้ตัวละครหมกมุ่นครุ่นคิดอยู่กับเรื่องการแก้แค้นอย่างเดียว ทำให้ตัวละครกลายเป็นคนซีมเศร้ายและเก็บตัว

- การนำความรุนแรงมาใช้แสดงบนเวที

- บทบาทของภูตผี ปีศาจ และสิ่งเหนือธรรมชาติ

- การใช้ตัวละครซึ่งเป็นเพื่อนคู่คิดหรือเพื่อนคู่ใจ (Confidant) ของตัวเอก โดยมีหน้าที่ปรึกษาหรือผู้ช่วยตัวเอก

- มีการแทรกข้อเตือนใจ (Sententiae) สั้นๆ เข้าไปในเรื่อง เสมือนเป็นสุภาษิตเพื่อสอนศีลธรรม

- การแบ่งโครงสร้างของเรื่องเป็น 5 องก์

- การพูดป้อง (Aside) และการใช้บทรำพึง (Soliloquy) เพื่อให้คนดูรับรู้ว่าคุณตัวละครกำลังคิดอะไรอยู่

ลักษณะบทละครของเชกสเปียร์

จากการที่เชกสเปียร์เป็นนักอ่านตัวยง ทำให้เขาได้รับอิทธิพลการประพันธ์มาจากทั้งนักเขียนคลาสสิก และนักเขียนอังกฤษในยุคก่อนหน้าและยุคเดียวกับเขาด้วย ทั้งซอเซอร์, สเปนเซอร์, มาร์โลว์, ราฟาเอล โฮลินเชด (Raphael Holinshed) และ เอ็ดเวิร์ด ฮอลล์ (Edward Hall) รวมถึง นำเอาประวัติศาสตร์ของอังกฤษและโรมัน บทละครกรีกและโรมัน ปกรณัมคลาสสิก ตำนาน บทละครเก่า และวรรณคดีอิตาลี มาเป็นส่วนประกอบในการประพันธ์จนทำให้เกิดบทละครอังกฤษที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง

ในละครแต่ละเรื่องของเชกสเปียร์นั้นจะมีจำนวนตัวละครมาก ส่งผลให้เขาต้องใช้ภาษาที่หลากหลายเพื่อความเหมาะสมกับตัวละครนั้นๆ ในบทละครบางเรื่อง มีการใช้ภาษาภาพพจน์ (Figure of speech) ที่มีลักษณะสละสลวยงดงาม ภาษาแสดงที่หยาบคาย สุภาษิตที่แหลมคม ภาษาชาวบ้าน เป็นต้น นอกจากนี้เชกสเปียร์ยังสอดแทรกอารมณ์ขัน ปรัชญา และคติสอนใจไว้ในเรื่องด้วย

แม้บทละครของเชกสเปียร์จะได้รับอิทธิพลคลาสสิกของกรีกและโรมันมา แต่บทละครส่วนใหญ่ของเขากลับมีลักษณะของละครสมัยกลางเข้ามาเจือปนอยู่ไม่มากนัก กล่าวคือ ในขณะที่ละครกรีกจะมีโครงเรื่องเดียวและมีจุดเริ่มเรื่องที่ซ้ำ มีตัวละครไม่กี่ตัว ฉากในเรื่องไม่กี่ที่ เหตุการณ์ในเรื่องจบภายใน 1 วัน แต่บทละครเชกสเปียร์กลับมีโครงเรื่องรอง โดยโครงเรื่องรองในบทละครมักมีตัวละครและฉากที่ต่างไปจากโครงเรื่องหลัก นอกจากนี้ บทละครของเชกสเปียร์ยังมีจุดเริ่มเรื่องที่เร็ว ใช้ตัวละครในการดำเนินเรื่องจำนวนมาก ฉากหลายแห่ง เวลาในเรื่องมากกว่า 1 วัน นอกจากนี้ งานของเชกสเปียร์ยังได้รับอิทธิพลจากละครสมัยกลางอย่างละครสลับฉาก (Interlude) โดยมักแทรกละครสลับฉากเข้าไปเป็นละครซ้อนละคร (Play-within-the-play) เช่น เรื่อง *Love's Labour's Lost* ที่แทรกละครสลับฉากเรื่อง *Pageant of the Nine Worthies* เข้าไป โดยเขาให้ตัวละครในเรื่องบางตัวในเรื่อง *Love's Labour's Lost* รับบทเป็นนักแสดงสมัครเล่น

มีคนชั้นสูงในเรื่องเป็นคนดู ซึ่งจะวิพากษ์วิจารณ์ละครที่ตนกำลังดูไปด้วย เป็นการสะท้อนให้เห็นบรรยากาศในงานเลี้ยงระหว่างการแสดง

การแสดงละครสมัยอลิซาเบธ (Elizabethan)

การแสดงละครในยุคอลิซาเบธในยุครุ่งเริ่มนั้นมักแสดงกันตามจัตุรัส ริมนอน และบริเวณลานโรงเตี๊ยม (Inn yard) เนื่องจากยังไม่มีการสร้างโรงละครถาวรขึ้นนั่นเอง โดยคณะละครจะดัดแปลงลานโรงเตี๊ยมให้มีทางเข้าจากด้านนอกโรงเตี๊ยมที่สามารถขี่ม้าหรือเอารถม้าเข้ามาได้ และสร้างเวทีชั่วคราวตรงกลางลาน โดยคนดูสามารถยืนดูในลานและนั่งดูตามระเบียบของโรงเตี๊ยมที่มีหลายชั้นและล้อมรอบลานไว้ทุกด้าน ซึ่งผังของโรงเตี๊ยมที่คณะละครใช้เป็นโรงละครชั่วคราวนี้ได้มีอิทธิพลต่อลักษณะของโรงละครสาธารณะในเวลาต่อมา

เมื่อ James Burbage ได้ตัดสินใจสร้างโรงละคร The Theatre เปิดใช้ในปี ค.ศ. 1576 ทำให้โรงละครนี้นับเป็นโรงละครสาธารณะถาวรแห่งแรกที่สร้างขึ้นในลอนดอน และมีโรงละครสาธารณะถาวรเกิดขึ้นมากมายหลังจากนี้ โดยเฉพาะ โรงละคร The Globe ที่เป็นสถานที่แสดงละครของเชกสเปียร์ด้วย

ภาพที่ 1: ภาพด้านนอกและด้านในของโรงละคร The Globe ในปัจจุบัน

ลักษณะของโรงละครสาธารณะถาวร พบว่า ถูกสร้างด้วยไม้และมีโครงสร้างเป็นรูปตั้งแต้ลิบแปดถึงยี่สิบสี่เหลี่ยมจนมีรูปทรงเป็นวงกลม บริเวณตรงกลางสนามเปิดโล่ง เรียกว่า พิตหรือยาร์ด (Pit/Yard) มีระเบียบสามชั้น ล้อมยาร์ดไว้สามด้าน ระเบียบมีหลังคาคลุม

ส่วนตัวเวทีนั้น (กุลวดี, 2552: 409) จะใช้เวทีชั้นล่างของโรงละครเป็นเวทีหลัก (Main stage) มีด้านหน้าอาคารซึ่งมักมี 3 ชั้นเป็นฉากหลัง ชั้นล่างมีประตูเข้าออกทั้งทางด้านซ้ายและ

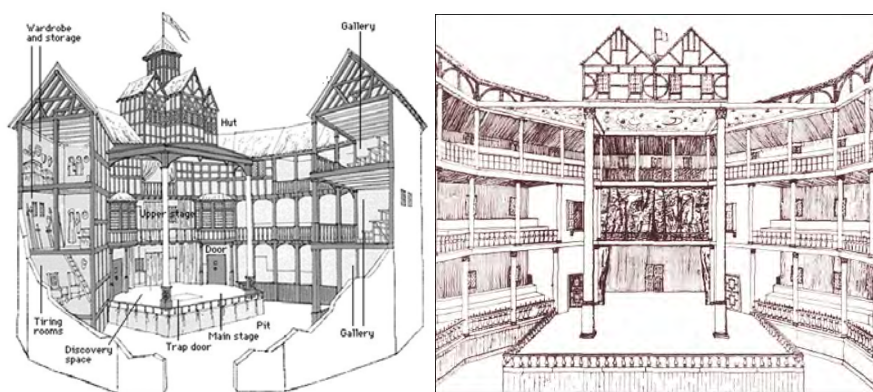
ขวาซึ่งจะเชื่อมต่อกับห้องแต่งตัว (Tiring room) ที่อยู่หลังเวที บริเวณนี้ใช้เป็นที่นักแสดงรอกิวและเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว นอกจากนี้ ประตูเข้าออกยังใช้เป็นสัญลักษณ์แทนสถานที่บางแห่งเหมือนกับประตูของเวทีละครกรีก และ Mansion ที่ใช้ในละครสมัยกลาง โดยประตูซ้ายอาจนำมาใช้สื่อถึงทางไปสู่สนามรบ ประตูขวาอาจบอกถึงเส้นทางที่นำไปยังชายฝั่งทะเลของอังกฤษ การที่ตัวละครตัวหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งออกไปทางประตูด้านหนึ่ง ในขณะที่ตัวละครอีกตัวหนึ่งหรืออีกกลุ่มหนึ่งเข้ามาทางอีกประตู เป็นการบอกให้รู้ว่าการเปลี่ยนฉากท้องเรื่องแล้ว การเข้าออกของตัวละครในลักษณะเช่นนี้ส่งผลให้การแสดงเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ ระหว่างประตู 2 ประตูที่ทำายเวทีหลักและเวทีชั้นบนจะมีที่ซ่อน (Discovery space; study) โดยใช้เป็นที่ซ่อนตัวละครหรือวัตถุออกมาปรากฏหรือถูกพบ เนื่องจากบทละครบางเรื่องพูดถึงที่ซ่อนตัวที่ตัวละครหรือวัตถุจะถูกพบบนเวที เช่น ในเรื่อง Hamlet ที่ฉาก Polonius ซ่อนตัวอยู่หลังม่านในห้องนอนเพื่อแอบฟังสนทนาระหว่าง Gertrude กับ Hamlet ส่วนที่ซ่อนจะมีทั้งลักษณะ “Inner below” และ “Pavilion” ซึ่งเป็นเหมือนประรำยื่นออกมาบนเวทีและมีม่านปิดไว้โดยรอบ

ส่วนเวทีชั้นบน (Upper stage) จะมีลักษณะเป็นไปตามลักษณะของที่ซ่อน ถ้ามี Inner below บนเวทีหลัก เวทีด้านบนก็จะมีที่ซ่อนไปในผนังแบบเดียวกัน ซึ่งเรียกรวมชั้นบนและล่างนี้ว่า Inner stage ในส่วนถ้ามีประรำยื่นออกมาบนเวทีชั้นบนนั้น ก็จะมีประรำยื่นออกมาบนเวทีชั้นบนเช่นกัน นอกจากนี้ ยังมีความเชื่อว่ามี Window stage อยู่เหนือเวทีหลักทั้งสองด้าน ซึ่งนักแสดงสามารถยื่นหน้าออกมาหรือปีนออกมาได้ รวมถึง มีพื้นที่ชั้น 3 ซึ่งกันไว้ให้นักดนตรี แต่ใช้เป็นที่แสดงสำหรับฉากที่สมมติว่าเป็นสถานที่ที่สูงมาก

กลับมาที่เวทีหลักของโรงละครสาธารณะ ลักษณะของเวทีจะมีส่วนที่ยื่นเข้าไปในบริเวณพิตซึ่งเรียกลักษณะของเวทีนี้ว่า Thrust stage โดยตัวเวทีจะอยู่สูงกว่าระดับพื้นดิน 4-6 ฟุต เพื่อให้คนดูสามารถเห็นการแสดงได้หมด รวมถึงช่วยให้มีพื้นที่ว่างใต้เวที หรือเรียกว่า Cellarage ที่จะช่วยทำช่องลับหรือประตูลับ (Trap Door) เพื่อให้วิญญาณ ภูตผีปีศาจ และตัวละครหรือวัตถุโผล่ขึ้นมาหรือหายไป หรือใช้ในฉากที่เหตุการณ์เกิดขึ้นในระดับต่ำกว่าพื้นดิน

บริเวณเวทีที่ไม่ได้ยื่นเข้าไปในพิทจะมีหลังคาคลุมเรียกว่า Shadow หรือ Heaven เพื่อช่วยป้องกันเวทีจากฟ้าฝน ป้องกันไม่ให้นักแสดงเปียกขณะแสดง และไม่ให้เสื้อผ้าราคาแพงเสียหาย บริเวณใต้หลังคาจะมีห้องเครื่องกล (Machine room) เป็นที่ติดตั้งกลไกเวทีไว้ใช้สร้างเทคนิคพิเศษ เช่น การชักออกเพื่อยกตัวละครหรืออุปกรณ์การแสดงให้ลอยขึ้น นอกจากนี้ หลังคา ยังใช้แทนท้องฟ้าได้ด้วย โดยคณะละครมักเขียนภาพดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ ส่วนเสาเวทีที่รับน้ำหนักของหลังคาจะถูกนำมาใช้แทนต้นไม้ บริเวณเหนือหลังคาจะมีห้องเล็กๆ เรียกว่า Hut ใช้เป็นที่สร้างเสียงประกอบ (Sound effect) เช่น เสียงฟ้าร้อง เสียงปืนใหญ่ ด้านข้าง Hut มีระเบียบสำหรับนักดนตรี (Musician's gallery) ในส่วนที่ชมการแสดง (Auditorium) ของโรงละครจะมีลักษณะเป็นวงกลมล้อมเวทีหลักที่ใช้ในการแสดง

ภาพที่ 2: โครงสร้างของโรงละครสาธารณะในยุคออลิชาปีทัน

2.2 แนวคิดการดัดแปลงและการดัดแปลงข้ามสื่อ

“การดัดแปลง” เป็นศัพท์ที่ใช้กันอย่างกว้างขวางมาเป็นเวลานานและมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของสารโดยตรง ซึ่งอาจใช้วิธีการเติม-ตัด ทวี-ทอน ขยาย-ยุบ หรือสลับเหตุการณ์ ตัวละคร ฉากและบทสนทนา (จักรกฤษณ์ ดวงพิตรา, 2544: 149-158)

การดัดแปลงตัวสารมีหลายวิธี นอกเหนือจากการเติม ลด หรือสลับส่วนประกอบในตัวบทแรกแล้ว การแปลจากภาษาหนึ่งสู่อีกภาษาหนึ่งก็เป็นวิธีหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กัน Walter

Benjamin ได้อธิบายการดัดแปลงสารด้วยการแปล (Adapted translation) หรือที่เรียกว่าเป็น “ชีวิตหลังความตายของตัวบทต้นฉบับ” (The after-life of the original) ไว้ในบทความเรื่อง *The Task of the Translator* ว่า การดัดแปลงสารด้วยวิธีการแปลนั้นเป็นขั้นตอนที่ให้อิสระกับการแปลงานจากต้นฉบับ โดยการดัดแปลงจากงานวรรณกรรมนั้น มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อช่วยถ่ายโอนและดัดแปลงตัวสารข้ามกันไปมา ทำให้ได้ตัวสารใหม่ที่มีลักษณะต่างไปจากวรรณกรรมต้นฉบับ ธรรมชาติของการดัดแปลงที่สามารถปรับเปลี่ยนได้นั้นแสดงให้เห็นลักษณะและขั้นตอนของการปรับเปลี่ยนตัวสารในการหลอมรวมความเหมือนและความต่างเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งจากธรรมชาตินี้ได้กระตุ้นให้เกิดการไหลเวียนเคลื่อนไปมาของตัวสารในการแสดงระหว่างคนดู ตัวบทต้นฉบับและอื่นๆ ซึ่ง Benjamin ได้กล่าวว่าสิ่งนี้ทำให้เราเห็นถึงความสัมพันธ์กันที่เชื่อมกันระหว่างตัวบทต้นทางกับตัวบทแปล

การแปลไม่ใช่แค่การส่งผ่านทางด้านภาษาเท่านั้น กล่าวคือ ในฐานะวิธีหนึ่ง การแปลมีศักยภาพพอที่จะบรรลุถึง ภาษาบริสุทธิ์ (Pure language) ซึ่งเป็นภาษาที่ปรากฏออกมาจากการแปลผ่านการสร้างประโยคหรือรูปแบบโครงสร้างของลำดับคำในประโยค (Syntax) ซึ่งภาษาบริสุทธิ์ นี้เกิดขึ้นได้เมื่อผ่านเทคนิคดังกล่าวเท่านั้น เนื่องจาก ภาษาที่ต่างกันได้มีความแตกต่างกันมากนัก โดยแต่ละภาษาต่างมีความสัมพันธ์กันในแง่ของสิ่งที่คำๆ นั้นได้อธิบายเป็นคำพูดออกมา ดังนั้น ความเกี่ยวพันทางภาษาหนึ่งกับภาษาหนึ่งในการแปล ส่งผลให้รูปแบบและความหมายของคำในตัวบทต้นฉบับจะต้องถ่ายทอดออกมาในตัวบทปลายทางอย่างแม่นยำเท่าที่จะเป็นไปได้

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าตัวบทแปลจะเป็นสำเนาที่สมบูรณ์แบบของตัวบทต้นฉบับ Benjamin ได้อธิบายไว้ว่า การประกอบชิ้นส่วนเล็กๆ เข้าด้วยกันจะต้องปะติดปะต่อชิ้นส่วนต่างๆ ให้เข้ากันอย่างละเอียดถี่ถ้วน ถึงแม้บางชิ้นอาจไม่เข้ากันกับชิ้นอื่นก็ตาม ดังนั้น การที่จะสร้างงานให้เหมือนกับงานต้นฉบับนั้น นักแปลต้องปรับเปลี่ยนและดัดแปลงภาษาให้เข้ากับภาษาที่อยู่ในงานต้นฉบับนั่นเอง

กาญจนา แก้วเทพ (2552) ได้พูดถึงการถ่ายโอนตัวสารระหว่างตัวบทหนึ่งกับตัวบทหนึ่งในยุคหลังสมัยใหม่ว่า การที่เทคโนโลยีด้านการสื่อสารก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วส่งผลให้กระบวนการผลิตซ้ำ (Reproduction) ในสื่อบันเทิงเป็นไปอย่างง่ายดาย ในส่วนองค์ประกอบ

(Element) ของตัวบทและเนื้อหาพบว่าไม่มีอะไรที่แปลกใหม่อีกต่อไปแล้ว แต่อาจด้วยการผสมผสานและการจัดวางความสัมพันธ์ของตัวบทและเนื้อหาได้ทำให้รูปแบบของตัวบทและเนื้อหาคุณแปลกใหม่ขึ้นมา

สิ่งที่ปรากฏในตัวบทหรือเนื้อหาใหม่เรามักพบว่าร่องรอยจากตัวบทหรือเนื้อหาดั้งเดิม โดยเฉพาะการนำเนื้อหาจากสื่อหนึ่งไปสู่อีกสื่อหนึ่งจะต้องมีการดัดแปลงให้เข้ากับธรรมชาติของสื่อเพื่อให้เกิดความเหมาะสมต่อการถ่ายทอด โดยที่ตัวบทหรือเนื้อหาอันใหม่นี้จะมีความสัมพันธ์โยงใยกันไม่มากก็น้อยกับตัวบทหรือเนื้อหาเดิมที่ปรากฏมาก่อนหน้า และยิ่งตัวบทหนึ่งและอีกตัวบทหนึ่งอยู่ใน Genres ที่มีองค์ประกอบหลักคล้ายกันแล้ว เช่น Genre ที่เป็นเรื่องแต่ง (Fiction) เช่น ละคร นวนิยาย ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ล้วนมีองค์ประกอบพื้นฐานคล้ายกัน ได้แก่ มีโครงเรื่อง ตัวละคร ความขัดแย้ง ฉาก มุมมองการเล่าเรื่อง สิ่งเหล่านี้ทำให้การดัดแปลงข้ามสื่อย่อมเกิดง่ายขึ้น

การที่ตัวสารเก่าถูกนำมาสร้างสรรค์หรือนำมาปรับเปลี่ยนวิธีการนำเสนอใหม่อยู่บ่อยครั้ง ทำให้แนวคิดในยุคหลังสมัยใหม่ต่อประเด็นของคุณค่าของตัวบทต้นฉบับกับตัวบทใหม่เปลี่ยนไป โดยมองว่าตัวต้นฉบับไม่ได้มีคุณค่าเหนือไปกว่าฉบับสำเนา/ลอกเลียน/ดัดแปลงอีกต่อไป

ในการศึกษาการถ่ายโอน/อ้างอิงระหว่างตัวบท นพพร ประชากุล (2543 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2552: 8) ได้เสนอวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตัวบทแรกกับตัวบทใหม่ เพื่อดูความเชื่อมโยงระหว่างตัวบททั้งสอง โดยวิเคราะห์ว่าจากมีอะไรบ้างที่เพิ่มเข้ามา ลดลงไป หรือปรับเปลี่ยนไป ดังนี้

1. การขยายความ (Extension) หมายความว่า ในตัวบทใหม่มีการเพิ่มเติมเนื้อหาอะไรซึ่งตัวบทต้นทางไม่มีบ้าง

2. การตัดทอน (Reduction) หมายความว่า ในตัวบทใหม่มีการตัดทอนเนื้อหาอะไรจากตัวต้นทางลงไปบ้าง

3. การปรับเปลี่ยน (Modification) หมายความว่า ในตัวใหม่มีการดัดแปลงเนื้อหาอะไรจนทำให้ตัวบทแรกมีรูปลักษณะไม่เหมือนเดิม หรือแตกต่างไปจากเดิม

ซึ่งผู้วิจัยได้นำการวิเคราะห์หีนี่ของนพพร ประชากุลที่มีแบบแผนของสัมพันธบทในเชิงปริมาณและคุณภาพมาปรับใช้ในการศึกษาดัดแปลงข้ามสื่อเพื่อดูว่า มีอะไรหายไป เพิ่มเข้ามา และถูกปรับเปลี่ยนไปบ้างและอย่างไรเท่านั้น

การดัดแปลงข้ามสื่อ

Egil Tornqvist (1991) ได้ศึกษาการดัดแปลงข้ามสื่อ โดยเฉพาะการดัดแปลงข้ามสื่อของบทละคร ในหนังสือ *Transposing Drama* ว่าเมื่อนำบทละคร 4 เรื่องอย่าง *Macbeth* ของวิลเลียม เชกสเปียร์, *A Doll's House* ของเฮนริก อิบเซน, *The Ghost Sonata* ของออกุส สตรินเบิร์ก และ *Homecoming* ของแฮร์โรลด์ ปินเตอร์ มาดัดแปลงและปรับเปลี่ยนมาสู่สื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์แล้ว แต่ละสื่อจะนำเสนอออกมาอย่างไรบ้าง

จากที่ได้กล่าวในแนวความคิดการดัดแปลงว่า Genre ในสื่อบันเทิงที่มีองค์ประกอบคล้ายกันจะเกิดการดัดแปลงได้ง่ายขึ้น ละครซึ่งเป็น Genre ในลักษณะเรื่องแต่ง (Fiction) เช่นเดียวกับละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ ทำให้การถ่ายโอนตัวสารจากละครไปยังสื่ออื่นอย่างละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง Egil Tornqvist อธิบายการปรับเปลี่ยนบทละครจากสื่อหนึ่งสู่อีกสื่ออื่น (Transforming) ว่า เป็นขั้นตอนการแปลงบทละครจากระบบสัญลักษณ์ของตัวอักษรมาเป็นเสียงภาพ และทั้งภาพและเสียง นอกจากนี้ การดัดแปลงบทละครข้ามสื่อยังรวมถึงการดัดแปลงจากบทละครสู่การแสดงบนเวทีด้วย

เนื่องจากสื่อบันเทิงแต่ละสื่อมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น บทละครสื่อสารกับคนอ่านผ่านตัวบท ส่วนการแสดงละครเวทีสื่อสารกับคนดูผ่านการรับรู้ทางโสตประสาททั้งตา หู และจมูก ละครบนหน้าจอในสื่อโทรทัศน์และภาพยนตร์สามารถดำเนินเรื่องได้แม้ไม่มีการแสดงของตัวละครปรากฏให้เห็น เรื่องราวในละครเวทีจะเกิดขึ้นผ่านการแสดงของตัวละคร แต่การดำเนินเรื่องในสื่อภาพยนตร์จะเกิดผ่านการตกแต่งองค์ประกอบแวดล้อมในภาพยนตร์

ความแตกต่างของสื่อนี้เองทำให้เมื่อมีการดัดแปลงตัวสารในสื่อที่ต่างออกไปนั้น คนสร้างสรรค์ผลงานในสื่อบันเทิงจำเป็นต้องเข้าใจถึงสื่อที่ตนจะใช้ด้วยว่ามีข้อจำกัดอย่างไร เพื่อให้ตัวสารใหม่ที่เกิดจากการดัดแปลงนั้นสามารถเข้ากับลักษณะของสื่อให้ที่ตนใช้และสามารถถ่ายทอดไปสู่คนดูได้ตามวัตถุประสงค์

Egil Tornqvist ได้ยกเอาตัวอย่างที่ Erika Fischer-Lichte อธิบายไว้ใน *Semiotik des Theatres* ให้เห็นภาพของการดัดแปลงข้ามสื่อให้ชัดเจนขึ้นว่า เมื่อเราเห็น Stage direction ในบทละครเขียนที่เขียนไว้ว่า "ฝนเริ่มตกแล้ว" หรือ "It begins to rain" คนอ่านสามารถตีความข้อมูลนี้ได้หลากหลายความหมาย กล่าวคือ คนอ่านบางคนอาจใช้มุมมองด้านภาษาศาสตร์มาเชื่อมคำในบทละครภาษาดั้งเดิมกับภาษาที่ถูกแปล เช่น "ฝนตก" ในภาษาฝรั่งเศสคือ "pluie" และบางคนอาจใช้มุมมองด้านภาพของฝนและนึกถึงผลที่ตามมาจากการที่ฝนตก นั่นก็คือ "ตัวเปียก" นั่นเอง

นอกจากนี้ คำว่า "ฝนตก" ในบทละครสามารถทำให้เห็นเป็นรูปธรรมในสื่อวิทยุที่สื่อสารผ่านเสียง หรือ สื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ที่สื่อสารผ่านภาพและเสียงได้หลากหลายวิธี โดยในสื่อวิทยุเราอาจได้ยินเสียงฝนตกหรือมีคนบรรยายว่า "It begins to rain" ส่วนสื่อที่เป็นภาพและเสียงสามารถทำได้หลากหลายกว่าสื่อวิทยุ เช่น นำเสนอด้วยฝนที่ตกจริงๆ หรือใช้การเปลี่ยนของแสงไฟช่วยให้เห็นว่าฝนตก นอกจากนี้ อาจให้ตัวละครในเรื่องถือร่ม สวมเสื้อกันฝน หรือยกหนังสือพิมพ์ขึ้นมากางบังฝนเพื่อแสดงให้เห็นว่าฝนกำลังตกอยู่

สิ่งที่ทำให้ผู้กำกับถึงเลือกวิธีการนำเสนออันหนึ่งในการทำให้ฝนตกแทนที่วิธีการอื่น ๆ นั้น มาจากปัจจัยหลายอย่าง ได้แก่ สื่อที่เขาเลือก (สื่อแต่ละอันจะมีลักษณะเด่นที่แตกต่างกันไป เช่น สื่อละครเวที จุดเด่นอยู่ที่การแสดงสดและการสื่อสารสองทาง สื่อวิทยุเด่นเรื่องการสื่อสารด้วยเสียง สื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มีลักษณะเด่นที่เวลาและสถานที่ในเรื่องสามารถเคลื่อนย้ายไปมาได้สะดวก เป็นต้น) รูปแบบการนำเสนอของผู้กำกับ สิ่งที่ผู้กำกับชอบ(บริบทของหน้าที่ของฝน และการให้ความสำคัญของฝน) เทคนิคของสื่อที่ผู้กำกับเลือกมาว่าสามารถเอื้อทำให้เป็นจริงได้เท่าใด (ทางเลือกขึ้นอยู่กับสื่อที่ใช้ เช่น เราสามารถใช้เทคนิคฝนตกในสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ได้ง่ายกว่าใช้บนเวที)

จากการศึกษาการดัดแปลงละครข้ามสื่อ Egil Tornqvist พบว่า บทละครที่นำไปใช้บนเวทีนั้นจะไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงไปจากบทละครมากนักเมื่อเทียบกับบทละครที่ถูกนำไปแสดงในสื่อวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ เมื่อเรามาดูขั้นตอนของการนำบทละครไปดัดแปลงในสื่ออื่น เห็นได้ว่าจะปรากฏบทละครวิทยุ ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ที่นำเอาบทละครไปปรับใช้ให้เหมาะกับสื่อต้นมาคั่นอยู่ตรงกลางระหว่างบทละครกับกระบวนการผลิต (Production) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. การดัดแปลง 1 ขั้นตอน (One-stage transpositions)

- ตัวบทต้นทาง (Source text) - กระบวนการผลิตละครเวที (Stage production)
- ตัวบทต้นทาง (Source text) - ตัวบทปลายทาง (Target text)

2. การดัดแปลง 2 ขั้นตอน (Two-stage transpositions)

- ตัวบทต้นทาง (Source text) - บทละครวิทยุ (Radio script) - กระบวนการผลิตละครวิทยุ (Radio production)
- ตัวบทต้นทาง (Source text) - บทละครโทรทัศน์ (TV script) - กระบวนการผลิตละครโทรทัศน์ (TV production)
- ตัวบทต้นทาง (Source text) - บทภาพยนตร์ (Film script) - กระบวนการผลิตภาพยนตร์ (Film production)
- ตัวบทต้นทาง (Source text) - บทปลายทาง (Target script) - กระบวนการผลิตละครเวที (Stage production)

3. การดัดแปลง 3 ขั้นตอน (Three-stage transpositions)

- ตัวบทต้นทาง (Source text) - ตัวบทปลายทาง (Target text) - บทละครวิทยุ (Radio script) - กระบวนการผลิตละครวิทยุ (Radio production)
- ตัวบทต้นทาง (Source text) - ตัวบทปลายทาง (Target text) - บทละครโทรทัศน์ (TV script) - กระบวนการผลิตละครโทรทัศน์ (TV production)

- ตัวบทต้นทาง (Source text) - ตัวบทปลายทาง (Target text) - บทภาพยนตร์ (Film script) - กระบวนการผลิตภาพยนตร์ (Film production)

จากขั้นตอนข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า จากตัวบทต้นทางถึงกระบวนการผลิตนั้นยังมีตัวคั่นกลางมากเท่าไร บทละครก็ยิ่งถูกเปลี่ยนแปลงมากขึ้น

2.3 แนวคิดการเล่าเรื่อง (Narrative)

ในหนังสือจิตทัศน์ทางสังคมในภาษาลือมวอลชอน นพพร ประชากุล (2542: 7) ได้อธิบายเกี่ยวกับการศึกษาตัวเรื่องเล่า หรือ Narrative ว่าองค์ความรู้การศึกษาดังกล่าวได้กลายมาเป็นความรู้เฉพาะด้าน โดยไม่ต้องไปอาศัยเกาะอยู่กับวิชาอื่นๆอีกต่อไปแล้ว ซึ่งองค์ความรู้ที่มานี้พัฒนาขึ้นมาในช่วงหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 จนเกิดเป็นองค์ความรู้หนึ่งที่ศึกษาตัว Narrative ที่เรียกรวมๆว่าเป็นศาสตร์เรื่องเล่า (Narratology)

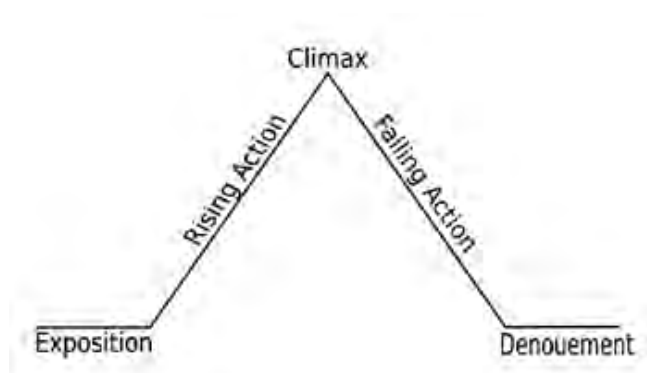
การศึกษาเรื่องเล่าสามารถนำมาศึกษาได้ 2 ระดับ ระดับแรกคือ ระดับเนื้อความหรือตัวบทที่ปรากฏ ใช้คำว่า Discourse ที่ไม่ได้หมายถึงวาทกรรมในทางสังคมศาสตร์ แต่หมายถึงเนื้อความของละคร นวนิยาย ละครโทรทัศน์ หรือเนื้อความของภาพยนตร์ที่รับรู้ด้วยตาตามสิ่งที่ปรากฏออกมา กล่าวได้ว่าเป็นตัวเรื่องเล่าที่เรารับรู้เป็นรูปธรรม ระดับที่สอง คือ ระดับเนื้อเรื่อง (Story) หรือเรียกว่าเป็นระดับของโครงสร้าง (Structure) โดยเป็นระดับที่อยู่ลึกลงไป ซึ่งจะเป็นระดับโครงสร้างความสัมพันธ์ของ concept ที่อยู่ในเรื่องเล่า โดยที่งานวิจัยนี้จะศึกษาการเล่าเรื่องในระดับเนื้อความ ซึ่งจะต้องให้ความสำคัญไปที่องค์ประกอบและกลวิธีที่ใช้ในการนำเสนอผ่านองค์ประกอบการเล่าเรื่องในสื่อบทละคร ละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชัน

องค์ประกอบของการเล่าเรื่องสามารถแบ่งออกเป็น 7 ประการด้วยกัน ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นความคิด ความขัดแย้ง ตัวละคร ฉาก สัญลักษณ์ และมุมมองในการเล่าเรื่อง

1. โครงเรื่อง (Plot)

คือ ลำดับของเหตุการณ์ภายในกรอบของบทละครเรื่องหนึ่งๆ ตั้งแต่จุดเริ่มเรื่อง การพัฒนาเรื่อง จนถึงจุดลงเอย โดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะต้องเกิดขึ้นอย่างมีเหตุผลมีจุดหมายปลายทาง และการวางโครงเรื่องจะทำให้คนดูรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นในเรื่องบ้าง ซึ่งอริสโตเติล (Aristotle) ได้อธิบายในหนังสือ *Poetics* ว่าโครงเรื่องเป็นสิ่งสำคัญแรกสุด โครงเรื่องที่ดีต้องมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง มีความยาวที่พอเหมาะพอดี ประกอบด้วยต้นเรื่อง (The Beginning) กลางเรื่อง (The Middle) และตอนจบ (The End) เหตุการณ์ทุกตอนที่เกิดในเรื่องต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุสมผลตามกฎแห่งกรรม กล่าวคือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในฉากหนึ่งต้องสืบเนื่องมาจากการกระทำในฉากก่อนหน้า และการกระทำในฉากหนึ่งนี้จะส่งผลต่อไปยังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในฉากต่อไป

กุสตาฟ เฟรย์แท็ก (Gustav Freytag) (Louis Giannetti, 2008: 376) นักวิเคราะห์ชาวเยอรมัน ได้วิเคราะห์องค์ประกอบการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ประเภทฮอลลีวูดคลาสสิกและพบว่า มีลักษณะโครงเรื่องคล้ายคลึงกับที่อริสโตเติลกล่าวไว้ข้างต้น ทำให้เขาเสนอโครงสร้างของการเล่าเรื่องไว้ในรูปทรงปิระมิดหรือรูปตัววีซึ่งกลายมาเป็นโครงสร้างพื้นฐานของการเล่าเรื่องไว้ดังนี้

ภาพที่ 3: โครงสร้างการเล่าเรื่องรูปทรงปิระมิดหรือรูปตัววีของ กุสตาฟ เฟรย์แท็ก

โครงสร้างของการเล่าเรื่องจะเริ่มด้วย Exposition เป็นขั้นที่บอกที่มาที่ไปของตัวละครและเกริ่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรื่อง ทั้งตัวละครเอกชายหญิง (Protagonist) และตัวละครฝ่ายตรงข้าม

(Antagonist) จากนั้นเรื่องราวจะดำเนินมาถึง Rising action ซึ่งเป็นจุดที่ตัวละครเอกและฝ่ายตรงข้ามพบเจอจนเกิดความขัดแย้งและสถานการณ์จะเริ่มพัฒนาขึ้นจนรุนแรงขึ้นและนำมาสู่จุด Climax ที่ปมความขัดแย้งมีความเข้มข้นที่สุด แล้วเรื่องราวก็จะเริ่มคลี่คลายขึ้นหลังจากที่ปมความขัดแย้งได้ถูกแก้ไขในขั้น Resolution จนนำไปสู่ Closure ที่เป็นตอนจบของเรื่อง

กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน และนพมาศ แวงหงส์(2542: 37, 44) ได้แบ่งขั้นตอนในการดำเนินเรื่องดังนี้

1. Exposition เป็นช่วงที่แนะนำตัวละครอย่างพระเอกและนางเอกของเรื่องว่าเป็นใคร และบอกเวลาและบรรยากาศของสถานที่ในเรื่องว่ามีลักษณะอย่างไร
2. Incidental moment เป็นขั้นตอนที่เกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้นและส่งผลให้การดำเนินชีวิตของตัวละครผิดแปลกไป อีกทั้งยังเป็นการปูทางความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นด้วย
3. Turning point คือ จุดเปลี่ยนสำคัญของเรื่องที่ทำให้เนื้อเรื่องเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ เช่น จากดีเป็นเลว
4. Rising action เป็นขั้นตอนที่เรื่องพัฒนาขึ้นไปอีก ส่งผลให้เกิดปมความขัดแย้งที่รุนแรงมากขึ้น
5. Falling action เป็นจุดที่เชื่อมโยงกับจุดหักเหของเรื่อง โดยที่ตัวละครพยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ ในขณะที่ตัวละครกำลังแก้ปัญหาอยู่ เหตุการณ์อาจจะตึงเครียดมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งอาจเรียกขั้นตอนนี้ได้ว่าเป็น Crisis ของเรื่อง
6. Climax คือ ขั้นที่ตัวละครเอกเผชิญหน้ากับปัญหาและต้องตัดสินใจอย่างเด็ดขาด
7. Conclusion ขั้นตอนสุดท้ายที่สรุปเรื่อง

2. แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นความคิดเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อเรื่องเล่า เมื่อเราจะวิเคราะห์ถึงใจความสำคัญของเรื่องและรู้ว่าคนส่งสารต้องการจะถ่ายทอดอะไรให้ทราบ กล่าวได้ว่า แก่นเรื่องคือ ความคิดหลักในการดำเนินเรื่องซึ่งสรุปจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสื่อบันเทิงคดีเรื่องนั้นๆ ที่สำคัญ แก่นเรื่องเป็นความคิดรวบยอดที่ผู้สร้างต้องการนำเสนอต่อผู้รับสาร

J.S.R Goodlad (อ้างถึงใน อูมาพร มะโรณีย์, 2551: 21-22) ได้แบ่งแก่นเรื่องที่พบในละครว่าสามารถนำมาวิเคราะห์แก่นเรื่องในละคร (The Analysis of Theme) ได้ดังนี้

1. Love Theme หรือ แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก ทั้งความรักของหนุ่ม-สาวสามี-ภรรยา และความรักในครอบครัวด้วย โดยเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากความรักว่าเกิดได้อย่างไร มีอุปสรรคอะไรบ้าง และจะมีจุดจบอย่างไร

2. Morality Theme หรือ แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรม เนื้อเรื่องจะเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากศีลธรรมของคนในสังคม ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของความคิดว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคม โดยเรื่องจะมีทั้งการเลือกที่จะทำความดีหรือความชั่ว และผลที่จะตามมาจากการเลือกดังกล่าว

3. Idealism Theme เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความพยายามของมนุษย์หนึ่งที่กระทำการต่างๆ เพื่อบรรลุสิ่งที่ตนต้องการ บุคคลในเรื่องอาจเป็นทั้งนักปฏิวัติ ผู้ที่มีอุดมการณ์การชาตินิยม เสรีนิยม และศิลปิน เป็นต้น ซึ่งพวกเขาอาจมีความคิดที่แตกต่างไปจากคนในสังคมเพื่อต่อต้านสิ่งที่สังคมกำลังเป็นอยู่

4. Power Theme หรือ แก่นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจ เป็นเรื่องที่มีความขัดแย้งของคน 2 คน หรือบุคคล 2 กลุ่ม เพื่อแย่งชิงสิ่งที่ตนเองต้องการเหมือนกัน เช่น หน้าที่การงาน ความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น รวมถึงการแสวงหาอำนาจด้วยการฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อได้มาซึ่งอำนาจที่ตนต้องการ

5. Career Theme เนื้อเรื่องแสดงให้เห็นความพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ ของบุคคลเพื่อเป้าหมายหลักคือ ประสบความสำเร็จส่วนตัว ไม่ใช่เพื่อความสำเร็จของสถาบันและชาติ

6. Outcast Theme เนื้อเรื่องจะพูดถึงการดำเนินชีวิตของคนที่ไม่ต่างไปจากคนทั่วไป ทั้งสาเหตุจากทางร่างกาย เช่น คนพิการ หน้าตาหน้าเกลียด และจากสาเหตุทางสังคม เช่น นักโทษ เด็กกำพร้า เป็นต้น ซึ่งเนื้อเรื่องทำให้เห็นถึงชีวิตของคนเหล่านี้ในสังคม และการที่สังคมปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร

3. ความขัดแย้ง (Conflict)

การเล่าเรื่องมักปรากฏความขัดแย้งเข้ามาผูกปมเรื่องราวในเรื่องให้ดำเนินไปสู่จุดสุดยอด (Climax) ปริญา เกื้อหนุน (2537 อ้างถึงใน รัตนา จักกะพากและจริยฤทธิ์ สินธุพันธุ์, 2545: 7) พูดถึงความขัดแย้งว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการดำเนินเรื่อง ที่ได้สร้างปมปัญหา การหาทางแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งของตัวละครคือความเป็นปรีกัษ์ต่อกัน หรือความไม่ลงรอยกันในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ความปรารถนา หรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่อง ความขัดแย้งสามารถแบ่งออกได้ 3 ประเภทดังนี้

3.1 ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน คือ ตัวละครทั้งสองฝ่ายต่างไม่ลงรอยกัน แต่ฝ่ายต่อต้านกัน หรือพยายามทำลายล้างกัน เช่น การรบกันของทหารสองฝ่ายหรือการทำศึกระหว่างสองตระกูล

3.2 ความขัดแย้งภายในจิตใจ เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในตัวละคร ทั้งความสับสนหรือความยุ่งยากลำบากใจในการตัดสินใจเพื่อกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คิดไว้ เช่น ความขัดแย้งกับความสำนึกที่ผิดชอบ หรือ ความขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ของสังคม

3.3 ความขัดแย้งกับพลังภายนอก เช่น ความขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมหรือธรรมชาติอันโหดร้าย

4. ตัวละคร (Character)

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ในการเล่าเรื่องทุกชนิด โดยตัวละคร คือ ผู้คนที่ปรากฏในเรื่องและกระทำการใดๆ ให้เรื่องดำเนินและคลี่คลายต่อไปได้ ตัวละครมักเป็นผู้ที่มีปมขัดแย้ง เป็นผู้ที่พยายามเปลี่ยนแปลงสถานะ หรือคุณค่าของตนเป็นผู้ที่ต้องตัดสินใจครั้งสำคัญในจุดวิกฤติของเรื่อง ซึ่งตัวละครที่ดีจะต้องมีพัฒนาการอย่างสมเหตุสมผลในด้านการเปลี่ยนแปลงทางความคิด นิสัย และทัศนคติต่อสิ่งต่างๆ ที่ล้วนมาจากประสบการณ์ของตัวละครที่เจอในเรื่อง

ทั้งโครงเรื่องและตัวละครต่างเชื่อมโยงและสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นในสื่อบันเทิงเรื่องหนึ่งๆ กล่าวคือ โครงเรื่องจะอยู่โดยปราศจากตัวละครไม่ได้ ซึ่งโครงเรื่องที่ดีนั้นจะเกิดจากการกระทำและลักษณะนิสัยของตัวละครที่เกี่ยวข้องและตัวละครจะไม่มี ความหมายอะไรเลยถ้าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโครงเรื่อง ดังนั้น การเล่าเรื่องที่ดีจะประกอบไปด้วยโครงเรื่องและการวางตัวละครที่ดี ทำให้คนดูสามารถเข้าใจถึงตัวละครในเรื่องได้จากการกระทำของตัวละครที่มีต่อสภาพแวดล้อมหรือจากการบรรยายตัวละครของผู้ประพันธ์

อี เอ็ม พอสเตอร์(อ้างถึงใน อีราวดี ไตรลึงคะ, 2543: 51) แบ่งตัวละครออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ตัวละครมิติเดียว หรือตัวละครแบบตายตัว (Flat Character) หมายถึงตัวละครที่มองเห็นได้แค่ด้านเดียว มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่สามารถสรุปได้อย่างไม่ยาก ตัวละครจะคงลักษณะนิสัยบางอย่างตลอดทั้งเรื่องจนกลายเป็นสูตรสำเร็จของตัวละคร ทำให้คนดูสามารถเข้าใจและคาดเดาเกี่ยวกับความคิดและการกระทำของตัวละครได้ง่าย

2. ตัวละครหลายมิติ หรือตัวละครแบบรอบด้าน (Round Character) หมายถึงตัวละครที่มีลักษณะหลากหลาย มีลักษณะที่ลึกซึ้งจนคล้ายคนจริงๆ ที่มีทั้งส่วนดีและส่วนไม่ดี ลักษณะตัวละครจะขัดแย้งกันและคาดเดาได้ยาก พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงนิสัยและทัศนคติได้ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้สร้างความประหลาดใจให้กับคนดูได้

การวิเคราะห์ตัวละครนอกเหนือพิจารณาจากภาพลักษณ์ภายนอกของตัวละครอย่าง การแต่งกาย กิริยาอาการ และพฤติกรรมแล้ว คำพูดและบทสนทนา (Dialogue) ของตัวละครยังเป็นส่วนสำคัญที่สะท้อนให้เห็นความคิด ทศนคติ และเอกลักษณ์ของตัวละครผ่านคำตอบโต้ตอบกันของตัวละคร

5. ฉาก (Setting)

คือ จุดหนึ่งของเวลาและสถานที่ที่เหตุการณ์ของโครงเรื่องนั้นเกิดขึ้น ฉากนับเป็นองค์ประกอบหนึ่งในเรื่องเล่าทุกชนิด เนื่องจาก เรื่องเล่าเป็นการถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน และเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นโดยปราศจากสถานที่ไม่ได้ ดังนั้นฉากเองจะมีความสำคัญเพราะทำให้มีสถานที่รองรับเหตุการณ์ต่างๆของเรื่อง รวมถึง บอกความหมายของเรื่อง มีอิทธิพลต่อความคิดหรือการกระทำของตัวละครด้วย

ฉากในการเล่าเรื่องแบ่งออกเป็น 5 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ (ธัญญา สังขพันธานนท์ 2539: 191-193)

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพแวดล้อมธรรมชาติที่อยู่รอบตัวละคร เช่น ป่าไม้ ทุ่งหญ้า ลำธาร หรือบรรยากาศเข้าค่านับแต่ละวัน
2. ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ เช่น วัดวาอาราม บ้านช่อง ข้าวของที่มนุษย์ไว้ใช้สอย
3. ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย เช่น ช่วงเวลาและยุคสมัยที่เกิดเหตุการณ์ในท้องเรื่อง
4. ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร คือ สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละคร ชุมชน และท้องถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่
5. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือ สภาพแวดล้อมที่จับต้องไม่ได้ แต่มีลักษณะเป็นความเชื่อหรือความคิดของคน เช่น ค่านิยม ประเพณี เป็นต้น

6. สัญลักษณ์ (Symbol)

คือ การใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมายทั้งในรูปของภาพและเสียง (ปัทมวดี, 2538: 164) ซึ่งมักปรากฏในละครและภาพยนตร์ด้วยกัน 2 ชนิด คือ

1. สัญลักษณ์ทางภาพ คือ องค์ประกอบของเรื่องที่ถูกนำเสนอซ้ำๆ อาจเป็นวัตถุ สถานที่ หรือสิ่งมีชีวิต เช่น สัตว์หรือบุคคล โดยสัญลักษณ์อาจเป็นภาพเดี่ยว หรือกลุ่มของภาพที่เกิดจากการตัดต่อ

2. สัญลักษณ์ทางเสียง คือ เสียงต่างๆที่ถูกใช้เพื่อแสดงความหมายอื่นๆเพื่อเปรียบเทียบความหมาย หรือเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ของตัวละคร ไม่ใช่เพื่อสร้างอารมณ์ร่วมกับตัวละครและเรื่องราวของละคร

7. มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

คือ การมองเหตุการณ์ การเข้าใจพฤติกรรมของตัวละครในเรื่องผ่านสายตาของตัวละคร ตัวใดตัวหนึ่ง หรือหมายถึงการที่ผู้เล่ามองเหตุการณ์จากวงใกล้ชิด หรือจากวงนอกในระยะห่างๆ ซึ่งแต่ละมุมมองก็จะมีที่น่าเชื่อถือต่างกัน มุมมองการเล่าเรื่องมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะมันส่งผลต่อความรู้สึกของผู้ชม และมีผลต่อการชักจูงอารมณ์ของผู้เสพเรื่องเล่า ซึ่งหลุยส์ จิอันเน็ตตี (Louis Giannetti) (2008) ได้แบ่งพื้นฐานการเล่าเรื่องไว้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. เล่าเรื่องจากบุคคลที่หนึ่ง (The First-person narrator) คือ ตัวละครเอกเป็นคนเล่าเรื่องเอง ข้อสังเกตของการเล่าเรื่องจากบุคคลที่หนึ่ง คือ ตัวละครในเรื่องมักเอ่ยคำว่า “ผม” และ “ฉัน” อยู่เสมอ

2. เล่าเรื่องจากจุดยืนบุคคลที่สาม (The third-person narrator) คือการเล่าเรื่องผ่านคนที่ไม่ใช่ตัวเอกของเรื่อง แต่จะเป็นคนที่เกี่ยวข้องด้วย

3. เล่าเรื่องจากจุดยืนที่เป็นกลาง (The objective) คือการเล่าเรื่องที่ถูกสร้างขึ้นพยายามให้เกิดความเป็นกลาง ปราศจากอคติในการนำเสนอ เป็นการเล่าเรื่องที่ไม่สามารถเข้าถึง

อารมณ์ของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง เพราะเป็นการเล่าเรื่องจากวงนอก เป็นการสังเกตและรายงานเรื่องให้คนดูตัดสินเหตุการณ์เอง

4. เล่าเรื่องแบบรู้ออบด้าน (The omniscient) คือการเล่าเรื่องที่ไม่มีข้อจำกัดทำให้สามารถรู้ความตื้นลึกใจของตัวละครทุกตัวได้ สามารถย้ายเหตุการณ์และสถานที่ไม่ว่าจะเป็นอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ไม่มีข้อจำกัดด้านเวลา สามารถสำรวจความคิดของตัวละครได้อย่างไร้ขอบเขต

2.4 แนวคิดประเภทและลีลาของเรื่องเล่า

ประเภทและลีลาของเรื่องเล่ามีความสำคัญในฐานะเป็นตัวกำหนดการสื่อความหมายขององค์ประกอบและวิธีการเล่าเรื่องในสื่อบันเทิง นพพร ประชากุล (2542) ได้อธิบายเกี่ยวกับการเดินเรื่องหรือองค์ประกอบของเรื่องซึ่งสัมพันธ์กับขนบและกติกา (Convention) รวมถึงประเภทเรื่องเล่า (Genre) ว่ามาช่วยกำหนดการอ่านโครงเรื่อง (Plot) และกำหนดเรื่องความสมจริงให้กับเรื่อง เช่น ผู้อ่านจะยอมรับว่ามนุษย์ที่ใช้วิธีอบรังสีแทนการกินอาหารนั้นมีความสมจริงเมื่อมันไปปรากฏในนิยายวิทยาศาสตร์ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะเฉพาะของนิยายวิทยาศาสตร์ ในขณะที่ คนอ่านก็ยอมรับได้กับตัวละครในนิยายจักรวาลที่สามารบินไปไหนมาไหนได้เนื่องจากมันเป็นขนบ และกติกาของเรื่องเล่าลักษณะนี้ไปแล้ว

การเล่าเรื่องในสื่อภาพยนตร์ รวมถึงศิลปะแขนงอื่นๆสามารถแบ่งประเภทและรูปแบบของการเล่าเรื่องได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม Drama กลุ่มเหมือนจริง (Realist) และกลุ่มเหนือจริง (Surrealist) (กิตติศักดิ์ สุวรรณโกติน 2542: 36)

1. กลุ่ม Drama หรือ Melodrama

การเล่าเรื่องกลุ่มนี้มีจุดประสงค์เพื่อเล่นกับอารมณ์ของคนดู ทั้งให้ความบันเทิงแก่คนดูและให้อารมณ์คนดูให้เกิดความสนุกสนานจนเกิดอารมณ์คล้อยตาม ความหมายของ Drama หรือ Melodrama คือ ละครที่มีการเรียบเรียงเรื่องราว โดยเอามาเรียงต่อกันให้มีลักษณะ

เหมือนเพลง นั่นคือ มีท่วงทำนอง ดังนั้น ลักษณะเรื่องราวของภาพยนตร์ประเภทนี้ เป็นการนำเอาชีวิตของคนจริงๆ ที่เกิดขึ้นซึ่งไม่มีจุดเริ่มต้นและบทลงท้ายมาทำเป็นเรื่องราวในรูปของละครและภาพยนตร์ให้มีจังหวะ ทำนอง มีการเน้นสูงต่ำ การทอดจังหวะและเร่งจังหวะคล้ายกับเพลง ซึ่งการเล่าเรื่องแบบ Drama นี้พบว่าในละคร และวรรณคดีต่างก็มีขั้นตอนการดำเนินเรื่องในรูปแบบดังกล่าวเช่นกัน

2. กลุ่มเหมือนจริง (Realist)

ขณะที่ภาพยนตร์ที่มีการเล่าเรื่องแบบ Drama จะใช้เทคนิคของภาพยนตร์และศิลปะในการเร้าอารมณ์คนดู แต่การเล่าเรื่องแบบเหมือนจริงจะใช้ความเหมือนจริงของภาพยนตร์มาสร้างความเชื่อให้กับคนดู ทำให้คนดูเห็นเรื่องราวที่ปรากฏต่อหน้าว่าเป็นของจริง ซึ่งอารมณ์ของคนดูจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเกิดความเชื่อที่มีต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่องนั่นเอง นอกจากนี้การเล่าเรื่องแบบนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นการเล่าเรื่องแบบกึ่งสารคดี หรือ Documentary ซึ่ง John Grierson (2003 : 188-189) ได้นิยามรูปแบบของการเล่าเรื่องแบบสารคดีไว้ว่าเป็น “การจัดการความจริงเชิงสร้างสรรค์” โดยใช้ footage ที่ถ่ายจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงมาพูดถึงประเด็นเฉพาะทางสังคมที่เกี่ยวข้องหรือมีผลกับผู้ชม

3. กลุ่มเหนือจริง (Surrealist)

การเล่าเรื่องกลุ่มนี้เป็นการเล่าเรื่องที่น่าเอาสิ่งที่เป็นนามธรรมมาแสดงเป็นภาพให้เห็น เช่น ฉากในภาพยนตร์ญี่ปุ่นเรื่องหนึ่ง ชายคนหนึ่งเดินถือเชิงตะเกียงอยู่ท่ามกลางผู้คน แต่แล้วก็มีคนขีดหุ่นเข้ามาเป่าดับเทียน เมื่อเทียนดับอยู่สักครู่หนึ่ง คนขีดหุ่นก็จุดเทียนส่องนำทางชายคนนั้นไปพบกับผู้หญิงคนหนึ่ง กล่าวได้ว่า คนขีดหุ่นมีบทบาทเหมือนชะตาชีวิตชะตากรรมหรือพรหมลิขิต ที่ทำให้ชีวิตของคนเราเปลี่ยนแปลง ภาพยนตร์เรื่องนี้เอาสิ่งที่เป็นนามธรรมมาทำเป็นภาพให้เห็นซึ่งก็คือภาพของคนขีดหุ่นนั่นเอง

ในส่วนของการเล่าเรื่องในละครเวทีนั้น นพมาศ แวงหงส์ (2542: 43) อธิบายว่ามีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ เนื่องจากทั้งละครกับภาพยนตร์ต่างเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงเหมือนกัน แต่จะมีความแตกต่างในแง่ของลักษณะของสื่อ การนำไปใช้ และเทคนิคที่ใช้

เท่านั้น โดยภาพยนตร์จะมีมุกกลิ้งในการสื่อความหมาย ส่วนละครก็มีการเคลื่อนไหวและจัดวางตัวละครบนเวที (Blocking)

อริสโตเติล (Aristotle) ได้วางรากฐานการเล่าเรื่องในละครเวทีโดยแยกประเภทละคร (Dramatic) ออกจากการเล่าเรื่องทั่วไป (Narrative) ไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ ขณะที่การเล่าเรื่องทั่วไปมักเป็นการเล่าเรื่องโดยมีบุรุษที่ 3 เป็นคนเล่าเรื่อง แต่การเล่าเรื่องในละครจะเน้นไปที่การกระทำ (Action) หรือ Dramatic action โดยให้ความสำคัญว่าใครทำอะไร กับใคร สิ่งใดเป็นการกระทำใหญ่ในเรื่อง เช่น ในละครเรื่องอติปุต การกระทำของเรื่องคือการพยายามของอติปุตที่จะช่วยชาวเมือง โดยการกระทำในละครจะเกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง (Conflict) ที่ทำให้ละครหรือภาพยนตร์น่าติดตามมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วเป็นหัวใจสำคัญของละครนั่นเอง

อย่างไรก็ดี เบร์ทอลด์ เบรคชท์ (Bertolt Brecht) นักทฤษฎีและนักละครชาวเยอรมันต่อต้านความคิดเรื่องละคร (Dramatic) ของอริสโตเติลที่ให้คนดูใช้อารมณ์มากกว่าสติปัญญา โดยทฤษฎีของเบรคชท์ได้ย้อนกลับไปหาการเล่าเรื่องทั่วไป (Narrative) ด้วยการใช่วิธีสร้างความแปลกแยกจากบทละคร (Alienate) ด้วยเทคนิค Irony คือ กันคนดูออกจากละครทันทีเมื่อพวกเขาเริ่ม มีอารมณ์ร่วมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนเวที แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้เบรคชท์จะต่อต้านการเล่าเรื่องในละครของอริสโตเติล ละครของเบรคชท์ก็ยังคงมีการเล่าเรื่องแบบ Drama อยู่ เพียงเปลี่ยนจุดเน้นจากอารมณ์มาเป็นเหตุผลเท่านั้น

ในส่วนของประเภทของละครประกอบด้วย 1. Comedy 2. Farce 3. Melodrama 4. Drama และ 5. Tragedy โดยลักษณะของละครแต่ละประเภทจะมีลักษณะการเล่าเรื่องหรือลีลาที่แตกต่างกัน เช่น ในละครประเภท Melodrama ที่เริ่มมีมาตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 19 จะเล่าเรื่องที่เน้นอารมณ์มากกว่าเหตุผล ผู้เขียนสามารถบิดหรือหักเหเรื่องราวได้ตามใจชอบโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล จนผู้เขียนมีบทบาทเหมือนพระเจ้าในการตกแต่งเรื่องราวให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ เช่น ทำให้ใครคนหนึ่งตายในตอนจบของรักสามเส้าเพื่อให้เรื่องจบแบบมีความสุข

การเขียนลักษณะนี้เป็นการพัฒนาเรื่องจากเหตุการณ์ภายนอกไม่ใช่จากเหตุการณ์ภายในเรื่อง ซึ่งจะแตกต่างกับการเล่าเรื่องในละครประเภท Tragedy ที่ต้องตรงไปตรงมา ตัวละคร

ต้องมีชีวิตของตัวเองซึ่งผู้เขียนจะไม่มีบทบาทเหมือนพระเจ้าที่สามารถเอาอะไรมาใส่เป็น Mechanical ของเรื่องได้อีกแล้ว เพราะเรื่องราวจะอิงอยู่กับความสมเหตุสมผลที่มีความจริง อยู่ในตัว

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ โดยแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับกับการดัดแปลงข้ามสื่อ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับการดัดแปลงข้ามสื่อที่นำวรรณกรรมมาเล่าใหม่เพื่อความร่วมมือ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์

วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการดัดแปลงตัวสารจากสื่อหนึ่งไปอีกสื่อหนึ่ง พบว่า จะเน้นไปที่การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง เช่น โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร รวมถึง ตัวเนื้อหาในสื่อที่เป็นตัวบทต้นฉบับกับสื่อที่เป็นตัวบทใหม่ว่ามีอะไรเพิ่มมาหรือหายไปบ้าง ได้แก่

นางสาว วรางคณา จันลา (2545) ศึกษา การถ่ายโยงเนื้อหาทางเพศจากวรรณกรรมสู่ภาพยนตร์เรื่อง “จันดารา” พบว่า สื่อภาพยนตร์มีการคงเนื้อหาตามนวนิยาย รวมถึง มีการเพิ่มปรับเปลี่ยนและตัดทอนเนื้อหาในระดับที่ใกล้เคียงกันซึ่งเกิดจากปัจจัย 3 ประการ ได้แก่ ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการถ่ายโยงเนื้อหา ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการถ่ายโยงเนื้อหา และปัจจัยที่เกี่ยวข้องคุณสมบัติของสื่อสองประเภท

นางสาว วรัทพร ศรีจันทร์ (2551) ได้ศึกษา การเล่าเรื่องและการดัดแปลง เดธไนต์ ฉบับหนังสือการ์ตูน แอนิเมชัน ภาพยนตร์ และนวนิยาย โดยผู้วิจัยพบว่า การเล่าเรื่องในเดธไนต์ส่วนใหญ่จะมีความคล้ายคลึงกันเกือบทุกฉบับ ยกเว้นนวนิยายเล่มที่ 2 ที่แตกต่างอย่างชัดเจน ในส่วนการดัดแปลง แอนิเมชันมีการดัดแปลงจากหนังสือการ์ตูนน้อยที่สุด เนื้อหาใกล้เคียงต้นฉบับมาก ด้านภาพยนตร์มีการดัดแปลงเนื้อหาส่วนใหญ่ออกไป และปรับแต่งเรื่องใหม่ขึ้นมาแทน ขณะที่นวนิยายทั้งสองเล่ม แต่งเนื้อหาขึ้นมาใหม่ทั้งหมด

นางสาว อุมามพร มะโรณี (2551) ศึกษา *สัมพันธบทในการเล่าเรื่องในสื่อการ์ตูนละครโทรทัศน์ และนวนิยาย* พบว่า สัมพันธบทในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยายมีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอน และดัดแปลงรายละเอียดของการเล่าเรื่อง โดยยังคงองค์ประกอบหลักเอาไว้ แต่เปลี่ยนแปลงองค์ประกอบย่อย ในส่วนของลักษณะการสัมพันธบท พบว่า สัมพันธบทจากการ์ตูนมาสู่ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย มีการเปลี่ยนแปลงที่เน้นการตัดทอนและดัดแปลงองค์ประกอบของการเล่าเรื่อง ส่วน สัมพันธบทจากนวนิยายสู่การ์ตูนและละครโทรทัศน์ จะเน้นที่การขยายความองค์ประกอบการเล่าเรื่อง

ส่วนวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการดัดแปลงข้ามสื่อที่นำวรรณกรรมมาเล่าใหม่เพื่อความร่วมสมัยพบว่า ยังคงเน้นศึกษาที่การดัดแปลงข้ามสื่อในส่วนของ การเล่าเรื่องและการสร้างตัวละครให้มีความร่วมสมัยมากขึ้น เช่น

นางสาว ณัฐพร ลิ้มประสิทธิ์ วงศ์ (2554) ได้ศึกษา *การเล่าเรื่องและลักษณะตัวละครสตรีในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์เทพปกรณัมกรีกที่มีตัวละครเป็นสตรี* พบว่าการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. ภาพยนตร์เทพปกรณัมกรีกที่ยึดตามบทเทพปกรณัมดั้งเดิม 2. ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์เทพปกรณัมกรีกที่มีการเล่าเรื่องแบบผสมคือ นำข้อมูลของเทพปกรณัมมาจากหลายแหล่งและนำมาตีความใหม่ และ 3. ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ได้รับอิทธิพลเค้าโครงเรื่องจากเทพปกรณัมกรีก โดยนำเค้าโครงจากเทพปกรณัมมาตีความใหม่ แต่ยังรักษาองค์ประกอบการเล่าเรื่องเดิมไว้บ้าง ในส่วนของลักษณะของสตรีที่ปรากฏ มีลักษณะดังนี้ 1. ลักษณะของวีรสตรีที่ยอมสละชีพเพื่อบ้านเมือง 2. ลักษณะของสตรีที่เป็นเหยื่อ หรือเสียเปรียบ ซึ่งแบ่งย่อยได้เป็น 4 ลักษณะ คือ สตรีที่เป็นเหยื่อของสงคราม สตรีที่เป็นเหยื่อจากปัญหาภายในครอบครัว สตรีที่เป็นเหยื่อจากเพศสภาพ และสตรีที่เป็นเหยื่อของบุรุษเพศ และ 3. ลักษณะของสตรีที่มีพลังเหนือเพศบุรุษ

นายนิชฌนาวิน จุลละพราหมณ์ (2554) ทำการศึกษา *สัมพันธบทการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์อเมริกันแนวเวมไพร์ร่วมสมัย* ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นลักษณะพิเศษของแนวเวมไพร์ร่วมสมัย และศึกษาระบบคิดของสังคมที่สะท้อนออกมาจากออกมาจาก

ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ซึ่งพบว่า ลักษณะสัมพันธ์บทการเล่าเรื่องจากแนวแวมไพร์รูปแบบเก่าสู่แนวแวมไพร์ร่วมสมัยมีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอน และปรับเปลี่ยน ในองค์ประกอบ การเล่าเรื่องที่ชัดเจนที่สุด คือ โครงเรื่อง ตัวละคร ในที่นี้คือการสร้างตัวละครแวมไพร์ ต่อมา คือ การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของการเล่าเรื่องแนวแวมไพร์ร่วมสมัย ผู้วิจัยพบว่า มีการเล่าเรื่องผ่าน 5 ลักษณะสำคัญ ได้แก่ เล่าเรื่องด้วยความรักของชายหญิง การลบเลือนเส้นแบ่ง ความหมายของคู่ตรงข้าม แก่นเรื่องความเป็นมนุษย์ ตัวละครหญิงที่เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง และตัวละครแวมไพร์ที่มีความงามเหนือกว่า สุดท้าย ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาระบบคิดของสังคมที่ สะท้อนออกมาจากออกมาจากภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ทั้ง 3 เรื่องมีระบบคิดทั้งหมด 4 ประการ คือ ความงามของรูปลักษณ์ การแบ่งแยกสีผิว การมีคุณงามความดี และบทบาททางเพศ

จะเห็นได้ว่าวิทยานิพนธ์ทั้ง 5 เล่มต่างวิเคราะห์ถึงการสัมพันธ์บทและการดัดแปลงสาร จากสื่อหนึ่งไปยังสื่ออื่น และนำของเก่าอย่างงานวรรณกรรมอย่างปกรณัมกรีกและแดรกคูล่า มาเล่าและตีความใหม่ในบริบทของเวลาและสถานที่ที่ต่างกันไปให้มีความร่วมสมัยมากยิ่งขึ้น ซึ่ง จะเน้นไปที่การเล่าเรื่อง อย่างโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร เป็นต้น รวมถึงเน้นไปที่การถ่ายโยง เนื้อหาในเรื่องเพศที่พบในงานวิจัยเรื่องการถ่ายโยงเนื้อหาจากนวนิยายสู่ภาพยนตร์เรื่อง “จันดารา” ด้วย นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาเรื่องการสร้างตัวละครด้วย โดยสิ่งที่ผู้วิจัยสามารถนำ สิ่งที่ศึกษาจากวิทยานิพนธ์ทั้ง 5 เล่ม มาช่วยให้เห็นภาพรวมของการดัดแปลงข้ามสื่อ และการดัดแปลงข้ามสื่อที่นำวรรณกรรมเก่ามาเล่าใหม่เพื่อความร่วมสมัย

วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์ พบว่า มีการนำบทละคร ทั้งประเภทสุขนาฏกรรมและโศกนาฏกรรมไปศึกษาในศาสตร์ต่างๆที่แตกต่างกันไป เช่น รัฐศาสตร์ สาขาการปกครอง และอักษรศาสตร์ สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ ดังต่อไปนี้

พงษ์ชัย ตระกูลเฉลิมชัย (2542) ศึกษา *ความรัก อำนาจ และบทบาทของสตรีใน ละครสุขนาฏกรรมของเชกสเปียร์ : การศึกษาในเชิงปรัชญาการเมือง* โดยใช้กรอบความคิดเรื่อง เจตจำนงแห่งอำนาจ (Will to Power) ของเฟรดเดอริค นิทเช่ มาศึกษาในละครสุขนาฏกรรม 3 เรื่อง ที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง เช่น เวนิสวานิช ตามใจท่าน และหรรษาราดิรี พบว่า ความรักและ

อำนาจเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกับเจตจำนงของปัจเจกอย่างเข้มข้น ความรักและอำนาจไม่ได้เป็นปัจจัยภายนอกที่เข้ามากำหนดความเป็นไปแก่มนุษย์ แต่เป็นตัวตนของมนุษย์ที่มีส่วนในการพยายามกำหนดคุณค่าหรือทิศทางของอำนาจและความรักให้ผู้อื่นยอมรับตัวตนหรืออัตลักษณ์ทางการเมืองของตน ทำให้สังคมการเมืองจึงเต็มไปด้วยการปะทะระหว่างปัจเจกบุคคลนั่นเอง

นางสาว ศศิธร เหลืองจินดา (2544) ทำวิจัยเรื่อง *การศึกษาเปรียบเทียบ แมกเบท กับ เดอะ ทรีเพนนี โอเปรา และแมกเบิร์ต* เพื่อชี้ให้เห็นความสัมพันธ์และอิทธิพลของละครเรื่อง *แมกเบท* ของวิลเลียม เชกสเปียร์ต่อวรรณกรรมทั้งสองเรื่อง พบว่า บทละครเรื่อง *แมกเบท* เป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์ที่มีอิทธิพลต่อบทละครล้อเลียนเรื่อง *เดอะ ทรีเพนนี โอเปรา* ของแบรุตอลท์ เบรชท์ และ *แมกเบิร์ต* ของบาร์บารา การ์สันในการวิจารณ์สังคมและการเมืองร่วมสมัย รวมถึงชนบในการสร้างวรรณกรรมต้นแบบ และบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และการเมืองของผู้ประพันธ์วรรณกรรมต้นแบบในเวลาเดียวกันอีกด้วย

ภัทรร รักเรียน (2545) ได้ศึกษา *ทฤษฎีละครแนวโคกนาฏกรรม ตั้งแต่สมัยกรีกจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20* พบว่า *The Poetics* ของอริสโตเติล เป็นทฤษฎีแรกที่ได้ให้คำจำกัดความและวิเคราะห์องค์ประกอบของละครโคกนาฏกรรมอย่างละเอียด ซึ่งส่งอิทธิพลต่อ *Art of Poetry* ของฮอราซ และบทละครของเซเนกาของโรมัน ความคิดของอริสโตเติลและฮอราซ บวกกับลักษณะบทละครของเซเนการวมเรียกว่าลักษณะคลาสสิกที่จะมีอิทธิพลต่อทฤษฎีละครแนวโคกนาฏกรรมจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทละครของเซเนกาที่มีอิทธิพลต่อละครที่อยู่ในสมัยฟื้นฟูวิทยาการในอังกฤษอย่างละครประเภทโคกนาฏกรรมของวิลเลียม เชกสเปียร์ เช่น *แฮมเลต (Hamlet)* และ *แม็คเบธ (Macbeth)* เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ทั้ง 3 เล่มนี้ ทำให้เห็นภาพว่าบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์สามารถนำไปศึกษาในศาสตร์ต่างๆ ได้มากมาย รวมถึง นำผลที่ได้จากการศึกษาในสองเล่มหลังมาช่วยในการวิเคราะห์การดัดแปลงข้ามสื่อของละครเรื่อง *แม็คเบธ* ในศาสตร์ของการสื่อสารอย่างนิเทศศาสตร์นั่นเอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง ‘แม็คเบธ’ ของวิลเลียม เชกสเปียร์” เป็น การวิเคราะห์การเล่าเรื่องและการดัดแปลงข้ามสื่อละครเรื่อง *แม็คเบธ* ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ โดยใช้การวิจัยแบบสหวิทยาการ ได้แก่ ใช้การวิเคราะห์ ด้วบท (Textual Analysis) ร่วมกับการวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์มาศึกษา การดัดแปลงข้ามสื่อละครเรื่องดังกล่าว

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยนี้ มีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 5 ประเภทที่ผู้วิจัยจะศึกษา ได้แก่

1. ประเภทละครเวที

ได้แก่ *มงปาลมหาบุรุษ* (ปี ค.ศ. 1982) กำกับโดย มัทนี รัตนิน, *มรรคบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010) กำกับโดย นินาท บุญโพธิ์ทองและ *แม็คเบธ* (ปี ค.ศ. 2011) กำกับโดย นพมาศ แวงหงส์

2. ประเภทละครโทรทัศน์และแอนิเมชัน

ได้แก่ *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) ตอนหนึ่งในซีรีส์ละครโทรทัศน์ทางช่อง BBC เรื่อง Shakespeare Re-Told (Season 1) กำกับโดย Mark Broze, *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010) ตอนหนึ่งในซีรีส์ละครโทรทัศน์ เรื่อง PBS Great Performances (Season 39) กำกับโดย Rupert Goold และ *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992) ตอนหนึ่งในซีรีส์ละครโทรทัศน์ทางช่อง BBC 2 เรื่อง The Animated Shakespeare กำกับโดย Nikolai Serebryakov

3. ประเภทภาพยนตร์

ได้แก่ *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) กำกับโดย Orson Welles, *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957) กำกับโดย Akira Kurosawa, *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971) กำกับโดย Roman Polanski, *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2003) กำกับโดย Vishal Bhardwaj, *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) กำกับโดย Geoffrey Wright และ *Shakespeare Must Die* (ปี ค.ศ. 2012) กำกับโดย สมานรัชฎ์ กาญจนะวณิชย์

4. ประเภทเอกสาร

ผู้วิจัยศึกษาการดัดแปลงข้ามสื่อของละครของวิลเลียม เชกสเปียร์เรื่อง *แม็คเบธ* โดยใช้บทละครเรื่อง *แม็คเบธ (Macbeth)* ฉบับภาษาอังกฤษของ The RSC Shakespeare พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Modern Library ซึ่งบทละครเล่มนี้ Edit จาก First Folio (ปี ค.ศ. 1623) โดย Jonathan Bate และ Eric Rasmussen โดยจะนำมาศึกษาเป็นตัวบทต้นทาง รวมถึง บทความ บทวิจารณ์จากนิตยสารและหนังสือ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการดัดแปลงข้ามสื่อละครเรื่อง *แม็คเบธ*

5. ประเภทบุคคล

ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้เขียนและกำกับละครเวทีที่นำละครเรื่อง *แม็คเบธ* มาดัดแปลงในสื่อละครเวทีและนักวิจารณ์ละครเวทีและภาพยนตร์ ได้แก่ คุณนินาท บุญโพธิ์ทอง ผู้กำกับละครเวทีเรื่อง *มรรคาบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010) จากคณะละครเครือข่ายหน้ากากเปลือย และ คุณกิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน นักวิจารณ์ละครเวทีและภาพยนตร์ เพื่อนำข้อมูลมาช่วยวิเคราะห์การดัดแปลงข้ามสื่อละครของ วิลเลียม เชกสเปียร์เรื่อง *แม็คเบธ* ในสื่อละครเวทีที่ไม่สามารถหาบันทึกการแสดงได้

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทเอกสาร

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลทั้งที่เป็นบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์เรื่อง *แม็คเบธ* (Macbeth) ฉบับภาษาอังกฤษของ The RSC Shakespeare ซึ่ง Edit จาก First Folio (ปี ค.ศ. 1623) โดย Jonathan Bate และ Eric Rasmussen พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Modern Library รวมถึง เอกสารในสื่อสิ่งพิมพ์และในอินเทอร์เน็ตทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับละครเรื่อง *แม็คเบธ* และเกี่ยวข้องกับละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชันที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่องดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยได้สืบค้นและจัดบันทึกข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์การดัดแปลงข้ามสื่อ

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมบันทึกการแสดงของละครเวที โดยทำหนังสือขอยืมข้อมูลทำวิจัยไปยัง คณะละครและสถาบันศึกษาที่นำละครเรื่อง *แม็คเบธ* ไปดัดแปลง เช่น คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชันที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่อง *แม็คเบธ* นั้น ผู้วิจัยได้ซื้อจากร้านขาย DVD ทั่วไป และร้านในอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้วิจัยจะใช้วิธีการชมตั้งแต่ต้นจนจบและจัดบันทึกข้อมูลเพื่อนำไปใช้วิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทบุคคล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะละครที่นำละครเรื่อง *แม็คเบธ* มาดัดแปลงในสื่อละครเวที ได้แก่ คุณนินาท บุญโพธิ์ทอง ผู้กำกับละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* จากคณะละครเครือข่ายหน้ากากเปลือย และคุณกิตติศักดิ์ สุวรรณโกติน นักวิจารณ์ผู้เคยชมละครเวทีเรื่อง *มงปาลมหาบุรุษ* เพื่อนำมาช่วยวิเคราะห์ข้อมูลในด้านการดัดแปลงข้ามสื่อ

3.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ร่วมกับการวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์การเล่าเรื่องในบทละคร

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในบทละครเรื่อง *แม็คเบธ* ของวิลเลียม เชกสเปียร์ เพื่อดูว่าตัวบทต้นทางมีการเล่าเรื่องอย่างไร โดยใช้แนวคิดการเล่าเรื่องและประเภทและลีลาของเรื่องเล่ามาเป็นกรอบในการวิเคราะห์เพื่อดูว่าในเรื่องต่างๆมีวิธีการเล่าเรื่องและสื่อความหมายเป็นอย่างไรตามองค์ประกอบการเล่าเรื่อง ได้แก่ โครงเรื่อง (Plot), แก่นเรื่อง (Theme), ความขัดแย้ง (Conflict), ตัวละคร (Character), ฉาก (Setting), สัญลักษณ์ (Symbol) และ มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of view)

2. วิเคราะห์การดัดแปลงข้ามสื่อ

นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์การเล่าเรื่องของบทละคร มาเปรียบเทียบกับ การเล่าเรื่องของละครเรื่อง *แม็คเบธ* ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชัน เพื่อมาวิเคราะห์การดัดแปลงละครเรื่องดังกล่าวในสื่อต่างๆว่า มีการเพิ่ม ลดทอน และปรับเปลี่ยนอย่างไร โดยใช้แนวคิดการดัดแปลงและการดัดแปลงข้ามสื่อมาเป็นกรอบการวิเคราะห์ จากนั้นทำตารางเปรียบเทียบการดัดแปลงในแต่ละสื่อตามองค์ประกอบการเล่าเรื่อง เพื่อดูว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้างและเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

3.4 การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอรายงานการวิจัยโดยใช้วิธีพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) และนำเสนอพร้อมตารางและรูปภาพประกอบ ซึ่งหัวข้อในการวิเคราะห์สามารถแบ่งได้ 2 หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อการเล่าเรื่องในละครเรื่อง *แม็คเบธ* ที่เป็นตัวบทต้นฉบับและการเล่าเรื่องและหัวข้อการดัดแปลงละครเรื่อง *แม็คเบธ* ในละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชัน โดยผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล เสนอข้อจำกัด และข้อเสนอแนะจากการวิจัยไว้ในบท 6 และนำเสนอข้อมูลของสื่อที่นำละครเรื่องนี้มาดัดแปลงไว้ในภาคผนวก

บทที่ 4

การเล่าเรื่องในบทละคร “แม็คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์

ละครเรื่อง *แม็คเบธ* (*Macbeth*) เป็นละครประเภทโศกนาฏกรรมโดยวิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare) ซึ่งสันนิษฐานว่าประพันธ์ขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1604-1606 และนำไปแสดงครั้งแรกที่โรงละครสาธารณะเดอะ โกลบ (The Globe) ในราว ปี ค.ศ. 1606 ซึ่งเป็นการแสดงเฉพาะต่อหน้าพระพักตร์กษัตริย์ King James ที่ 1 ด้วย โดยแม็คเบธเป็นเรื่องราวที่พูดถึงความทะเยอทะยานอันไม่มีที่สิ้นสุดของขุนนางสกอตแลนด์คนหนึ่งซึ่งนำพาชีวิตของเขาไปสู่ความหายนะในตอนจบ

วิลเลียม เชกสเปียร์ ได้รับแรงบันดาลใจในการเขียนบทละครเรื่อง *แม็คเบธ* มาจากประวัติศาสตร์ของสกอตแลนด์ในจดหมายเหตุอังกฤษ สก็อตแลนด์และไอร์แลนด์ (*Chronicles of England, Scotland and Ireland, 1587*) บันทึกโดย ฮอลินเชด (Holinshed) ซึ่งเชกสเปียร์ได้นำมาปรับเปลี่ยนบางส่วนเพื่อใช้ในการสร้างสรรค์เรื่องราวในละครเรื่องนี้ เช่น เปลี่ยนลักษณะของกษัตริย์อย่างแม็คเบธ ให้กลายเป็นทรราชและคนชั่วช้า เปลี่ยนข้าศึกในองก์แรกจากประเทศเดนมาร์กเป็นประเทศนอร์เวย์ รวมถึง นำกษัตริย์ของสกอตแลนด์อย่าง Banquo ซึ่งถือเป็นบรรพบุรุษของกษัตริย์ James ที่ 1 แห่งอังกฤษ ผู้อุปถัมภ์คณะละครของเชกสเปียร์จนเป็นที่มาของชื่อคณะ The King's Men มาเล่าในเชิงสรรเสริญด้วย

แม้ละครเรื่อง *แม็คเบธ* จะเป็นละครเรื่องที่ดีที่สุดของเชกสเปียร์ แต่เป็น “ละครโศกนาฏกรรมเรื่องหนึ่งที่ทำให้ภาพรุนแรงและน่ากลัวอย่างต่อเนืองที่สุด” (*Essential Shakespeare handbook, 2004: 359*) ซึ่ง Jonathan Bate และ Eric Rasmussen ได้พูดถึงละครเรื่อง *แม็คเบธ* ไว้ในคำนำบทละคร “แม็คเบธ” (*Macbeth*) ฉบับภาษาอังกฤษของ The RSC Shakespeare พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Modern Library ไว้ว่า “สี่ของละครเรื่องนี้คือสี่แดงและสี่ดำ” ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวการนองเลือดและความชั่วร้ายภายในละคร

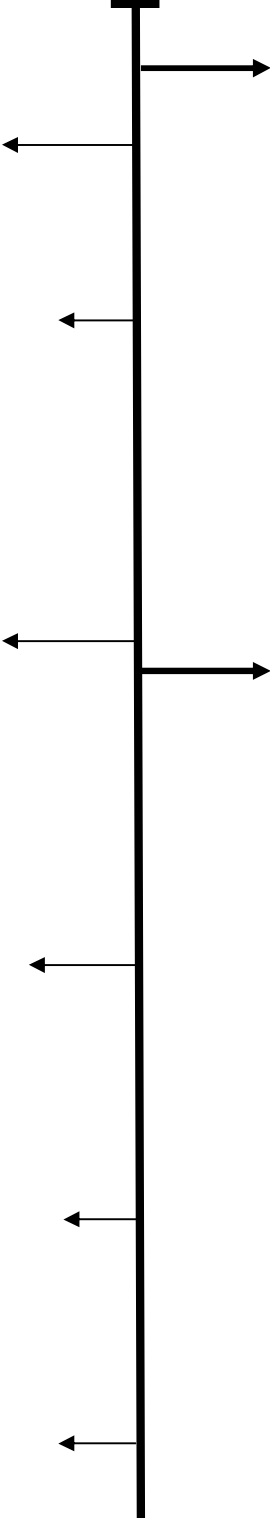
หลังจากที่เชกสเปียร์เสียชีวิตลง บรรดาเพื่อนของเขาอย่าง John Heminges และ Henry Condell ได้รวบรวมและตีพิมพ์บทละครของเชกสเปียร์ ไว้ในโพลีโอเล่มแรก (First Folio) ในปี ค.ศ. 1623 รวมถึงเรื่อง *แม็คเบธ* ด้วย ซึ่งหนังสือเล่มนี้ได้กลายมาเป็นแหล่งอ้างอิงสำคัญเพียงแหล่งเดียวเท่านั้นของบทละครเรื่อง *แม็คเบธ* เนื่องจากในสมัยที่เชกสเปียร์ยังมีชีวิตอยู่ บทละครเรื่องต่างๆของเขาไม่ได้มีการนำไปตีพิมพ์ออกมาเป็นเล่มแต่อย่างใด ทำให้ไม่มีตัวบทละครที่เป็นต้นฉบับจริงๆ อีกทั้งหลังจากที่เชกสเปียร์เลิกทำละคร คณะละครได้นำละครของเขาไปจัดแสดงต่ออีกหลายครั้งและด้วยการที่บทละครไม่มีการจดบันทึกไว้อย่างแม่นยำ ทำให้มักมีการเพิ่มเติม ลด หรือแก้ไขบทละครให้เหมาะสมกับการแสดง ซึ่งสิ่งนี้เองทำให้ละครเรื่องแม็คเบธที่ปรากฏใน Folio เล่มแรกที่รวบรวมมามีบางส่วนที่ไม่น่าจะเป็นผลงานของเชกสเปียร์ เช่น เพลงในองก์ 3 ฉาก 5 และองก์ 4 ฉาก 1 ที่นักวิชาการคาดว่าตอนดังกล่าวน่าจะเขียนเพิ่มโดยนักประพันธ์บทละครเวทีอย่าง Thomas Middleton เพราะพบเพลงนี้ในละครของ Thomas Middleton เรื่อง *The Witch* ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ไม่ว่าเนื้อหาของละครเรื่อง *แม็คเบธ* จะเป็นเรื่องที่เชกสเปียร์แต่งมาทั้งหมดหรือไม่ ละครเรื่องแม็คเบธในโพลีโอเล่มแรกก็ยังคงเป็นแหล่งอ้างอิงเดียวที่สามารถนำมาศึกษาละครเรื่องนี้ได้

ในส่วนของวิเคราะห์การเล่าเรื่องในบทละครเรื่อง *แม็คเบธ* ของวิลเลียม เชกสเปียร์ที่เป็นตัวบทต้นฉบับนั้น ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือ *Macbeth* ฉบับภาษาอังกฤษของ The RSC Shakespeare ซึ่ง Edit มาจาก First Folio (ปีค.ศ. 1623) เรียบเรียงโดย Jonathan Bate และ Eric Rasmussen พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Modern Library มาวิเคราะห์การเล่าเรื่องตามองค์ประกอบ ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร ฉาก สัญลักษณ์ และมุมมองการเล่าเรื่อง

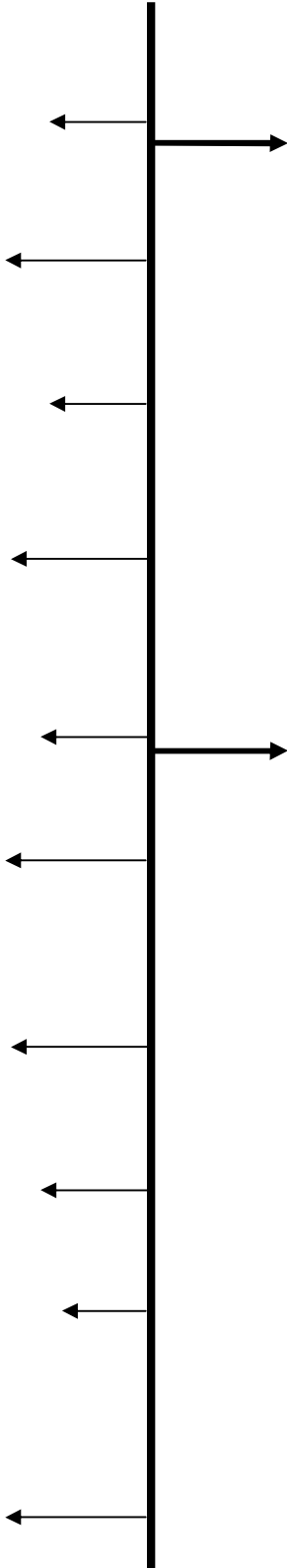
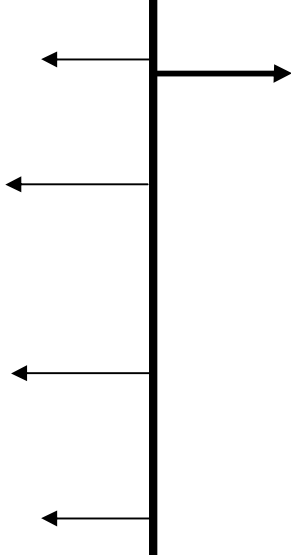
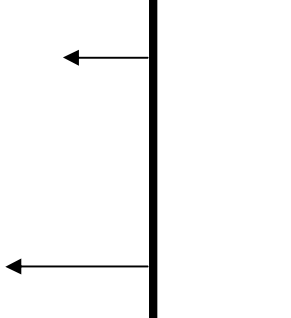
4.1 โครงเรื่อง (Plot)

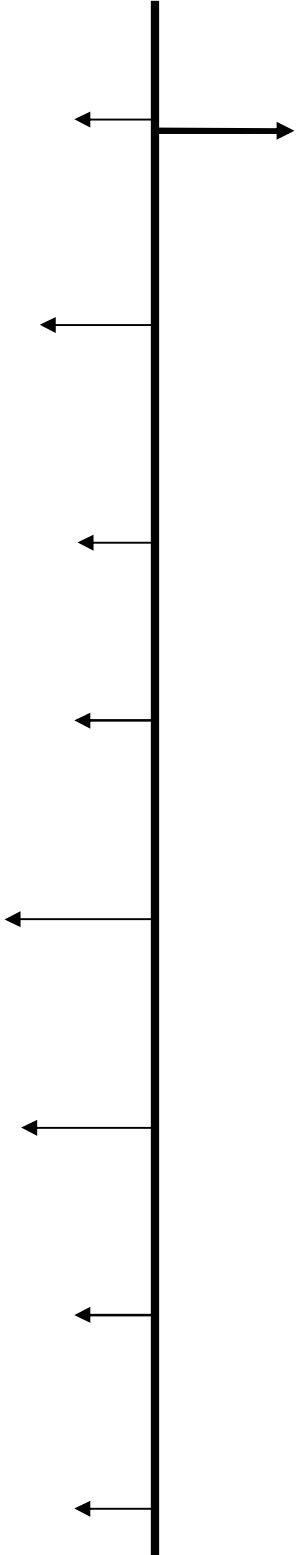
บทละครเรื่อง *แม็คเบธ* ของวิลเลียม เชกสเปียร์ แบ่งออกเป็น 5 องก์ ซึ่งจากการศึกษาผ่านหนังสือ *Theatre: A way of seeing* ของ Milly S. Barringer และ *Focus on 'Macbeth'* ของ John Russell Brown พบว่า โครงเรื่องของละครโศกนาฏกรรมเรื่องนี้มีการดำเนินเรื่องที่สามารรถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 1: สรุปการดำเนินเรื่องและโครงเรื่องในบทละครเรื่อง แม็คเบธ

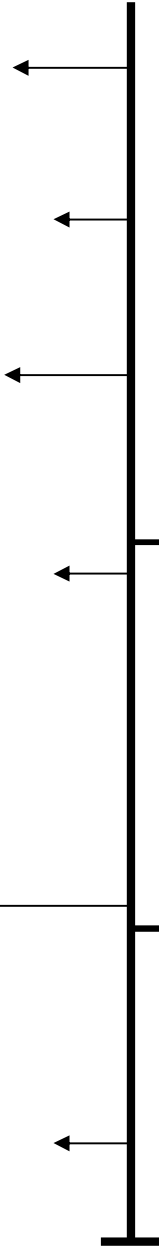
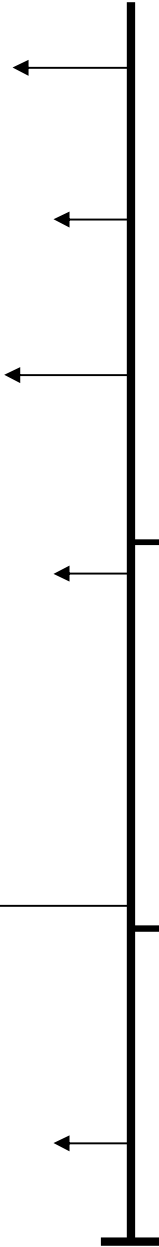
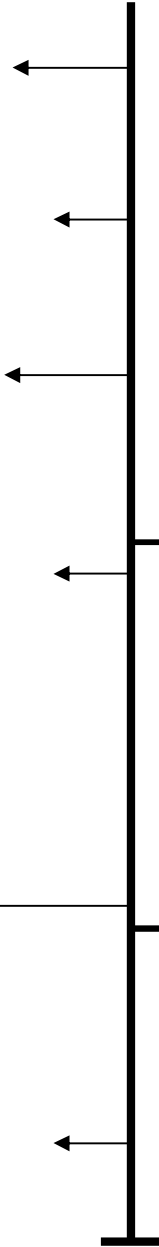
การดำเนินเรื่องในบทละคร		โครงเรื่องของบทละคร
<p>องก์ 1</p> <p>ฉาก 1 : แม่มดสามตนนัดมา รวมตัวกัน ณ ลานรกร้างแห่งหนึ่ง เพื่อมาพบกับ Macbeth</p> <p>ฉาก 2 : ทหารบาดเจ็บและ Ross มารายงานข่าวสงครามกับ Duncan ว่า Macbeth และ Banquoที่สามารถพิชิตกบฏอย่าง Macdonald ได้</p> <p>ฉาก 3 : แม่มดมาทำนายอนาคต ให้กับ Macbeth และ Banquoซึ่ง ต่อมาคำทำนายแรกได้กลายเป็น จริงขึ้น เมื่อ Ross และ Angus เดินทางมาบอกข่าวดีให้แก่ Macbeth</p> <p>ฉาก 4 : Duncan ต้อนรับ Macbeth และ Banquo รวมถึง แต่งตั้งให้ Malcolm เป็นผู้สืบ บัลลังก์ต่อจากเขา รวมถึง บอกว่า จะเสด็จไปปราสาทของ Macbeth</p> <p>ฉาก 5 : Lady Macbeth อ่าน จดหมายที่ Macbeth ส่งมาและ เธอเริ่มวางแผนสังหาร Duncan กับ Macbeth</p> <p>ฉาก 6 : Duncan เดินทางมาถึง ปราสาท Macbeth และ Lady Macbeth ออกมาต้อนรับ</p>		<p>- Exposition</p> <hr/> <p>- Incidental moment</p>

การดำเนินเรื่องในบทละคร		โครงเรื่องของบทละคร
<p>ฉาก 7 : Macbeth ตัดสินใจ ยกเลิกแผนการฆ่า Duncan แต่ Lady Macbeth มายั่วยุให้ให้สามีทำตามแผนต่อไป</p>		
<p>องก์ 2</p> <p>ฉาก 1 : Banquo พูดคุยเรื่องคำทำนายของแม่มดกับ Macbeth Macbeth เห็นกริชปรากฏต่อหน้า เขาก่อนที่จะลงมือฆ่า Duncan</p> <p>ฉาก 2 : Lady Macbeth กระวนกระวายใจว่าแผนการจะไม่สำเร็จ Macbeth เผลอถือกริชติดมือมา ทำให้ Lady Macbeth ต้องเอากริชที่ใช้ฆ่าต้นแคนไปคืนไว้ที่ยามเฝ้าห้องนอนและแนะนำ Macbeth ให้กลับไปที่ยามเฝ้าห้องนอนหลังจากที่เสียงเคาะประตูดังขึ้น</p> <p>ฉาก 3 : ยามเฝ้าประตูมาเปิด ประตูให้ Macduff และ Lennox Macduff พบว่า Duncan ถูกฆ่าตาย Malcolm และ Donalbain ตัดสินใจรีบหนีออกจากประสาทของ Macbeth</p> <p>ฉาก 4 : Ross และชายแก่คุยกันเรื่องผิดปกติกี่เกิดขึ้นในยามเฝ้า Macduff บอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับ Ross ก่อนตัดสินใจไม่ไปพืธีแต่งตั้ง Macbeth เป็นกษัตริย์</p>		<p>- Turning point</p>

การดำเนินเรื่องในบทละคร		โครงเรื่องของบทละคร
<p>องก์ 3</p> <p>ฉาก 1 : Banquo สงสัยการกระทำของ Macbeth Macbeth สั่งนักฆ่าไปสังหาร Banquo และ Fleance ลูกชายที่ไปซี้ฆ่ากันในป่า</p> <p>ฉาก 2 : Lady Macbeth เริ่มกังวลกับสิ่งที่ทำไป Macbeth พูดยุทธศาสตร์ความไม่มั่นคงในอำนาจของตนให้ Lady Macbeth รู้และไม่ยอมบอกเรื่องส่งคนไปฆ่า Banquo</p>		<p>- Rising action</p>
<p>ฉาก 3 : นักฆ่าสังหาร Banquo สำเร็จ แต่ Fleance หนีไปได้</p> <p>ฉาก 4 : นักฆ่าบอกข่าวการลอบสังหารให้กับ Macbeth Macbeth เห็นวิญญาณของ Banquo ปรากฏในงานเลี้ยง ทำให้ Lady Macbeth ต้องไล่ขุนนางที่มางานกลับให้หมด Macbeth ตัดสินใจเดินทางไปหาแม่มด</p>		<p>- Climax 1</p>
<p>ฉาก 5 : Hecate และแม่มดเตรียมการที่จะพบกับ Macbeth</p> <p>ฉาก 6 : Lennox และขุนนางคนอื่นพุดคุยข้อสงสัยต่อการตายของ Duncan กับ Banquo และพุดถึงข่าวที่ Macduff หนีไปอังกฤษ</p>		

การดำเนินเรื่องในบทละคร		โครงเรื่องของบทละคร
<p>องก์ 4</p> <p>ฉาก 1 : แม่มดร้ายคาถาให้ภูตผีออกมาทำนายอนาคตให้แก่ Macbeth</p> <p>Lennox รายงานข่าวของ Macduffหนีไปอังกฤษให้แก่ Macbeth เขาจึงสั่งให้ลูกน้องบุกไปที่ปราสาทของ Macduff และฆ่าทุกคน</p> <p>ฉาก 2 : Ross พุดปลอบ Lady Macduff เรื่องที่สามีของเธอหนีไปอังกฤษ</p> <p>นักฆ่าที่ Macbeth ส่งมา สังหาร Lady Macduff และลูกชาย</p> <p>ฉาก 3 : Malcolm ทดสอบความซื่อสัตย์ของ Macduff ที่มาแสวงามักดี ต่อเขาที่อังกฤษ จนรู้ว่า Macduff ไม่ได้เป็นสายลับที่ Macbeth ส่งมา</p> <p>หมอได้พุดถึงกษัตริย์ของอังกฤษที่สามารถรักษาโรคประหลาดที่เกิดขึ้นกับประชาชนได้</p> <p>Ross เดินทางมาบอกข่าวสารบ้านเมืองในสกอตแลนด์และข่าวการตายของภรรยาและลูกให้กับ Macduff</p> <p>Malcolm และ Macduff เตรียมยกกำลังไปปราบ Macbeth</p>		<p>- Falling action</p>

การดำเนินเรื่องในบทละคร		โครงเรื่องของบทละคร
<p>องก์ 5</p> <p>ฉาก 1 : หมอและคนใช้เห็น Lady Macbeth เดินละเมอใน ยามดึกและเอาแต่ถูมือที่เธอคิดว่ามีเลือดติดอยู่</p> <p>ฉาก 2 : พวกขุนนางของ Macbeth พุดคุยกันเรื่องที่ Malcolm ยกทัพมาปราบ Macbeth และตัดสินใจไปเข้าร่วมด้วย</p> <p>ฉาก 3 : Macbeth ไม่เกรงกลัวต่อข่าวกองทัพของ Malcolm และขุนนางที่แปรพักไปเข้าร่วมที่ลูกน้องนำมารายงาน หมอมารายงานข่าวอาการป่วยของ Lady Macbeth ที่ไม่อาจรักษาได้ให้ Macbeth ทราบ</p> <p>ฉาก 4 : Malcolm สั่งให้ทหารไปตัดกิ่งไม้มาอำพรางตนเพื่อไม่ให้ศัตรูรู้จำนวนทหารฝั่งตนได้</p> <p>ฉาก 5 : Seyton ลูกน้องคนสนิทมารายงานข่าวการตายของ Lady Macbeth แก่ Macbeth โดยที่เขาไม่แสดงอารมณ์ใดๆออกมา ลูกน้องมารายงานว่าเห็นป่าเบอธน์มกำลั้งเคลื่อนมาที่ปราสาท Macbeth จึงรีบสั่งให้ลูกน้องเตรียมทหารป้องกันไว้</p>		

การดำเนินเรื่องในบทละคร		โครงเรื่องของบทละคร
<p>ฉาก 6 : ทักษของ Malcolm มาถึงปราสาท Malcolm สั่งให้ทหารทั้งกิ่งไม้และบุกเข้าโจมตี</p>		
<p>ฉาก 7 : Macbeth ผู้รบกับข้าศึกอย่างไม่เกรงกลัวและสามารถฆ่า Sward ้วยหนุ่มได้</p> <p>Macduff เผชิญหน้ากับ Macbeth และเข้าต่อสู้กัน</p> <p>Macbeth ไม่เกรงกลัวต่อใคร เพราะยังเชื่อในคำทำนายของแม่มด แต่ Macduff ได้บอกความจริงที่ว่าเขาเกิดก่อนกำหนดด้วยการผ่าตัดออกมา ก่อนที่จะฆ่า Macbeth ตาย</p>		<p>- Climax 2</p>
<p>Ross พุดเรื่องการตายของ Sward ้วยหนุ่มและ Macduff เดินมาหาพร้อมหัวของ Macbeth และสรรเสริญ Malcolm เป็นกษัตริย์คนใหม่ของสก๊อตแลนด์</p> <p>Malcolm ป่าวประกาศต่อหน้าทหารถึงเรื่องที่จะปฏิรูปการปกครองบ้านเมืองให้กลับมาสงบสุขอีกครั้ง</p>		<p>- Conclusion</p>

ตารางเปรียบเทียบการดำเนินเรื่องและโครงเรื่องที่ปรากฏในละครเรื่อง แม็คเบธ ข้างต้นสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. Exposition

ละครเรื่อง *แม็คเบธ* เปิดเรื่องด้วยแม่ดสามตน (Three Witches หรือ Three Weyard Sisters) มานัดชุมนุมกันเพื่อพบกับขุนนางของสกอตแลนด์ที่ชื่อว่า แม็คเบธ (Macbeth) ณ ลานกว้างหลังสมรภูมิลึกลับสุดลึกลับ

2. Incidental moment

เหตุการณ์เริ่มพัฒนาขึ้นเมื่อดันแคน (Duncan) กษัตริย์ของสกอตแลนด์ ได้รับรายงานจากทหารบาดเจ็บนายหนึ่งที่อยู่ในสมรภูมิรบเกี่ยวกับวีรกรรมการสู้รบของแม่ทัพ แม็คเบธ และแบงโคว (Banquo) ที่ได้รับชัยชนะเหนือกองทัพจากประเทศนอร์เวย์ที่เข้ามารุกรานประเทศสกอตแลนด์ ซึ่งนำโดยขุนนางที่ได้ก่อกบฏและเข้าร่วมกับทัพนอร์เวย์อย่าง แมคโดนอล (Macdonald) Thane of Cawdor เมื่อดันแคนทราบข่าวความกล้าหาญของแม็คเบธและแบงโคว ก็ได้สรรเสริญพร้อมยกบรรดาศักดิ์ Thane of Cawdor ของแมคโดนอลให้ไปครอบครองแทน และสั่งประหารแมคโดนอล

ในระหว่างทางที่แม็คเบธและแบงโควเดินทางกลับบ้านเมืองหลังจากได้รับชัยชนะเหนือศัตรู พวกเขาได้พบกับแม่ดทั้ง 3 คน และได้รับคำทำนายว่า แม็คเบธจะได้เป็น Thane of Cawdor และกษัตริย์แห่งสกอตแลนด์ในอนาคต และแบงโควที่ถึงแม้จะไม่ได้เป็นกษัตริย์แต่ลูกหลานของเขาจะได้สืบเชื้อสายเป็นกษัตริย์จากรุ่นสู่รุ่น หลังจากที่แม่ดหายตัวไป รอส (Ross) และแองกัส (Angus) ได้เดินทางมาส่งสารของดันแคนและประกาศแต่งตั้งให้แม็คเบธได้รับตำแหน่ง Thane of Cawdor

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็เดินทางมายังปราสาทของดันแคนที่ซึ่งดันแคนได้ต้อนรับแม็คเบธและแบงโควเยี่ยงวีรบุรุษ ต่อมา ดันแคนได้แต่งตั้งให้มัลคอล์ม (Malcolm) บุตรชายคนโตของตนดำรงตำแหน่ง The Prince of Cumberland เพื่อสืบราชสมบัติต่อไป และประกาศการเดินทางไปอาศัยที่ปราสาทของแม็คเบธ

แม็คเบธเขียนจดหมายไปยังภรรยาเลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth) เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นพร้อมกับบอกข่าวที่ดันแคนจะเดินทางไปพำนักที่ปราสาทของแม็คเบธในคืนนี้ เมื่อแม็คเบธเดินทางมาถึงปราสาท เลดีแม็คเบธได้วางแผนรอบสังหารดันแคนจนนำไปสู่จุดหักเหของเรื่อง

3. Turning point

ในระหว่างงานเลี้ยงที่ปราสาทของแม็คเบธ แม็คเบธตัดสินใจที่จะเลิกล้มแผนการ แต่เลดีแม็คเบธได้พูดจาหว่านล้อมจนกระทั่งแม็คเบธเปลี่ยนใจและลงมือสังหารดันแคน โดยก่อนที่จะสังหารดันแคน แม็คเบธเห็นภาพของกริชเล่มหนึ่งที่น่าทางเขาไปสู่ห้องนอนของดันแคน ด้วยความกลัวหลังจากฆ่าดันแคนไป แม็คเบธเผลอหยิบกริชที่ใช้เป็นอาวุธปลิดชีพดันแคนติดตัวมาด้วย ทำให้เลดีแม็คเบธต้องนำกริชไปคืนที่ยามเฝ้าห้องนอนเพื่อใส่ร้ายให้แก่พวกเขา

ในตอนเช้า แม็คดัฟ (Macduff) ขุนนางผู้ซื่อสัตย์ได้เดินทางมาถึงปราสาทแม็คเบธเพื่อปลุกดันแคน แต่เขากลับพบว่าเจ้านายตนตายเสียแล้ว จากนั้นเขาก็ได้ข่าวประกาศการตายของดันแคนให้ทุกคนในปราสาททราบ ส่วนทหารยามที่ถูกป้ายความผิดนั้น ก็ถูกแม็คเบธฆ่าปิดปากเมื่อเห็นว่าอันตรายยังคงมีอยู่และคิดว่าตนจะเป็นเหยื่อรายต่อไป มัลคอล์มและน้องชายอย่างโดนัลเบน (Donalbain) ตัดสินใจแยกกันหนีไปยังประเทศอังกฤษและไอร์แลนด์ หลังจากนั้นเรื่องราวจะพลิกมาสู่เรื่องราวเกี่ยวกับความชั่วร้ายของแม็คเบธให้ทวีความรุนแรงมากขึ้น

4. Rising action

หลังจากที่แม็คเบธได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์คนใหม่แล้ว แวงโควที่มีส่วนร่วมรู้เห็นกับคำทำนายของแม่มดทั้งสามเริ่มสงสัยในตัวแม็คเบธว่าอาจอยู่เบื้องหลังการตายของดันแคน ประจวบกับที่แม็คเบธเองก็เริ่มหวาดระแวงแวงโควจากคำทำนายที่ว่า ลูกหลานของแวงโควจะได้เป็นกษัตริย์สืบต่อไปเรื่อยๆ ทำให้เขาส่งนักรบไปสังหารแวงโควและฟลีอันซ์ (Fleance) ลูกชายของเขาในระหว่างที่พวกเขาขี่ม้าเล่นในป่าเพื่อขจัดเสี้ยนหนามที่จะมาเป็นภัยต่อการครองราชย์ของแม็คเบธ อย่างไรก็ตาม แม่นักรบสามารถสังหารแวงโควได้ แต่ฟลีอันซ์ก็หลบหนีรอดไปได้

5. Climax ครั้งที่ 1

เรื่องราวดำเนินมาถึงจุดวิกฤตแรกของเรื่อง โดยในระหว่างงานเลี้ยงที่จัดขึ้นในปราสาท วิญญาณของแวงโควปรากฏให้แม็คเบธเห็นแต่เพียงผู้เดียวจนทำให้เขาเกิดอาการคลุ้มคลั่งขึ้น แม้เลดีแม็คเบธจะพยายามช่วยเหลือโดยการกลบเกลื่อนอาการของแม็คเบธเท่าไรก็ไม่เป็นผล จนทำให้งานเลี้ยงต้องเลิกก่อนกำหนด หลังจากเหตุการณ์นี้ บรรดาขุนนางในวังได้พูดคุยกันถึงข่าว

ที่แม็คคัพได้หนีไปสวามิภักดิ์ กับมัลคอล์มที่ประเทศอังกฤษ อีกทั้งพวกเขายังเริ่มสงสัยเกี่ยวกับการตายของดันแคนและแบงโควที่มีความผิดปกติ รวมถึง เห็นว่าแม็คเบธเริ่มทำตัวเป็นทรราชมากยิ่งขึ้น

6. Falling action

ด้วยความกังวลกับสิ่งที่เกิดขึ้น แม็คเบธตัดสินใจเดินทางไปหาแม่มด 3 คนเพื่อให้พวกเขาทำนายอนาคตให้กับเขา โดยแม่มดได้ปลุกเสกภูตในร่างต่างๆเพื่อมาทำนายอนาคตของแม็คเบธ เช่น ภูตในร่างสีระชะสวมเกราะมาบอกให้ระวังแม็คคัพภูตในร่างเด็กชายไซกเลือดปรากรภูตตัวและบอกให้แม็คเบธสบายใจว่ามนุษย์ที่คลอดจากครรภ์มารดาจะไม่สามารถทำอันตรายใดๆกับแม็คเบธได้ และภูตในร่างเด็กสวมมงกุฎมือถือกิ่งไม้บอกกับเขาว่าแม็คเบธจะไม่มีวันแพ้ปราบที่ป่าเบอร์นัม (Birnam) ไม่เคลื่อนมาที่เนินดันซินเนน (Dunsinane Hill) ที่ซึ่งปราสาทตั้งอยู่ สุดท้ายแม็คเบธต้องการที่จะทราบอนาคตของลูกแบงโคว แม่มดจะเตือนให้อย่ารู้อะไรมากไปกว่านี้ แต่เขากลับยืนยันที่จะรู้ให้ได้ จากนั้นเขาก็เห็นภาพขบวนราชาแปดองค์ซึ่งมีหน้าตาเหมือนกันหมดปรากรภูตเรียงต่อกันมา โดยที่แบงโควปรากรภูตออกมาเป็นคนสุดท้าย หลังจากนั้น แม็คเบธได้รับข่าวว่า แม็คคัพหนีไปเข้าร่วมกับมัลคอล์มที่อังกฤษเพื่อขอให้เขายกทัพมาปราบแม็คเบธ ด้วยความโกรธ แม็คเบธได้ส่งคนไปสังหารภรรยาและลูกๆของเขา

ณ ประเทศอังกฤษ แม็คคัพเดินทางมาหามัลคอล์มแต่กลับโดนทดสอบจากมัลคอล์มว่าเป็นสายจากแม็คเบธหรือไม่ แต่แม็คคัพก็พิสูจน์ว่าตนไม่ได้เป็นอย่างที่มัลคอล์มคิดไว้ ต่อมา รอสมา รายงานข่าวคราวในบ้านเมืองสกอตแลนด์และข่าวร้ายเรื่องครอบครัวของแม็คคัพที่ถูกแม็คเบธฆ่าตายหมดให้แก่แม็คคัพ ด้วยความเศร้าเสียใจ แม็คคัพสาบานที่จะแก้แค้นให้กับลูกเมียตน จากนั้นมัลคอล์มและแม็คคัพ พร้อมด้วยกองทัพจำนวน 10,000 คนที่ได้มาเพิ่มจากประเทศอังกฤษ ได้เตรียมกำลังพลเพื่อมารบกับสกอตแลนด์ที่มีแม็คเบธปกครองอยู่

ในขณะที่เดียวกันนั่นเอง เลดีแม็คเบธเริ่มมีอาการป่วยทางจิต โดยในยามดึกเธอจะเดินละเมอและลุกขึ้นมาล้างมือที่เธอคิดว่าเปื้อนเลือดอยู่ตลอดเวลา รวมถึงพูดถึงเรื่องฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในคืนสังหารดันแคนและการสังหารแบงโควและภรรยาและลูกๆของแม็คคัพด้วย โดยที่มีหมอละคนรับใช้เป็นพยานในเหตุการณ์นี้

แม็คเบธได้รับการรายงานจากทหารว่าว่กองทัพของมัลคอล์มและแม็คคัลฟ์ได้ยกกองทัพมาถึงสกอตแลนด์และบรรดาขุนนางของแม็คเบธต่างย้ายไปเข้ากับฝ่ายตรงข้าม พร้อมๆกันนั้น แม็คเบธก็ได้รับข่าวการตายของเลดีแม็คเบธ แต่เขากลับไม่แสดงความรู้สึกใดๆออกมาเลย หลังจากนั้นก็มีทหารมารายงานกับแม็คเบธว่า เห็นแนวป่าไม้เบอธรัมกำลังเคลื่อนตัวมาทางปราสาทของแม็คเบธ ซึ่งบรรดาทหารของกองทัพมัลคอล์มได้ตัดกิ่งไม้เพื่อนำมาอำพรางเข้าศึก แม็คเบธประกาศให้ทหารตนเตรียมตัวพร้อมรบ โดยเรื่องราวได้ดำเนินมาสู่ Climax ส่วนที่ 2 ของเรื่องในฉากต่อมา

7. Climax ครั้งที่ 2

ในระหว่างที่การรบระหว่างกองทัพแม็คเบธและกองทัพของมัลคอล์มใกล้จะมาถึงจุดสิ้นสุด แม็คเบธได้เผชิญหน้ากับแม็คคัลฟ์และได้รู้สิ่งที่คาดไม่ถึงว่า แม็คคัลฟ์ไม่ได้เกิดมาจากกรรมมารดาโดยวิธีปกติธรรมดาทั่วไป แต่ถูกผ่าออกมาจากช่องท้องก่อนจะถึงกำหนดเวลาคลอด แม้จะรู้ว่าตนเองโดนแม่กดหลอก แต่แม็คเบธก็ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาและได้สู้จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต เขาถูกฆ่าโดยแม็คคัลฟ์

8. Conclusion

ความสงบสุขได้กลับคืนมาในประเทศสกอตแลนด์ด้วยการขึ้นปกครองของมัลคอล์ม กษัตริย์คนใหม่ของสกอตแลนด์ที่ได้อำนาจมาด้วยความชอบธรรม

4.2 แก่นเรื่อง (Theme)

จากการศึกษาผ่านหนังสือเรื่อง *Focus on 'Macbeth'* ของ John Russell Brown และ *เชกสเปียร์* แปลโดย พันทิพา บุรณมาตร์ พบว่า ละครเรื่อง *แม็คเบธ* ดำเนินเรื่องตามแก่นเรื่องเกี่ยวกับการกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์ ซึ่งเป็นไปในลักษณะของแก่นเรื่องประเภทศีลธรรมและอำนาจ โดยเชกสเปียร์ได้เน้นเล่าเรื่องเกี่ยวกับการกระทำที่ผิดศีลธรรม ผ่านกระทำของตัวละครหลักในเรื่องอย่างแม็คเบธ ขุนนางสกอตแลนด์ที่ถูกคำทำนายของแม่มด 3 คนมากระตุ้นกิเลสและความทะเยอทะยานใฝ่อำนาจที่ฝังอยู่ในใจให้ปรากฏออกมา ก่อปรด้วยการยั่วยุจากภรรยาของเขาอย่างเลดีแม็คเบธที่กระหายอำนาจเช่นกัน ทำให้แม็คเบธได้เลือกกระทำชั่วเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่หวังและรักษามันไว้ไม่ให้ใครได้ไป ทั้งการทรยศและสังหาร

ตันแคน ผู้เป็นกษัตริย์ที่ปกครองด้วยความชอบธรรมและยังเป็นญาติของเขาเองด้วย อีกทั้งยัง
 ลอบฆ่าแบ่งโคว เพื่อนร่วมรบที่เขากลัวว่าจะมาทำให้บัลลังก์ของเขาสั่นคลอน และสังหารหมู่
 ครอบครัวของแม็คคัพเพื่อตอบโต้แม็คคัพหลังจากที่เขาหนีไปเข้ากับมัลคอล์ม แม็คเบธได้กลายมา
 เป็นกษัตริย์ที่ปกครองบ้านเมืองด้วยความยุติธรรมจนสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชน

การกระทำเหล่านี้ล้วนสะท้อนการกระทำที่ผิดศีลธรรมและไม่ชอบธรรมที่เกิดจากความมัก
 ใหญ่ใฝ่สูงของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ ซึ่งจากการกระทำชั่วร้ายที่พวกเขาเองก็รู้ผิดชอบชั่วดีว่า
 สิ่งที่เขาทำนั้นเป็นความชั่วร้าย ได้นำพาพระราชผู้นี้และภรรยาของเขาไปสู่จุดจบในท้ายที่สุด
 โดยเลดีแม็คเบธมีอาการทางจิตที่เกิดจากความสำนึกผิดต่อความชั่วและได้ฆ่าตัวตายในท้ายที่สุด
 ส่วนแม็คเบธเองก็ถูกมัลคอล์ม ผู้ที่สมควรได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์ต่อจากตันแคน
 และแม็คคัพ ขุนนางผู้ซื่อสัตย์ต่อตันแคนและมัลคอล์ม ยกทัพมาปราบ และแม็คจะสู้จนหยดสุดท้าย
 เขาก็โดนแม็คคัพสังหารจนได้

การกระทำอันผิดศีลธรรมของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธเป็นสิ่งที่ผิดทำนองคลองธรรมและ
 ฝืนขนบประเพณีอันดีงามในสมัยนั้น โดยตามความเชื่อในสมัยของเชกสเปียร์ การชิงบัลลังก์เป็น
 การทำลายระบบความเหลื่อมล้ำต่ำสูง (Hierarchical system) จะก่อให้เกิดความไม่สงบและ
 ความระส่ำระสายขึ้นในประเทศ ซึ่งหลังจากที่แม็คเบธได้สังหารตันแคนและขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว
 แผ่นดินของสก๊อตแลนด์ก็ไร้ความสงบ

จนท้ายที่สุดแล้ว เมื่อมัลคอล์มได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์ด้วยความชอบธรรม เขาก็ได้
 นำความสงบคืนสู่แผ่นดินของสก๊อตแลนด์หลังจากที่แม็คเบธ ผู้ใช้วิธีชั่วร้ายให้ได้มาซึ่งกษัตริย์
 ของสก๊อตแลนด์ ได้ปกครองประเทศนี้ด้วยความโหดเหี้ยมจนสร้างความทุกข์ยากแก่คนทุก
 หมู่เหล่า ความสงบสุขของประเทศที่ได้คืนกลับมาหลังจากที่แม็คเบธตายไปและมัลคอล์มได้รับ
 แต่งตั้งเป็นกษัตริย์นี้ ได้สะท้อนผ่านคำพูดของมัลคอล์มที่ประกาศต่อหน้าทหารและขุนนางหลัง
 ได้รับชัยชนะโดยเป็นการชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความชั่วร้ายเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ความดีงามและ
 ความถูกต้องในท้ายที่สุด

"...What's more to do,
 Which would be planted newly with the time,
 As calling home our exiled friends abroad
 That fled the snares of watchful tyranny,
 Producing forth the cruel ministers
 Of this dead butcher and his fiendlike queen,
 Who, as 'tis thought, by self and violent hands
 Took off her life; this, and what needful else
 That calls upon us, by the grace of Grace
 We will perform in measure, time and place."

(Line 109-118, Act 5 scene 7)

- Malcolm

"สิ่งอื่นที่ต้องกระทำซึ่งต้องปฏิบัติตามสถานการณ์
 ที่แปรเปลี่ยน
 เช่นเรียกตัวมิตรผู้ลี้ภัยในต่างแดนกลับคืน
 เป็นพวกที่หนีภัยกับดักของทรราชที่จับจ้อง
 อีกลองโทษผู้สมคบคิดกรรมโหดร้าย
 ของอำมาตย์ที่ตายไปกับราชินีใจบาป
 ซึ่ง, ตามที่คิดกัน, ได้ปลิดชีวิตด้วยมืออำมหิตของตน."

กิจเรื่องนี้ และกิจอื่นที่จำเป็น

ซึ่งพระเจ้าเรียกร้องให้สนอง

เราจะทำในครรถอง กาลเทศะอันเหมาะสม"

- มัลคอล์ม

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 139)

แก่นเรื่องที่สำคัญอีกอย่างในละครเรื่อง *แม็คเบธ* คือ แก่นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจ ที่เป็นตัวเสริมให้แก่นเรื่องด้านศีลธรรมชัดเจนขึ้น เห็นได้ตั้งแต่องก์แรก ฉากสอง ซึ่งปรากฏเนื้อเรื่องที่พูดถึงประเทศนอร์เวย์ที่สวีโน (Sweno) กษัตริย์ของนอร์เวย์นำทัพโดยมีแม็คโดนอล (Macdonald) Thane of Cawdor ที่ทรยศดินแดนและไปเข้าร่วมกับกองทัพนอร์เวย์ได้รุกรานประเทศสกอตแลนด์ ที่มีแม่ทัพอย่างแม็คเบธและแบงโควที่ได้แสดงความเก่งกล้าเยี่ยงวีรบุรุษจนสามารถปราบข้าศึกได้

หลังจากนั้นเรื่องราวการแย่งชิงและไขว่คว้าตำแหน่งกษัตริย์ของสกอตแลนด์ด้วยวิธีการทรยศหักหลังได้ปรากฏอีกครั้ง โดยเล่าผ่านตัวละครอย่างแม็คเบธ และเลดีแม็คเบธ ซึ่งหลังจากที่ได้ยินคำทำนายของแม่มดแล้ว ตัวละครสองคนจึงพยายามทำทุกทางเพื่อให้พวกตนได้สิ่งที่ต้องการนั่นคือ อำนาจในการปกครองประเทศ โดยแม็คเบธและเลดีแม็คเบธได้เลือกที่จะกระทำชั่วด้วยการหักหลังดินแดนและลงมือสังหารเขา รวมถึง ไล่ความทวารไฟในห้องนอนของดินแดนและลูกสองคนของดินแดนอย่างมัลคอล์มและโดนัลเบนว่าเป็นฆาตกรที่สังหารกษัตริย์ผู้ดีงาม ด้วยการทำทุกวิถีทางเช่นนี้ แม็คเบธจึงได้ครองราชย์สมใจหวัง แต่ด้วยการกระทำชั่วที่ได้กล่าวไปในแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรม ทำให้มัลคอล์ม แม็คดัฟ รวมถึง กองทัพของอังกฤษที่กษัตริย์อังกฤษได้ให้มาเพิ่มจำนวน 10,000 คน ได้ยกทัพเพื่อไปทวงความยุติธรรมคืนให้กับตนเองและประเทศ

จนในที่สุดทราซออย่างแม็คเบธก็พ่ายแพ้ให้กับกองทัพของมัลคอล์ม แม็คดัฟ ขุนนางชาว สก็อตที่หนีมาร่วมรบด้วย รวมถึงกองทัพอังกฤษ ซึ่งในเรื่อง *แม็คเบธ* มีการแย่งชิงอำนาจด้วยการทำสงครามกันถึงสองครั้ง คือ ระหว่างนอร์เวย์กับสก็อตแลนด์ และระหว่างแม็คเบธกับ

มัลคอล์ม และมีการเปลี่ยนตำแหน่งของกษัตริย์ถึงสองคนด้วยกัน นั่นคือ จากดันแคนไปสู่แม็คเบธ และจากแม็คเบธมาสู่มัลคอล์ม

4.3 ความขัดแย้ง (Conflict)

ละครเรื่อง *แม็คเบธ* เสนอความขัดแย้งไว้ 2 ประเภท ได้แก่

1. ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน

ความขัดแย้งหลักระหว่างตัวละครด้วยกัน คือ แม็คเบธที่เป็นภาพแทนของความชั่วร้ายกับตัวละครที่เป็นตัวแทนของความดีอย่าง ดันแคน แวงโคว มัลคอล์ม และแม็คดัฟ

จากการที่แม็คเบธถูกคำทำนายของแม่มดสามตนมาสะกิดให้เขากิเลสและความทะเยอทะยานในอำนาจที่อยู่ใต้อำนาจของเขาเกิดขึ้น อีกทั้งแรงยั่วยุจากภรรยาอย่างเลดีแม็คเบธให้ฆ่าดันแคนเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ สิ่งเหล่านี้นำมาสู่ความขัดแย้งระหว่างแม็คเบธและดันแคน เมื่อแม็คเบธหักหลังดันแคน เจ้านายตน และลงมือสังหารเขาเพื่อที่ตนจะได้เป็นกษัตริย์ของสกอตแลนด์

ในส่วนของความขัดแย้งระหว่างแม็คเบธและแวงโควเกิดขึ้นหลังจากที่แม็คเบธได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์แล้ว แม็คเบธเริ่มหวนแหงนในอำนาจและไม่ต้องการให้คำทำนายของแม่มดที่บอกว่าลูกหลานของแวงโควจะได้เป็นกษัตริย์เป็นจริง อีกทั้ง เขาเริ่มไม่ไว้ใจแวงโคว ทำให้เขาส่งคนไปสังหารแวงโควและลูกชายเพื่อขจัดเสี้ยนหนามที่จะมาทำให้บัลลังก์ของเขาสั่นคลอนโดยที่ความขัดแย้งระหว่างแม็คเบธกับดันแคน และแม็คเบธกับแวงโควนี้ได้ นำพาเรื่องราวไปสู่จุดสุดยอดของเรื่อง และนำไปสู่ความขัดแย้งกับตัวละครอื่นที่จะส่งผลกระทบต่อจุดจบของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธในที่สุด

การที่แม็คเบธสังหารดันแคนเพื่อที่ตนจะได้เป็นกษัตริย์แทนนี้ได้ นำไปสู่ความขัดแย้งของแม็คเบธกับตัวละครอย่างมัลคอล์ม ลูกชายของดันแคน นอกจากนี้ ยังปรากฏความขัดแย้งระหว่างแม็คเบธกับแม็คดัฟด้วย กล่าวคือ แม็คเบธได้ส่งคนไปสังหารภรรยาและลูกชายของแม็คดัฟด้วยความกลัวและความแค้น หลังจากที่ถูกแม่มดเตือนให้เขาระวังแม็คดัฟ และทหารได้มารายงาน

ข่าวที่แม็คคัฟหนีไปอังกฤษเพื่อร่วมทัพกับมัลคอล์มด้วย โดยความขัดแย้งระหว่างแม็คเบธกับตัวละครสองคนหลังนี้ได้นำเรื่องราวไปสู่จุดจบของเรื่อง เมื่อมัลคอล์มและแม็คคัฟจับมือกันยกทัพมาล้างแค้นและทวงความถูกต้องให้กับคนที่ตนรักและแผ่นดินสก๊อตแลนด์ได้สำเร็จ

2. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครที่เห็นได้ชัด คือ ความขัดแย้งระหว่างความทะเยอทะยานกับความสำนึกผิดที่เกิดขึ้นในใจของแม็คเบธก่อนที่จะสังหารดันแคนที่สะท้อนอยู่ในต้นฉาก 7 องก์ 1 ที่แม็คเบธออกมาจากงานเลี้ยงและครุ่นคิดถึงความรู้สึกชอบชั่วดีแม้ในใจของเขาก็มีความต้องการที่จะเป็นกษัตริย์ แต่ในฐานะที่เขาเป็นญาติ เป็นเจ้าบ้าน และเป็นขุนนางของกษัตริย์ดันแคนผู้ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความคุณธรรมในการปกครองประเทศ เขาก็คิดว่าตนควรที่จะต้องเป็นเจ้าบ้านที่ดี และดูแลดันแคน ไม่ใช่เป็นคนหันดาบไปหาดันแคนเสียเอง ความคิดเหล่านี้ทำให้แม็คเบธลังเลที่จะลงมือฆ่าดันแคน

“...He’s here in double trust:

First, as I am his kinsman and his subject,

Strong both against the deed; then, as his host,

Who should against his murderer shut the door,

Not bear the knife myself...” (Line 12-15, Act 1 scene 7)

- Macbeth

“พระองค์มาประทับที่นี้ด้วยไว้วางใจพระทัยทบทวี

ประการแรก ในฐานะที่ข้าเป็นประยูรญาติและข้า

แผ่นดิน

ทั้งสองสถานเป็นเหตุผลมั่นคงที่จะไม่ลงมือ

กระทำการ

อีกในฐานะเจ้าบ้านที่รับรองผู้มาเยือน

ซึ่งควรเป็นผู้ปิดประตูใส่หน้าฆาตกรประสงคร้าย

มิใช่มาถือมีดเสียงเอง."

- แม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 27-28)

เนื่องด้วยศีลธรรมและหน้าที่ที่แม็คเบธสำนึกว่า เขาควรจะต้องซื่อสัตย์ต่อดันแคน ทำให้เขาได้ตัดสินใจล้มเลิกแผนการที่จะฆ่าดันแคน อย่างไรก็ตาม จากการทำเลดีแม็คเบธยั่วยู่ ดูถูกความเป็นผู้ชาย และกระตุ้นความกล้าหาญและความทะเยอทะยานของแม็คเบธ ทำให้เขาได้ลงมือในท้ายที่สุดจนนำไปสู่จุดสูงสุดของเรื่อง

4.4 ตัวละคร (Character)

1. แม็คเบธ (Macbeth)

เป็นตัวละครเอกฝ่ายชายของเรื่องเชกสเปียร์ไม่ได้บรรยายลักษณะภายนอกของเขาว่าเป็นอย่างไร อายุเท่าไร เขาเพียงบรรยายไว้ในละครในองก์แรกว่าเป็นขุนนางสก๊อตแลนด์ที่มีตำแหน่งเป็น Thane of Glamis มีความกล้าหาญ เขียวโหด และแข็งแกร่งดั่งชายชาติทหารที่รับใช้กษัตริย์ดันแคนซึ่งเป็นญาติของเขาด้วยความภักดี โดยลักษณะของแม็คเบธได้สะท้อนผ่านผ่านคำพูดทหารนายหนึ่งและรอสที่ได้บรรยายการสู้รบกับข้าศึกของแม็คเบธซึ่งนำชัยชนะมาสู่สก๊อตแลนด์

"...But all's too weak,

For brave Macbeth—well he deserves that name—

Disdaining fortune, with his brandished steel,

Which smoked with bloody execution,

Like valor's minion carved out his passage

Till he faced the slave;

Which ne'er shook hands, nor bade farewell to him,

Till he unseamed him from the nave to th' chops,

And fixed his head upon our battlements." (Line 18-25, Act 1 scene 2)

- Captain

"แต่ต่อให้ทั้งหมดนั้นยังขาดพลังพอ

ด้วยว่าแมคเบธ ผู้กล้าหาญ, ควรค่าสมญานัน,

เขาพยายามนำหน้าโชคกลาง

กวัดแกว่งดาบระอุเลือดอริราช

ประหนึ่งคนโปรดของวีรเทพ, แหวกทางพันฝ่า

จนพลันเผชิญหน้าอ้ายทาสชั่ว.

เขามียอมทักทาย หรือแม้กล่าวอำลา

แต่กลับเราะตะเข็บร่างมันจากสะดือถึงGRAM

และตัดหัวเสียบประจานบนเชิงเทิน."

- ทหาร

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 2-3)

แม้จะเป็นขุนนางที่ซื่อสัตย์ต่อต้นแค้น แต่แม็คเบธก็มีความทะเยอทะยานมักใหญ่ใฝ่สูงที่ฝังลึกอยู่ในใจรอวันที่จะเปิดเผยออกมา และเมื่อเขาได้ยินคำทำนายที่น่ายินดีของแม่มดว่าจะได้

เป็นกษัตริย์ แม็คเบธมีท่าทีผิดปกติ จนแบงโควแสดงความสงสัยถึงความผิดปกตินี้ และแสดงความเห็นว่าแม็คเบธที่น่าจะยินดีกับคำทำนายดังกล่าว

“Good sir, why do you start and seem to fear / Things that do sound so fair?”

(Line 53-54, Act 1 scene 3)

- Banquo

“ท่านที่รัก ไฉนจึงสะดุ้งและดู

หวาดผวา

กับสิ่งที่ฟังน่าโสมนัส”

- แบงโคว

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 9)

จากท่าทางของแม็คเบธ อาจเป็นไปได้ว่า *“แม็คเบธต้องเคยคิดหวังและอาจวางแผนการบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้บ้างแล้ว”* (นพมาศ แวหงส์, 2537:181) และหลังจากที่คำทำนายของแม่มดได้มากระตุ้นกิเลสของแม็คเบธ ผนวกกับการที่คำทำนายเป็นจริงแล้วหนึ่งข้อ ลักษณะนิสัยด้านความทะเยอทะยานของเขาที่อยากเป็นกษัตริย์ก็เริ่มปรากฏให้เห็นซึ่งแม็คเบธจำเป็นต้องซ่อนความทะเยอทะยานนี้ไว้ไม่ให้ใครรู้ และแสดงความหน้าไหว้หลังหลอกออกมา เมื่ออยู่ที่ปราสาทต่อหน้าดันแคน แม็คเบธแสดงความซื่อสัตย์และจงรักภักดีด้วยคำพูดต่อดันแคน แต่หลังจากที่ดันแคนแต่งตั้งมัลคอล์มให้เป็นคนสืบราชบัลลังก์ แต่หลังจากที่แม็คเบธทูลลาดันแคนเพื่อไปเตรียมงานเลี้ยงที่ปราสาทของเขา ความคิดและความทะเยอทะยานอยากเป็นกษัตริย์ซึ่งซ่อนอยู่ในใจของเขาก็พรั่งพรูออกมา

*"The prince of Cumberland! That is a step
On which I must fall down, or else o'erleap,
For in my way it lies. Stars, hide your fires;
Let not light see my black and deep desires..."*

(Line 53-56, Act 1scene 4)

- Macbeth

"เจ้าชายแห่งคัมเบอร์แลนด์ นั่นคือ

ก้าวต่อไป

ซึ่งข้าจะต้องร่วงลงมา หากไม่ก็กระโดดข้าม

เพราะมันขวางหน้าข้าอยู่. ใ้ดวงดาว จงหลบแสง

ขออย่าส่องสว่างเห็นแรงปรารถนาอันดำมืดและ

เร้นลับ."

- แม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงษ์, 2537: 18-19)

อย่างไรก็ดี แม็คเบธจะมีความทะเยอทะยานอันสูงส่ง แต่เขาไม่มีความกล้าพอที่จะกระทำ อีกทั้ง เขายังคงมีจิตสำนึกรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด รวมถึงความซื่อสัตย์ต่อกษัตริย์ดันแคนและเคารพในหน้าที่ของตัวเองที่ต้องดูแลรับใช้ดันแคน ทำให้แม็คเบธลังเลที่จะฆ่าดันแคน

แต่ในที่สุด คำขู่ยุเยียดหยามของเลดีแม็คเบธก็ผลักดันให้เขามีความกล้าที่จะสังหารดันแคน และไปสู่นทางความเป็นกษัตริย์ แต่เมื่อเขาสังหารดันแคนไปแล้ว แม็คเบธรู้สึกเกรงกลัวต่อบาปที่ได้ทำไปซึ่งสะท้อนผ่านพฤติกรรมของเขา แม็คเบธไม่สามารถที่จะพูดคำว่า 'อาเมน' ออกมาเพื่อรับพรจากเสียงสวดมนตร์ของคนรับใช้ของมัลคอล์มและโดนัลเบนที่อยู่ห้องติดกันได้รวมถึงยัง

ได้ยินเสียงร้องต่างๆ อยู่ตลอด สิ่งเหล่านี้ที่รบกวนจิตใจของเขาล้วนแสดงให้เห็นถึงความกลัวของต่อความชั่วที่เพิ่งได้กระทำไปของตัวแม่คเบธเอง

หลังจากที่แม่คเบธได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์แล้ว ดูเหมือนแม่คเบธได้ลงเข้าไปสู่ความชั่วร้ายเต็มตัวจนเขาไม่สามารถหันหลังกลับได้ เขาสังหารผู้บริสุทธิ์ ไปมากมายเพื่อรักษาอำนาจที่ได้มาอย่างไม่ซื่อ โดยไม่ต้องอาศัยแรงช่วยของภรรยาอีกต่อไป เขาได้กลายเป็นทรราชที่ปกครองประเทศด้วยความโหดเหี้ยม เห็นได้จากการสังหารแบงโคว สหายที่แม่คเบธไม่ไว้ใจ ความซื่อสัตย์ของเขา รวมถึงฆ่าฟลิอันซ์ ลูกชายของแบงโคว เนื่องจากแม่คเบธไม่ต้องการให้ลูกหลานของแบงโควได้สืบทอดราชสมบัติต่อจากเขาตามที่แม่คเบธได้ทำนายไว้

หลังจากที่เขาเห็นวิญญาณของแบงโควปรากฏตัวในงานเลี้ยงม็อคค่า แม่คเบธเริ่มเกิดความรู้สึกเกรงกลัวต่อความชั่วที่ตนได้ทำไปอีกครั้งหนึ่ง จนทำให้รู้สึกไม่มั่นใจในอนาคต แม่คเบธจึงตัดสินใจเดินทางไปหาแม่มดเพื่อให้ทำนายอนาคตให้ ความพยายามนี้แสดงให้เห็นถึงความหลงใหลในความชั่วจนกู่ไม่กลับของแม่คเบธ และหลังจากที่เขารับรู้คำทำนายจากแม่มดแล้ว แม่คเบธได้รับรายงานจากเลนนี่ออกซ์ว่าแม่คคัพหนีไปอังกฤษแล้ว ชาวนี้ได้ไปกระตุ้นความกลัวที่ตนมีต่อแม่คคัพหลังจากที่แม่คเบธได้รับการเตือนจากภูติผีให้ระวังแม่คคัพไว้ จนกระตุ้นให้แม่คเบธได้ส่งคนไปสังหารภรรยาและลูกของแม่คคัพด้วยความโหดเหี้ยม

ที่สุดแล้วการทำชั่วและหลงเชื่อคำทำนายมากเกินไปของแม่คเบธ ทำให้เขาผยองตนจนไม่เกรงกลัวผู้ใดและละเลยความเป็นจริงจนนาที่สุดท้ายของชีวิต การเลือกที่จะทำความเชื่อและหลงใหลไปกับมันได้ส่งผลต่อแม่คเบธให้กลายเป็นคนที่ไร้เพื่อนที่ภักดี เป็นคนที่ไร้ซึ่งความรู้สึกต่อสิ่งใดๆ เป็นคนที่ไม่ยินดียินร้ายต่อชีวิตที่ไร้ความหมาย และพบกับความตายเยี่ยงทรราชในตอนจบ

ถึงแม่คเบธจะแสดงความฉลาดออกมาหลังจากรู้ในตอนท้ายขององก์ 5 ว่าตนโดนแม่มดหลอกด้วยคำทำนายและอาจต้องพ่ายให้กับแม่คคัพที่ประกาศว่าไม่ได้เกิดจากกรรมมารดา แต่เมื่อแม่คคัพพยายามเกียรติของแม่คเบธ ทำให้เขาได้แสดงลักษณะนิสัยของทหารผู้รักศักดิ์ศรีของตนเองด้วยการไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาและสู้จนหยดสุดท้าย แม้เขาจะต้องปราชัยก็ตาม

จะเห็นว่า ลักษณะตัวละครของแม็คเบธนั้นมีหลายมิติ โดยเชกสเปียร์ได้บรรยายให้เห็น ภาพมิติหลายด้านของมนุษย์คนหนึ่งที่เป็นขุนนางในประเทศสกอตแลนด์ ผู้มีความกล้าหาญและ โหดเหี้ยมเฉกเช่นชายชาติทหาร รวมถึงมีความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ แต่ด้วยความทะเยอทะยานที่ไม่มีที่สิ้นสุดของขุนนางผู้นี้ ทำให้เขากระทำความชั่วร้ายเพื่อให้มาซึ่งสิ่งที่หวังไว้ แม้จะใช้วิธีที่ผิด ศีลธรรมก็ตาม

2. เลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth)

เลดีแม็คเบธเป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิง ซึ่งเชกสเปียร์ไม่ได้บรรยายลักษณะภายนอกของเธอไว้ว่าเป็นอย่างไรเช่นเดียวกับตัวละครแม็คเบธ อย่างไรก็ตาม ภาพรวมของลักษณะของตัวละคร เลดีแม็คเบธ กล่าวได้ว่า เป็นตัวละครที่มีหลายมิติเช่นกัน

ในตอนต้นของเรื่อง ฐานะของเลดีแม็คเบธ คือ ภรรยาที่ซื่อสัตย์และเพื่อนคู่คิดคนสำคัญของแม็คเบธที่ยอมกระทำทุกอย่างเพื่อให้สามีของเธอได้สิ่งที่พวกเขาหวังไว้ เห็นได้จากคำที่แม็คเบธแทนชื่อเลดีแม็คเบธในจดหมายที่แม็คเบธเขียนมาบอกเธอเกี่ยวกับคำทำนายของแม่มด และข่าวที่ดันแคนจะมาพักอาศัยที่ปราสาทของพวกเขาว่า

"...my dearest partner of greatness..." (Line 10, Act 1 scene 5)

- Lady Macbeth

"...ผู้เป็นคู่คิดสุดที่รัก..."

- เลดีแม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 20)

ด้วยการที่เลดีแม็คเบธเป็นแค่ผู้หญิงซึ่งถูกมองว่าเป็นเพศที่อ่อนแอและกลัวว่าถ้าเธอยังคง ความเป็นเพศหญิงแล้วจะไม่มี ความกล้าหาญที่จะลงมือทำสิ่งที่ชั่วร้าย ทำให้เธอขอให้วิญญาณร้าย มาช่วยชักนำให้เธอมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างผู้ชาย เพื่อที่จะได้ทำตามความต้องการของเธอเองและของแม็คเบธ ผู้ที่ถูกคำทำนายของแม่มดมากระตุ้นให้เกิดกิเลสสิ่งเหล่านี้ล้นทะลักจนให้

เห็นความแน่วแน่ ความทะเยอทะยาน และความเด็ดเดี่ยวของเลดีแม็คเบธ ในการที่จะกระทำ ความชั่วร้ายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ

การที่เธอทำหน้าที่ของภรรยาอย่างสมบทบาท โดยการเป็นทั้งเพื่อนคู่คิดและช่วยเหลือ แม็คเบธ สามีของเธอ เลดีแม็คเบธจึงเปรียบเสมือนเชื้อไฟชั้นดีที่คอยเติมความกล้าหาญและให้ความช่วยเหลือแก่แม็คเบธในยามที่เขาแสดงความกล้าออกมาทั้งก่อนและหลังการสังหารดันแคน ทั้งการเป็นคนวางแผนฆ่าดันแคน คอยกระตุ้นให้สามีตบถ่าลงมือสังหารดันแคน และจัดการเอา มิดที่แม็คเบธเผลอหยิบมาไปวางคืนที่ยามเพื่อใส่ร้ายพวกเขา ซึ่งสะท้อนให้เห็นความแน่วแน่และเด็ดเดี่ยวของเธอที่จะทำชั่ว รวมถึง การเป็นคู่ชีวิตที่ดีของสามี แม้จะในทางที่ผิดศีลธรรมก็ตามที่

อย่างไรก็ดี แม้เธอจะได้สิ่งที่ตนต้องการแล้วหลังจากที่แม็คเบธได้รับการแต่งตั้งให้เป็น กษัตริย์ของสกอตแลนด์คนใหม่ เธอกลับทุกข้อใจกับสิ่งที่ทำลงไป นอกจากนี้ บทบาทการเป็นเพื่อน คู่คิดของเธอในการทำความชั่วและความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาเริ่มหายไปหลังจากที่แม็คเบธได้ สถาปนาเป็นกษัตริย์และหลงใหลไปกับการกระทำความชั่วโดยไม่ต้องพึ่งการกระตุ้นจาก เลดีแม็คเบธอีกต่อไปเห็นได้จากตอนที่แม็คเบธได้สั่งคนไปสังหารแบงโควโดยที่เธอไม่ได้รับรู้ แผนการดังกล่าวเลย แต่ถึงอย่างไร เธอก็ยังทำหน้าที่ในการเป็นภรรยาที่ดีอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงด้วยการบอกสามีตนให้อย่าเอาเรื่องแบงโควมาใส่ใจ แต่แม็คเบธกลับไม่ได้ฟังเธออีกต่อไป

นอกเหนือจากการเป็นภรรยาที่ดี เป็นผู้หญิงที่มีความทะเยอทะยานอย่างแรงกล้า กล้าหาญ และมีความโหดเหี้ยมแล้ว เลดีแม็คเบธยังเป็นคนที่มีสติและไหวพริบดี โดยเธอแกล้งเป็น ลมเพื่อดึงความสนใจมาที่เธอเมื่อแม็คเบธถูกสงสัยในความใจร้อนที่ฆ่ายามเฝ้าห้องนอนของ ดันแคน อีกทั้งยังช่วยกลบเกลื่อนอาการผิดปกติของแม็คเบธที่เห็นวิญญาณปรากฏตัวออกมาในงานเลี้ยง และเมื่อเธอเห็นท่าไม่ดีขึ้นจึงเชิญขุนนางที่มาจากบ้านให้หมด

ท้ายสุดแล้ว แม้เลดีแม็คเบธจะเป็นตัวละครที่มีความกล้าหาญและความทะเยอทะยานใน การกระทำความชั่วในการสังหารดันแคนในตอนต้นเรื่อง แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความผิดดังกล่าวก็ กลับมาเล่นงานเธอ ด้วยความรู้สึกผิดต่อบาปที่ได้ทำไป เลดีแม็คเบธเริ่มมีอาการป่วยทางจิต ที่เธอจะลุกขึ้นมาล้างมือผ่านจินตนาการของเพราะเธอคิดว่ามือเธอเปื้อนเลือด และพูดถึง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนสังหารดันแคน และการตายของแบงโควและภรรยาและลูกชายของ
แม็คคัฟ

*“Out, damned spot! Out, I say!—One, two. Why
then, 'tis time to do 't. Hell is murky!—Fie, my lord, fie! a
soldier, and afeard? What need we fear who knows it, when
none can call our power to account?—Yet who would have
thought the old man to have had so much blood in him.”*

(Line 33-37, Act 5 scene1)

- Lady Macbeth

*"ลบไป คราบโลหิต บอกให้ลบไป. หนึ่ง สอง
อ้อ ถึงเวลาลงมือ. นรกช่างหม่นมัว น่าอายนักท่าน
น่าอาย เป็นนักรบแล้วไยหวั่นกลัว. เราจะต้องกลัว
อะไรใครจะมาสู้. ไม่มีผู้ใดหาญมาขังใจในพระราช
อำนาจ แต่ใครจะคิดว่าตาเผ่ามันจะหลังเลือด
ปานนั้น."*

- เลดีแม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 115)

ซึ่งลักษณะอาการป่วยนี้แสดงให้เห็นว่าเธอรู้สึกผิดต่อการมีส่วนร่วมในการสังหารดันแคน
แบงโคว และภรรยาและลูกของแม็คคัฟ ซึ่งอาการป่วยนี้ไม่มียาใดที่จะรักษาเธอได้จนเลดีแม็คเบธ
พบกับความตายในท้ายที่สุด

ตัวละครอย่างเลดีแม็คเบธมีพัฒนาการจากตอนเริ่มเรื่องถึงตอนจบที่เห็นได้ชัดเจน จากผู้หญิงที่มีความแน่วแน่และความทะเยอทะยาน รวมถึงทำหน้าที่ของภรรยาที่ดีที่ช่วยสามีของเธออย่างแม็คเบธให้ประสบความสำเร็จได้สิ่งที่หวังไว้ มาสู่ภรรยาที่ห่างเหินจากสามีตนและได้กลายเป็นหญิงไร้สมรรถภาพที่มีอาการป่วยทางจิตที่เกิดจากความสำนึกผิดต่อความชั่วที่เธอได้ทำไป ซึ่งเชกสเปียร์ได้บรรยายให้เราเห็นมิติที่หลากหลายของตัวละครตัวนี้

นอกเหนือ ตัวละครเอกสำคัญสองตัวอย่างแม็คเบธ กับเลดีแม็คเบธแล้ว ยังมีตัวละครอื่นๆ อีกด้วยกันที่ทำให้เรื่องราวมีความสมบูรณ์ แต่อย่างไรก็ดี เชกสเปียร์ประพันธ์ตัวละครอื่นๆ ให้เห็นภาพน้อยกว่าสองตัวละครสำคัญดังกล่าว ทำให้เราไม่เห็นมิติของตัวละครตัวอื่นๆ มากเท่าที่ควร

3. แบงควอ (Banquo)

ตัวละครชายที่เป็นขุนนางสก๊อตแลนด์ผู้มีความเฉลียวฉลาดและความซื่อสัตย์ต่อดินแดนเจ้านายของตนเช่นเดียวกับแม็คเบธ อีกทั้ง แบงควอยังเป็นสหยาอ่วมรบของแม็คเบธที่ช่วยกันรบชนะข้าศึกในตอนต้นเรื่อง เชกสเปียร์ได้สร้างตัวละครนี้เพื่อให้เป็นขั้วตรงข้ามกับแม็คเบธ เน้นให้เห็นการเลือกของคน หลังจากที่ได้ยินสิ่งที่แม่มดทำนายไว้ แม็คเบธหลงเชื่อคำทำนายและเลือกที่จะกระทำทุกอย่างด้วยความทะเยอทะยานเพื่อให้มาซึ่งสิ่งที่ตนหวังไว้ แต่แบงควอกลับสงสัยกับคำทำนายและได้เตือนแม็คเบธผู้เป็นเพื่อนให้ระวังคำทำนายนี้ไว้ แต่แม็คเบธก็หาได้ฟังไม่

“...But 'tis strange.

And oftentimes, to win us to our harm,

The instruments of darkness tell us truths,

Win us with honest trifles, to betray 's

In deepest consequence.”

(Line 131-135, Act 1scene 3)

- Banquo

"...แต่การณีนี้นี้ประหลาดนัก
 และบ่อยครั้งการชักจูงเราสู่บ่วงภัย
 กภาพทูตอาจบอกเรื่องจริงแก่เรา
 โน้มน้าวให้เชื่อในเรื่องเล็กที่เป็นจริง
 เพื่อจะหักหลังในเรื่องใหญ่บั้นปลาย."

- แบนโคว

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 13)

แต่ด้วยความเคลือบแคลงสงสัยและไม่ไว้ใจในของแม็คเบธที่มีต่อตัวแบนโคว ทำให้เขา ถูกสังหารในองก์สาม นอกจากนี้ แบนโควยังเป็นพ่อที่รักลูก ซึ่งแสดงให้เห็นในฉากที่แบนโควถูก นักฆ่าคนแรกเข้าโจมตี แบนโควตะโกนสั่งให้ฟลิอันซ์ ลูกชายตนวิ่งหนีไปและบอกล้างแค้นให้กับตน ในภายหลัง

"O treachery! Fly, good Fleance/ , fly, fly, fly! / Thou may 'st revenge —
 O slave!"

(Line 25-27, Act 3 scene 4)

- Banquo

"ไอ้ หักหลังกันนี้ หนีไป ฟลิอันซ์ลูกรัก หนี หนีหนี.
 แล้วค่อยกลับมาแก้แค้น."

- แบนโคว

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 68)

4. ดันแคน (Duncan)

เป็นกษัตริย์วัยชราที่ปกครองประเทศสกอตแลนด์ด้วยคุณธรรม และมีความเมตตาต่อขุนนางที่รับใช้ตนด้วยความซื่อสัตย์ ซึ่งลักษณะของดันแคนเป็นแบบอย่างของกษัตริย์ที่ดี เห็นได้จากการที่ดันแคนได้มอบยศ Thane of Cawdor แก่แม็คเบธ และพุดสรรเสริญและขอบคุณแก่แม็คเบธและแบงโควหลังจากที่พวกเขาสู้รบอย่างกล้าหาญและนำชัยชนะมาให้แก่ดันแคน นอกจากนี้ เซกสเปียร์ได้พูดถึงลักษณะกษัตริย์ที่ดีของดันแคนผ่านคำพูดของแม็คเบธตอนที่เขาลังเลที่จะฆ่าดันแคนว่า

“...this Duncan

Hath borne his faculties so meek, hath been

So clear in his great office,...”

(Line 16-18, Act 1 scene 7)

- Macbeth

"ดันแคนองค์นี้ได้บริหารอำนาจอย่างอ่อนน้อม

ประกอบกิจไว้มลทินในการครองราชย์"

- แม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 28)

แต่อย่างไรก็ดี ด้วยการที่ดันแคนเป็นคนที่ไว้ใจคนง่ายเกินไป ทำให้เขาโดนขุนนางที่เขาไว้ใจถึงสองคนหักหลัง แผนดินโดนรุกรานโดยการกบฏของแม็คโดนอล และเขาโดนสังหารโดยแม็คเบธ

5. มัลคอล์ม (Malcolm)

ลูกชายคนโตของดันแคน ซึ่งต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็น The Prince of Cumberland เขาถูกใส่ร้ายว่าเป็นคนฆ่าบิดาของตน ร่วมกับน้องชายของเขา โดเนลเบน (Donaldbain) จากการที่พวกเขาได้หลบหนีไปทันทีหลังจากที่ดันแคนตาย

มัลคอล์มเป็นคนที่รู้ทันสถานการณ์ มีความรอบคอบและมีไหวพริบ เห็นได้จากการตัดสินใจที่เขาเตือนน้องชายตนอย่างโดเนลเบนให้อย่าไปร่วมประชุมกับพวกขุนนางหลังจากที่พ่อตนถูกสังหารไป เพราะเห็นว่าสถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจและรู้ว่าฆาตกรเป็นหนึ่งในขุนนางของดันแคนโดยที่พวกเขาอาจเป็นเหยื่อรายถัดไป จนทำให้เขาตัดสินใจหนีไปอังกฤษ ส่วนน้องชายหนีไปไอร์แลนด์เพื่อตั้งหลักก่อน

"...Let's not consort with them.

To show an unfelt sorrow is an office

Which the false man does easy. I'll to England."

(Line 152-154, Act 2 scene 3)

- Malcolm

"...อย่าไปร่วมชุมนุมเลย.

การเสแสร้งอาลัยโดยไร้ใจจริง

เป็นกิจที่คนลวงโลกทำได้ง่ายดาย. ข้าจะไปอังกฤษ"

- มัลคอล์ม

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 49)

ความเป็นคนรอบคอบและมีไหวพริบของมัลคอล์มปรากฏให้เห็นตอนที่เขาทดสอบแม็คคัพที่มาร่วมฝ่ายเดียวกับเขาในองก์ 4 ฉากสุดท้ายว่าเป็นสายของแม็คเบธเพื่อมาเป็นไส้ศึก

หรือไม่ ซึ่งปรากฏว่าแม็คดัฟฟ์ได้แสดงความบริสุทธิ์ใจว่าเขาไม่ได้เป็นอย่างไรที่มัลคอล์มคิดไว้ นอกจากนี้ มัลคอล์มได้แสดงความเป็นผู้นำและฉลาดด้านการรบด้วยการบอกให้แม็คดัฟฟ์นำความเสียใจจากการตายของภรรยาและลูกตมมาเป็นพลังในการโจมตีแม็คเบธ รวมถึง สั่งให้ทหารตัดกิ่งไม้มาทำบังตนเพื่ออำพรางเข้าศึก ซึ่งในที่สุดแล้ว กองทัพของมัลคอล์มสามารถเอาชนะทัพของแม็คเบธได้ และเขาได้รับการสถาปนาให้เป็นกษัตริย์องค์ใหม่ของประเทศสกอตแลนด์

6. แม็คดัฟฟ์ (Macduff)

ขุนนางที่ซื่อสัตย์ของดันแคน เป็นตัวละครที่แสดงความเป็นปฏิปักษ์กับแม็คเบธตั้งแต่ต้นเรื่องเมื่อเขาปฏิเสธกับบอสที่จะไปสถานที่ที่สถาปนาแม็คเบธ ปฏิเสธที่จะไปงานเลี้ยงของแม็คเบธ และตอนหลังที่หนีไปเข้าร่วมกับมัลคอล์มจนทำให้ครอบครัวของเขาโดนฆ่ากบฏในข้อหาเป็นกบฏ ซึ่งสิ่งนี้ได้แสดงให้เห็นความซื่อสัตย์ของแม็คดัฟฟ์ที่ยังคงมีต่อดันแคนและเห็นหน้าที่ของขุนนางที่ต้องทำเพื่อแผ่นดินและความถูกต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด แต่ด้วยการที่แม็คดัฟฟ์คิดแต่เรื่องประโยชน์และความถูกต้องของประเทศชาติ ทำให้เขาหนีไปอังกฤษเพื่อไปบอกข่าวบ้านเมืองให้แก่มัลคอล์มและกระตุ้นเขาให้ยกทัพมาโจมตีแม็คเบธจนทำให้เขาละเลยครอบครัวของตนและมีส่วนทำให้ภรรยาและลูกของเขาต้องตาย ซึ่งหลังจากที่เขารู้ข่าวการตายของภรรยาและลูกที่มาจากความผิดของเขา แม็คดัฟฟ์ก็ใช้ความโกรธมานี้มาเป็นความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะต้องสังหารแม็คเบธเพื่อล้างแค้นให้กับครอบครัวตนให้ได้ สะท้อนได้ว่าแม็คดัฟฟ์ก็เป็นคนรักครอบครัว แต่เขามัวคิดถึงเรื่องชาติบ้านเมืองมากเกินไปจนเป็นสาเหตุให้ภรรยาและลูกน้อยต้องตาย

“Sinful Macduff,

They were all struck for thee! Naught that I am,

Not for their own demerits, but for mine,

Fell slaughter on their souls. Heaven rest them now.”

(Line 258-261, Act 4 scene 3)

- Macduff

"เจ้าแม่คัตฟ์คนบาป ถูกเมียถูกฆ่าเพราะเจ้า

ข้ามันไร้หน้ายา วิญญาณพวกเขาต้องถูกไล่จากร่าง

มิใช่ความผิดของพวกเขา แต่เพราะข้า.

ขอสรรงสรรรค์ส่งเขาไปสู่สันติสุข."

- แม่คัตฟ์

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 112-113)

ทำยที่สุดแล้ว แม่คัตฟ์ได้ล้างแค้นให้กับภรรยาและลูกชายตนและนำความถูกต้องและความสงบสุขกลับมาสู่แผ่นดินสก๊อตแลนด์ เมื่อเขาสามารถสังหารแม่คเบธได้

7. แม่มด (Three witches หรือ Weyard sisters)

ลักษณะของแม่มดสามตนในละครเรื่อง *แม็คเบธ* นั้นมีลักษณะที่คลุมเครือ เชกสเปียร์บอกเราแค่ว่าตัวละครนั้นเป็นแม่มดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เชกสเปียร์ได้บรรยายลักษณะของแม่มดทั้งสามตนไว้อย่างคร่าวๆ จากคำพูดของ Banquo เมื่อเขาและแม็คเบธพบเจอกับเหล่าแม่มดถึงรูปร่างและการแต่งตัวของพวกเธอว่า

"...What are these

So withered and so wild in their attire,

That look not like th' inhabitants o' th' Earth,

And yet are on 't?—Live you? Or are you aught

That man may question? You seem to understand me,

By each at once her choppy finger laying

Upon her skinny lips. You should be women,

And yet your beards forbid me to interpret

That you are so." (Line 40-48, Act 1 scene 3)

- Banquo

"...อะไรกันนี่

ดูแห่งกรังและพิสดารในอาภรณ์

ที่ดูไม่เหมือนประชากรของพิภพ

หากมีกายปรากฏบนพสุธา.

พวกเจ้ามีชีวิต หรือเป็นสิงใด

ที่เจรจาถามไถ่ได้หรือไม่. ดูท่าจะรู้เรื่อง

เพราะแต่ละคนยกนิ้วคดงอ

ขึ้นจ่อปากแห่งเกราะ. พวกเจ้าควรเป็นหญิง

หากหนดคราห้ามซ้ำเรียกเจ้าดังนั้น."

- แบนโกว

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 8)

จะเห็นว่าลักษณะคร่าวๆของแม่มดมีลักษณะผิดปกติจากคนทั่วไป ทั้งคำว่า *Wild attire*, *choppy fingers*, *skinny lips* และ *beards* แต่เราไม่รู้เลยว่าแม่มดทั้งสามคนมีลักษณะต่างกันอย่างไร ซึ่งลักษณะภายนอกและการกระทำของแม่มดที่มาทำพิธีกันในบรรยากาศที่มีมืดมิด มีพายุ และมีฟ้าร้องอยู่ตลอดเวลา นั้นได้สะท้อนให้เห็นความน่ากลัว ลึกลับ และชั่วร้ายของพวกเธอได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ เซกสเปียร์ได้นำแม่มดที่เป็นสมุนของ Hecate เทพเจ้าของกลางคืนและแม่มดมาใช้เป็นตัวละครที่เป็นภาพแทนของความชั่วร้ายและกิเลส และมีบทบาทที่มากกระตุ้นหรือยั่วยุ

มนุษย์หรือตัวละครในเรื่องให้หลงใหลไปกับคำพูดและคำทำนายจนเกิดกิเลสและลงมือทำ ความชั่วจนพบกับความตายในท้ายที่สุด

8. ตัวละครอื่นๆ

นอกจากนี้ยังมีตัวละครประกอบอีกจำนวนหนึ่งที่ปรากฏตัวมาทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่ง ในเรื่อง หรือ มาเป็นส่วนประกอบในการดำเนินเรื่อง เช่น รอส เลนนอกซ์ แองกัส เมนเทธ และ คาธเนสส์ (Ross, Lennox, Angus, Menteith และ Caithness) ชุมนางสก็อตแลนด์ทำหน้าที่ ส่งข่าวสารให้กับตัวละครในเรื่อง รวมถึง บอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเวทีให้คนดูได้รู้ เช่น รอส และ แองกัส ส่งข่าวที่แม็คเบธได้รับการแต่งตั้งให้เป็น Thane of Cawdor คนใหม่ รอสส่งข่าวบ้านเมือง ที่ปกครองโดยทราชแม็คเบธให้แก่มัลคอล์มและบอกข่าวที่ครอบครัวของแม็คด็ฟฟุสสังหารหมด เลนนอกซ์คุยกับชุมนางคนอื่นที่มาบอกข่าวให้เขาว่าแม็คด็ฟหนีไปเข้าทัพของมัลคอล์มที่อังกฤษ และ เมนเทธ และ คาธเนสส์คุยกันว่าทัพของมัลคอล์มยกพลมาถึงป่าเบอร์รัม เป็นต้น

รวมถึงยังปรากฏตัวละครอย่าง โดนัลเบน (Donaldbain) ไชเวิร์ดผู้เฒ่าและไชเวิร์ดผู้เยาว์ (Old Siward and Young Siward) แม่ทัพชาวอังกฤษที่ประเทศอังกฤษส่งมาช่วยมัลคอล์ม เซย์ตัน (Seyton) ข้าราชการของแม็คเบธ หมอ (Doctor) ที่มารักษาอาการทางประสาทของเลดีแม็คเบธ ยาม (A Porter) ที่มาเปิดประตูให้กับแม็คด็ฟและเลนนอกซ์ซึ่งทำหน้าที่เป็น Comic relief ของเรื่อง เลดีแม็คด็ฟ (Lady Macduff) และลูกชายของเธอ และฟลิอันซ์ ซึ่งเปรียบเสมือนผู้บริสุทธิ์ ที่ตกเป็นเหยื่อของความชั่วร้ายของแม็คเบธ

4.5 ฉาก (Setting)

ฉากในละครเรื่อง *แม็คเบธ* ส่วนใหญ่เกิดที่ประเทศสก็อตแลนด์ ในช่วงยุคกลางราว ศตวรรษที่ 11 โดยสามารถแบ่งสถานที่สำคัญได้ดังนี้

1. ลานรกร้างและถ้ำที่ซึ่งแม่มด 3 คนมาชุมนุมกันทั้งในฉากแรกขององก์หนึ่ง ฉากที่แม่มด ทั้งสามนัดกันมาเจอเพื่อพบกับแม็คเบธใน องก์หนึ่ง ฉากสาม และในองก์สี่ ฉากหนึ่ง ที่แม็คเบธมา พบกับแม่มดเพื่อให้พวกเธอทำนายอนาคตให้แก่เขา ซึ่งบรรยากาศในฉากที่แม่มดปรากฏตัวให้

ภาพที่ดูมืดหม่น ทั้งมีฟ้าร้องและมีพายุ โดยเชกสเปียร์ได้บรรยายฉากและบรรยากาศของเรื่องผ่านคำอธิบายไว้ใน Stage direction ในฉากหนึ่ง องก์หนึ่ง และฉากสาม องก์หนึ่งไว้ว่า “*Thunder and lightning*” และ “*Thunder*” ซึ่งเผยให้เห็นความน่ากลัวและผิดธรรมชาติและบรรยากาศของละครที่พูดถึงความชั่วร้ายที่เกิดจากกิเลสของมนุษย์

2. ปราสาทอินเวอร์เนส (Inverness) เป็นที่อยู่ของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญของเรื่องที่ดันแคนถูกสังหารโดยแม็คเบธ ณ ที่แห่งนี้ แม้จะเป็นสถานที่ที่กระทำ ความชั่ว แต่ดันแคนและเบงโควได้บรรยายสภาพความน่าอยู่ของสถานที่นี้ซึ่งแวดล้อมไปด้วย อากาศที่ดีเยี่ยม และมีสัตว์มาอยู่อาศัยในบริเวณนี้มากมาย

“This castle hath a pleasant seat. The air

Nimbly and sweetly recommends itself

Unto our gentle senses.” (Line 1-3, Act 1 scene 6)

- Duncan

“ปราสาทนี้ตั้งอยู่ในชัยภูมิอภิรมย์/อากาศปลอดโปร่งจนสัมผัสได้”

- ดันแคน

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 25)

“This guest of summer,

The temple-haunting martlet, does approve,

By his loved mansionry, that the heaven's breath

Smells wooingly here. No jutting, frieze,

Buttress, nor coign of vantage, but this bird

Hath made his pendant bed and procreant cradle.

Where they most breed and haunt, I have observed,

The air is delicate.” (Line 4-11, Act 1 scene 6)

- Banquo

"ฝูงอาคันตุกะในคิมหันตฤดู

เหล่าวิหคที่ชอบ ไปอาศัยตามวัด, มาทำรังน่ารักไว้ที่นี่.

เป็นสัญญาณดีว่ากระแสลมโชยจากฟากฟ้า

อวลกลิ่นหอมชวนเซยแฉวนี้. ไม่มีชายคา

ลายสลัก หัวเสา หือช่องมุมใดที่เจ้าวิหคนี้

จะไม่ไปแขวนรังนอนไว้ แฉมยังเป็นที่พักสมพันธ์

แพร่จำนวนและพักอาศัย

ดูอากาศช่างน่าพิสมัย."

- แบนโกว

(สำนวนการแปลจาก นพมาส แวงหงส์, 2537: 25)

ลักษณะของด้านนอกที่สวยงาม แต่ด้านในดูเลวทรามนี้ได้เป็นการสะท้อนให้เห็นลักษณะของตัวละครอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธเช่นกันเกี่ยวกับความหน้าไหว้หลังหลอกของพวกเขา ที่ภายนอกแม้จะดูซื่อสัตย์ แต่จิตใจภายในเต็มไปด้วยความคิดอันชั่วช้านั่นเอง

3. ปราสาทของกษัตริย์สก๊อตแลนด์ที่เนินดันซินเนน เป็นที่อยู่ใหม่ของแม็คเบธหลังจากที่เขาได้รับสถาปนาเป็นกษัตริย์ โดยตั้งอยู่บนเนินเขาดันซินเนน (Dunsinane) และอยู่ใกล้กับป่าเบอร์นัม (Birnam) เป็นสถานที่ที่กองทัพของมัลคอล์มมาพิชิตแม็คเบธได้

4.6 สัญลักษณ์ (Symbol)

สัญลักษณ์ที่เห็นได้ชัดเจนตลอดทั้งละครเรื่อง *แม็คเบธ* คือ เลือดโดยเชกสเปียร์ได้ใช้การบรรยายด้วยคำพูดของตัวละครที่เกี่ยวกับเลือดมาใช้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความผิดของตัวละคร โดยเฉพาะ ความผิดที่ไม่อาจลบออกได้อันเกิดจากการกระทำความชั่วของตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ

"Will all great Neptune's ocean wash this blood / Clean from my hand?"

(Line 71-72, Act 2 scene 2)

- Macbeth

"น้ำทั้งมหาชลาลัยจะล้างเลือดนี้

ให้มือข้าสะอาดได้ไหม."

- แม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 39)

คำพูดข้างต้นของแม็คเบธแสดงให้เห็นถึงความผิดที่ไม่อาจลบได้หลังจากที่เขาสังหารดันแคนและเลือดที่ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของความผิดติดมือเขาอยู่ โดยไม่มีน้ำจากที่ใดมาลบคราบเลือดนี้ออกไปได้ นอกจากนี้ รอยเปื้อนเลือดที่ติดมือเลดีแม็คเบธหลังจากที่เธอนำกริชที่แม็คเบธผลอหยิบมาไปวางคืนที่ทหารเฝ้าห้องนอนของดันแคน เป็นการสื่อว่าเลดีแม็คเบธก็ได้แบ่งปันความผิดของการสังหารดันแคนนี้ของแม็คเบธไปด้วย

"My hands are of your color..."

(Line 75, Act 2 scene 2)

- Lady Macbeth

"มือข้าเป็นสีเดียวกับท่านแล้ว..."

- เลดีแม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 41)

สัญลักษณ์ของเลือดซึ่งหมายถึงความผิดที่เกิดจากการกระทำความชั่วนั้นไม่อาจลบออกได้ ถูกตอกย้ำให้เห็นชัดขึ้นในฉากแรกขององก์ 5 ที่เลดีแม็คเบธเกิดอาการหลอนตอนนอน ซึ่งเธอได้เดินละเมอว่ามือตนเปื้อนเลือดตลอดเวลาและไม่สามารถล้างรอยเลือดนั้นออกได้

"Here's the smell of the blood still. All the

perfumes of Arabia will not sweeten this little hand. O, O, O!"

(Line 46-47, Act 5 scene 1)

- Lady Macbeth

"ยังมีคราวเลือดติดอยู่. สุขุคนชาติทั้งมวลจากอารเบีย

ไม่อาจทำให้มือน้อยนี้มีกลิ่นหอมขึ้นมาได้. โอ้ โอ้ โอ้."

- เลดีแม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวงหงส์, 2537: 116)

นอกจากนี้ ในละครเรื่อง *แม็คเบธ* ยังนำแม่มด 3 คนที่มีลักษณะและท่าทางที่น่ากลัวและดูแตกต่างจากคนปกติทั่วไปมาใช้สื่อความหมายถึง ความชั่วร้ายและกิเลสที่มายั่วยุให้มนุษย์กระทำความผิด รวมถึง ภาพของกริช ที่ปรากฏต่อหน้าแม็คเบธก่อนที่จะสังหารดันแคน ซึ่งถูกนำมาใช้สื่อความหมายถึงความคิดที่ชั่วร้ายและกิเลสที่อยากเป็นกษัตริย์ของแม็คเบธที่เป็นตัวกระตุ้นและนำทางให้เขาลงมือสังหารดันแคนนั่นเอง

"Is this a dagger which I see before me,
 The handle toward my hand? Come, let me clutch thee.
 I have thee not, and yet I see thee still.
 Art thou not, fatal vision, sensible
 To feeling as to sight? Or art thou but
 A dagger of the mind, a false creation,
 Proceeding from the heat-oppressed brain?"

(Line 40-46, Act 2 scene 1)

- Macbeth

"นี่กริชหรือที่ข้าแลเห็นอยู่เบื้องหน้า
 หันด้ามเข้าหามือข้า. มาซีให้ข้ากำเจ้าไว้.
 มือข้าจับเจ้ามิได้ หากนัยน์ตายังมองเห็น.
 ภาพมรณะ เจ้ามิได้มีตัวตนให้สัมผัส
 เช่นให้ตาเห็นดอกหรือ. หรือว่าเจ้าเป็นเพียง
 กริชในจินตนา เป็นภาพลวงตา
 เกิดจากสมองถูกกดดันด้วยไฟปรารถนา."

- แม็คเบธ

(สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 34)

4.7 มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

ละครเรื่อง *แม็คเบธ* ดำเนินเรื่องด้วยมุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้านซึ่งจะเน้นความสำคัญไปที่ตัวละครเอกสองตัวอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ โดยตัวละครจะใช้จะบทรำพึง (Soliloquy) เพื่อบอกสิ่งที่อยู่ในใจของตนให้คนดูรู้ซึ่งการใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบนี้ทำให้คนดูเข้าใจถึงความคิด ความรู้สึกของตัวละครเอกว่าเขา/เธอตัดสินใจกระทำสิ่งนั้นๆเพราะเหตุใด และทำให้คนดูสามารถเข้าใจการดำเนินเรื่องได้เป็นอย่างไรดี

บทที่ 5

การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง “แม็คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอการวิเคราะห์การดัดแปลงข้ามสื่อของบทละครเรื่อง *แม็คเบธ* โดยวิลเลียม เชกสเปียร์ ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชัน โดยนำ การวิเคราะห์องค์ประกอบการเล่าเรื่องของละครเรื่อง *แม็คเบธ* ในบทที่ 4 มาเปรียบเทียบกับ องค์ประกอบการเล่าเรื่องในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชัน ที่ดัดแปลง มาจากบทละครเรื่องดังกล่าวเพื่อให้เห็นการดัดแปลงข้ามสื่อได้อย่างชัดเจน

5.1 โครงเรื่อง

การดำเนินเรื่อง

เนื้อเรื่องที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ทั้ง 12 เรื่อง มีการดำเนินเรื่องดังนี้

- ละครเวทีเรื่อง *มงปาลมาหาบุรุษ* (ปี ค.ศ. 1982) และละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010)

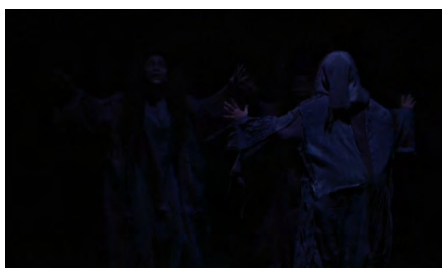
เนื่องจากละครเวที 2 เรื่องนี้ไม่ได้มีบันทึกการแสดงละครเวทีไว้ ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถ วิเคราะห์การดำเนินเรื่องที่ปรากฏในละครเวที 2 เรื่องนี้ได้ลึกมากพอเมื่อเทียบกับเรื่องอื่นๆ โดย ผู้วิจัยได้ใช้การสัมภาษณ์ทั้งคุณนินา บุญโพธิ์ทอง ผู้กำกับละครเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* และ คุณกิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน นักวิจารณ์ละครเวทีและภาพยนตร์ที่เคยรับชมละครเวทีเรื่อง *มงปาลมาหาบุรุษ* มาร่วมศึกษาการดำเนินเรื่องอย่างคร่าวๆ ในละครเวทีดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยพบว่า ละครเวทีเรื่องต่างยังคงมีการดำเนินเรื่องที่มีลักษณะเดียวกับบทละคร

- ละครเวทีเรื่องเรื่อง แมคเบธ (ปี ค.ศ. 2011)

1. Exposition

ละครเวทีเรื่อง แมคเบธ เปิดเรื่องด้วยแม่มดสามตน มานัดชุมนุมกันเพื่อพบกับ แม็คเบธ (Macbeth) ณ ลานรกร้างแห่งหนึ่งหลังจากที่การสู้รบจบลง

ภาพที่ 4: แม่มดปรากฏตัวเพื่อมานัดเจอกับแม็คเบธ

2. Incidental moment

ทหารบาดเจ็บบายหนึ่งที่อยู่ในสมรภูมิมรบได้รายงานกษัตริย์สก๊อตแลนด์อย่างดันแคน (Duncan) เกี่ยวกับวีรกรรมการสู้รบของแม่ทัพแม็คเบธ และแบงควอ (Banquo) ที่ได้รับชัยชนะเหนือกองทัพจากประเทศนอร์เวย์ เมื่อดันแคนทราบข่าวความกล้าหาญของแม็คเบธและแบงควอ ได้ยกบรรดาศักดิ์ Thane of Cawdor ให้แก่แม็คเบธและสั่งประหารคนที่ก่อกบฏ

ระหว่างทางกลับปราสาท แม็คเบธและแบงควอพบกับแม่มดสามตนและได้รับคำทำนายว่า แม็คเบธจะได้เป็น Thane of Cawdor และกษัตริย์แห่งสก๊อตแลนด์ในอนาคต และลูกหลานของแบงควอจะได้สืบเชื้อสายเป็นกษัตริย์จากรุ่นสู่รุ่น เมื่อแม่มดหายตัวไป ชูนางอย่างรอส (Ross) และแองกัส (Angus) เดินทางมาถึงและบอกข่าวที่ดันแคนแต่งตั้งให้แม็คเบธได้รับตำแหน่ง Thane of Cawdor

ภาพที่ 5: ทหารบาดเจ็บรายงานข่าวสงครามแก่ดันแคนและแม่มดทำนายอนาคตแก่แม็คเบธ

ในงานต้อนรับแม็คเบธและเบงโคว ดันแคนได้ประกาศแต่งตั้งมัลคอล์ม (Malcolm) ลูกชายคนโตของตนให้ดำรงตำแหน่ง The Prince of Cumberland ที่เป็นผู้สืบราชสมบัติต่อจากดันแคน และประกาศการเดินทางไปอาศัยที่ปราสาทของแม็คเบธ

เลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth) อ่านจดหมายที่แม็คเบธเขียนมาซึ่งเล่าเรื่องของคำทำนายของแม่มดพร้อมกับบอกข่าวที่ดันแคนจะเดินทางมาค้างคืนที่ปราสาทของแม็คเบธ เมื่อแม็คเบธเดินทางมาถึงปราสาท เลดีแม็คเบธได้วางแผนรอบสังหารดันแคนซึ่งจะนำไปสู่จุดหักเหของเรื่อง

3. Turning point

ในระหว่างงานเลี้ยง แม็คเบธตัดสินใจที่จะเลิกล้มแผนการ แต่เลดีแม็คเบธได้พุดยั่วยุและหยามความเป็นชายจนแม็คเบธเปลี่ยนใจและลงมือสังหารดันแคน ต่อมาแม็คดัฟ (Macduff) ขุนนางเดินทางมาถึงปราสาทเพื่อมาปลุกดันแคนในยามเช้าและพบว่ากษัตริย์ดันแคนถูกลอบสังหาร ทำให้เขาได้ข่าวประกาศการตายของดันแคน หลังจากเห็นว่าอันตรายยังคงมีอยู่ มัลคอล์มและโดนัลเบน (Donalbain) น้องชายของมัลคอล์ม จึงตัดสินใจแยกกันหนีไปยังประเทศอังกฤษและไอร์แลนด์

4. Rising action

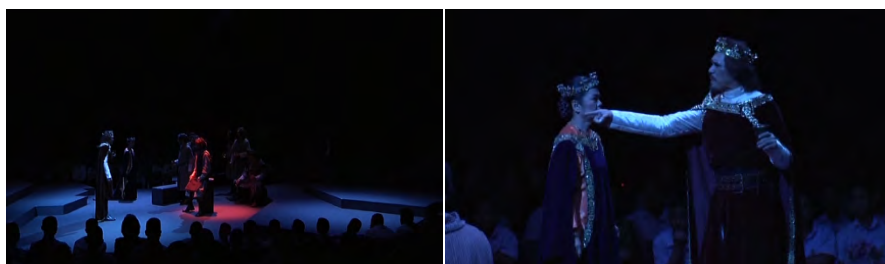
หลังจากที่แม็คเบธได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์คนใหม่ เบงโควสงสัยในตัวแม็คเบธว่าอาจเล่นไม่ซื่อและอยู่เบื้องหลังการตายของดันแคน นอกจากนี้ แม็คเบธเริ่มหวาดระแวงเบงโควและคำทำนายของแม่มดที่ทำนายว่า ลูกหลานของเบงโควจะได้เป็นกษัตริย์สืบต่อไป ทำให้แม็คเบธส่งลูกน้องไปสังหารเบงโควและฟลีอันซ์ (Fleance) ลูกชายของเขา แม้นักฆ่าสามารถสังหารเบงโควได้ แต่ฟลีอันซ์ก็สามารถหนีรอดไปได้

ภาพที่ 6: แม็คเบธส่งลูกน้องให้ไปสังหารแบงโควและฟลีอันซ์

5. Climax ครั้งที่ 1

ในงานเลี้ยงที่จัดขึ้นเพื่อเลี้ยงฉลองกษัตริย์คนใหม่ของสกอตแลนด์ แม็คเบธเห็นวิญญาณของแบงโควจนทำให้เขาเกิดอาการคลุ้มคลั่งขึ้น เมื่อเห็นท่าทางไม่ดี เลดีแม็คเบธจึงเชิญแขกในงานกลับให้หมดจนทำให้งานเลี้ยงต้องเลิกก่อนกำหนด

ภาพที่ 7: แม็คเบธตกใจเมื่อเห็นวิญญาณแบงโควในงานเลี้ยง

6. Falling action

ขณะที่กลุ่มแม่มดกำลังทำพิธีอยู่นั้น แม็คเบธเดินทางมาหาแม่มดเพื่อให้ทำนายอนาคตให้กับเขา โดยพวกแม่มดทั้ง 13 คนได้ทำนายอนาคตของแม็คเบธว่า มนุษย์ที่คลอจากครรรพ์มารดาจะไม่สามารถทำอันตรายใดๆกับแม็คเบธได้ และเขาจะไม่มีวันแพ้รบที่ปาเบอร์นัมไม่เคลื่อนมาที่เนินตันซิเนน อย่างไรก็ตาม แม็คเบธต้องการที่จะรู้อนาคตของลูกแบงโควด้วย ทำให้แม่มดทั้งหมดได้เดินรอบตัวแม็คเบธและหยิบมงกุฎมาให้เขาเห็น แม็คเบธยืนตะลึงกับสิ่งที่ตนรู้ หลังจากนั้น แม็คเบธได้รับข่าวว่าแม็คดฟหนีไปเข้าร่วมกับมัลคอล์มที่อังกฤษแล้ว และด้วยความโกรธ แม็คเบธจึงได้ส่งคนไปสังหารภรรยาและลูกของเขา

ภาพที่ 8: แม็คเบธตะลึงเมื่อรู้คำทำนายว่าลูกหลานของแบงโควจะสืบทอดตำแหน่งกษัตริย์

กองทัพของมัลคอล์มและแม็คดัฟ กำลังเตรียมพลและเดินทางมาที่สกอตแลนด์เพื่อปราบแม็คเบธ ในขณะเดียวกัน เลดีแม็คเบธมีอาการป่วยทางจิต โดยในยามดึกเธอจะเดินละเมอ และลุกขึ้นมาล้างมือที่เธอคิดว่าเปื้อนเลือดอยู่ตลอดเวลา

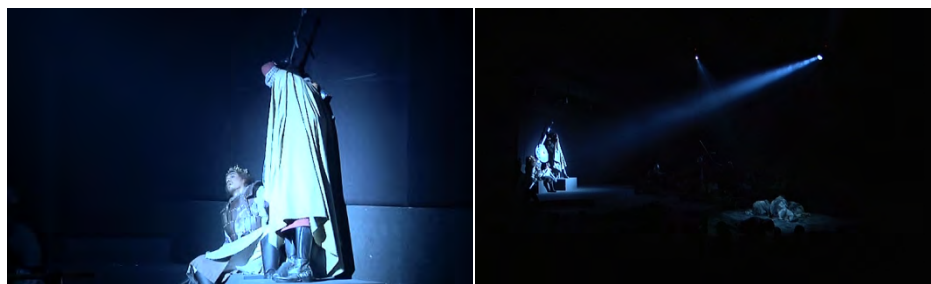
แม็คเบธได้รับการรายงานจากทหารว่ากองทัพของมัลคอล์มและแม็คดัฟได้ยกกองทัพมาถึงสกอตแลนด์และบรรดาขุนนางของแม็คเบธต่างย้ายไปเข้ากับฝ่ายตรงข้าม หลังจากนั้นแม็คเบธก็ได้รับข่าวการตายของเลดีแม็คเบธ แต่เขากลับไม่แสดงความรู้สึกใดๆออกมาเลย เรื่องราวดำเนินมาใกล้ถึง Climax ส่วนที่ 2 ของเรื่อง เมื่อทหารมารายงานกับแม็คเบธว่าเห็นแนวป่าเบอร์นัมกำลังเคลื่อนตัวมาทางปราสาทของแม็คเบธ

7. Climax ครั้งที่ 2

จุดวิกฤตครั้งที่ 2 เกิดขึ้นเมื่อการบรรจบกันของกองทัพแม็คเบธและกองทัพของมัลคอล์มใกล้จะมาถึงจุดสิ้นสุด แม็คเบธเผชิญหน้ากับแม็คดัฟและได้รู้สิ่งที่คาดไม่ถึงว่าแม็คดัฟไม่ได้เกิดมาจากครรภ์มารดา แต่ถูกผ่าออกจากท้องก่อนกำหนดเวลาคลอด แม้จะรู้ว่าตนเองโดนแม่กดหลอก แต่แม็คเบธก็ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาและได้สู้กับแม็คดัฟอย่างไม่เกรงกลัว

8. Conclusion

ฉากจบในละครเวทีเรื่องนี้ แมมดได้ปรากฏตัวมาดูศพทหารที่เสียชีวิตในระหว่างแม็คเบธและแม็คดัฟกำลังสู้รบกัน จากนั้นพวกเขาได้พูดประโยคเหมือนกับฉากแรกที่พวกเขาปรากฏตัวออกมาก่อนที่แม็คเบธจะถูกแม็คดัฟฆ่าตาย นั่นคือ "ดีคือเลว ทรามคืองาม อวนไธหมอกและอากาศเลวทราม" (สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 1)

ภาพที่ 9 : แม่มดปรากฏตัวขณะที่แม็คเบธกำลังถูกแม็คดัฟฆ่าในฉากจบ

- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

1. Exposition

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้เปิดเรื่องด้วยภาพที่เก็บขยะขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง คนเก็บขยะสามคนอย่างมัวไรซ์ (Maurice), แบร์รี (Barry) และ แอนดี (Andy) กำลังนั่งกินอาหารเข้าในรถเก็บขยะสีแดงและได้นัดเวลาออกไปเก็บขยะที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเพื่อพบกับพ่อครัวคนเก่งอย่างโจ แม็คเบธ (Joe Macbeth)

ณ ตึกแถวที่เป็นร้านอาหารของดันแคน ดอคเฮอที (Duncan Docherty) เอลลา แม็คเบธ (Ella Macbeth) ภรรยาของโจและหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ จัดข้าวของและเตรียมร้านให้พร้อมก่อนที่จะเปิดทำการ ในขณะที่โจอยู่ในห้องครัวกับบรรดาลูกครัวและสอนเด็กใหม่อย่างมัลคอล์ม ดอคเฮอที (Malcolm Docherty) ลูกชายของดันแคน และจอห์นนี่ บอย (Johnny Boy) ให้รู้จักกับกฎในห้องครัวนั่นคือ การเคารพต่อวัตถุดิบทำอาหารทุกอย่างและเคารพต่อคนที่ทำงานในห้องครัวด้วย หลังจากที่โจทำอาหารให้กับแขกครบทุกอย่างแล้ว เขากับบิลลี แบงควอ (Billy Banquo) เพื่อนสนิทของตน ไปพักหาอะไรดื่มที่บาร์แห่งหนึ่งและพูดคุยกันเรื่องประสบการณ์การกินอาหารครั้งแรก รวมถึงพูดถึงเรื่องที่ดินแดนขโมยสูตรทำอาหารของโจไปใช้ประโยชน์ให้กับตนเอง

ภาพที่ 10: ภาพเปิดเรื่องที่คนเก็บขยะกำลังกินอาหารในรถเก็บขยะและโจรสลัดลูกครัวใหม่

2. Incidental moment

ระหว่างทางที่โจกับบิลลีกำลังเดินกลับเข้าครัวบริเวณหลังตึกร้านอาหารนั้น พวกเขาเจอกับคนเก็บขยะทั้งสามคนที่กำลังเข็นถังขยะขนาดใหญ่จนเกือบทำให้โจกับบิลลีบาดเจ็บ จากนั้นคนเก็บขยะทั้งสามได้บอกคำทำนายแก่โจว่า ร้านอาหารของเขาจะได้รับดาวมิเชลลิน (Michelin) 3 ดวงและโจจะได้เป็นเจ้าของร้านอาหารแห่งนี้ในอนาคต บิลลีได้ขอให้คนเก็บขยะทำนายอนาคตให้เขาด้วย โดยพวกเขาได้ทำนายว่า แม้เขาจะไม่ได้เป็นเจ้าของร้านอาหาร แต่ลูกหลานของเขาจะ เป็นผู้ครอบครองร้านอาหารนี้สืบต่อไปรุ่นสู่รุ่น จากนั้นคนเก็บขยะทั้ง 3 ก็นั่งรถจากไป

ภาพที่ 11: คนเก็บขยะทำนายอนาคตให้กับโจและบิลลี

เมื่อโจและบิลลีกลับมาที่ร้าน พวกเขาารู้ข่าวจากตันแคนที่เพิ่งมาถึงที่ร้านอาหารว่า ร้านอาหารของพวกเขาได้รับดาว 3 ดวงจากมิเชลลิน จากนั้นเขาได้ให้มัดคอล์มเป็นผู้ดูแลกิจการร้านอาหารต่อจากเขา รวมถึงบอกกำหนดการว่าในคืนวันพรุ่งนี้เขาจะพาเพื่อนมาทานอาหารที่ร้านอาหารนี้ ก่อนจะแยกย้าย ตันแคนได้เรียกโจมาคุยหลังร้านเพื่อขอให้เขาช่วยสอนให้ลูกชายตนเป็นพ่อครัวที่เก่งให้ได้

โจและเอลลาคุยกันถึงเรื่องที่ว่าพวกเขาไม่เห็นด้วยที่จะแต่งตั้งให้มัลคอล์มเป็นผู้ดูแลร้านอาหารที่พวกเขาร่วมมือกันสร้างชื่อเสียงขึ้นมาจนเป็นอย่างทุกวันนี้ ระหว่างที่โจกำลังดื่มฉลองกับเอลลาที่ห้องของตัวเอง โจได้บอกเรื่องคำทำนายของคนเก็บขยะให้เอลลารู้ จากนั้นเธอได้พยายามยั่วโยให้โจเห็นว่าดันแคนเอาเปรียบพวกเขาเพื่อกระตุ้นให้โจลงมือฆ่าดันแคน

วันต่อมา เอลลาเริ่มดำเนินการตามแผนสังหารดันแคนด้วยการบอกให้โจไล่คนทำความสะอาดห้องครัวออกและให้ชาวเซอร์เบียใหม่สองคนที่เข้าเมืองมาอย่างผิดกฎหมายมาทำงานแทนเพื่อที่จะได้โยนความผิดให้แก่พวกเขา

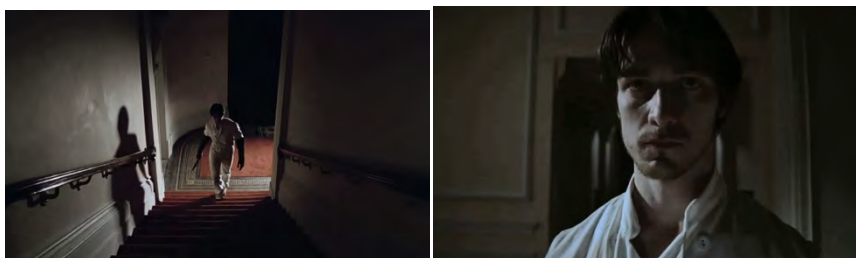
ในขณะที่ โจกำลังวุ่นอยู่กับการเตรียมอาหารให้แก่ดันแคนและแขกของเขา ปีเตอร์ แม็คคัฟ (Peter Macduff) พนักงานต้อนรับในร้านอาหารได้มาบอกกับเอลลาว่าแขกในร้านอาหารอยากพบกับพ่อครัวของร้าน เธอจึงนำเสื้อเชฟมาให้ดันแคนใส่และนำขอสมาป้ายเสื้อของดันแคนเพื่อให้เขาดูเหมือนเชฟที่ออกมาจากห้องครัว เมื่อโจรู้ว่าดันแคนไม่อยู่ที่โต๊ะแล้ว เขาจึงสั่งให้ลูกน้องทำอาหารใหม่เพื่อให้รสชาติอาหารออกมาดีที่สุดในที่สุด

หลังจากที่โจถูกมีดบาดที่มือ เอลลาจัดการดูแลรักษาแผลของโจและยั่วโยให้โจฆ่าดันแคนในคืนนี้เพื่อให้เขาได้ทุกอย่างที่ปรารถนาและเธอยังพูดถึงลูกน้องของพวกเขาที่มاتاตายไปด้วยหลังจากที่ทำอาหารเสร็จทุกอย่าง โจได้สั่งให้ลูกน้องกลับบ้านกันได้และปฏิเสธคำชวนของบิลลีที่จะไปดื่มที่คลับ ส่วนเอลลาดำเนินการใส่ร้ายชาวเซอร์เบียให้เป็นคนสังหารดันแคนโดยการแกล้งโทรศัพท์ไปที่โรมแรมที่ชาวเซอร์เบียอยู่และทำเป็นเป็นเจ้าหน้าที่การอพยพเข้ามาในเมืองเพื่อให้ชาวเซอร์เบียทั้งสองกลัวจะถูกจับและวิ่งหนีไป

3. Turning point

จุดหักเหของเรื่องเกิดขึ้นในคืนสังหารดันแคน โจใช้มีดในห้องครัวในการฆ่าดันแคนที่มาค้างคืนที่ร้านอาหารท่ามกลางเสียงร้องเพลงของแฟนบอลทีมชาติอังกฤษที่ตั้งมาจากถนน หลังจากโจฆ่าดันแคนแล้ว เขากลับมาหาเอลลาที่ห้องด้วยความกลัวต่อสิ่งที่ตนทำไปและบอกว่าเลือดที่แผลตนไหลออกมาติดมีดตอนฆ่าดันแคน เอลลาจึงบอกให้เขาเอามีดไปทิ้งที่ถังขยะหลังร้าน

และนำมิดและถุงมือที่ห้องครัวมาใหม่ เมื่อใจเอามิดใหม่และถุงมือขึ้นมา เขากลับไม่กล้าที่จะไปที่ห้องอีกแล้ว ทำให้เอลลาต้องเป็นคนนำมิดไปแทงดันแคนอีกครั้งและนำมิดและถุงมือไปทิ้งเพื่อไม่ให้สามีนถูกจับได้

ภาพที่ 12: ใจเตรียมลงมือสังหารดันแคน

4. Rising action

หลังจากที่ใจและเอลลาฆ่าดันแคนสำเร็จแล้ว พวกเขากลับกลัวสิ่งที่ทำไปจนทำให้นอนไม่หลับ เข้าวันต่อมาปีเตอร์ หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟชายของร้าน เดินทางมาที่ร้านอาหารเพื่อมาปลุก ดันแคนมาพูดคุยกันเรื่องไวน์ก่อนจะพบว่าดันแคนถูกฆ่าตายไปแล้ว

จอห์นนี่ บอยบอกกับใจว่าตนผลอได้ไปก่อเรื่องสร้างความเสียหายไว้และกลัวว่าตนจะถูกจับได้ แต่ใจปลอบใจว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถึงแม้จอห์นนี่ บอยจะคิดว่าสิ่งที่ทำไปแล้วจะติดตัวเขาไปตลอด จากนั้นตำรวจนายหนึ่งมาสอบถามคำเรื่องการตายของดันแคนกับใจ ซึ่งใจแสดงความเสียใจต่อการตายไปของอาจารย์และเจ้านายตนอย่างสุดซึ้ง

วันรุ่งขึ้น เอลลา, ใจ และนายตำรวจจัดแถลงข่าวเกี่ยวกับการตายของดันแคน และยืนยันที่จะเปิดร้านนี้ต่อไปเพื่อเป็นเกียรติแก่ดันแคน ในช่วงค่ำ มีคนจากทีมงานมิเชลลินมาตรวจความเรียบร้อยในห้องครัวของร้านอาหารว่าสะอาดและสมควรที่จะได้รับดาวสามดวงหรือไม่ ซึ่งเขาก็ไม่พบความผิดปกติอะไรเลย

ภาพที่ 13: โจ, เอลลา และตำรวจแถลงข่าวการตายของดันแคน

ด้วยการอดนอนของทั้งโจและเอลลา ทำให้โจเริ่มเกิดอาการเห็นภาพของเลือดปรากฏขึ้น ต่อหน้าเขา ทั้งช่วงเวลาที่เขาตื่นและนอนที่ตุนทอขณะกำลังทำอาหารอยู่ ส่วนเอลลาเริ่มพูดคนเดียวและชอบล้างมืออยู่ตลอดเวลา รวมถึงต้องเปิดไฟนอนทุกครั้ง จากสิ่งที่เกิดขึ้นกับโจและความกังวลต่อสิ่งที่เขาทำไปทำให้เขาต้องไปติดพบกับคนเก็บขยะสามคนให้เขานำยานาคของบิลลี กับของคืนให้โดยที่เขาพบบิลลีมาดักกรอกคนเก็บขยะเช่นเดียวกัน เมื่อคนเก็บขยะปรากฏตัว พวกเขาบอกว่าให้โจระวังปีเตอร์ไว้และบอกเขาว่า ถ้าหมูไม่บินและลงมาจอดที่หัวของ โจ เขาก็จะปลอดภัยจากทุกอย่าง

วันต่อมา ในขณะที่โจกับบิลลีกำลังตรวจดูวัตถุบอาหารที่พ่อค้านำมาส่งนั้น บิลลีได้บอกกับโจว่าภรรยาเขากำลังจะคลอดลูกชายมาเพิ่มอีกหนึ่งคน ต่อมาในห้องครัว บิลลีเห็นว่าโจไม่ยอมบอกให้พนักงานเสิร์ฟมาเอาอาหารที่เสร็จแล้วไปให้ลูกค้าเสียที่ เขาจึงตะโกนบอกให้ จอห์นนี่ บอย มาเอาอาหารไปให้ลูกค้าได้แล้ว สิ่งนี้ทำให้โจไม่พอใจที่บิลลีข้ามหัวตนจึงสั่งให้บิลลีเสียเหงื่อที่หน้าผากของจอห์นนี่ บอย ส่งผลให้บิลลีไม่พอใจจึงเดินออกไปจากครัวจนตอนหลังโจต้องไปขอโทษเพื่อนตนกับสิ่งที่เขาทำไป จากนั้นบิลลีบอกโจว่าตนจะไปซื้อจักรยานกับลูกชายที่ Kite Woods เพื่อให้หายเครียด อีกทั้ง บิลลียังโกหกโจด้วยว่าเขาไม่ได้คิดถึงเรื่องคำทำนายของคนเก็บขยะแล้ว ทั้งๆที่โจเคยเห็นบิลลีไปดักกรอกเพื่อเจอกับคนเก็บขยะอยู่ ต่อมา โจได้สั่งให้จอห์นนี่ บอยไปฆ่าบิลลีเสียโดยหลอกเขาว่าบิลลีจะไปบอกตำรวจเรื่องที่เขาก่อเรื่องไว้

ภาพที่ 14: โจไม่พอใจบิลลีที่มาสั่งลูกน้องข้ามหัวตน

5. Climax ครั้งที่ 1

ระหว่างที่คนที่ทำงานในร้านอาหารแห่งนี้กำลังเลี้ยงฉลองในงานเลี้ยงอาหารเช้าที่เอลลากับโจจัดขึ้น บรรดาลูกครัวต่างสงสัยกับการหายตัวไปของบิลลี และบอกให้โจลองโทรไปหาเขาดู โจเปิดโทรศัพท์มือถือและพบกับข้อความเสียงที่บิลลีส่งมาพูดถึงเรื่องความสวยงามของสถานที่ที่จักรยาน จากนั้น ข้อความวีดีโอที่บิลลีส่งมาขณะกำลังขี่จักรยานก็ดังขึ้นจากมือถือของโจทำให้ปีเตอร์หยิบไปดู ด้วยความกลัวว่าความลับที่ตนส่งจอห์นนี่ บอยไปฆ่าจะถูกเปิดเผย เขาจึงรีบคว้ามือถือ เมื่อเห็นเหตุการณ์ผิดปกติ เอลลาจึงบอกกับทุกคนว่าโจไม่สบาย แต่อาการของโจยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อเขาเห็นวิญญาณของบิลลีที่มีแผลถูกแทงไหลออกมาจนทำให้สติแตกและไล่ทุกคนให้ออกไปจากห้อง เมื่อทุกคนออกไปหมดยกเว้นเอลลา โจได้บอกกับเอลลาว่าเขาเห็นวิญญาณบิลลีปรากฏออกมาและสงสัยว่าทำไมเธอจึงไม่เห็นเหมือนกับเขา เอลลาได้บอกกับโจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เริ่มเห็นห่างของทั้งคู่

ภาพที่ 15: โจเห็นวิญญาณบิลลีปรากฏและเสียใจต่อสิ่งที่ตนทำไปกับเพื่อนสนิทตน

6. Falling action

ในห้องครัวระหว่างที่ทำอาหารกันอยู่ พนักงานเสิร์ฟยังไม่มาเอาอาหารไปเสิร์ฟ ร็อดดีจึงสั่งให้มัลคอล์มเป็นคนเอาอาหารไปเสิร์ฟแทน ซึ่งมัลคอล์มสังเกตเห็นความผิดปกติในจานอาหารที่ใจกำลังวาดซอสว่าเขาใส่ซอสผิด คำพูดนี้ทำให้ใจโกรธจนเอาไฟที่ทำอาหารจะมารนไปที่แขนของมัลคอล์ม แต่จอห์นนี่ บอยลงมาขัดจังหวะด้วยการบอกว่าลูกค้าไม่พอใจที่เนื้อแกะในจานตนยังไม่สุกดี ทันใดนั้น ใจหยิบเนื้อแกะนั้นไปวางกระแทกที่โต๊ะอาหารของลูกค้าคนนั้น ลากเขาไปเตะที่พื้น และเตะไล่ให้ออกไปจากร้านจนทำให้ลูกค้าต่างไม่พอใจพากันเดินออกจากร้านไป

ปีเตอร์รีบออกมาจากบ้านไปหามัลคอล์ม ในขณะที่อยู่กินอาหารร่วมกับภรรยาและลูกเพื่อคุยกันเรื่องที่ใจอาจเป็นฆาตกรที่สังหารดันแคนจริงๆ ในขณะเดียวกัน ใจสั่งให้จอห์นนี่ บอยไปสังหารภรรยาและลูกๆของปีเตอร์ ส่วนเอลลากลายเป็นคนที่เสียสติและชอบพูดถึงเรื่องลูกเธอคนเดียว หลังจากนั้นเธอก็ตัดสินใจฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดตึก แม้ร็อดดีจะพยายามมาห้ามแต่ก็ไม่ทัน ร็อดดีมาบอกข่าวร้ายเรื่องการตายของภรรยาให้กับใจ แต่เขาก็กลับไร้ความรู้สึกต่อการตายของภรรยาตน

7. Climax ครั้งที่ 2

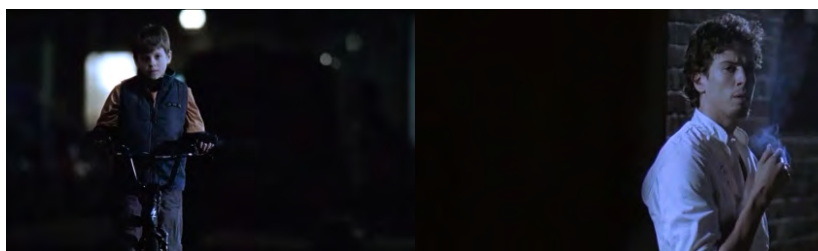
ปีเตอร์ที่รู้ว่าใจอยู่เบื้องหลังการตายของภรรยาและลูกๆของเขาได้มาที่ห้องครัวเพื่อมาฆ่าเขา ใจหาได้กลัวเขาไม่เนื่องจากเขาคิดว่าตนจะไม่มีวันพ่ายให้แก่ใครตามที่คนเก็บขยะได้ทำนายไว้ แต่จู่ๆเสียงของเฮลิคอปเตอร์ดังขึ้นบนตึกแถวร้านอาหาร จนทำให้ ใจ รู้แล้วว่าหมูหรือ "Pig" ที่คนเก็บขยะทำนายนั้นก็คือเฮลิคอปเตอร์ที่กำลังบินและจอดบนตึกอยู่เหนือหัวของเขา เมื่อรู้ว่าตนหมดสิ้นหนทางแล้ว จึงยอมให้ปีเตอร์เอามีดมาแทงจนตาย

ภาพที่ 16: เมื่อใจรู้ว่าตนถูกคำทำนายของคนเก็บขยะหลอกจึงยอมให้ปีเตอร์ฆ่าจนตาย

8. Conclusion

ในตอนจบที่สรุปเรื่องราวนั้น มัลคอล์มได้กลายมาเป็นหัวหน้าเซฟคนใหม่ของร้านอาหารแห่งนี้ แต่ในระหว่างที่เขากำลังสูบบุหรี่ที่หลังร้าน เขาเห็นคนเก็บขยะสามคนนั่งที่ท้ายรถและดูชายของบิลลี่อย่างเฟรเดอริคยืนอยู่ข้างรถจักรยานและมองมัลคอล์ม

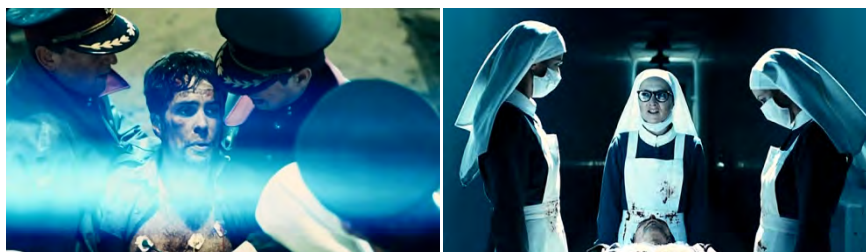
ภาพที่ 17: มัลคอล์ม เห็นลูกชายของบิลลี่ ในฉากจบของละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (2005)

- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010)

1. Exposition

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้เริ่มเรื่องด้วยภาพความไม่สงบที่เกิดขึ้นในสหภาพโซเวียต หลังจากนั้น ฌ็อง ได้ดินของบ้านพักผู้นำ ทหารที่บาดเจ็บจากสงครามรายงานข่าวการสู้รบของแม็คเบธและแบงควิวให้กับดันแคน จากนั้นนางพยาบาล 3 คนฉีดยาให้ทหารบาดเจ็บนายนั้นจนตายและนัดกันมาพบกับแม็คเบธ

ภาพที่ 18: ทหารรายงานข่าวสงครามแก่ดันแคนและนางพยาบาลนัดกันมาเจอแม็คเบธ

2. Incidental moment

รอสเดินทางมาหาดันแคนและรายงานข่าวเกี่ยวกับชัยชนะของฝ่ายตนที่สามารถปราบกบฏได้ ต่อมา แม็คเบธและแบงโควเดินทางกลับมาจากสงครามและพบกับนางพยาบาลสามคนที่ห้องโถงในที่ทำการของกลุ่มผู้ปกครองโซเวียตและพวกเธอได้ทำนายอนาคตให้กับแม็คเบธและแบงโคว หลังจากที่แม่มดหายตัวไป รอสและแองกัสมาส่งข่าวของดันแคนที่ประกาศแต่งตั้งให้แม็คเบธได้รับตำแหน่ง Thane of Cawdor

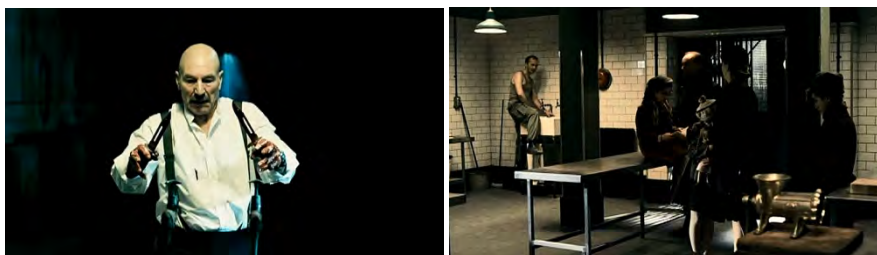

ภาพที่ 19: แม็คเบธและแบงโควพบกับนางพยาบาลที่มาทำนายอนาคตให้

แม็คเบธและแบงโควเข้าพบกับดันแคนที่กล่าวชื่นชมพวกเขาในการทำหน้าที่อย่างดีเยี่ยม จากนั้นดันแคนได้ประกาศแต่งตั้งให้มัลคอล์มเป็นผู้ที่สืบทอดตำแหน่งต่อจากเขา เลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth) อ่านจดหมายที่แม็คเบธเขียนมาให้ โดยบอกเกี่ยวกับเรื่องราวของคำทำนายของนางพยาบาลพร้อมกับบอกข่าวที่ดันแคนจะเดินทางไปพำนักที่อยู่ของแม็คเบธในคืนนี้ เมื่อแม็คเบธเดินทางมาถึง เลดีแม็คเบธได้วางแผนรอบสังหารดันแคนให้เขาได้รับรู้

3. Turning point

ในระหว่างงานเลี้ยง แม็คเบธกลับกล้วสิ่งที่ตนจะทำเลยบอกยกเล็กแผนกับเลดีแม็คเบธ แต่เขาถูกภรรยาตนยั่วยุและห้ามเกียรติความเป็นชายจนตัดสินใจฆ่าดันแคนเพื่อเป็นผู้นำสหภาพไซเวียตในที่สุด ในตอนรุ่งเช้า แม็คดัฟ (Macduff) และครอบครัวเดินทางมาปลุกดันแคนและพบว่ากษัตริย์ดันแคนถูกลอบสังหาร ส่วนลูกน้องที่อยู่หน้าห้องนอนดันแคนถูกแม็คเบธฆ่าปิดปาก ทางด้านมัลคอล์มและโดนัลเบน (Donalbain) ได้ตัดสินใจแยกกันหนีไปยังประเทศอังกฤษและไอร์แลนด์ เมื่อเห็นว่าพวกตนจะเป็นเหยื่อรายต่อไป ส่วนแม็คดัฟพาครอบครัวกลับที่พักรักษาและปฏิเสธไปร่วมงานแต่งตั้งแม็คเบธเป็นผู้นำคนใหม่ของประเทศ

ภาพที่ 20: แม็คเบธเดินทางกลับมาพร้อมภริยาที่สังหารดันแคนและแม็คดัฟและครอบครัว

เดินทางมาถึงที่พักของแม็คเบธเพื่อปลุกดันแคน

4. Rising action

เบนโกเริ่มสงสัยในตัวแม็คเบธว่าอาจเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการตายของดันแคนและรู้ว่าตนถูกแอบดักฟังอยู่ จากนั้นเบนโกและฟลีอันซ์ (Fleance) ลูกชายตัดสินใจรีบออกไปจากที่อยู่ของแม็คเบธ และด้วยการที่แม็คเบธเริ่มหวาดระแวงกับคำทำนายว่า ลูกหลานของเบนโกจะได้เป็นผู้นำสืบต่อไป เขาจึงส่งนักฆ่าไปสังหารเบนโกและลูกชายในระหว่างที่พวกเขากำลังเดินทางด้วยรถไฟ เพื่อขจัดเสี้ยนหนามที่จะมาเป็นภัยต่อการดำรงตำแหน่งของแม็คเบธ อย่างไรก็ตาม แม็คเบธสามารถสังหารเบนโกได้ แต่ฟลีอันซ์ก็หนีรอดไปได้

5. Climax ครั้งที่ 1

ในงานเลี้ยงที่จัดขึ้นเพื่อฉลองการดำรงตำแหน่งของแม็คเบธซึ่งมีทั้งการเลี้ยงอาหารและการเต้นรำ วิญญาณของเบนโกปรากฏให้แม็คเบธเห็นถึงสองครั้งจนทำให้เขาเกิดอาการคลุ้มคลั่ง

ขึ้น แม่เลดีแม็คเบธจะพยายามช่วยเหลือโดยกลบเกลื่อนอาการของแม็คเบธเท่าไรก็ไม่เป็นผล จนทำให้งานเลี้ยงต้องเลิกก่อนกำหนด ต่อมา เลนนอกซ์จับรอสมาซ้อมเพื่อให้ออกข่าวเกี่ยวกับแม็คดัพฟ์ที่ได้นี้ไปสวามิภักดิ์ กับมัลคอล์มที่ประเทศอังกฤษ

ภาพที่ 21: แม็คเบธตกใจเมื่อเห็นวิญญาณแวงโควปรากฏในงานเลี้ยง

6. Falling action

ด้วยความกังวลกับสิ่งที่เกิดขึ้น แม็คเบธไปหานางพยาบาลในห้องเก็บศพเพื่อให้ทำนายอนาคตให้กับเขา โดยแม่มดได้ใช้ศพของทหารมาทำนายอนาคตให้กับแม็คเบธ โดยพวกเขาทำนายว่า มนุษย์ที่คลอດจากกรรมมารดาจะไม่สามารถทำอันตรายใดๆกับแม็คเบธได้ รวมถึงแม็คเบธจะไม่มีวันแพ้ตราบที่ปาเบอร์รัมไม่เคลื่อนมาที่เนินตันซิเนน อย่างไรก็ตาม แม็คเบธอยากรู้อนาคตของลูกแวงโควด้วย แม่นางพยาบาลจะห้ามไม่ให้รู้ไปมากกว่านี้ แต่แม็คเบธไม่ฟัง จากนั้นเขาได้เห็นภาพของลูกและหลานของแวงโควในชุดผู้นำสหภาพโซเวียตปรากฏเรียงต่อกันมา หลังจากนั้น แม็คเบธได้รับข่าวว่า แม็คดัพฟ์หนีไปเข้าร่วมกับมัลคอล์มที่อังกฤษ ด้วยความโกรธ แม็คเบธและลูกน้องได้เดินทางไปที่หลบภัยของภรรยาและลูกๆของแม็คดัพฟ์และลงมือสังหารอย่างโหดเหี้ยม

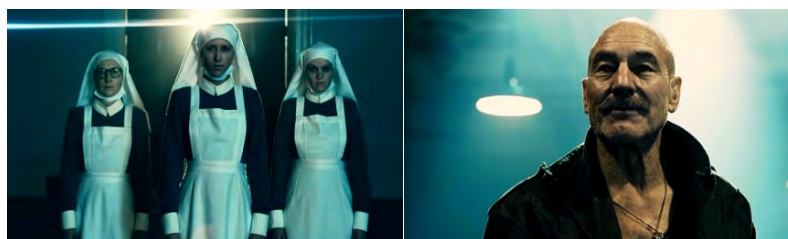
ณ ประเทศอังกฤษ แม็คดัพฟ์เดินทางมาหามัลคอล์มที่กำลังนั่งฟังดนตรีอยู่เพื่อขอให้มัลคอล์ม ยกทัพไปปราบแม็คเบธ ด้วยความไม่ไว้ใจที่มีต่อแม็คดัพฟ์ มัลคอล์มจึงทดสอบแม็คดัพฟ์ว่าเป็นสายจากแม็คเบธหรือไม่ ซึ่งท้ายสุดแล้ว มัลคอล์มรู้ว่าแม็คดัพฟ์ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิด หลังจากนั้น รอสได้นำข่าวในบ้านเมืองมาบอกกับมัลคอล์ม รวมถึงข่าวที่ครอบครัวของแม็คดัพฟ์ได้ถูกแม็คเบธฆ่าตายหมด เมื่อแม็คดัพฟ์รับรู้ข่าวจากรอส เขาเสียใจอย่างมากและสาบานที่จะแก้แค้นกับแม็คเบธ

ในขณะเดียวกัน เลดีแม็คเบธมีอาการป่วยทางจิต โดยในยามดึกเธอมักเดินละเมอ และลุกขึ้นมาล้างมือที่เธอคิดว่าเปื้อนเลือดตลอดเวลา รวมถึงพูดถึงเรื่องฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในคืนสังหารดันแคนและการสังหารเบงโควและภรรยาและลูกๆของแม็คคัลฟด้วย โดยมีหมอและคนรับใช้ เป็นพยานในเหตุการณ์ดังกล่าว

แม็คเบธได้รับการรายงานจากทหารว่ากองทัพอังกฤษของมัลคอล์มและแม็คคัลฟได้ยกกองทัพมาถึงบริเวณบ้านพักของเขาและบรรดาลูกน้องของแม็คเบธต่างย้ายไปเข้ากับฝ่ายตรงข้ามระหว่างที่แม็คเบธและเซย์ตันกำลังเตรียมตัวรบกับกองทหารของมัลคอล์ม แม็คเบธรู้ว่า เลดีแม็คเบธได้ตายจากเขาไปแล้ว โดยที่เขากลับไม่แสดงความเสียใจออกมาเลย หลังจากนั้นทหารมารายงานกับแม็คเบธว่า เห็นแนวป่าไม้เบิร์นัมกำลังเคลื่อนตัวมาทางบ้านพักของแม็คเบธ ซึ่งความจริงแล้วนั้น บรรดาทหารมัลคอล์มได้ตัดกิ่งไม้เพื่อนำมาอำพรางซำศึก

7. Climax ครั้งที่ 2

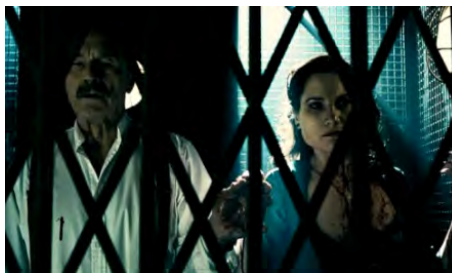
ในระหว่างที่การรบระหว่างกองทัพแม็คเบธและกองทัพของมัลคอล์มดำเนินไป แม็คเบธได้เผชิญหน้ากับแม็คคัลฟและได้รู้สิ่งที่คาดไม่ถึงว่า แม็คคัลฟไม่ได้เกิดมาจากกรรมมารดาโดยวิธีปกติธรรมดาทั่วไป แต่ถูกผ่าออกมาจากช่องท้องก่อนจะถึงกำหนดเวลาคลอด แม็คเบธจะรู้ว่าตนเองโดนแม่ดมหลอก แต่แม็คเบธก็ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา ซึ่งในขณะที่แม็คเบธกำลังได้เปรียบแม็คคัลฟอยู่นั้น นางพยาบาลสามคนปรากฏตัวออกมาทำให้แม็คเบธที่เปื้อนหน้ากับชีวิตเต็มที่ได้บอกกับพวกเธอว่า "Enough" หรือ "พอได้แล้ว" ก่อนที่จะโยนมีดทิ้งและยอมให้แม็คคัลฟฆ่าตนเอง

ภาพที่ 22: นางพยาบาลปรากฏตัวก่อนแม็คเบธจะตาย

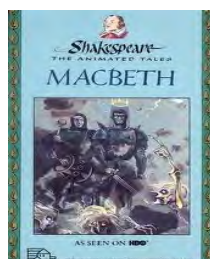
8. Conclusion

แม็คคัลฟถือหัวของแม็คเบธมาพร้อมกับกล่าวยินดีต่อมัลคอล์มที่ได้กลายมาเป็นผู้นำคนใหม่ของไซเวียต ละครโทรทัศน์เรื่องนี้จบลงด้วยภาพของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธที่มีมือกำลังเปื้อนเลือดอยู่ในลิฟท์ที่กำลังลงไปชั้นล่าง

ภาพที่ 23: ภาพในฉากจบ แม็คเบธจับมือที่เปื้อนเลือดของภรรยาขณะที่ลิฟท์ลงไปเรื่อยๆ

- แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992)

1. Exposition

แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* เปิดเรื่องด้วยเสียงบรรยายถึงสภาพบ้านเมืองของสกอตแลนด์ที่มีสงครามเกิดขึ้นหลังจากที่แม็คดอนวอลด์ (Macdonwald) เพื่อนของกษัตริย์สกอตแลนด์อย่าง ดันแคน (Duncan) ก่อกบฏ ซึ่งสงครามนี้ได้สร้างความเสียหายแก่แผ่นดินเป็นอย่างมาก จากนั้น ภูตผีสามตน (Three weird sisters) ได้นัดมารวมตัวกันเพื่อมาพบกับแม็คเบธ (Macbeth)

ภาพที่ 24: ภูตผีสามตนมารวมตัวกันเพื่อนัดเจอกับแม็คเบธ

2. Incidental moment

แม็คเบธได้ต่อสู้อย่างอาจหาญสามารถพิชิตศัตรูและนำชัยชนะมาสู่สก๊อตแลนด์ได้ ทำให้ดันแคนมอบตำแหน่ง Thane of Cawdor ให้แก่แม็คเบธและสั่งประหารแม็คดอนวอลด์ เพื่อนที่มาทรยศตน

ภูตผีสามตนปรากฏตัวออกมาเจอกับแม็คเบธและแบงโคว (Banquo) พวกมันทำนายอนาคตของแม็คเบธว่าเขาจะได้เป็น Thane of Cawdor และกษัตริย์สก๊อตแลนด์ในอนาคต แบงโควขอให้พวกผีบอกคำทำนายให้แก่เขาด้วยเช่นกัน โดยพวกมันได้ทำนายว่าถึงแบงโควจะไม่ได้เป็นกษัตริย์แต่ลูกหลานของเขาจะได้เป็นกษัตริย์ หลังจากทำนายเสร็จแล้ว พวกผีสามตนก็หายตัวไป ทหารม้านายหนึ่งซึ่งนำส่งข่าวที่ดันแคนแต่งตั้ง Thane of Cawdor ให้แม็คเบธรู้ เมื่อรู้ข่าวคำทำนายอันแรกของแม่มดเป็นจริง เขาเริ่มมีความหวังว่าคำทำนายสุดท้ายของพวกผีจะเป็นจริง

ภาพที่ 25: ภูตผีสามตนทำนายอนาคตให้กับแม็คเบธและแบงโคว

ดันแคนได้แต่งตั้งให้มัลคอล์ม (Malcolm) ลูกชายคนโตของดันแคนได้เป็นผู้สืบราชสมบัติต่อจากเขา และบอกกับแม็คเบธว่าเขาจะเสด็จไปที่ปราสาทอิเวอเนส (Iverness) ของแม็คเบธ จากนั้น แม็คเบธได้รีบขี่ม้ากลับไปหาภรรยาตนอย่างเลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth) ที่เขาได้ส่งจดหมายเรื่องคำทำนายของแม่มดไปบอกเธอก่อนหน้านี้แล้ว

เมื่อเลดีแม็คเบธได้อ่านจดหมายที่แม็คเบธเขียนส่งมาให้ เธอเริ่มมีความคิดที่อยากให้สามีเธอได้เป็นกษัตริย์ตามที่ภูตผีทำนายไว้ และเริ่มยุยงให้แม็คเบธสังหารดันแคนตามแผนที่เธอวางไว้ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่พวกเขาปรารถนา เมื่อสามีตนเดินทางมาถึง

ในระหว่างที่ดันแคนกำลังดื่มฉลองกันอยู่ เลดีแม็คเบธได้ขออนวอนให้ความชั่วร้ายมาเพิ่มพลังความกล้าให้เธอสามารถลงมือสังหารดันแคน ในขณะที่แม็คเบธกลับสำนึกในความดีงามของดันแคนและความไว้วางใจของเจ้านายที่มีต่อตน ทำให้แม็คเบธบอกเลิกแผนการสังหารดันแคนแก่ภรรยาตน แต่เลดีแม็คเบธได้แสดงความมั่นใจให้แม็คเบธเห็นว่าแผนการนี้จะไม่ล้มเหลว

3. Turning point

ก่อนที่แม็คเบธจะให้เลดีแม็คเบธวางยาสลบแก่ทหารยามเพื่อที่จะสังหารดันแคนได้ง่ายขึ้นนั้น เขาเห็นภาพของกริชปรากฏขึ้นต่อหน้าเขา จากนั้นเสียงระฆังที่เลดีแม็คเบธสั่งดังขึ้น แม็คเบธถือกริชเข้าไปในห้องนอนและฆ่าดันแคน

เมื่อแม็คเบธสังหารดันแคนเสร็จแล้ว เขาเผลอหยิบกริชที่ใช้สังหารติดตัวมาด้วย และด้วยความกลัวของแม็คเบธที่ไม่กล้าเอากริชไปคืนที่ยามหน้าห้องนอนดันแคน ทำให้เลดีแม็คเบธต้องนำกริชไปวางเพื่อใส่ร้ายพวกเขา จากนั้นเธอก็พาสามีกลับไปห้องหลังจากที่เสียงเคาะประตูปราสาทจากแม็คดักฟ (Macduff) ที่เดินทางมาปลุกดันแคนดังขึ้น

หลังจากที่แม็คดักฟพบว่าดันแคนถูกสังหาร เขาก็ได้ร้องตะโกนป่าวประกาศการตายของดันแคน มัลคอล์มและน้องชาย โดเนลเบน (Donalbain) ได้ตัดสินใจแยกย้ายกันหนีไปไอร์แลนด์และอังกฤษเพื่อความปลอดภัยของตนหลังจากที่เห็นสถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจ

4. Rising action

ด้วยความไม่ไว้วางใจต่อแวงโควที่เริ่มสงสัยตัวแม็คเบธที่อาจเป็นคนอยู่เบื้องหลังการตายของดันแคน ทำให้แม็คเบธ กษัตริย์คนใหม่ของสกอตแลนด์ได้ส่งคนไปฆ่าเขาและฟลีอันซ์ (Fleance) ลูกชายของแวงโคว

5. Climax ครั้งที่ 1

ในระหว่างงานเลี้ยง แม็คเบธได้รู้ข่าวจากนักฆ่าว่าลูกชายของแบงโควหนีไปได้ จากนั้น แม็คเบธก็เห็นวิญญาณของแบงโควปรากฏขึ้นบนที่นั่งของตน ทำให้เขาเกิดความบ้ำคลั่งขึ้น เลดีแม็คเบธเห็นอาการขอสามีตนไม่ดีขึ้นจึงรีบเชิญแขกในงานกลับให้หมด

ภาพที่ 26: แม็คเบธเห็นวิญญาณแบงโควโผล่ในงานเลี้ยง

6. Falling action

แม็คเบธเดินทางไปหาภูตผีทั้งสามเพื่อให้พวกมันทำนายอนาคตให้ โดยภาพแรกจากหม้อต้มยาของพวกภูตผีปรากฏออกมาเป็นหน้ากากทหารที่เตือนให้แม็คเบธระวังแม็คคัพฟ์ไว้ จากนั้นเป็นเด็กทารกโผล่ออกมาบอกให้แม็คเบธหยุดเหยียดและทำนายว่าเขาจะไม่มีวันพ่ายให้แก่ผู้ใดที่เกิดจากครรภ์มารดา ภาพสุดท้ายคือ เด็กที่สวมมงกุฎได้ทำนายว่าแม็คเบธจะไม่มีวันแพ้ถ้าป่าไม้เบอร์นัม (Birnam) ไม่เคลื่อนมาที่เนินดินซีเนน แต่แม็คเบธยังต้องการรู้อีกว่าลูกของแบงโควจะได้เป็นกษัตริย์หรือไม่ แต่พวกภูตผีไม่ได้บอกและหายตัวไป ทหารได้มารายงานกับแม็คเบธว่าแม็คคัพฟ์หนีไปอังกฤษแล้ว แม็คเบธจึงสั่งลูกน้องให้ไปฆ่าลูกเมียของแม็คคัพฟ์ให้หมด

ณ ประเทศอังกฤษ มัลคอล์มที่มาร่วมกับโดนัลเบนได้บอกข่าวร้ายเรื่องที่ลูกเมียของแม็คคัพฟ์ถูกแม็คเบธฆ่าตายและได้กระตุ้นให้แม็คคัพฟ์นำความเศร้านี้ไปบุกโจมตีแม็คเบธซึ่งกองทัพของมัลคอล์มได้พร้อมที่จะโจมตีแล้ว ในขณะที่เดียวกันนั้น เลดีแม็คเบธเกิดอาการทางประสาทเมื่อเธอคิดว่ามือเธอมีเลือดติดอยู่ ซึ่งล้างเท่าไรก็ไม่ยอมออกไป เมื่อแม็คเบธได้ยินเสียงร้องของผู้หญิงและมีทหารรายงานว่าเลดีแม็คเบธได้ตายแล้ว เขากลับไว้ความรู้สึกใดๆ

ทหารนายหนึ่งมารายงานว่าป่าไม้เบอร์นัมกำลังเคลื่อนมาที่ปราสาทของแม็คเบธ ตอนนี้เขารู้ว่าตนถูกค้ำทำนายของภูตผีเล่นงานเข้าให้แล้ว แม็คเบธจึงสู้รบกับทหารของมัลคอล์มที่ยกพลบุกมาและสามารถฆ่าคนไปได้เยอะ

5. Climax ครั้งที่ 2

แม็คด็ฟฟ์ได้พบกับแม็คเบธและเริ่มต่อสู้กัน ในระหว่างที่สู้กันอยู่นั้น แม็คด็ฟฟ์ได้บอกแม็คเบธว่าตนคลอดออกมาก่อนกำหนดด้วยการผ่าตัดและได้หยามแม็คเบธ ทำให้แม็คเบธไม่ยอมแพ้และสู้กับแม็คด็ฟฟ์อย่างไม่คิดชีวิต ในขณะที่พวกเขาสู้กันอยู่นั้น แม็คเบธเห็นภาพของภรรยาและลูกของแม็คด็ฟฟ์ปรากฏขึ้นและทำให้เขาตกใจเป็นอย่างมาก แม็คด็ฟฟ์เลยใช้จังหวะนี้จัดการสังหารแม็คเบธเสียและตัดหัวเขาออกมาเสียบดาบประจาน และมีเสียงของแม็คเบธดังขึ้นว่า *“Out out brief candle”*

ภาพที่ 27: แม็คเบธเห็นภาพหลอนของภรรยาและลูกแม็คด็ฟฟ์จนทำให้เขาถูกแม็คด็ฟฟ์ฆ่าตาย

8. Conclusion

แอนิเมชันเรื่องนี้จบลงด้วยเสียงบรรยายที่บอกว่าความชั่วร้ายได้หายไปจากสก๊อตแลนด์ หลังจากความตายของแม็คเบธและภรรยาของเขา และภาพของชายชราที่มีลักษณะเหมือนพระเจ้าเดินพูดว่าขอให้พระเจ้าคุ้มครองคนที่ทำความดีเป็นการสรุปเรื่องราว

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

1. Exposition

ภาพยนตร์เรื่องนี้เปิดเรื่องด้วยภาพแม่มดสามตน (Three weird sisters) ทำพิธีวูดูใส่แม็คเบธ (Macbeth) ด้วยการปั้นดินโคลนเป็นรูปของแม็คเบธและนัดหมายมาเจอกับแม็คเบธอีกครั้ง ณ เนินหินท่ามกลางความร่ำไรแห่งหนึ่ง

ภาพที่ 28: แม่มดมารวมตัวกันเพื่อนัดเจอแม็คเบธและทำพิธีวูดูใส่แม็คเบธ

2. Incidental moment

หลังจากรบในสมรภูมิเสร็จ แม็คเบธและแบงควอ (Banquo) ซึ่งมาผ่านเนินแห่งหนึ่งและพบกับแม่มดที่มาดักรอแม็คเบธอยู่ จากนั้นพวกเธอก็ทำนายว่าแม็คเบธจะได้เป็น Thane of Cawdor และเป็นกษัตริย์ต่อจากนี้ และได้ทำพิธีด้วยการสวมสร้อยคอและมงกุฎให้แก่รูปปั้นของแม็คเบธ ด้วยความความสงสัยต่อแม่มดของแบงควอ ทำให้แบงควอขอให้แม่มดทำนายอนาคตของตนให้ด้วย แม่มดจึงทำนายว่าลูกหลานเขาจะได้เป็นกษัตริย์ ระหว่างที่พวกเขางงวยไปกับคำทำนาย นักบวชของศาสนาคริสต์ (The Holy Father) ได้เดินทางมาถึงและเข้ามาไล่แม่มดไป ซึ่งต่อมากำทำนายที่แม่มดทำพิธีไว้ก็เป็นจริงขึ้นมา เมื่อทหารที่ติดตามนักบวชมาด้วยได้บอกข่าว

กับแม็คเบธว่าเขาได้รับการแต่งตั้งเป็น Thane of Cawdor คนใหม่ก่หลังจากที่ แม็คดอนวอร์ด (Macdonwald) ที่ก่อกบฏถูกจับตัวได้ โดยมีแม่มดสามตนได้แอบเฝ้ามองอยู่อย่างไม่ห่าง

ภาพที่ 29: แม็คเบธและแบงโควชี่ม้ามาพบกับแม่มดและนักบวชมาบอกข่าวดีแก่แม็คเบธ

ในถ้าที่แม็คเบธและขุนนางพักแรมก่อนเดินทางไปหากษัตริย์ แม็คเบธได้ให้นักบวชเขียนจดหมายเกี่ยวกับทำนายให้กับเลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth) ภรรยาตน ในระหว่างที่แม็คเบธพูดคุยกันเรื่องคำทำนายของแม่มดนั้น นักบวชได้พูดเตือนคำทำนายว่ามันเป็นความชั่วร้ายที่มาในรูปของคำทำนายเพื่อมาหลอกหลวงคนให้เชื่อและหักหลังในตอนท้าย เมื่อเลดีแม็คเบธได้รับจดหมายจากแม็คเบธเกี่ยวกับทำนายแล้ว เลดีแม็คเบธได้เริ่มคิดเรื่องการกระทำชั่วและรวบรวมความกล้าของตนเพื่อที่จะทำให้สามีของเธอได้เป็นกษัตริย์

ณ ปราสาทของแม็คเบธ มีการประหารแม็คดอนวอร์ดที่ก่อกบฏขึ้น หลังจากประหารเสร็จ เลดีแม็คเบธได้ช่วยแม็คเบธและวางแผนสังหารกษัตริย์ดันแคน (Duncan) ที่ได้เสด็จมาค้างคืนที่ปราสาทของแม็คเบธ ในระหว่างการทำพิธีทางศาสนา แม็คเบธเริ่มคิดถึงความดีของกษัตริย์ดันแคนที่เขาปกครองด้วยความดี จากนั้นเลดีแม็คเบธได้นำเหล้ามาใส่ยานอนหลับไปให้แก่อยามเฝ้าห้องนอนของดันแคนดื่มและได้บอกแผนตนให้แม็คเบธฟัง

3. Turning point

เรื่องราวดำเนินมาถึงจุดหักเหของเรื่อง โดยระหว่างเลดีแม็คเบธกำลังเตรียมตัวสังหารดันแคน แบงโควเดินมาจากห้องนอนของดันแคนและได้บอกแม็คเบธที่อยู่บริเวณนั้นว่าดันแคนได้ให้รางวัลแก่คนรับใช้ของแม็คเบธและพูดถึงเรื่องคำทำนายที่เป็นจริงไปแล้วของแม็คเบธ จากนั้นแม็คเบธก็เห็นภาพของกรีซปรากฏขึ้นต่อหน้าเขา ซึ่งภาพนี้เกิดจากการทำพิธีกับรูปปั้นของแม่มด

ต่อมา เลดีแม็คเบธเดินมาหาแม็คเบธหลังจากที่เธอได้เตรียมการสังหารให้แก่แม็คเบธเสร็จเรียบร้อยแล้ว ด้วยความไม่กล้าที่จะสังหารต้นแค้น ทำให้แม็คเบธได้บอกลั้มเล็กแผนการกับเลดีแม็คเบธ อย่างไรก็ตาม เลดีแม็คเบธยั่วยุและหยาบคายความเป็นชายของแม็คเบธจนทำให้เขาลงมือสังหารต้นแค้นในที่สุด หลังจากที่สังหารต้นแค้นแล้ว แม็คเบธผลอหิบบริชที่สังหารติดตัวมาด้วย และกลัวที่จะนำมันไปคืนที่เดิม ทำให้เลดีแม็คเบธต้องนำบริชไปวางไว้ที่ยามเพื่อให้ร้ายพวกเขาและรีบกลับไปยังห้องนอนหลังจากได้ยินเสียงเคาะประตูของแม็คดัฟ (Macduff)

จากนั้นแม็คดัฟพบว่าต้นแค้นถูกสังหารในห้องนอนและป่าวประกาศการตายของแม็คเบธให้คนในประสาทได้ทราบ ในขณะเดียวกัน แม็คเบธได้สังหารยามและให้ร้ายพวกเขาว่าเป็นคนฆ่าต้นแค้น ซึ่งนักบวชได้เห็นความผิดปกติของแม็คเบธจากการกระทำดังกล่าวด้วย ในขณะที่ทุกคนกำลังสงสัยกับความใจร้อนของแม็คเบธที่รีบสังหารยามนั้น เลดีแม็คเบธจึงรีบแก้แค้นเป็นลมเพื่อดึงความสนใจมาที่เธอ นักบวชรีบนัดประชุมเพื่อจัดการกับสิ่งที่เกิดขึ้น ด้วยการที่มัลคอล์ม (Malcolm) ลูกชายคนเดียวของต้นแค้น รู้สึกถึงความไม่ไว้วางใจว่าตนอาจไม่ปลอดภัย แม็คดัฟจึงรีบพามัลคอล์มหนีไปเพื่อความปลอดภัยโดยทิ้งภรรยาและลูกตนไว้ที่ปราสาทของแม็คเบธ

4. Rising action

เบนโกวพุดคุยกับแม็คเบธเรื่องที่เขาสงสัยว่าแม็คเบธอาจเป็นฆาตกรที่แท้จริง แต่เซย์ตัน (Seyton) ลูกน้องของแม็คเบธได้มาขัดจังหวะการพุดคุยด้วยการรายงานข่าวว่าแม็คดัฟและมัลคอล์มหนีไปอังกฤษแล้ว ด้วยการที่แม็คเบธยังคงไม่ไว้วางใจเบนโกว อีกทั้งถูกแม่มดเล่นคาถาดูไส้ เขาจนทำให้เขานอนไม่หลับ แม้ภรรยาเขาจะขอให้เขาไปพักผ่อนบ้างก็ตามที่ จากนั้นแม็คเบธก็ร้องตกใจเมื่อได้ยินเสียงร้องบอกกับเขาว่า *“Sleep no more”*

ภาพที่ 30: เบนโกวสงสัยแม็คเบธว่าอยู่เบื้องหลังการตายต้นแค้น

แม็คเบธได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ แต่จากการที่แม็คเบธยังมีความระแวงแวงโควอยู่ ทำให้เขาได้ส่งคนไปสังหารแวงโควและฟลีอันซ์ (Fleance) ลูกชายของเขาที่ไปขี่ม้าด้วยกันในป่า แต่ลูกชายของแวงโควสามารถหนีการสังหารไปได้ เมื่อรู้ข่าวการสังหารของแวงโควและลูกของเขา ที่หนีไปได้ ทำให้แม็คเบธเกิดความกังวลและได้ยินเสียงของแวงโควดั่งขึ้นในหัวตลอดทางเดินไปห้องจัดงานเลี้ยง

5. Climax ครั้งที่ 1

ระหว่างงานเลี้ยง แม็คเบธมีสภาพเหมือนคนไม่มีสติอยู่กับร่องกับรอยจนลืมกล่าวเปิดงานเลี้ยง ทำให้เลดีแม็คเบธต้องเตือนเขา จากนั้นแม็คเบธก็เห็นวิญญาณของแวงโควและดันแคนปรากฏตัวขึ้นจนทำให้เขาเกิดอาการบ้าคลั่งขึ้น ด้วยเห็นท่าไม่ดี เลดีแม็คเบธจึงบอกให้แขกที่มางานกลับไป

ภาพที่ 31: แม็คเบธตกใจเมื่อเห็นวิญญาณแวงโควและดันแคนปรากฏในงานเลี้ยง

6. Falling action

หลังจากงานเลี้ยงเลิกไป แม็คเบธอยากรู้ถึงอนาคตที่จะเกิดขึ้นและได้ตะโกนเรียกร่องให้แม่มดบอกคำทำนายแก่เขา มาภายใต้ความมืดมิด เสียงของแม่มดได้บอกแม็คเบธให้ระวังแม็คดัลและจงโหดเหี้ยมไว้ และทำนายว่าคนที่เกิดจากครรภ์มารดาไม่สามารถทำอะไรเขาได้และแม็คเบธจะไม่มีวันแพ้ถ้าป่าเบอร์นัมไม่เคยเลื่อนมาที่เนินดันซินเนน หลังจากนั้น แม็คเบธและลูกน้องก็ไปถามหาที่อยู่ของแม็คดัลจากภรรยาและลูกชายเขา แต่เธอไม่ตอบ แม็คเบธจึงจัดการฆ่าเลดี แม็คดัลและลูกชายของเธอทิ้ง โดยที่เลดีแม็คเบธเองก็อยู่บริเวณนั้นและรับรู้เหตุการณ์ทั้งหมด แต่ไม่สามารถห้ามการสังหารนี้ได้เลย

ณ ดินแดนอังกฤษ มัลคอล์มพูดถึงเรื่องราวในบ้านเมืองของสก๊อตแลนด์ที่ไร้ความสงบ หลังจากที่แม็คเบธขึ้นปกครอง นอกจากนี้ ยังพูดถึงเรื่องที่อังกฤษส่งกองทัพที่นำโดยไซเวิร์ด (Siward) มาช่วย เพื่อกะตุ้นแม็คคัพฟ์ให้บุกโจมตีแม็คเบธ ในขณะเดียวกัน นักบวชได้เดินทางมาบอกสภาพบ้านเมืองในสก๊อตแลนด์และได้ช่วยให้แม็คคัพฟ์ส่งกองทัพไปบุกสก๊อตแลนด์ เพราะสถานการณ์เอื้ออำนวยแล้ว เมื่อแม็คคัพฟ์ถามถึงลูกเมียของเขา นักบวชจึงได้บอกข่าวร้ายที่ภรรยาและลูกของแม็คคัพฟ์ถูกแม็คเบธสังหารไป ซึ่งข่าวร้ายนี้ทำให้แม็คคัพฟ์ตัดสินใจที่จะแก้แค้นให้กับภรรยาและลูกของตนและนำกองทัพที่อยู่ในสภาพพร้อมมุ่งหน้าไปพิชิตแม็คเบธ

ในสก๊อตแลนด์ เหล่าขุนนางเริ่มหนีออกไปจากปราสาทมากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ แม็คเบธที่ไม่เกรงกลัวสิ่งใดได้รับรายงานจากลูกน้องว่ากองทัพอังกฤษได้บุกมาแล้ว แต่เขาก็กลับไม่สนใจรายงานดังกล่าว เมื่อแม็คเบธรู้ว่ากองทัพอังกฤษบุกมาจริงจึงได้สั่งให้เซย์ตันลูกน้องคนสนิทของแม็คเบธ ไปให้ทหารเตรียมรับมือป้องกันข้าศึกไว้ หลังจากนั้น แม็คเบธได้รับรายงานจากหมอเกี่ยวกับอาการป่วยทางจิตของเลดีแม็คเบธ แม็คเบธจึงสั่งให้หมอรักษาเธอให้จงได้

เมื่อกองทัพของอังกฤษเริ่มเดินทางมาใกล้ปราสาทของแม็คเบธมากขึ้นเรื่อยๆ อาการของเลดีแม็คเบธยิ่งรุนแรงมากขึ้น เธอเดินละเมอออกมาจากตัวปราสาทและพูดถึงมือที่ล้างเลือดไม่ออก รวมถึงพูดถึงเหตุการณที่เกิดขึ้นในคืนสังหารดันแคนและการตายของภรรยาและลูกของแม็คคัพฟ์ด้วย โดยมีหมอและคนรับใช้เห็นเหตุการณอยู่ เมื่อเลดีแม็คเบธที่อยู่ในอาการละเมอเดินไปชนเข้ากับแม็คเบธและรู้สึกตัวขึ้น เธอจึงรีบวิ่งหนีออกจากเขาด้วยความตกใจและได้ตัดสินใจกระโดดหน้าผาตายในเวลาต่อมา เมื่อแม็คเบธได้รับรู้ข่าวการตายของภรรยาตน เขากลับไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ จากนั้นเซย์ตันได้มารายงานกับแม็คเบธว่าเห็นแนวป่าไม้เบอร์นัมที่แม็คคัพฟ์สั่งให้ทหารตัดไว้เพื่อเอาไว้อำพรางศัตรูได้เคลื่อนมาใกล้เนินตันชิเนนแล้ว และหลังจากที่เซย์ตันได้รายงานไป เขาก็ตัดสินใจฆ่าตัวตาย

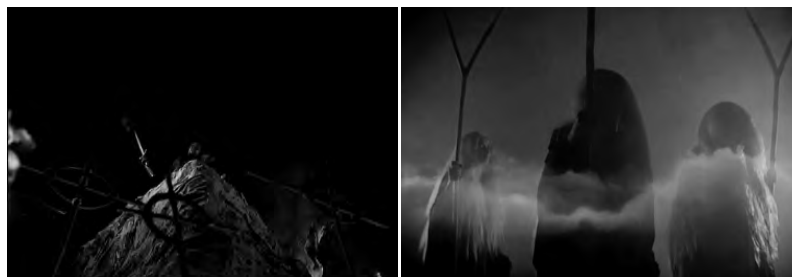
7. Climax ครั้งที่ 2

เรื่องราวดำเนินมาถึง Climax ครั้งที่ 2 ของเรื่องเมื่อทัพของมัลคอล์มบุกเข้าปราสาทที่มีแม็คเบธอยู่ในปราสาทแค่คนเดียว การต่อสู้ดำเนินไปเรื่อยๆจนแม็คคัพฟ์มาเจอแม็คเบธและเริ่มเข้า

ต่อสู้กัน แม็คคัพได้บอกความจริงว่าตนนั้นเกิดก่อนกำหนดด้วยการผ่าตัดออกมา เมื่อรู้ความจริง เข้าและรู้ตัวว่าตนเองได้เป็นเหยื่อที่ถูกแม่มดหลอกให้หลงเชื่อไปกับความชั่วร้าย แม็คเบธจึงคิดจะหนี แต่แม็คคัพได้ห้ามเกียรติของแม็คเบธที่เป็นคนขลาดจนทำให้แม็คเบธโกรธและตัดสินใจที่จะไม่ยอมแพ้ต่อมัลคอล์มและไซคเซตา แต่สุดท้ายแล้วแม็คเบธก็ปราชัยให้แก่แม็คคัพพร้อมกับที่หัวของรูปปั้นแม็คเบธถูกแม่มดฟันขาด

8. Conclusion

หลังจากชัยชนะ มัลคอล์มได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์คนใหม่ท่ามกลางการเฉลิมฉลองของทหารและพลีอันซึ่ยืนถือมงกุฎของแม็คเบธยืนในกลุ่มทหารด้วย ภาพสุดท้ายในเรื่องเป็นแม่มดทั้งสามที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่นอกปราสาทและพูดว่า “Peace! The charm’s wound up” หรือคาถาของพวกเธอได้สำเร็จผลแล้วนั่นเอง

ภาพ 32: แม็คคัพประกาศชัยชนะหลังจากฆ่าแม็คเบธและแม่มดปรากฏในตอนจบเรื่อง

- ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

1. Exposition

ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* เริ่มเรื่องด้วย บทเพลงประสานเสียงที่เกริ่นเรื่องราวของสถานที่แห่งหนึ่งที่เคยเป็นที่ตั้งของปราสาทไยแมงมุม ซึ่งตอนนี้เป็นที่สิงสถิตของวิญญาณร้ายที่ตายจากความโลภอันไม่มีที่สิ้นสุด

ภาพที่ 33: การเปิดเรื่องในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* ด้วยสถานที่ที่เต็มไปด้วยหมอกควัน

2. Incidental moment

เรื่องราวเริ่มพัฒนามากขึ้น โดยทหารนายหนึ่งมารายงานองค์พระมหาประมุขคุนิมารุ (Kunimaru Tzusuki) ผู้ครองปราสาทไยแมงมุมว่า ฟุจิมากิ (Fujimaki) ผู้บัญชาการป้อมอุดรทิศได้ไปเข้าร่วมกับอินุย (Inui) เจ้าปราสาทอื่นเพื่อมารุกรานปราสาทไยแมงมุม การรบดูจะเข้าข้างฝ่ายข้าศึกในช่วงแรก แต่ต่อมาทหารส่งข่าวได้รายงานว่าวาชิสุ (Taketoki Washizu) ผู้บัญชาการปราการเอกกับมิกิ (Yoshiaki Miki) ผู้บัญชาการปราการโทสามารถตีฝ่ายข้าศึกออกมาจากวงล้อมและเอาชนะทัพศัตรูได้ในตอนท้าย เมื่อรู้ข่าวชัยชนะ องค์มหาประมุขรับสั่งให้ประหารฟุจิมากิและให้ส่งคนไปตามวาชิสุกับมิกิมาเพื่อตอบแทนรางวัล

วาชิสุกับมิกิรีบกลับจากสนามรบเพื่อไปเข้าเฝ้าองค์พระมหาประมุขคุนิมารุ พวกเขาต้องเดินทางผ่านเข้าไปในป่าไยแมงมุมและหลงทางอยู่ในนั้นเป็นเวลานาน ระหว่างที่หลงทางอยู่นั้นพวกเขาได้เจอกับวิญญาณหญิงแก่ที่นั่งปั้นด้ายอยู่ในกระท่อมหลังหนึ่งที่ดูลึกลับในป่า นางได้ทำนายอนาคตของวาชิสุว่าจะได้เป็นผู้บังคับบัญชาป้อมอุดรทิศและจะก้าวขึ้นมาเป็นองค์พระมหาประมุขปราสาทไยแมงมุม ส่วนมิกินั้น เขาจะได้เป็นผู้บังคับบัญชาปราการเอก และ

ลูกของเขาจะได้เป็นเจ้าปราสาทไทยแมงมมต่อจากวาชิสุ หลังจากนั้นวิญญาณร้ายหายไป วาชิสุกับมิกิจึงรีบควมม้าเพื่อกลับไปยังปราสาท แต่พวกเขาก็หลงทางในป่าอีกครั้ง

ภาพที่ 34: ทหารส่งข่าวการรบแก่มหาประมุข และวาชิสุกับมิกิเจอวิญญาณร้ายในป่าไทยแมงมม

หลังจากที่สามารถหาทางออกจากป่าและถึงปราสาท พวกเขาได้รับรางวัลจากวีรกรรมอันกล้าหาญจากองค์พระมหาประมุขด้วยการให้วาชิสุเป็นผู้บัญชาการป้อมอุดรทิศ และมิกิได้รับตำแหน่งเดิมของวาชิสุ

เมื่อวาชิสุกลับไปหาภรรยาของเขา อาซาจิ (Lady Azaji Washizu) ที่ปราสาท และได้บอกเธอเกี่ยวกับคำทำนาย อาซาจิได้ช่วยทำให้สามีตนลงมือฆ่าองค์พระมหาประมุขเสีย ด้วยการเกรงว่ามิกิจะไปบอกคำทำนายที่ได้มาแก่องค์มหาประมุข ซึ่งอาจทำให้มหาประมุขไม่ไว้วางใจและส่งคนมาสังหารทั้งคู่ก็เป็นได้ให้คำทำนายที่สองเป็นจริงขึ้นมา ระหว่างที่อาซาจิกำลังเป่าหูให้ร้ายมิกิและช่วยให้วาชิสุสังหารมหาประมุขอยู่นั้น คนรับใช้มารายงานว่ามิโพรพลของมหาประมุขมาชุมนุมอยู่ในป่าแถวปราสาท แต่ความจริงแล้วมหาประมุขทรงมาล่าสัตว์แถวนั้นเพื่ออ้างว่าจะมาโจมตีกองทัพของอินุยในวันรุ่งขึ้น เลยตัดสินใจมาพักที่ปราสาทของวาชิสุ มหาประมุขทรงแต่งตั้งให้วาชิสุเป็นแม่ทัพหน้าในการโจมตีอินุย ส่วนมิกิได้รับการแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพเฝ้าปราสาทไทยแมงมม

ภาพที่ 35: อาซาจิช่วยวาชิสุให้ลงมือสังหารมหาประมุขที่ได้เดินทางมาพักที่ปราสาทของวาชิสุ

3. Turning point

เหตุการณ์พัฒนามาถึงจุดหักเหของเรื่องในคืนที่มหาประมุขมาพักค้างคืนที่ปราสาทของ วาชิสุที่วาชิสุต้องตัดสินใจฆ่ามหาประมุข โดยที่อาชาก็ยังคงยั่วยุให้วาชิสุสังหารมหาประมุขที่ เหตุการณ์ได้เป็นใจให้เหมาะแก่การกระทำนั้น และเธอได้วางแผนที่จะนำสาเกไปให้ยามหน้า ห้องบรรทมขององค์พระมหาประมุขดื่มจนสลบ และให้วาชิสุเข้าไปสังหารองค์มหาประมุข เมื่อ แผนดำเนินไปจนลุล่วง วาชิสุกลับมาที่ห้องด้วยท่าทางไม่มีสติพร้อมหอกของยามที่ตนใช้ฆ่า มหาประมุข แต่อาชาก็ยังมีสติอยู่ได้นำหอกไปวางไว้ที่ยามดั้งเดิมเพื่อป้ายความผิดให้แก่ยาม พวกนั้นที่เป็นคนของโนริยาสุ ซามูไรคนสำคัญขององค์พระมหาจักรพรรดิ จากนั้นอาชาก็เดินไป เปิดประตูปราสาทและร้องบอกว่ามีคนบุกรุก ยามที่ตื่นมากลายเป็นผู้ต้องสงสัย วาชิสุจึงรีบจัดการ สังหารยามพวกนั้นก่อนที่จะพูดอะไรออกมา

หลังจากนั้น นายน้อยคุนิฮารุ (Kuniharuru Tsuzuki) ลูกชายขององค์พระมหาประมุขที่อยู่ ในอาการโกรธที่พ่อตนถูกฆ่าตายและโนริยาสุได้รับหนีออกจากปราสาทของวาชิสุ เพราะ ทั้งคู่ ได้กลายมาเป็นผู้สงสัยในการฆาตกรรมนี้ ทั้งคู่รีบไปขอความช่วยเหลือมิกิที่ตอนนี้ได้รับมอบหมาย ให้ป้องกันปราสาทไทยแมงมุม แต่มิกิไม่เปิดประตูช่วยพวกเขา ทำให้พวกนายน้อยคุนิฮารุกับ โนริยาสุต้องหนีไปให้ไกลจากที่นี่

4. Rising action

ด้วยการที่วาชิสุยังไม่ไว้ใจมิกิ อาชาก็ได้ออกอุบายให้วาชิสุขนพระศพของมหาประมุขไปที่ ปราสาทเพื่อแสดงความซื่อสัตย์ต่อมหาประมุขให้มิกิเห็น มิกิจึงเปิดประตูให้วาชิสุเข้าไป ภายใน ปราสาทมีเสียงร่ำไห้ของบ่าวรับใช้ที่เสียใจต่อการตายของนายหญิงของมหาประมุขที่ได้ฆ่าตัวตาย เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีไม่ยอมให้กบฏที่ฆ่ามหาประมุขมาครองปราสาทไทยแมงมุม

เนื่องจากกังวลว่า อินุยะจะก่อกบฏหลังจากที่มหาประมุขตายไป มิกิจึงช่วยเหลือวาชิสุด้วย การสนับสนุนเขาให้เป็นเจ้าของปราสาทไทยแมงมุมคนใหม่ เพราะเขาเป็นคนเดียวที่สามารถรับมือ กับข้าศึกผู้นี้ได้ เพื่อเป็นการตอบแทนความช่วยเหลือนี้วาชิสุแต่งตั้งลูกชายของมิกิให้เป็นผู้สืบทอด

ปราสาทต่อจากเขา และวางแผนที่จะประกาศข่าวนี้ในงานเลี้ยงตอนดึกนี้ แต่อาซาจิได้ช่วยวาชิสุ ว่ามิกินั้นไม่ได้ซื้อสัตย์ต่อเขาจริงๆ และเปิดเผยว่าเธอตั้งครมร์ ทำให้วาชิสุสั่งให้คนไปสังหารมิกิ และบุตรชาย

5. Climax ครั้งที่ 1

ในระหว่างงานเลี้ยง วาชิสุดื่มเหล้าสาเกต้วยความกระวนกระวายใจว่าการสังหารมิกิจะ สำเร็จหรือไม่ ลู่วิญญาณของมิกิก็ได้ปรากฏตัวให้เขาเห็นคนเดียว ทำให้วาชิสุเริ่มสติหลุดหยิบ ดาบขึ้นมาฟันร่างวิญญาณนั้นและเริ่มพูดถึงเรื่องที่มีกิมิจะทรยศเขา อาซาจิที่อยู่ในงานนั้นรีบพูดให้ แยกในงานแยกย้ายกลับ หลังจากนั้น ซามูไรที่มีกิมิสั่งให้ไปฆ่ามิกิกับลูกชายก็กลับมาพร้อมกับ ศีรษะของมิกิและบอกข่าวร้ายว่าลูกของมิกินี้ไปได้ ด้วยความโกรธวาชิสุแทงดาบสังหารทหาร คนนั้นเสีย

ภาพที่ 36: วาชิสุเห็นวิญญาณของมิกิในงานเลี้ยงและซามูไรนำศีรษะของมิกิมาให้วาชิสุ

6. Falling action

ดูเหมือนว่าความชั่วที่กระทำไปของวาชิสุและอาซาจิจะเริ่มกลับมาเล่นงานพวกเขา หลังจากทีวาชิสุรู้ว่าอาซาจิแทงลูกและรู้ว่ากองทัพของลูกชายองค์มหาประมุข โนริยาสุ ลูกชาย ของมิกิ และอินุยกำลังเดินทางมาบุกปราสาทไยแมงมุม วาชิสุจึงกลับไปหาวิญญาณร้ายในป่า เพื่อให้เธอทำนายถึงอนาคตของเขา วิญญาณร้ายบอกว่าเขาจะไม่มีวันแพ้ถ้าต้นไม้ในป่าไยแมงมุม ไม่เคลื่อนมาที่ปราสาทไยแมงมุม จากนั้นจึงได้แปลงกายเป็นนักรบสามตนและบอกกับวาชิสุ

ให้ทำเลวต่อไปจนถึงที่สุด วาชิสุเชื่อฟังคำพูดดังกล่าวและมั่นใจว่าเขาจะไม่มีวันแพ้ เขาได้กลับไปบอกคำทำนายดังกล่าวให้ทหารมั่นใจว่าพวกเขาจะชนะในศึกครั้งนี้

7. Climax ครั้งที่ 2

เรื่องราวของวาชิสุกลับเลวร้ายขึ้น เมื่อเขาเห็นอาการของอาซาจิที่กลายเป็นคนเสียสติ โดยเธอพยายามล้างมือที่คิดว่าเปื้อนเลือดในโถล้างมือที่ไม่มีน้ำ ด้วยเสียงเอะอะของทหาร วาชิสุจึงออกไปดูและรู้ว่ากองทัพของศัตรูที่พลางตัวด้วยต้นไม้จากป่าไผ่แมงมุมกำลังเคลื่อนพลมาโจมตีปราสาท เมื่อวาชิสุพยายามสั่งให้ทหารออกไปสู้รบกับศัตรู แต่ไม่มีใครเชื่อฟังเขาอีกแล้ว ซึ่งเหล่าทหารรู้แล้วว่าวาชิสุเป็นคนสังหารองค์พระมหาราชประมุขคนก่อนและเริ่มยิงธนูไปที่วาชิสุจนล้มลงตายต่อหน้าทหารของเขาพร้อมกับที่กองทัพของศัตรูมาถึงปราสาท

8. Conclusion

เรื่องราวจบลงด้วยการเผยให้เห็นว่าต้นไม้ที่เคลื่อนนั้นมาจากที่กองทัพขามูไรของทัพนายน้อยตัดต้นไม้มาอำพรางและกำลังเคลื่อนทัพไปที่ปราสาทที่โนริยาสุ และเพลงประสานเสียงและภาพของแท่งหินสลักที่เขียนว่า “ปราสาทแมงมุมเคยตั้งอยู่ที่นี่” ก็ปรากฏขึ้นดังเช่นตอนต้นเรื่อง

ภาพที่ 37: จุดจบของวาชิสุและแท่งหินที่มาปรากฏอีกครั้งในตอนจบ

- ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

1. Exposition

ภาพยนตร์เรื่องนี้เปิดเรื่องด้วยภาพบริเวณชายฝั่งทะเลอันกว้างใหญ่ จากนั้นแม่มดสามตนได้ปรากฏตัวและเริ่มขุดดินเพื่อฝังแขนคนข้างหนึ่งที่ถูกตัดขาด กริช และห้วงเชือกลงไปในพื้นทราย ปิดท้ายด้วยการเทเลือดลงไป เมื่อเสร็จสิ้นพิธี แม่มดได้นัดกันมาเจอกับแม็คเบธ ณ ลานรกร้างแห่งหนึ่ง เพื่อพบกับแม็คเบธ (Macbeth) และได้แยกย้ายกันไป

ภาพที่ 38: แม่มดทำพิธีและได้นัดกันเพื่อมาเจอกับแม็คเบธ ณ ลานรกร้าง

2. Incidental moment

เสียงการสู้รบดังขึ้นท่ามกลางภาพของหมอกควัน ต่อมาดันแคน (Duncan) และขุนนางเดินทางมาที่สนามรบเพื่อมาดูสถานการณ์การรบ นายทหารที่บาดเจ็บบริเวณนั้นรายงานสถานการณ์ที่แม็คดอนวอร์ด (Macdonwald) ก่อกบฏโดยไปเข้าร่วมกับกองทัพนอร์เวย์มารุกรานสกอตแลนด์ แต่ด้วยความเก่งกล้าของแม็คเบธและแบงควอ (Banquo) จนสามารถเอาชนะเข้าศึกได้ จากนั้นรอส (Ross) มารายงานข่าวชัยชนะของกองทัพสกอตแลนด์และสามารถจับตัวแม็คดอนวอร์ดได้ ดันแคนสั่งประหารแม็คดอนวอร์ดและยึดตำแหน่ง Thane of Cawdor จากเขา และให้ประทานตำแหน่งนี้แก่แม็คเบธโดยให้รอสไปบอกข่าวนี้แก่เขา

ภาพที่ 39: ดันแคนเสด็จมาที่สนามรบและรอสรายงานข่าวการรบให้ดันแคนทราบ

ในขณะที่แม็คเบธและแบงโควเดินทางกลับเมือง ฝนเกิดตกหนัก ทำให้ทั้งสองคนต้องหลบฝนที่เนินหินร้างแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ๆแม่มดนัดมาเจอแม็คเบธ เมื่อได้ยินเสียงร้องไหยหวนของแม่มด แม็คเบธและแบงโควก็เข้าไปหาต้นตอของเสียงและได้พบกับแม่มด ซึ่งพวกเขาได้ทำนายอนาคตของแม็คเบธว่าจะได้เป็น Thane of Cawdor และเป็นกษัตริย์ในเวลาต่อมา และทำนายอนาคตของแบงโควด้วยว่าลูกของเขาจะได้เป็นกษัตริย์ ถึงแม้พวกเขาจะพูดเยาะเย้ยระหว่างทางกับคำทำนายดังกล่าวหลังจากที่ขี้ออกจากที่อยู่ของแม่มด แต่แม็คเบธก็ยังคิดถึงคำทำนายของแม่มดอยู่ หลังจากนั้น คำทำนายแรกของแม็คเบธก็เป็นจริงขึ้นมา เมื่อรอสมาส่งข่าวที่ดันแคนมอบตำแหน่ง Thane of Cawdor ให้แก่แม็คเบธ

ภาพที่ 40: แม็คเบธและแบงโควพบแม่มดและได้ทำนายอนาคตให้กับทั้งคู่

ที่ปราสาทของกษัตริย์สกอตแลนด์ ดันแคนได้สั่งประหารแม็คดอนนอร์ด และได้เลี้ยงต้อนรับแม็คเบธและแบงโคว หลังจากนั้นดันแคนแต่งตั้งลูกชายคนโตของเขาให้เป็นผู้สืบทอดรัชทายาทต่อจากเขาและประกาศว่าจะไปค้างคืนที่ปราสาทอิเวอร์เนท (Iverness) ของแม็คเบธ แม็คเบธจึงขอทุลกลับไปเตรียมปราสาทให้พร้อมด้วยความผิดหวังที่คำทำนายสุดท้ายไม่เป็นจริง

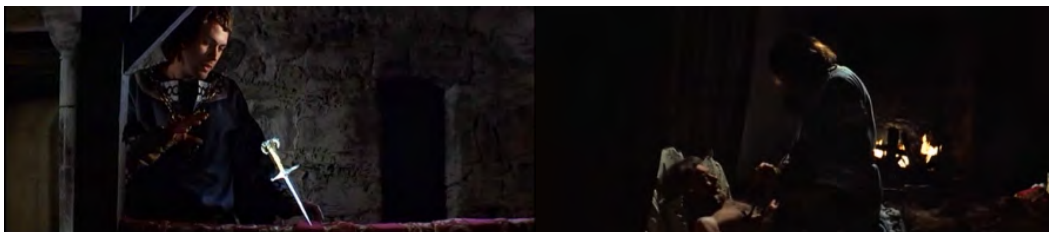
หลังจากที่แม็คเบธเขียนจดหมายบอกภรรยาเขาเลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth) เกี่ยวกับคำทำนายของแม่มดแล้ว ด้วยความกังวลที่แม็คเบธไม่มีความทะเยอทยานพอที่จะเป็นกษัตริย์

เลดีแม็คเบธจึงได้พุดยั่วยุให้แม็คเบธลงมือสังหารดันแคนและจัดการวางแผนที่จะสังหารดันแคน จากนั้นทั้งคู่ก็ได้ไปเตรียมตัวเพื่อรองรับการเสด็จมาของดันแคน

3. Turning point

เรื่องราวดำเนินไปสู่จุดหักเหของเรื่องที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นในคืนงานเลี้ยงของดันแคนที่ปราสาทของแม็คเบธ ในระหว่างงานเลี้ยงที่ฝนตกอยู่นั้น แม็คเบธเริ่มรู้สึกกังวลและบอกยกเล็กแผนสังหารดันแคนกับเลดีแม็คเบธ แต่เธอได้พยายามพุดอ่อนวอนขอให้เขาสังหารดันแคน ในที่สุดด้วยความพยายามโน้มน้าวใจของเลดีแม็คเบธและความอิจฉาที่เขามีต่อมัลคอล์ม แม็คเบธได้ยอมเปลี่ยนใจมาทำตามแผนเหมือนเดิมได้

เมื่อถึงเวลาเลดีแม็คเบธวางยานอนหลับลงไปใต้อาสน์และนำไปให้คนรับใช้ของดันแคนที่เฝ้าห้องบรรทมนอนหลับ แต่เสียงของแบงโควและฟลิอันซ์ ลูกชายเขาดังขึ้นบริเวณห้องนอนของดันแคน ทำให้แม็คเบธต้องไปแกล้งทำเป็นพุดคุยกับแบงโควเพื่อดึงความสนใจมาที่เธอ ทำให้เลดีแม็คเบธสามารถวางยานอนหลับพวกเขาได้ จากนั้น ระหว่างที่รอให้เลดีแม็คเบธวางยานอนหลับยามอยู่นั้น แม็คเบธได้เห็นภาพของกิริชปรากฏตรงหน้าเขาและเคลื่อนนำเขาไปที่ห้องนอนของดันแคน เมื่อได้ยินเสียงระฆังที่เลดีแม็คเบธส่งสัญญาณ แม็คเบธจึงเข้าไปในห้องนอนของดันแคน ในระหว่างที่แม็คเบธกำลังรวบรวมความกล้าในการสังหารดันแคน ดันแคนตื่นตื่นขึ้นมา ทำให้แม็คเบธจึงรีบแทงเขาอย่างไม่คิดจนตายในที่สุด หลังจากนั้น แม็คเบธเดินอย่างไร้สติกับห้องพร้อมถือกิริชที่สังหารดันแคนมาหาเลดีแม็คเบธที่รอเขาอยู่ข้างล่างและเธอก็ตกใจเมื่อเห็นมีดในมือของแม็คเบธ ทำให้เธอจึงนำกิริชดังกล่าวไปวางไว้ที่ยามเฝ้าห้องบรรทมของดันแคนตามแผนเพื่อให้ร้ายพวกเขา ด้วยการใช้เสียงเคาะประตูปราสาทดังขึ้น ทำให้แม็คเบธและเลดีแม็คเบธต้องรีบล้างมือและกลับไปห้องนอนตน

ภาพที่ 41: แม็คเบธเห็นภาพของกริชปรากฏก่อนจะสังหารดันแคนในขณะที่เขาตื่นอยู่

หลังจากได้ยินเสียงเคาะหลายครั้ง คนเฝ้าประตูที่อยู่ในอาการเมาเดินมาเปิดประตูให้ แม็คดัฟ (Macduff) ที่เพิ่งมาถึงปราสาทแม็คเบธเพื่อมาปลุกดันแคน แต่หลังจากนั้น แม็คดัฟพบว่าดันแคนได้ถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมในห้องนอนตัวเอง แม็คดัฟจึงได้ตะโกนบอกข่าวร้ายดังกล่าว ระหว่างที่เหตุการณ์วุ่นวาย แม็คเบธได้ฆ่าปิดปากคนเฝ้าห้องบรรทมสองคนนั้นที่ถือมีดที่เปื้อนเลือดอยู่ในมือเสีย เพื่อให้คิดว่าพวกเขาเป็นคนร้าย ในขณะเดียวกัน มัลคอล์มและน้องชายเขาอย่างโดนัลเบนได้ตัดสินใจหนีออกจากปราสาทให้เร็วที่สุดเพื่อความปลอดภัยของตนเอง โดยมัลคอล์มวางแผนที่จะหนีไปอังกฤษ ส่วนโดนัลเบนไปไอร์แลนด์

4. Rising action

ในระหว่างพิธีสถาปนาแม็คเบธเป็นกษัตริย์คนใหม่ แบนโกวกังวลกับความซื่อสัตย์ของแม็คเบธที่อาจเล่นไม่ซื่อจนได้เป็นกษัตริย์ ต่อมา แม็คเบธกังวลเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของแบนโกว และกลัวว่าคำทำนายที่ลูกหลานของแบนโกวจะได้เป็นกษัตริย์จะเป็นจริง แม็คเบธจึงส่งคนไปสังหารแบนโกวและฟลีอันซ์ (Fleance) ลูกชายของเขา โดยแม็คเบธได้ส่งรอสตามไปดูการสังหารด้วย แต่อย่างไรก็ดี แบนโกว สามารถช่วยให้ฟรีแอนซ์หนีไปได้แม้เขาต้องตายก็ตาม

5. Climax ครั้งที่ 1

ในงานเลี้ยงฉลองตอนค่ำ แม็คเบธเห็นภาพผีแบนโกวโผล่มานั่งบนโต๊ะของแม็คเบธและวิ่งตามหลอกเขา ทำให้แม็คเบธตื่นกลัวอย่างมากจนเกิดอาการคลั่งส่งผลให้คนในงานตกใจที่ไม่มีใครเห็นผีแบนโกว เลดีแม็คเบธจึงได้เชิญพวกแขกที่มานั่งกลับให้หมดโดยอ้างว่าแม็คเบธ

ไม่สบาย หลังจากงานเลี้ยงเลิกไป แม็คเบธรู้ว่าแม็คดัฟไม่มางานและได้ตัดสินใจเดินทางไปหาแม่มดอีกครั้งเพื่อให้ทำนายอนาคตของเขา แม็คเบธและเลดีแม็คเบธเริ่มนอนไม่หลับ

ภาพที่ 42: ศึกเบงโควปรากฏในงานเลี้ยงจนทำให้แม็คเบธเกิดอาการบ้าคลั่งขึ้น

6. Falling action

แม็คเบธกลับไปที่ตั้งของแม่มดและพบว่าแม่มดอีกหลายตนในสภาพเปลือยอยู่ด้วย โดยที่พวกเขากำลังทำพิธีกันอยู่ แม่มดให้แม็คเบธดื่มน้ำที่พวกเขาผสมเพื่อลวงรู้อนาคต แม็คเบธเห็นภาพหน้าตัวเองในน้ำในหม้อที่พวกเขาผสมยาบอกให้ระวังแม็คดัฟไว้ ต่อมา เห็นภาพเด็กที่อยู่ในชุดนักรบบอกให้โหดเหี้ยมไว้และจะไม่มีใครที่เกิดจากกรรมมารดาสามารถฆ่าเขาได้ แม็คเบธเห็นภาพของมัลคอล์มและโดนัลเบนหัวเราะเยาะและบอกเขาว่าถ้าต้นไม้จากเบอร์นัม (Birnam) ไม่เคลื่อนมาใกล้เนินดันซินเน (Dunsinane) สุดท้าย แม็คเบธอยากรู้อนาคตว่าลูกและหลานของเบงโควจะได้เป็นกษัตริย์หรือไม่ จากนั้นภาพของเบงโคว ลูกและหลานของเขา นั่งอยู่บนบัลลังก์ก็ปรากฏออกมา หลังจากนั้น แม็คเบธก็ตื่นขึ้นมาพบว่าแม่มดได้หายไปหมดแล้ว

ณ ปราสาทของกษัตริย์สก๊อตแลนด์ เลดีแม็คเบธเริ่มอาการเห็นภาพหลอนว่ามือตัวเองมีเลือดติดอยู่และกลายมาเป็นคนที่ขี้หว้ออน ในขณะที่เดียวกัน พวกขุนนางก็จับกลุ่มคุยกันว่าแม็คดัฟหนีไปอยู่กับมัลคอล์มที่อังกฤษ เมื่อแม็คเบธกลับมาถึงปราสาทและรู้ว่าแม็คดัฟหนีไปเข้าร่วมกับอังกฤษแล้ว เขาจึงส่งคนไปสังหารครอบครัวของแม็คดัฟที่ปราสาทของแม็คดัฟให้หมด โดยมีรอสเป็นผู้นำคนไปสังหาร

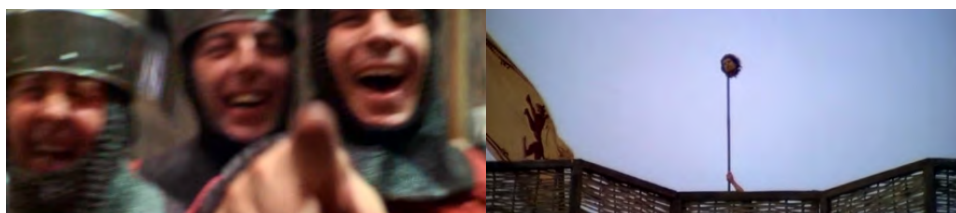
เลดีแม็คเบธมีอาการป่วยทางจิต ทุกคืนเธอลุกขึ้นจากเตียงในสภาพเปลือยและเดินละเมอมา นั่งล้างมือที่เธอคิดว่าเปื้อนเลือดและพูดพึมพำเกี่ยวกับความผิดที่เธอมีส่วนร่วมต่อการตายของภรรยาและลูกของแม็คดัฟ รวมถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในคืนสังหารดันแคนและและเหตุการณ์

การตายของแบงโคว ซึ่งมีหมอและคนไข้เป็นผู้อยู่ดูแลเหตุการณ์นี้ นอกจากนี้ บรรดาขุนนางของเขาเริ่มไม่ไว้ใจแม็คเบธและเริ่มหนีไปร่วมทัพกับมัลคอล์ม

ขุนนางอย่างรอดเองก็หักหลังแม็คเบธ และเดินทางไปอังกฤษเพื่อไปเข้าร่วมกับพวกมัลคอล์มและแม็คดัฟและได้บอกข่าวร้ายเรื่องความตายของภรรยาและลูกชายกับแม็คดัฟ แม็คดัฟเสียใจจนคลุ้มคลั่ง ทำให้มัลคอล์มต้องมาปราบแม็คดัฟให้เปลี่ยนความเศร้าเสียใจให้เป็นความแค้นที่จะจัดการกับแม็คเบธ หลังจากนั้น พวกเขาได้จัดกองทัพจำนวน 10,000 นายที่อังกฤษให้มาเพิ่มพร้อมด้วยแม่ทัพอย่างไซเวิร์ดด้วย และได้เคลื่อนไปที่ป่าเบอร์นัมเพื่อเตรียมโจมตี ในขณะเดียวกัน แม็คเบธรับรู้ข่าวว่าภรรยาของตนได้ฆ่าตัวตาย ต่อมา ทหารฝ่าหอคอยได้รายงานกับแม็คเบธว่าเห็นกองทัพของมัลคอล์มเคลื่อนพลด้วยการใช้ต้นไม้พรางตัวมาที่ปราสาทแม็คเบธ

7. Climax ครั้งที่ 2

กองทัพของมัลคอล์มยกพลมาถึงปราสาทในขณะที่ทหารและคนไข้ของแม็คเบธต่างอพยพหนีไปออกจากปราสาทกัน แม็คดัฟนำทหารเข้าไปในปราสาท ทหารกลุ่มหนึ่งเผชิญหน้ากับแม็คเบธที่นั่งอยู่บัลลังก์อย่างโดดเดี่ยว แต่แม็คเบธกลับสู้ทหารสู้กับพวกทหารและฆ่าตายพวกเขาไปหลายคน หลังจากนั้น แม็คเบธได้เผชิญหน้าและสู้กับแม็คดัฟที่ได้เผยภายหลังว่าเขาเกิดก่อนกำหนดด้วยการฆ่าตัดออกจากท้องมารดา แต่แม็คเบธกลับไม่ยอมแพ้และสู้จนถูกแม็คดัฟฆ่าตายด้วยการฟันหัวทิ้ง รอดเดินไปหยิบมงกุฎที่หล่นมาจากหัวแม็คเบธยื่นให้มัลคอล์มที่ได้กลายเป็นกษัตริย์คนใหม่ของสกอตแลนด์ จากนั้น ทหารนำหัวของแม็คเบธมาเฉลิมฉลองชัยชนะท่ามกลางการเยาะเย้ยจากบรรดาทหาร

ภาพที่ 43: ทหารหัวเราะชอบใจหลังจากที่แม็คเบธตายและนำหัวแม็คเบธมาเสียบประจาน

8. Conclusion

ภาพยนตร์เรื่องนี้จับด้วยภาพของโดนัลเบนน้องชายของมัดคอล์มที่เดินทางมาหลบฝนที่
รังของแม่มดและได้ยินเสียงร้องไหยหวนของแม่มดจึงเดินเข้าไปหาที่มาของเสียงนั้น

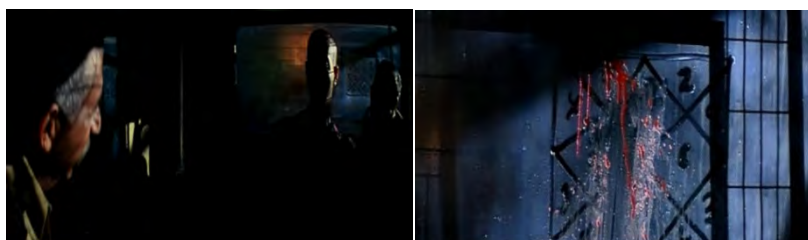
ภาพที่ 44: ภาพจากจบที่โดนัลเบนมาพักหลบฝนบริเวณที่อยู่ของแม่มด

- ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

1. Exposition

ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* เปิดเรื่องด้วยการที่ตำรวจสองนาย คือ Pundit และ Purohit จับลูกน้องของกลุ่มมาเฟีย Mughal มาอยู่ในรถตู้คันหนึ่งเพื่อบังคับให้เขาบอกที่อยู่ของพ่อลูก Mughal และ Boti ซึ่งทั้งคู่มีส่วนในการตายของน้องชาย Abbaji เจ้าพ่อเมืองมุมไบ เมื่อลูกน้องคนนั้นบอกที่อยู่ให้แก่ตำรวจทั้งสองนายแล้วก็นายตำรวจทั้งสองถูกยิงตาย

ภาพที่ 45: Pundit และ Purohit จับตัวลูกน้องของ Mughal เพื่อให้สารภาพก่อนที่จะยิงเขาตาย

ต่อมา เมื่อ Maqbool และ Kaka รู้ที่อยู่ของ Mughal จากตำรวจจึงรีบเดินทางไปฆ่า ส่วนลูกของ Kaka อย่าง Guddu ถูกส่งไปเก็บ Boti แต่เมื่อถึงเวลาจริง Guddu กลับไม่กล้าฆ่า Boti และได้รับเอาเขาไปเป็นลูกน้องรับใช้ Abbaji

2. Incidental moment

ณ บ้านของ Maqbool ในระหว่างที่เขาและ Kaka รวมถึงตำรวจสองนายนั้นเฉลิมฉลองกับชัยชนะอยู่ Pundit ได้ทำนายอนาคตของ Maqbool ว่าจะได้เป็นเจ้าของดูแล Bollywood คนใหม่ และภายใน 6 เดือนเขาจะได้เป็นหัวหน้ากลุ่มแทน Abbaji อีกทั้ง Purohit ยังทำนายอนาคตของ Kaka ด้วยว่าลูกชายเขา Guddu จะได้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าพ่อเมืองมุมไบต่อจาก Maqbool หลังจากนั้น Nimmi ภรรยาของ Abbaji แอบโทรมาหา Maqbool เพื่อตรวจดูว่าเขาปลอดภัยหรือไม่

ภาพที่ 46: Pundit ทำนายอนาคตให้กับ Maqbool

ที่สถานที่ฝังศพของชายของ Abbaji Boti ที่ตอนนี้มารับใช้ Abbaji แล้วได้บอกกับ Abbaji ว่าคนที่เป็นคนสั่งการให้ฆ่าน้องชายของเขาและเป็นคนที่อยู่เบื้องหลังการทรยศทั้งหมด คือ Asif ลูกพี่ลูกน้องของ Abbaji นั่นเอง จากนั้น Abbaji ตัดสินใจฆ่า Asif ทั้งและยกหน้าที่ดูแล Bollywood ให้กับ Maqbool

ในระหว่างทางไปไหว้พระที่ Dargah Nimmi ขอ Abbaji เดินเข้าไปไหว้พระแทนที่จะนั่งรถ เมื่อ Maqbool เห็นความผิดปกติเกิดขึ้นจึงขอ Abbaji เดินไปเป็นเพื่อนเธอเพื่อดูแลความปลอดภัยให้ ขณะที่เดินเข้าไปไหว้พระ Nimmi ได้พูดช่วยๆว่า Maqbool ไม่มีสิทธิ์ได้เป็นหัวหน้าต่อจาก Abbaji และได้บอกว่า Guddu จะได้เป็นหัวหน้าต่อจาก Abbaji ในฐานะที่เป็นลูกเขยของเขาหลังจากที่ Guddu ได้แอบคบกับลูกสาวคนเดียวของ Abbaji อย่าง Sameera รวมถึงบอกกับ Maqbool ว่า

เธอดูออกว่าเขาก็รักเธอและยอมทำทุกอย่างเพื่อเธอเช่นกัน เมื่อถึงสถานที่ไหว้พระ Nimmi ได้ใช้มารยาทให้ตะปุดำเท้าเพื่อให้ Maqbool แยกเธอขึ้นหลังไปไหว้พระ จากนั้น Abbaji เห็นแผลของ Nimmi และได้จูบไปที่เท้าของเธอ

ภาพที่ 47: Nimmi ยั่วยุ Maqbool ระหว่างเดินทางไปไหว้พระ

หลังจากกลับมาจาก Dargah ตำรวจสองนายอย่าง Pundit และ Purohit ได้เตือน Abbaji ระหว่างทางกลับบ้านว่า Devsare นายตำรวจใหม่ไฟแรงได้นำหมายศาลมาจับตัว Abbaji ที่หน้าบ้านชื่อหาฆ่า Mughal แต่ Abbaji ไม่สนใจ เมื่อไปถึงสถานที่ Maqbool ได้ห้ามเกียรติของตำรวจและไม่ยอมให้นายตำรวจจับ Abbaji เลยโดน Devsare ตบหน้า ทำให้ Kaka ต้องห้ามเพื่อตนไม่ให้วุ่นวายและ Abbaji ยอมไปกับตำรวจเพราะไม่อยากให้เรื่องบานปลาย ในระหว่างที่ Abbaji และพวกพรรคพวกตำรวจสืบสวน ได้มีคำสั่งมาบอก Devsare ให้ปล่อยตัว Abbaji ไป

Palekar คู่แข่งทางการเมืองของ Bhosle ได้มาพบกับ Abbaji และขอให้เขาช่วยตนล้ม Bhosle เพื่อให้ตนได้เป็นผู้นำของรัฐบาลแทนและยั่วยุให้ Abbaji เห็นความผิดของ Bhosle ที่ปล่อยยให้เขาต้องมาถูกตำรวจจับด้วย แต่ Abbaji ปฏิเสธและจับเอาหมากยัดใส่ปาก Palekar ในเวลาต่อมา Boti ได้นัด Abbaji มาที่บ้านเพื่อพูดคุยธุรกิจเรื่องท่อส่งน้ำ แต่ในระหว่างที่เจรจาอยู่นั้น Guddu ได้พูดไม่ดีจนทำให้ Maqbool และ Kaka สอนเขาว่าอย่าทำแบบนี้อีก และ Abbaji ได้ปฏิเสธที่จะทำธุรกิจเรื่องท่อส่งน้ำด้วยแม้จะได้กำไรถึง 3 พันล้านรูปีก็ตาม

หลังจากที่ Abbaji กลับนอนกับ Nimmi เสร็จ Abbaji ได้ถาม Maqbool ที่กำลังเห็นกริยา ระหว่าง Guudu กับ Sameera ที่กระหนุงกระหนิงกันตามที่ Nimmi บอก ถึงเรื่องที่มีการดูแลบ้านหลังใหม่ที่ Mauritius Maqbool เลยบอกว่า Guddu สมควรไปและบอกถึงความสัมพันธ์กัน

ระหว่าง Guddu กับ Sameera ด้วยความโกรธ Kaka จึงทุบตีลูกชายตน จากนั้น Abbaji ได้บอกให้ทั้งคู่แต่งงานกันและสั่งให้ Guddu ดูแลลูกสาวตนให้ดี

ภาพที่ 48: Abbaji ถูก Devsare จับตัวไปสืบที่โรงพักและ Abbaji สั่งให้

Guddu กับ Sameera แต่งงานกัน

ณ บ้าน Maqbool Nimmi ได้ใช้มารยาอีกครั้งด้วยการขอ Abbaji ให้ตนมาค้างคืนที่บ้านของ Maqbool ที่ใช้เป็นสถานที่จัดพิธีหมั้นระหว่าง Guddu กับ Sameera และในคืนนั้น Maqbool ก็หลงเสน่ห์ของ Nimmi และทนความปรารถนาของตนเองไม่ไหวจนได้หลับนอนกับเธอ เมื่อถึงตอนเช้า Nimmi ได้พูดกับ Maqbool ว่าทางเดียวที่พวกเขาจะได้อยู่ด้วยกันคือ สั่งหาร Abbaji

หลังจากพิธีหมั้น Nimmi ยังคงยั่วยุให้ Maqbool ว่าเขาจะได้กลายเป็นหมาที่คอยรับใช้ Guddu ในอนาคต และบอกว่าเธอรู้สึกต้อยต่ำและระอายใจจนไม่สามารถกลับไปบ้านได้หลังจากที่ Abbaji ได้หญิงคนใหม่ที่เป็นดาราแล้ว ทำให้เธอคิดจะตายและบอกให้ Maqbool เลิกว่าจะฆ่าเธอหรือว่าฆ่า Abbaji

3. Turning point

เรื่องดำเนินมาถึงจุดหักเหของเรื่องในคืนพิธีหมั้น ในระหว่างที่ Abbaji บอกให้ Usman ลูกน้องที่อารักขาตนเปิดเสื้อให้ดูรอยแผลจากกระสุนที่เขาได้ช่วยชีวิต Abbaji ไว้หลายครั้งและบอกอีกว่า Usman สามารถทำทุกอย่างเพื่อเขาได้ เมื่อได้ยินดังนั้น Nimmi เลยให้เหล่าแก๊ง Usman กิน แม้เขาจะเป็นคนที่ไม่กินเหล้าแต่ด้วยคำสั่งของ Abbaji ทำให้เขาต้องดื่มเหล้าจนเมา ระหว่างที่ Maqbool ตัดสินใจที่จะฆ่า Abbaji และเตรียมตัวที่จะสังหารเขา Maqbool ได้เห็นภาพหลอนของเลือดแพะที่ถูกเชือดเพื่อบูชาญให้กับพิธีหมั้นของ Guddu กับ Sameera ปรากฏบนพื้นเลยสั่งให้

ลูกน้องมาล้างออก แต่ลูกน้องบอกว่าตรงนั้นไม่เห็นมีรอยเลือดเลย จากนั้น Maqbool ก็เข้าไปในห้องของ Abbaji หยิบปืนของ Usman มาและยิงใส่ Abbaji ที่นอนหลับข้าง Nimmi ที่ยังไม่นอน และนั่งรอเขาอยู่ เลือดของ Abbaji กระเด็นใส่หน้า Nimmi ก่อนที่จะตาย Abbaji ได้ลืมหามาเห็น Maqbool และพยายามคลานไปหาเขาแต่ไม่สำเร็จ หลังจากนั้น Nimmi หยิบปืนของ Abbaji ที่อยู่ใต้หมอนมายิงออกไปข้างนอกให้ Usman ตื่นมาและยิงใส่ Usman ที่รีบวิ่งเข้ามาในห้องจนตาย และบอกรายการความผิดของการตาย Abbaji ให้แก่ Usman

ภาพที่ 49: Maqbool และ Nimmi ร่วมมือกันสังหาร Abbaji และใส่ร้าย Usman

4. Rising action

หลังจากการตายของ Abbaji Kaka และ Guddu ลูกชายตนได้หนีไปที่อื่นและไม่ได้มาเข้าร่วมงานเลี้ยงเพราะไม่ไว้ใจ Maqbool รวมถึงสงสัยว่าเขาเป็นฆาตกรตัวจริงที่สังหาร Abbaji ทำให้ Maqbool ที่ตอนนี้ได้กลายมาเป็นหัวหน้ากลุ่มคนใหม่ได้ส่งคนไปฆ่า Kaka และลูกชาย แต่ Guddu สามารถหนีไปได้

5. Climax ครั้งที่ 1

ระหว่างพิธีทำบุญให้แก่ Abbaji ที่แมนชั่นซึ่งเคยเป็นของ Abaaji แต่ตอนนี้ได้กลายมาเป็นของ Maqbool นั้น Pundit และ Purohit ได้แบกศพของ Kaka มาที่แมนชั่น Maqbool ได้ใส่ร้าย Guddu ว่าเป็นคนสังหารพ่อตัวเอง แต่ในขณะที่ Maqbool กำลังดูศพ Kaka อยู่ นั่น เขาได้

เกิดอาการบ้ำคั้งขึ้นเมื่อเห็น Kaka ลืมตาขึ้นมาจนทำให้ Nimmi ต้องมารีบปลอบและบอกว่าสิ่งที่เขาเห็นนั้นเป็นแค่ภาพหลอน

ภาพที่ 50: Maqbool ตกใจเมื่อเห็นศพของ Kaka ลืมตาขึ้นมา

6. Falling action

Pudit และ Purohit นำตัว Boti ที่สงสัยว่า Guddu ไม่น่าจะเป็นคนสังหารพ่อตัวเอง ไปขึ้นรถตู้เพื่อถามหาที่ซ่อนตัวของ Guddu แม้ Boti จะไม่ได้บอก แต่พวกตำรวจสองคนนี้ก็พอรู้ที่อยู่ของ Guddu ว่ากบดานอยู่ที่ Mayman Mohalla จากนั้นพวกเขาก็ปล่อยตัว Boti ไปเพื่อที่จะทำให้อำนาจของสองฝ่ายนั้นสมดุลกัน

หลังจากที่ Maqbool ได้รู้คำทำนายของตนจาก Pundit ว่าจะไม่มีความสามารถมาทำอะไร เขาได้ Nimmi ได้มาบอกข่าวว่าตนท้องได้สามเดือนแล้ว แต่ Maqbool สงสัยว่าลูกในท้องของ Nimmi อาจเป็นลูกของ Abbaji ก็ได้ แต่ Nimmi ก็ยืนยันว่าเป็นลูกในท้องของเธอเป็นลูกของ Maqbool ในขณะที่ Sameera เริ่มมีอาการเสียสติหลังจากที่ Guddu ได้ทิ้งเธอไป รวมถึง Nimmi เริ่มมีอาการนอนไม่หลับเพราะเธอคิดว่าเลือดที่กระเด็นมาจาก Abbaji ในคืนที่ฆ่าเขานั้นยังคงติดหน้าเธออยู่

ตำรวจคนเดิมสองนายอย่าง Pundit และ Purohit ที่ตอนนี้ถูกส่งตัวมาเพื่อตามหา Guddu ได้บอกทางให้ Palekar ไปพบกับ Guddu และ Boti ซึ่งทั้งคู่ได้มาอยู่ฝั่งเดียวกับ Palekar แล้วและร่วมมือกันฆ่าลูกในท้องของ Maqbool จนหมดเกลี้ยง ในขณะที่ Nimmi เริ่มมีอาการกลัวว่าลูกในท้องของเธอจะเป็นลูกของ Abbaji และบาปได้ตามมาเล่นงานเธอแล้วหลังจากที่ลูกในท้องของเธอคืนไม่หยุดจนทำให้เธอนอนไม่หลับ แต่ Maqbool ได้ย้าว่าลูกในท้อง Nimmi เป็นลูกเขา อีกทั้ง Bhosle ได้เรียกร้องเงินจำนวน 3 พันล้านรูปีเพื่อนำเงินไปให้รัฐบาลสนับสนุนพวกเขาอยู่ เมื่อ

ปัญหาต่างถาโถมเข้ามาเรื่อยๆ ทำให้ Maqbool ต้องไปหา Pundit และ Purohit ที่สถานีตำรวจ เพื่อให้พวกเขาหามาให้ได้ว่าใครที่กำลังเล่นงานกลุ่มพวกเขาอยู่ แต่คนที่พวกเขาจับมาไม่ยอมบอกอะไรเลย หลังจากนั้น Pundit จึงบอกกับ Maqbool ว่า Guddu และ Boti อยู่เบื้องหลัง และได้ทำนายว่าหลังจากที่จันทรุปราคาหมดไปแล้ว เขาจะปลอดภัย แต่ถ้าน้ำทะเลขึ้นมาที่บ้านของ Maqbool เมื่อไหร่ เมื่อนั้นเขาก็จะพบกับจุดจบของชีวิต

ในระหว่างที่ Maqbool ไปทำธุรกิจเรื่องท่อน้ำกับนักธุรกิจที่เคยมาเสนอเรื่องนี้กับ Abbaji นั้น Guddu กับ Boti ได้บุกมาที่บ้านเพื่อมาเอาตัว Sameera ไป โดยที่ Nimmi โดน Sameera และ Guddu ต่อกว่าจนทำให้เธอล้มป่วยและลูกของเธอต้องส่งเข้าโรงพยาบาล แต่เธอก็คลอดลูกชาย ออกมาได้อย่างปลอดภัย อย่างไรก็ตามอาการของ Nimmi ยังคงแย่อยู่ หลังจากรู้เรื่องที่ว่า Nimmi เข้าโรงพยาบาล Maqbool จึงรีบมาเยี่ยมเธอและพบความจริงว่าลูกที่เพิ่งคลอดออกมานั้น มีใบหน้าคล้าย Abbaji

หลังจากที่ลูกน้องของ Maqbool กำลังขนเงินขึ้นฝั่งนั้น Devsare ได้นำกำลังตำรวจเข้าจับกุม ทำให้ Maqbool ต้องรีบพา Nimmi ออกจากโรงพยาบาลเพื่อหลบหนีไปต่างประเทศ และได้ทิ้งลูกของ Nimmi และ Abbaji ไว้ที่นั่น จากนั้น Maqbool ได้โทรไปขอร้องให้ Bhosle ช่วยเหลือเขาที่กำลังโดนตำรวจไล่ล่าอยู่ แต่เขากลับปฏิเสธที่จะช่วยเหลือ โดยระหว่างทางไปบ้านเพื่อเก็บของ Maqbool ได้พบกับ Purohit ซึ่งเขาบอกว่าถ้าจันทรุปราคาหมดไป Maqbool จะปลอดภัยและปล่อยให้เขาผ่านทางไป

เมื่อกลับมาที่บ้าน Maqbool เห็นภาพหลอนว่า Abbaji Kaka Usman และคนรับใช้กำลังเดินร่ำอยู่ในห้องหนึ่งในบ้านตัวเอง อีกทั้ง Nimmi ยังคงมีอาการทางจิตอยู่เมื่อเห็นยังคงเห็นเลือดเปื้อนอยู่ในห้องนอนอยู่ และแม้เธอจะขัดเท่าไรก็ไม่ยอมออก Nimmi ได้สงสัยว่าเธอกลายเป็นบ้าแล้วและความรักระหว่างทั้งคู่เป็นความรักที่เปื้อนไปด้วยบาปที่ก่อไว้

ในตอนเช้า Maqbool ตื่นมาพบว่า Nimmi ได้ตายแล้วและพวกตำรวจที่นำโดย Devsare กำลังบุกเข้ามาในบ้านเพื่อจับกุมเขา แต่ Pundit และ Purohit ได้ขับรถนำตัว Maqbool หนีออกได้ และนำตัวเขาไปส่งที่โรงพยาบาลเพื่อให้เขาไปเอาลูกชายของ Nimmi ออกมา

7. Climax ครั้งที่ 2

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ดำเนินมาถึง Climax ที่ 2 ของเรื่อง เมื่อ Maqbool เดินทางไปถึงที่โรงพยาบาลและพบว่า Guddu และ Sameera ได้เข้ามารับลูกของเขาไปเลี้ยงดูแล้ว จากนั้น Maqbool ที่ตอนแรกจะฆ่า Guddu กลับเปลี่ยนใจเมื่อเห็นว่าเขาและ Sameera กำลังอุ้มลูกของเขาด้วยความเอ็นดู จากนั้น Maqbool เดินออกจากโรงพยาบาลอย่างไม่มีสติอยู่กับตัว

8. Conclusion

ในระหว่างที่ Maqbool กำลังเดินออกจากโรงพยาบาล Boti ได้เห็นเขาและชักปืนขึ้นมาขู่ให้เขาหยุด แต่ Maqbool ที่ตอนนี้ไม่มีสติไม่ได้ยินคำขู่ดังกล่าว ทำให้ Boti จึงยิงเขาจนล้มลงสิ้นใจ

ภาพที่ 51: เมื่อ Maqbool เห็น Guddu และ Sameera รับลูกของ Nimmi มาเลี้ยงดู เขาก็สำนึก และเดินออกจากโรงพยาบาลอย่างไร้สติก่อนถูก Boti ยิงตาย

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

1. Exposition

ภาพยนตร์เรื่องนี้เปิดเรื่องด้วยการให้แม่มดสาว 3 คนในชุดนักเรียนปรากฏตัวในสุสานแห่งหนึ่งและเริ่มทำลายรูปปั้นในบริเวณนั้นอย่างมั่นใจ ไม่ไกลจากตรงนั้นเลดีแม็คเบธ (Lady Macbeth) และแมคเบธ (Macbeth) เดินทางมาเยี่ยมหลุมศพลูกชายตัวเอง แม่มดสาววางแผนที่จะพบกับแม็คเบธในภายหลัง แต่ก่อนที่จะจากไป พวกเขาเดินมายิ้มเยาะใส่แม็คเบธ

ภาพที่ 52: แม่มดสามตนมารวมตัวกันเพื่อนัดพบแม็คเบธ

และแม็คเบธและเลดีแม็คเบธมาเยี่ยมศพลูกชายตนที่สุสาน

2. Incidental moment

เรื่องราวเริ่มพัฒนาขึ้น เมื่อมัลคอล์ม (Malcolm) ลูกชายของดันแคน เจ้าของเพนท์เฮ้าส์ที่ The Cumberland ในเมืองเมลเบิร์นและบรรดาลูกน้องของดันแคน เช่น แม็คเบธ แบงโคว (Banquo) แม็คดัฟ (Macduff) ไปทำธุรกิจที่ผิดกฎหมายโดยเจรจาซื้อขายยากับลูกน้องของแม็คดอนวอลด์ (Macdonwald) ณ บริเวณท่าเรือ โดยมีตำรวจแอบมาซุ่มสังเกตการณ์อยู่ด้วย แต่การซื้อขายจบลงอย่างรวดเร็ว เมื่อพวกลูกน้องของแม็คดอนวอลด์กลับเล่นตลกตึกในการซื้อขาย ทำให้สองฝ่ายต่างเริ่มชักปืนขึ้นมายิงสาดใส่กัน ลูกน้องคนหนึ่งหนีไปได้ แม็คเบธกับแบงโควจึงขับรถไล่ตามจนไปถึงคลับคอดอร์ (Cawdor) ที่นั่น พวกเขาได้พบกับแม็คดอนวอลด์ เจ้าของคลับที่เป็นผู้อยู่เบื้องหลังแผนการหักหลังครั้งนี้

ภาพที่ 53: พวกดันแคนซื้อขายยากับพวกแม็คคอนนอร์วอร์ดที่เล่นโป๊กเกอร์จนถูกจับได้ในที่สุด

ในระหว่างที่ แม็คเบธกับแบงโควด์ดื่มฉลองกันและได้กินยาเสพติดจำนวนหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะ แม็คเบธได้พบกับแม่มดสาว 3 คนที่เขาเคยเจอที่สุสาน แม่มดทำนายว่าเขาจะกลายมาเป็นเจ้าของคลับคอร์ดอร์คนใหม่ และจะกลายมาเป็นเจ้าของเพนท์เฮ้าท์ TheCumberland แม็คเบธขอให้ทำนายอนาคตของแบงโควด์ด้วย ซึ่งบรรดาแม่มดได้บอกว่าลูกของแบงโควด์จะเป็นเจ้าของเพนท์เฮ้าท์ต่อจากเขา จากนั้นแม่มดก็หายตัวไป แม็คเบธบอกสิ่งที่ตนเพิ่งเห็นกับแบงโควด์ที่เพิ่งออกมาจากห้องน้ำหลังจากที่เขาได้เข้าไปอาเจียนจากกินยาเสพติดไป แต่แบงโควด์ว่าสิ่งที่แม็คเบธเห็นคงเป็นภาพหลอนที่เกิดจากฤทธิ์ ยา หลังจากนั้น ดันแคนเดินทางมาถึงที่คลับคอร์ดอร์และสั่งให้ฆ่าคนทรยศเสีย จากนั้นดันแคนได้แต่งตั้งแม็คเบธให้เป็นเจ้าของคลับคอร์ดอร์คนใหม่

แม็คเบธกลับไปบ้านของตนและพบเลดีแม็คเบธนอนหมดสติในอ่างอาบน้ำ จากนั้นแม็คเบธได้บอกกับภรรยาตนเกี่ยวกับคำทำนายของแม่มดที่ได้เป็นจริงหนึ่งข้อแล้ว เลดีแม็คเบธที่ยังอยู่ในอาการเมายาสงสัยในตัวแม็คเบธที่ไม่มีทะเลาะทะเลาะกันพอที่จะเป็นหัวหน้า แต่แม็คเบธมั่นใจว่าตนจะได้เป็นตามที่แม่มดได้ทำนายไว้

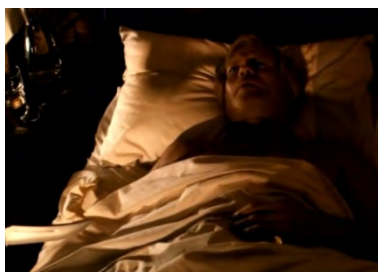

ภาพที่ 54: แม็คเบธเจอแม่มดที่คลับคอร์ดอร์และเลดีแม็คเบธนอนหมดสติในอ่างอาบน้ำ

ณ เพนท์เฮ้าท์ The Cumberland ดันแคนสั่งให้ลูกน้องฆ่าแม่คดอนนอร์ดที่ทรยศเขาและแต่งตั้งให้มัลคอล์มเป็นผู้สืบทอดเจ้าของเพนท์เฮ้าท์ The Cumberland ต่อจากดันแคนด้วย หลังจากนั้น ดันแคนได้บอกกับแม็คเบธว่าคืนนี้จะไปตีมอลองกันที่บ้านดันซินเนน (Dunsinane) ของแม็คเบธ และเมื่อเลดีแม็คเบธรู้การมาค้างคืนของดันแคนที่บ้านของเธอจากตัวแม็คเบธที่ผิดหวังที่ตนไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้สืบทอดกลับมาที่ประชุมของสมาชิกในกลุ่ม เธอจึงช่วยแม็คเบธและเริ่มวางแผนฆ่าดันแคนเพื่อให้สามีเธอกลายเป็นเจ้าของเพนท์เฮ้าท์ The Cumberland คนใหม่ รวมถึงได้ขอให้ความชั่วร้ายมาช่วยเธอให้กล้ากระทำความชั่วและประสบผลสำเร็จด้วย

3. Turning point

เรื่องราวดำเนินมาจนถึงจุดหักเหของเรื่องในคืนที่แม็คเบธสังหารดันแคน ที่ถึงแม้ในตอนแรกแม็คเบธจะเปลี่ยนใจที่จะไม่ลงมือสังหารดันแคนด้วยความกลัวว่าแผนการจะล้มเหลวและความสำนึกต่อบุญคุณดันแคน แต่อย่างไรก็ดี เลดีแม็คเบธได้พุดจายั่วยุด้วยการสงสัยความเป็นชายในตัวแม็คเบธเพื่อให้เขากล้าลงมือทำ เมื่อถึงเวลาที่เตรียมไว้ เลดีแม็คเบธได้วางยานอนหลับชนิดรุนแรงลงไปไนไวน์ของบอดีการ์ตของดันแคนเพื่อให้แม็คเบธสังหารดันแคนได้สะดวก โดยก่อนที่แม็คเบธจะไปสังหารดันแคน เขาได้เห็นเงาของดันแคนไม่มีรูปร่างคล้ายรูปมิดตรงข้างทางเดินที่จะไปห้องของดันแคน จากนั้น แม็คเบธได้เริ่มทำตามแผนด้วยการหยิบมีดของพวกบอดีการ์ตมาเป็นอาวุธในการสังหารดันแคน แต่ดันแคนตื่นขึ้นในขณะที่เขากำลังลงมือ ทำให้แม็คเบธต้องรีบสังหารดันแคน ซึ่งการกระทำนี้ได้พลิกชะตาชีวิตของแม็คเบธและนำไปสู่จุดจบของแม็คเบธ และเลดีแม็คเบธในท้ายที่สุด

ภาพที่ 55: แม็คเบธสังหารดันแคนในขณะที่ตื่นอยู่

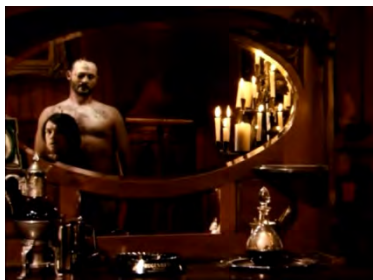
หลังจากสังหารดันแคนเสร็จ แม็คเบธกลับมาที่ห้องนอนอย่างไร้สติพร้อมกับมีดที่ใช้ฆ่าดันแคน ทำให้เลดีแม็คเบธที่มีสติจึงนำมีดไปคืนที่บอดีการ์ดและจัดการป้ายเลือดที่ตัวพวกเขาเพื่อป้ายความผิด ในขณะที่เดียวกันนั้น แม็คดัฟได้เดินทางมาถึงที่บ้านแม็คเบธเพื่อมาปลุกดันแคนและพบว่าดันแคนเสียชีวิตแล้ว เพื่อให้แผนการสำเร็จ แม็คเบธได้ฆ่าปิดปากพวกบอดีการ์ดที่ถูกใส่ร้ายให้กลายเป็นผู้สงสัยในการตายของดันแคน และด้วยความไม่ไว้วางใจต่อแม็คเบธ มัลคอล์มกับแฟนสาวจึงรีบหนีออกจากบ้านของแม็คเบธเพื่อความปลอดภัยของตน โดยตำรวจได้คอยสังเกตการณ์สิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ห่างๆ

4. Rising action

แม็คเบธได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าของกิจการ The Cumberland คนใหม่ โดยในงานแต่งตั้งแม็คเบธนั้น แม็คเบธเห็นท่าทีพิรุณของแบงโควที่เริ่มสงสัยในตัวแม็คเบธว่าอาจมีส่วนกับการตายของดันแคนและความไม่พอใจที่แม็คเบธได้ประสบความสำเร็จมากกว่าเขา ทำให้แม็คเบธเกิดความไม่ไว้ใจ และได้ส่งลูกน้องตนให้ไปสังหารแบงโควและฟรีอันซ์ ลูกชายที่ไปซื้อรถจักรยานยนต์เล่นในป่า แต่อย่างไรก็ดี ลูกชายของแบงโควหนีไปได้ ส่วนมัลคอล์มที่ได้อพยพหนีมาได้ถูกตำรวจไซเวิร์ด (Siward) สะกดรอยตามจนมาพบกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเพื่อให้ช่วยมัลคอล์มล้างแค้นให้กับการตายของดันแคน

5. Climax ครั้งที่ 1

ในระหว่างงานเลี้ยงฉลองให้กับการขึ้นรับตำแหน่งของแม็คเบธ แม็คเบธได้รู้เรื่องที่แม็คดัฟไม่มาร่วมงานและเรื่องที่ถูกของแบงโควหนีไปได้ จากนั้น แม็คเบธก็ได้เห็นวิญญาณของแบงโควปรากฏตัวขึ้นในกระจกและมาทำร้ายเขาทำให้เกิดอาการคลุ้มคลั่งขึ้น เลดีแม็คเบธเห็นท่าไม่ดีจึงขอให้แขกที่มานั่งทั้งหมดกลับบ้านกัน ในขณะที่บรรดาลูกน้องของเขาที่มานั่งอย่างรอส (Ross) เลนน็อกซ์ (Lennox) เริ่มสงสัยแล้วว่าแม็คเบธอาจมีส่วนในการตายของดันแคน

ภาพที่ 56: แม็คเบธเห็นวิญญาณเบงโควในกระจกระหว่างงานเลี้ยง

6. Falling action

ในคืนหนึ่งขณะที่แม็คเบธหลับอยู่นั้น แม่มดได้ปรากฏตัวอีกครั้งในบ้านของเขา ด้วยความสงสัยของแม็คเบธที่มีต่อความสามารถในการหยั่งรู้อนาคตของพวกเขา แม่มดสาวในสภาพเปลือยจึงให้แม็คเบธดื่มยาที่ผสมด้วยเครื่องปรุงจากอวัยวะของสัตว์มากมาย ในขณะที่แม็คเบธหลงใหลไปกับร่างกายของเหล่าแม่มด พวกเขาได้บอกให้แม็คเบธโหดเหี้ยมและบอกว่าเขาจะไม่มีวันแพ้ถ้าปาเบอรัมไม่เคลื่อนมาที่กำแพงบ้านดันซินเนนของแม็คเบธ สุดท้ายแม็คเบธอยากรู้อนาคตของลูกเบงโคว แม่มดจึงเผยให้แม็คเบธเห็นภาพในอนาคตของฟลิแอนซ์ว่าจะได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าของเพนธ์เฮ้าท์ The Cumberland หลังจากที่แม่มดหายไป เซย์ตัน (Seyton) ลูกน้องของแม็คเบธได้มาส่งข่าวว่าแม็คดัฟได้ไปเข้าร่วมกับพวกไซเวิร์ดที่เป็นตำรวจ ด้วยความโกรธ เขาจึงส่งคนไปสังหารภรรยาและลูกของแม็คดัฟ

หลังจากเห็นข่าวการตายของภรรยาและลูกแม็คดัฟ รอสกับเลนออกซิงจึงตัดสินใจแปรพักไปหาเข้าร่วมกับมัลคอล์มที่ตอนนี้ได้มาเข้าร่วมกับตำรวจและได้บอกข่าวร้ายเรื่องการตายของภรรยา และลูกแก่แม็คดัฟที่เพิ่งมาอยู่ฝ่ายเดียวกับมัลคอล์ม แม็คดัฟสาบานว่าจะแก้แค้นแทนภรรยาและลูกตน มัลคอล์มพยายามพุดปลอบใจแม็คดัฟและประกาศว่าพวกเขาพร้อมแล้วที่จะไปล้างแค้นกับแม็คเบธ

ในขณะที่ เลดีแม็คเบธ มีอาการป่วยทางจิตที่จะลุกขึ้นมาจากเตียงนอนในสภาพเปลือยและนำกระดาษจากตู้เสื้อผ้าออกมาพับ ด้วยความจรรยาบรรณในการรักษา หมอจึงฉีดยานอนหลับเพื่อให้เธอหยุดอาละวาด แม็คเบธที่อยู่ในสภาพมึนเมาได้บอกกับหมอว่าต้องรักษาเธอให้ได้

ด้วยความที่แม็คเบธหลงมัวเมาไปกับคำทำนายทำให้เขาประมาทและไม่สนใจเตรียมตัวรับมือแต่อย่างใด ทำให้ลูกน้องของแม็คเบธได้ทรยศไปเข้าร่วมกับมัลคอล์ม โดยที่ลูกน้องของแม็คเบธได้บอกทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับแม็คเบธ แต่ด้วยการที่ฟลิอันซ์ที่มาอยู่กับมัลคอล์มเช่นเดียวกัน จำหน้าพวกเขาที่ฆ่าพ่อตนได้ แม็คดัฟจึงยิงพวกเขาทิ้ง และเตรียมตัวที่จะบุกเข้าถล่มบ้านของแม็คเบธ ส่วนแม็คเบธเองก็พบข่าวร้ายว่าเลดีแม็คเบธได้ฆ่าตัวตายในอ่างอาบน้ำด้วยการปาดข้อมือ และเรื่องราวต่อจากนี้ก็จะดำเนินมาสู่จุดวิกฤตครั้งที่ 2 ของเรื่อง

7. Climax ครั้งที่ 2

ในตอนคำ มัลคอล์ม แม็คดัฟ รอส และเลนนี่อกซ์ได้ใช้รถบรรทุกที่ชนไม้จากป่าเบอร์นัม บุกโจมตีบ้านของแม็คเบธ ทั้งสองฝ่ายยิงกันอูตุลุดและตายไปจำนวนมาก แม็คเบธถูกไล่ล่าจากพวกแม็คดัฟจนไปถึงห้องใต้ดิน แม็คเบธและแม็คดัฟสู้กันจนกระทั่งแม็คดัฟบอกว่าเขาคลอดออกมาก่อนกำหนดด้วยการฆ่าตัดจากนั้นจึงแทงมีดใส่แม็คเบธจนบาดเจ็บสาหัส แม็กไกล์จะพบกับความตายเต็มที่ แต่แม็คเบธก็พยายามตะเกียกตะกายเดินขึ้นไปหาศพของเลดีแม็คเบธที่นอนอยู่บนเตียงและได้นอนตายเคียงข้างเธอ

8. Conclusion

ภาพยนตร์เรื่องนี้จบลงด้วยภาพที่แม็คดัฟพาฟลิอันซ์ที่เผลอยังคนใช้ของแม็คเบธตายออกจากบ้านและภาพที่แม็คเบธนอนตายข้างภรรยาตนพร้อมคำพูดของแม็คเบธเกี่ยวกับความว่างเปล่าของชีวิต

ภาพที่ 57: ภาพจบที่แม็คดัฟเดินปลอบฟลิอันซ์และแม็คเบธนอนตายเคียงข้างภรรยาตน

- ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

1. Exposition

ภาพยนตร์เปิดเรื่องด้วยภาพของหญิงผู้หนึ่งได้นำอาหารและผลไม้ไปบูชารูปพระแม่อูมาเทวีที่ไร่บริเวณต้นไม้ต้นใหญ่ ณ ป่าแห่งหนึ่ง ก่อนที่จะปรากฏภาพท่านผู้นำกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารท่ามกลางความไม่สงบที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศสมมติหนึ่ง ซึ่งประชาชนกำลังขับไล่ท่านผู้นำออกจากตำแหน่ง หลังจากนั้น น้ำตาของท่านผู้นำก็ไหลออกมา จากนั้น คุณหญิงสามคนที่มีอายุแตกต่างกันไปได้มารวมตัวเพื่อกินขนมหวานและนัดหมายมาพบกับเมฆเด็ดได้ต้นไทรแห่งหนึ่งหลังจากที่ความวุ่นวายและความขัดแย้งในบ้านเมืองได้จบลง

ภาพที่ 58: หญิงสาวนำอาหารและผลไม้มาไหว้พระแม่อูมาเทวี

และคุณหญิงสามคนนัดกันเพื่อมาเจอกับเมฆเด็ด

2. Incident moment

คณะละครในประเทศสมมติได้จัดแสดงละครเรื่อง เมฆเด็ด ขึ้นในโรงละครแห่งหนึ่ง การแสดงเริ่มด้วยทหารที่บาดเจ็บจากการสู้รบและบุญรอดมารายงานข่าวของเมฆเด็ดที่สามารถต่อสู้กับศัตรูที่เป็นทัพจากประเทศแชนกวีลาและพระยาคอร์โดร์ที่ก่อกบฏ ด้วยความห้าวหาญ

และนำชัยชนะมาให้แก่พวกเขา ดังแคน พระมหากษัตริย์ได้แต่งตั้งให้เมฆเต็ดได้เป็นเจ้าพระยา
คอร์คอร์ดอร์คนใหม่และให้บุญรอดไปบอกข่าวนี้แก่เมฆเต็ด

ในโลกภายนอกละคร ท่านผู้นำกำลังนั่งคิดถึงตอนที่เขาและบางโคเพื่อนของเขาได้รับ
ชัยชนะในการเลือกตั้งและหมอดูได้มาทำนายอนาคตของท่านผู้นำว่าชะตาชีวิตของเขานั้นเป็นผู้มี
อำนาจและมีบารมีล้นบ้านล้นเมือง

ภาพที่ 59: การแสดงละครเวทีเรื่อง เมฆเต็ด และท่านผู้นำนั่งคิดถึงวันที่เขาชนะเลือกตั้ง

ระหว่างที่แม่มดหญิง 3 คนมารวมตัวกันที่ต้นไทรและทำพิธีขู่วร้ายอยู่นั้น เมฆเต็ดและ
บางโคได้เดินทางมาเจอหญิงสาวพวกนั้น และได้ทำนายอนาคตให้แก่เมฆเต็ดว่าเขาได้เป็น
เจ้าพระยาคอร์คอร์ดอร์และเป็นกษัตริย์ในอนาคต ส่วนบางโค พวกเธอได้ทำนายว่าลูกหลานของเขาจะ
ได้สืบเชื้อสายเป็นกษัตริย์รุ่นสู่รุ่น หลังจากนั้นคำทำนายแรกของเมฆเต็ดก็เป็นจริง เมื่อบุญรอดและ
ขุนนางนายหนึ่งเดินทางมาบอกข่าวการแต่งตั้งยศของเมฆเต็ดให้เจ้าพระยาคอร์คอร์ดอร์ และ
เมฆเต็ดก็เกิดความซึ้งที่จะเป็นกษัตริย์ขึ้นในใจ จากนั้นพวกเขาทั้งหมดก็เดินทางไปหาดังแคน

กษัตริย์ดังแคนได้กล่าวขอบคุณเมฆเต็ดและบางโค และได้แต่งตั้งมั่นคำ ลูกชายคนโตของ
ดังแคนให้เจ้าฟ้าโอรสธรรษแห่งคำผาลัน ผู้เป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์ต่อดังแคน จากนั้น
ดังแคนได้บอกกับเมฆเต็ดว่าเขาจะเสด็จไปที่ปราสาทอินเวอนตรของเมฆเต็ด

ภรรยาของเมฆเต็ดได้รู้เรื่องเกี่ยวกับคำทำนายของแม่มดสามตนจากจดหมายที่เมฆเต็ด
ส่งมาและรู้ข่าวว่าดังแคนจะเสด็จมาที่ปราสาทของพวกเขาจากทหาร หลังจากนั้น เธอได้จัดรูป

สวดมนต์ขอให้ความชั่วร้ายมาทำให้เธอมีความกล้าที่จะกระทำเรื่องผิดศีลธรรมดังที่เธอได้คิดไว้ในใจ ในขณะที่เธอกำลังสวดมนต์หรืออิษฐานอยู่นั้น ร่างดำมืดของปีศาจได้ปรากฏตัวออกมาดูบได้สัมผัสร่างเธอ เมื่อเมฆเต็ดเดินทางมาถึงปราสาทและนำข่าวการมาพักของดั่งแคนมาให้ ภรรยาเมฆเต็ดได้บอกกับเขาว่าปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของเธอที่จะจัดการเรื่องแผนการฆ่าดั่งแคนเอง

ภาพที่ 60: เมฆเต็ดและบางโคพบกับแม่มดและภรรยาเมฆเต็ดสวดมนต์ขอให้

ความชั่วมาช่วยให้เธอกำลังทำเรื่องผิดศีลธรรม

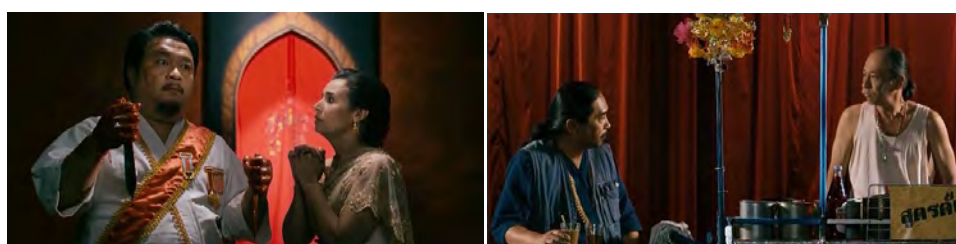
3. Turning point

เรื่องในละครเวทีดำเนินมาถึงจุดหักเหในคืนที่ดั่งแคนมาค้างที่ปราสาทเมฆเต็ด ระหว่างที่ดั่งแคนกำลังดื่มฉลองกันที่ปราสาทของเมฆเต็ด เมฆเต็ดเกิดความกลัวที่จะสังหารดั่งแคน ทำให้เขาบอกยกเลิกแผนกับภรรยา แต่เธอได้ยั่วยุและหยามความเป็นชายของเมฆเต็ดจนทำให้เขากลับใจมาดำเนินการสังหารดั่งแคนต่อไป ในคืนนั้น ก่อนที่เมฆเต็ดจะสังหารดั่งแคน ร่างดำของปีศาจที่สวมผ้าคลุมสีแดงปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งและยื่นกริชมาให้เมฆเต็ดและนำทางเขาไปที่ห้องนอนของดั่งแคน หลังจากที่เมฆเต็ดได้ยินเสียงระฆัง เขาก็เริ่มลงมือสังหารดั่งแคน ในระหว่างที่ภรรยาของเมฆเต็ดกำลังกังวลว่าการสังหารนี้จะล้มเหลว เมฆเต็ดได้เดินออกมาพร้อมกับกริชในมือ ทำให้ภรรยาเมฆเต็ดต้องเอากริชไปวางไว้ที่มหาดเล็กฝ้าห้องบรรทมเพื่อใส่ร้ายพวกเขา เมื่อเมฆเต็ดและภรรยาได้ยินเสียงเคาะประตู ภรรยาเมฆเต็ดจึงรีบพาเมฆเต็ดล้างมือและกลับไปห้อง

เมฆเต็ดกับขุนนางเดินทางมาปราสาทของเมฆเต็ดและพบว่าดั่งแคนถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยมในห้องบรรทมของเขาจนทำให้เมฆเต็ดไร้สติจนตะโกนบอกคนในปราสาทให้รู้ข่าวนี้ ในระหว่างที่เหตุการณ์วุ่นวายอยู่นั้น เมฆเต็ดได้รับสังหารยามเพื่อฆ่าปิดปากทิ้งจนทำให้เมฆเต็ด

สงสัยในการกระทำดังกล่าว มันค่าและดอนเพ็ญตัดสินใจที่จะแยกกันหนีไปที่ซานาดูและ
แข่งการรีล่าตามลำดับเพราะยังไม่ไว้ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

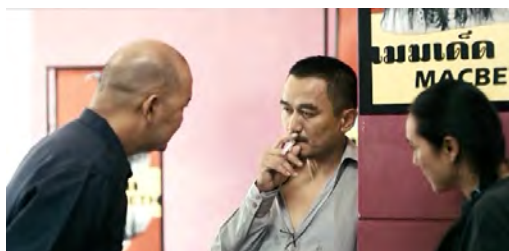
บุญรอดกับคนแก่ชายกาแพรชเห็นคุยกันถึงเรื่องเหตุการณ์ผิดธรรมชาติที่เกิดเมื่อคืน
จากนั้นเมฆดับที่นั่งมากินกาแพด้วยก็บอกข่าวว่าเมฆเต็ดจะได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์และตน
ตัดสินใจไม่ไปงานพิธีแต่งตั้งเมฆดับ เมื่อจบฉากนี้ ละครก็หยุดพักครึ่ง คนดูต่างทยอยเดินออกจาก
โรงละคร

ภาพที่ 61: เมฆเต็ดไม่มีสติหลังจากสังหารดั่งแคนและบุญรอดคุยกับคนชายกาแพ

4. Rising action

ในระหว่างที่ละครพักเบรก ลูกน้องของท่านผู้นำได้พูดกับผู้กำกับละครเรื่องนี้เกี่ยวกับ
เรื่องหน้าตาของนักแสดงที่คล้ายกับท่านผู้นำและภรรยาของเขา อีกทั้งยังชื่นชมในความกล้าที่จะ
ทำละครเรื่องนี้ของผู้กำกับด้วย แต่ผู้กำกับได้พูดตอบเกี่ยวกับข้อครหาที่ว่า มันขึ้นอยู่กับคนดูว่าจะ
คิดอย่างไรต่อผลงานชิ้นนี้ของเขา

ภาพที่ 62: ลูกน้องของท่านผู้นำถามผู้กำกับละครเวทีถึงหน้าตาของนักแสดงที่คล้ายกับท่านผู้นำ

ละครในครึ่งหลังเริ่มขึ้นด้วยความสงสัยของบางโคต่อเมฆเต็ดว่าเขาอาจใช้วิธีการชั่วร้าย
มาทำให้ได้เป็นกษัตริย์และคิดว่าเมื่อคำทำนายของแม่มดของเมฆเต็ดได้เป็นจริงไปแล้วของตนก็

น่าจะเป็นจริงบ้าง จากนั้น บางโคและเปลี่ยน ลูกชายเขาทูลขอเมฆเด็ดกับภรรยาไปขี่ม้าในป่า หลังเที่ยงและได้สัญญาที่จะกลับมาให้ทำงานเลี้ยงม้อค่าที่เมฆเด็ดกับภรรยาเมฆเด็ดได้เชิญชวน เขาไว้ หลังจากที่ทุกคนออกจากฉากแล้ว เมฆเด็ดเริ่มระแวงบางโคที่อาจมาทำให้เขาเดือดร้อนจึง ได้ส่งลูกน้องสองนายให้ไปฆ่าบางโคและเปลี่ยนลูกชายเขา โดยหนึ่งในลูกน้องนั้นมีหน้าตาเป็น ปีศาจตนเดียวกับที่ยื่นกริชมาให้เมฆเด็ด

ท่านผู้นำนักภาพซัยชนะจากการเลือกตั้งกับบางโคเพื่อนของเขา ต่อมา ในขณะที่ ภรรยาท่านผู้นำกำลังเล่นโยคะริมสระน้ำที่บ้านเธอนั้น เธอคิดในใจเกี่ยวกับความทุกข์ใจที่เกิดจากการกระทำต่างๆที่ผ่านมา ท่านผู้นำได้พูดเรื่องทุกข์ใจที่เขากังวลเรื่องบางโคให้ภรรยาเขาฟัง ภรรยาท่านผู้นำได้ปลอบใจเขาให้ลืมเรื่องที่ทำให้กังวลใจไป แต่ท่านผู้นำกลับไม่ได้ฟังเธอและบอกใบ้เกี่ยวกับเรื่องน่ากลัวที่กำลังจะเกิดขึ้น นั่นก็คือการรอบฆ่าบางโคที่กำลังเล่นกอล์ฟกับ ลูกชายนั่นเอง

5. Climax ครั้งที่ 1

บนเวที ในระหว่างงานเลี้ยง ลูกน้องของเมฆเด็ดได้มาทูลกับเขาอย่างลับๆเกี่ยวกับ ความตายของบางโคและเปลี่ยนที่สามารถหนีไปได้ สิ่งนี้ทำให้เมฆเด็ดกังวลใจ ก่อนที่จะสลบมาที่ โลกภายนอกละคร ภรรยาของท่านผู้นำได้เดินมาหาท่านผู้นำและเชิญเขาให้กลับไปทำงานเลี้ยงเพื่อ ดิ่มเปิดพิธี ระหว่างที่ ท่านผู้นำกำลังดื่มฉลองอยู่นั้น เขาเห็นวิญญาณของบางโคปรากฏตัว ณ ที่นั่ง ของเขาเองและทำให้เขาเกิดอาการบ้าคลั่งขึ้นมา แม้ภรรยาของท่านผู้นำจะพูดให้เขาสงบสติเท่าใด ก็ไม่เป็นผล ทำให้เธอต้องเชิญแขกที่มาจากลับให้หมด หลังจากนั้น ท่านผู้นำก็รู้ว่าเมฆดับไม่มา งานเลี้ยงนี้

ภาพที่ 63: ท่านผู้นำตกใจเมื่อเห็นวิญญาณบางโคปรากฏในงานเลี้ยง

6. Falling action

รูปพระแม่อุมาที่มีใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่งพูดเรื่องความชั่วร้ายของเมฆเต็ดให้แม่มดหญิงสามคนนั้นฟัง ในขณะที่เดียวกัน ปีศาจที่อยู่ในผ้าคลุมสีแดงได้เป่าขลุ่ยนำขบวนเด็กประถมและอนุบาลมาพูดคุยยกย่องท่านผู้นำว่าจะนำความเจริญมาสู่ประเทศ ถ้าเราเชื่อมั่นในตัวท่านผู้นำ

ในงานแสดงผลงานศิลปะแห่งหนึ่ง นักข่าวคนหนึ่งพูดความสงสัยกับการฆ่าพ่อตนของม้าน้ำและดอนเพ็ญกับบุญรอดว่าไม่น่าจะเป็นจริงได้และขอให้แผ่นดินกลับมาสงบสุขโดยเร็ว ส่วนบุญรอดก็พูดข่าวของเมฆเต็ดว่าตอนนี้ได้ไปอยู่กับม้าน้ำที่ซานาดูแล้ว

ระหว่างที่แม่มดหญิงสามตนกำลังทำพิธีอยู่นั้น เมฆเต็ดเดินทางมาหาพวกเขาเพื่อบอกคำทำนายให้แก่เขา พวกเขาแม่มดเลยจับตัวเมฆเต็ดให้บ้วนน้ำที่ผสมเสร็จใส่ปากเขาและนำกระจกมาส่องหน้าเขาด้วยในขณะที่มีคนใส่ชุดหวัะโหลกมาเล่นไวโอลินเพลงแต่งงาน จากนั้นเมฆเต็ดได้เห็นภาพของหน้าปีศาจใส่หมวกทหารซึ่งบอกกับเมฆเต็ดว่าจงระวังเมฆดับไว้ จากนั้นภาพของผู้หญิงท้องก็ปรากฏขึ้นและได้บอกให้เขาโหดเหี้ยมไว้และไม่มีใครที่เกิดจากผู้หญิงมาทำอะไรเขาได้ และมีเสียงของผู้ชายมาบอกเมฆเต็ดว่าเขาจะไม่แพ้ถ้าป่าไม้ไม่เคลื่อนมาที่กำแพงปราสาทเขา แต่เมฆเต็ดยังต้องการคำทำนายอีก เขาจึงได้ขอให้พวกแม่มดบอกอนาคตของลูกบางโคด้วย แม่มดเลยให้เขาเห็นภาพบางโคและลูกหลานเขาที่กำลังนั่งและโบกมือให้แก่เขาบนเรือสุพรรณหงส์ที่ลอยอยู่กลางน้ำ หลังจากนั้น ท่านผู้นำได้รับโทรศัพท์ที่ลูกน้องโทรมาบอกว่าเมฆดับหนีไปซานาดูแล้ว ท่านผู้นำจึงสั่งให้ภรรยาและลูกของเมฆดับให้หมด

บุญรอดได้มาบอกให้ภรรยาของเมฆดับสบายใจไว้หลังจากที่เมฆดับได้หนีไปซานาดูและทิ้งเธอและลูกไว้ โดยระหว่างที่ภรรยาและลูกของเมฆดับกำลังนั่งรออยู่นั้น ลูกน้องของท่านผู้นำได้มาดักรถของเธอและกล่าวหาเธอและลูกว่าเป็นกบฏ จากนั้นก็ฆ่าลูกสาวทิ้งต่อหน้าภรรยาเมฆดับและเธอก็ถูกรุมข่มขืนโดยลูกน้องของเมฆเต็ด

ณ โลกภายนอกละครที่ซานาดู เมฆดับได้ทดสอบความซื่อสัตย์ของเมฆดับที่เพิ่งเดินทางมาหาเขาเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าเมฆดับไม่ใช่สายที่เมฆเต็ดส่งมาด้วยการบอกว่าตนนั้นก็ชั่วช้าไม่น้อยกว่าเมฆเต็ด เมื่อม้าน้ำเห็นท่าทางตอบกลับของเมฆดับที่แสดงความเสียใจต่อบ้านเมือง

ไม่มีหวังแล้ว ทำให้มันคำได้เชื่อใจในตัวเมฆดับแล้ว จากนั้น บุญรอดเดินทางมาเพื่อรายงานสภาพความไม่สงบในบ้านเมืองให้พวกเขาู้และบอกข่าวการตายของภรรยาและลูกให้เมฆดับรู้ด้วย เมฆดับเสียใจเมื่อรู้ข่าวและสาบานว่าจะแก้แค้นให้กับคนที่ตนรัก

บนเวที หมอและคนรับใช้พูดคุยกันเรื่องอาการป่วยทางจิตของภรรยาเมฆเด็ดที่ชอบเดินถือเชิงเทียนละเมอมาในยามดึกและดูเหมือนอยู่ตลอดเวลา ภาพตัดสลับมาที่ภรรยาท่านผู้นำเดินไปล้างมือที่สระน้ำ แม้เธอจะพยายามล้างอย่างไรก็ล้างไม่ออกและเธอยังเห็นภาพวิญญูณของดั่งแคน บางโค ภรรยาและลูกสาวของเมฆดับปรากฏมา อีกทั้ง เธอยังพูดเพ้อถึงเหตุการณ์ในคืนสังหารดั่งแคน และเรื่องความตายของบางโคและภรรยาและลูกของเมฆดับด้วย เมื่อภรรยาท่านผู้นำเดินขึ้นมาจากสระว่ายน้ำ เธอได้กรีดร้องอย่างเจ็บปวดและทรมาน ต่อมาในเหตุการณ์บนเวทีละคร หมอได้บอกว่าโรคนี้ต้องรักษาโดยพระเจ้าเท่านั้น จากนั้น ภรรยาเมฆเด็ดได้เดินกลับไปนอนที่เตียง

ภาพที่ 64: เมฆดับเดินทางไปหามันคำที่ซานาดูและภรรยาเมฆเด็ดเกิดอาการป่วยทางจิต

บรรดาขุนนางของเมฆดับต่างเริ่มหนีไปเข้าเข้าร่วมกับทัพของมันคำ ขณะที่เมฆเด็ดที่ไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใดได้รับรายงานจากลูกน้องว่ากองทัพของมันคำบุกมาแล้ว เมฆเด็ดจึงได้สั่งศริตาลลูกน้องคนสนิทให้ส่งทหารม้าออกไป จากนั้นหมอก็มารายงานอาการของภรรยาเมฆเด็ดให้เขาู้ เมฆเด็ดจึงสั่งให้หมอรักษาเธอให้ได้

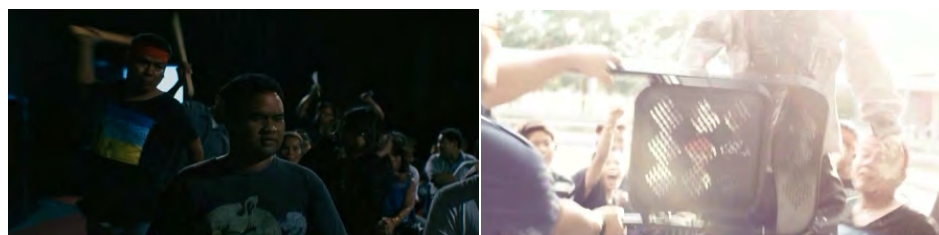
ในขณะที่ท่านผู้นำกำลังเตรียมการรับมือกับกองทัพของมันคำอยู่นั้น ศริตาลที่ท่านผู้นำส่งไปให้ไปดูที่มาของเสียงกรีดร้องได้กลับมารายงานข่าวการตายของภรรยาท่านผู้นำ แต่ท่านผู้นำกลับไร้ความรู้สึกใดๆเลย จากนั้น ท่านผู้นำรู้สึกถึงความไร้สาระของชีวิตที่เป็นเพียงแค่

ละครเงา ต่อมา ลูกน้องที่ใส่หมวกไก่อมารายงานว่าป่าพรณำกำลังเคลื่อนมาที่ปราสาทของท่านผู้นำแล้ว และปรากฏภาพข่าวที่รายงานการประท้วงของประชาชนที่มีต่อท่านผู้นำ

ณ เวทีละคร เมฆเด็ดได้สู้กับทหารของม่นคำที่บุกมาที่ปราสาทอย่างไม่เกรงกลัวและสามารถฆ่าทหารไปได้เยอะพอสมควร หลังจากนั้น เมฆดับก็เดินมาพบกับเมฆเด็ดและได้ต่อสู้กัน เมฆเด็ดที่ยังคงเชื่อมั่นว่าตนจะไม่มีวันแพ้กลับรู้ความจริงจากเมฆดับว่าเขาเกิดก่อนกำหนดด้วยการกระชากจากมดลูก เมื่อได้รู้ความจริงเมฆดับได้คิดที่จะหนี แต่เมฆดับได้ห้ามเกียรติของเมฆเด็ดทำให้เขาไม่ยอมแพ้และสู้จนตัวตาย ระหว่างที่เมฆดับสู้กับเมฆเด็ดนั้น ลูกน้องของท่านผู้นำได้เดินออกจากโรงละคร

7. Climax ครั้งที่ 2

เมื่อเมฆดับนำหัวของเมฆเด็ดออกมาแสดงให้คนดูเห็น เขาได้พูดเฉลิมฉลองต่อชัยชนะครั้งนี้จนทำให้คนดูพูดตะโกนกลับไปด้วยว่า “เมฆเด็ดออกไป” แต่ระหว่างที่คนดูกำลังตะโกนขับไล่เมฆเด็ดนั้น ลูกน้องของท่านผู้นำได้นำคนที่สนับสนุนเขาจำนวนหนึ่งเข้ามาที่โรงละครเพื่อทำร้ายคนดูและนักแสดง อีกทั้งยังนำร่างอันบอบช้ำของผู้กำกับละครเรื่องนี้มาแขวนคอที่ต้นไม้และฟาดด้วยเก้าอี้ท่ามกลางการเชียร์จากคนที่สนับสนุนท่านผู้นำที่ตะโกนว่า “เชคสเปียร์ออกไป”

ภาพที่ 65: ลูกน้องท่านผู้นำรวมทำร้ายคนดูละครและผู้กำกับละครเรื่อง เมฆเด็ด

8. Conclusion

ท่านผู้นำได้ออกทีวีเพื่อมาประกาศภาวะฉุกเฉินหลังจากที่เกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้นและห้ามประชาชนกระทำการที่จะส่งผลร้ายต่อประเทศชาติทุกทางทั้งการเสนอข่าว งานศิลปะ งานแสดงต่างๆ และการชุมนุมของประชาชน ในขณะที่ บรรดานักแสดงละครเรื่องเมฆเด็ดอย่าง

มันคำ เมฆดับ และบุญรอดที่ถูกจับมาไว้ในคุกได้พูดบทที่เหลือของตนด้วยความโกรธแค้นท่ามกลางเสียงความวุ่นวายและเสียงตะโกนที่บอกให้นักแสดงเหล่านั้นหุบปาก

ภาพที่ 66: ท่านผู้นำแถลงออกกฎอัยการศึกเพื่อควบคุมสถานการณ์

และนักแสดงที่แสดงเป็นมันคำ เมฆดับ และบุญรอดถูกขังในคุก

การดัดแปลงโครงเรื่อง

จากการศึกษา พบว่า โครงเรื่องที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ทั้ง 12 เรื่องมีการดัดแปลงโครงเรื่องจากบทละคร ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็น 3 รูปแบบดังนี้

1. การดัดแปลงโดยมีการดำเนินเรื่องที่ยึดโครงเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์เหมือนในบทละคร แต่มีการตัดฉากที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกออกไป และปรับเปลี่ยนตอนจบ

- ละครเวทีเรื่อง *มงปามหาบุรุษ* (ปี ค.ศ. 1982)

โครงเรื่องที่ปรากฏในละครเวทีเรื่องนี้ยังยึดโครงเรื่องและเรียงลำดับตามบทละคร อีกทั้งยังคงเนื้อหาในการดำเนินเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม ที่พูดถึงเรื่องราวการหลงมัวเมาไปกับกิเลสของตัวละครเอกชายหญิง แต่ส่วนที่แตกต่างไปจากบทละครก็คือ ตอนจบของเรื่อง กล่าวคือ ละครเวทีเรื่อง *มงปามหาบุรุษ* ได้เปลี่ยนจากจบจากที่แม่คเบธถูกแม่คดฟฆ่าตาย และมัลคอล์มได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์คนใหม่ มาเป็นให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดในละครนั้นกลายเป็นความฝันของมงปา และสิ่งที่มงปาฝันไปทำให้เขาสำนึกและกลับตัวที่จะไม่ทำชั่ว ซึ่งคุณกิตติศักดิ์ สุวรรณโกติน นักวิจารณ์ละครเวทีและภาพยนตร์ที่เคยได้ชมพบว่าละครเวทีเรื่องนี้ได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงตอนจบนี้ว่า น่าจะมีเหตุผลมาจากเรื่องที่ปรากฏในบทละครและละครเวที

ค่อนข้างล่อแหลม เพราะ มีการฆ่ากษัตริย์เกิดขึ้นในเรื่อง ความล่อแหลมนี้ทำให้ผู้กำกับละครเวทีเรื่องนี้ ได้เปลี่ยนตอนจบของละครเวทีเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง นอกจากนี้ เป็นไปได้ว่าการจบในลักษณะนี้อาจเทียบได้กับการตายและเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณของตัวละครเอกจากคนที่มิเกลศฝึกใฝ่อ่านาจนนำตนเองไปพบจุดจบในความฝัน เมื่อตื่นขึ้นก็กลับตัวกลับใจมาเป็นคนดีเพื่อไม่ให้ได้รับผลกระทบเหมือนในความฝัน

- ละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010)

จากการศึกษาโครงเรื่องที่ปรากฏในละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* พบว่า ยังคงมีการดำเนินเรื่องที่เรียงลำดับเหตุการณ์เหมือนในบทละครและรักษาเนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องศีลธรรมไว้อย่างเดิม แต่จะให้ความสำคัญกับเนื้อเรื่องของตัวละครเอกและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบริเวณหน้าร้านกับหลังร้านที่ตัวละครเอกอย่างเอ็มและเลดี้เอ็มอยู่เท่านั้น

การปรับโครงเรื่องให้มีลักษณะดังกล่าวมีสาเหตุมาจากการที่ผู้กำกับละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* ต้องการที่จะทดลองกฎเอกภาพ ด้านเวลา สถานที่ และการกระทำของละครยุคกรีกโรมันจากทฤษฎีของอริสโตเติล กับบทละครของวิลเลียม เชกสเปียร์ ซึ่งมีแค่เอกภาพด้านการกระทำเท่านั้น เพราะสถานที่และเวลาจะมีการเปลี่ยนแปลงตลอดจึงขาดเอกภาพ การทดลองกระทำโดยให้ละครเรื่องนี้เกิดขึ้นตามเวลาจริงๆ ต่อเนื่องกันไปตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องและตัดเอาความหลากหลายทางพื้นที่และความหลากหลายทางเวลาในบทละครเรื่องนี้ออก แต่ยังใช้ภาษาพูดแบบเชกสเปียร์มาเป็นบทสนทนาในเรื่องเพื่อที่จะทดสอบว่าองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดเอกภาพเหล่านี้จะทำให้ละครสามารถขบเน้นการกระทำหรือแอ็คชั่นขึ้นมาได้ขนาดไหน เนื่องจากบริบทเป็นแบบพื้นที่จริงๆ โดยไม่มีการเปลี่ยนพื้นที่และเวลาเลย ทำให้โครงเรื่องเรื่องที่ปรากฏจะมีแต่เนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกที่สามารถเชื่อมการกระทำได้ตั้งแต่เริ่มจนจบเรื่องได้เท่านั้น

- ละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ* (ปี ค.ศ. 2011)

ละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ* ยังคงมีเนื้อเรื่องที่มีการดำเนินเรื่องเรียงลำดับตามเวลาเหมือนในบทละครแทบทั้งหมด อีกทั้งยังปรากฏเนื้อหาในการดำเนินเรื่องที่ให้ความสำคัญกับเรื่องศีลธรรมอย่างไรก็ดี ละครเวทีเรื่องนี้ได้ตัดเนื้อเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครหลักออกไป เช่น ฉาก 2 องก์ 4

ที่รอสม่าปอบใจภรรยาของแม็คคัฟก่อนถูกลูกน้องแม็คเบธสังหาร ฉาก 3 องก์ 4 ที่แม็คคัฟไป
 หามัลคอล์มที่อังกฤษ และต้นฉาก 7 องก์ 5 ที่แม็คเบธฆ่าไซเวิร์ดหนุ่ม นอกจากนี้ ละครเวทีเรื่องนี้
 ยังได้เปลี่ยนตอนจบของเรื่องด้วยการให้แม่มดปรากฏตัวมาดูศพทหารที่เสียชีวิตในระหว่าง
 แม็คเบธและแม็คคัฟกำลังสู้รบกัน จากนั้นพวกเขาได้พูดประโยคเหมือนกับฉากแรกที่พวกเขา
 ปรากฏตัวออกมาเพื่อมาพบกับแม็คเบธที่กำลังถูกแม็คคัฟฆ่าตาย

การตัดเนื้อเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกออก รวมถึง เปลี่ยนตอนจบให้ต่างไปจาก
 บทละครนั้น เป็นการเน้นย้ำและมุ่งให้ความสำคัญไปที่เรื่องของการเลือกทำความชั่วและผลกระทบ
 ที่ตามมาจากการกระทำดังกล่าวของตัวละครเอกเพียงอย่างเดียว รวมถึงเป็นการเน้นย้ำถึงกิเลสซึ่ง
 แทนด้วยแม่มดที่มากระตุ้นให้แม็คเบธและภรรยาเลือกทำความชั่วจนพบกับความตายในท้ายที่สุด
 ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

- แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ.1992)

การดำเนินเรื่องในแอนิเมชันเรื่องนี้ยังคงยึดเนื้อเรื่องตามบทละครอยู่ อีกทั้งยังมี
 การเรียงลำดับเส้นเรื่องตามเวลาที่เน้นความสำคัญที่เนื้อหาเกี่ยวกับศีลธรรม อย่างไรก็ตาม แอนิเมชัน
 เรื่อง *Macbeth* ได้ตัดเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกออกไป รวมถึงปรับเปลี่ยนฉากจุดจบของ
 แม็คเบธและฉากจบของเรื่อง โดยให้แม็คเบธเห็นวิญญาณของเลดี้แม็คคัฟและลูกๆของเธอขณะที่
 สู้อยู่กับแม็คคัฟ ก่อนที่แม็คคัฟจะใช้โอกาสที่แม็คเบธกำลังหวาดกลัวอยู่จัดการฆ่าเขาเสีย และใช้
 เสียงบรรยายที่ปรากฏตลอดเรื่องมาพูดถึง ความชั่วร้ายที่ได้หายไปจากสก็อตแลนด์หลังจาก
 ความตายของแม็คเบธและภรรยาของเขา และให้ตัวละครที่เพิ่มเข้ามาอย่างชายชราปรากฏตัว
 ออกมาพูดอวยพรคนที่ทำความดีในตอนท้ายซึ่งถือเป็นบทสรุปของเรื่อง การตัดแปลงโครงเรื่องที่
 ปรากฏในแอนิเมชันเรื่องนี้เป็นการเน้นในเรื่องของศีลธรรมและผลกระทบของการทำชั่วของตัวละคร
 เอกให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

2. การดัดแปลงโดยยังรักษาโครงเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ส่วนใหญ่เหมือนในบทละครอยู่ แต่มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาและเพิ่มเส้นเรื่องที่ผ่านการถูกตีความใหม่เข้าไปด้วย

- **ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010)**

แม้ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* จะมีเนื้อเรื่องที่ยังรักษาการดำเนินเรื่องส่วนใหญ่เหมือนในบทละครและคงเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องศีลธรรมไว้ แต่ผู้วิจัยพบว่า ละครโทรทัศน์เรื่องนี้มีการเพิ่มเนื้อหาที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้าไปเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์แวดล้อมในเรื่องที่อยู่ในสภาพไซเวียตที่ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์นั่นเอง เช่น ภาพเหตุการณ์ที่แม็คเบธส่งลูกน้องไปตามเก็บกลุ่มคนที่ต่อต้านเขา รวมถึงคอยดักฟังโทรศัพท์ประชาชนเพื่อหาคนที่คิดจะต่อต้านมากำจัดทิ้งเสียให้หมดและฉากที่เลนนอกซ์ซ้อมรอสเพื่อให้บอกว่าแม็คดัฟหนีไปที่ไหน

โดยเนื้อหาที่ถูกเพิ่มเข้ามานี้แสดงช่วยให้เห็นภาพความเป็นผู้นำที่มีลักษณะเผด็จการของแม็คเบธหลังจากที่ขึ้นครองประเทศด้วยวิธีชั่วร้ายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ มีการเพิ่มภาพเหตุการณ์ของนางพยาบาลที่คอยตามเล่นงานแม็คเบธตลอดเรื่องเพื่อเน้นให้เห็นกิเลสที่จะนำพาตัวละครเอกไปสู่หายนะในลักษณะที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเราจะสังเกตได้ในฉากที่นางพยาบาลมาทำอาหารเพื่อเลี้ยงต้อนรับดินแดน ฉากในงานเลี้ยงฉลองตำแหน่งของแม็คเบธก่อนที่เขาจะเห็นวิญญาณแบงโคว ฉากแม่มดเซ็นเตียงที่มีศพของเลดีแม็คเบธมาให้แม็คเบธดู และฉากวาระสุดท้ายของแม็คเบธ ที่ปรับเปลี่ยนให้พยาบาลสามคนปรากฏตัวออกมาในช่วงที่แม็คเบธกำลังได้เปรียบแม็คดัฟอยู่ ก่อนที่แม็คเบธจะเอ่ยปากขอให้พยาบาลหยุดเล่นงานเขาเสียทีและปล่อยมีดทิ้งไป จากนั้นแม็คดัฟก็จัดการฆ่าแม็คเบธทิ้ง

- **ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)**

ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* ของออร์สัน เวลส์ (Orson Welles) พบว่า แม้จะมีการเรียงลำดับการเดินเรื่องที่ยังคงรักษาโครงเรื่องส่วนใหญ่เกี่ยวกับศีลธรรมเหมือนในบทละครไว้ แต่ก็มี การตัดเหตุการณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกออก และสลับเหตุการณ์บางส่วนให้มีลำดับแตกต่างไปจากบทละครบางช่วงเพื่อเชื่อมเหตุการณ์ให้เข้ากับเนื้อหาที่ถูกตีความใหม่และเพิ่มเข้า

มาในภาพยนตร์เรื่องนี้ เช่น เรื่องของศาสนาคริสต์ที่ถูกเพิ่มเข้ามาเพื่อเป็นปัจจัยช่วยเหลือตัวละครในเรื่องให้รอดพ้นจากสิ่งชั่วร้าย ซึ่งเราจะเห็นได้ตลอดเรื่อง ทั้งฉากที่นักบวชมาไล่แม่มดที่มารังควานแม็คเบธกับแบงโควออกไป ฉากที่นักบวชได้พูดเตือนแม็คเบธและแบงโควเกี่ยวกับคำทำนายของแม่มดในขณะที่นักบวชเขียนจดหมายให้เลดีแม็คเบธ ฉากที่นักบวชมาทำพิธีทางศาสนาให้กับตัวละครในเรื่องเพื่อให้ไม่หลงผิดไปกับความชั่วหลังจากที่ประหารแม็คดอนนอร์ธที่ได้ก่อกบฏไป รวมถึง ฉากที่นักบวชเตือนเลดีแม็คคัพว่าให้ระวังตัวไว้แม้ว่าสุดท้ายก็ไม่อาจรอดพ้นเงื้อมมือของแม็คเบธไปได้

นอกจากนี้ ยังมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาให้มีลักษณะที่ต่างไปจากบทละคร นั่นคือ ให้แม่มดทั้งสามใช้คาถาดูดวงมาเล่นงานแม็คเบธให้ทำความชั่วและพบกับความหายนะและความตายตามที่พวกเธอต้องการได้สำเร็จ ซึ่งในตอนจบแม่มดทั้งสามยื่นมองเหตุการณ์อยู่นอกปราสาทหลังจากการตายของแม็คเบธและได้พูดว่า “Peace! The charm’s wound up” ที่เป็นการสื่อว่า คาถาของพวกเธอได้สำเร็จผลแล้ว การปรับเปลี่ยนดังกล่าวได้ต่อยอดภาพของแม่มดในฐานะที่เป็นรูปธรรมของสัญชาตญาณดิบและกิเลสของมนุษย์ที่มากกระตุ้นให้แม็คเบธหลงใหลไปกับกิเลสจนพบจุดจบในที่สุด

การเพิ่มเส้นเรื่องใหม่เหล่านี้ ได้สะท้อนให้เห็นภาพการต่อสู้กันของศาสนาคริสต์ที่เพิ่งเข้ามาในแผ่นดินสกอตแลนด์กับพวกที่นับถือศาสนาเก่าอย่างแม่มดเพแกน หรือภาพแทนของสัญชาตญาณดิบและความชั่วร้ายของมนุษย์ ซึ่งถูกขบเน้นให้เป็นเนื้อเรื่องสำคัญของเรื่องนี้

- *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ.1971)

จากการศึกษาวิเคราะห์โครงเรื่องในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* พบว่า ยังคงรักษาการดำเนินเรื่องส่วนใหญ่ที่พูดถึงกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์เหมือนในบทละคร อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มเรื่องราวของการทรยศหักหลังและปรับเนื้อหาด้านศีลธรรมให้มีลักษณะที่ต่างไปจากบทละคร ซึ่งเนื้อหาที่ถูกตีความใหม่นี้ได้ช่วยขบเน้นเรื่องราวของความชั่วร้ายและด้านมืดของมนุษย์ที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์ฆ่าฟันกันอย่างไม่มีการสิ้นสุดให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

ในภาพยนตร์เรื่องนี้บทบาทของรอสถูกปรับให้กลายเป็นคนที่พร้อมจะหักหลังอีกฝ่ายเพื่อไปเข้าร่วมกับฝ่ายที่ตนเห็นว่าได้เปรียบ เห็นได้จากฉากที่รอสถามแม็คด็ฟเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากที่ดันแคนตายไป และเมื่อพบว่าแม็คเบธจะได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์คนต่อไป เขาก็ไปเข้าร่วมงานฉลองและสรรเสริญแม็คเบธจนออกหน้าออกตา และจากเหตุการณ์ที่รอสเจ็บใจที่แม็คเบธไม่ได้มอบตำแหน่งให้แก่เขาทำให้ย้ายไปรวมฝ่ายมัลคอล์มและแม็คด็ฟที่เห็นว่าการกำลังได้เปรียบแม้ว่าตนจะมีส่วนในการฆ่าภรรยาและลูกของแม็คด็ฟก็ตาม

นอกจากนี้ ยังมีการเพิ่มเหตุการณ์ที่สะท้อนให้เห็นด้านชั่วร้ายของตัวละครอื่นอย่างมัลคอล์มและโดนัลเบนด้วย เช่น ฉากที่มัลคอล์มยื่นแก้วให้แม็คเบธรินไวน์ให้ด้วยท่าทางที่เหยียดหยาม และฉากที่โดนัลเบนแสดงสีหน้าไม่พอใจหลังจากที่มัลคอล์มได้รับแต่งตั้งจากดันแคนให้เป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์

ที่สำคัญ ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ปรับเปลี่ยนฉากจบให้ต่างไปจากบทละครอย่างสิ้นเชิง ด้วยแทนฉากที่มัลคอล์มพูดถึงเรื่องความสงบสุขที่เกิดขึ้นหลังจากการตายของแม็คเบธ ด้วยการให้โดนัลเบนเดินทางมาหลบฝนที่รังของแม่มดและเดินเข้าไปตามเสียงร้องไหยหวนของแม่มดที่อยู่ในโพรงใต้ดินซึ่งบอกเป็นนัยถึงเหตุการณ์ความวุ่นวายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งเนื้อเรื่องที่ถูกตีความใหม่และตอนจบในลักษณะปลายเปิดนี้ เป็นการสะท้อนความคิดของผู้กำกับที่ต้องการชี้ให้เห็นว่าเรื่องราวการฆ่าฟันกันอย่างโหดร้ายและการแย่งชิงอำนาจจะยังคงเกิดต่อไปตราบเท่าที่มนุษย์ยังคงมีกิเลสฝักใฝ่ในอำนาจอยู่

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

จากการศึกษาภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* พบว่า ยังคงยึดโครงเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ส่วนใหญ่เหมือนในบทละครอยู่ แต่มีการปรับเปลี่ยนเหตุการณ์บางตอนในการดำเนินเรื่อง โดยให้แม็คเบธเป็นคนเดียวในเรื่องที่เห็นแม่มดสามตนปรากฏตัวมาทำนายอนาคตให้ ส่วนแบงโควนั้นจะไม่เห็นแม่มดและไม่รู้คำทำนายอนาคตของตนเอง การปรับเปลี่ยนนี้ได้ตัดลักษณะของแบงโควที่เป็นคู่ตรงข้ามของแม็คเบธออกไปและให้แม่มดเป็นตัวแทนของกิเลสที่อยู่ในใจของแม็คเบธเพียงคนเดียวเท่านั้น

นอกจากนี้ ยังเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับการหักเหลี่ยมกันระหว่างแก๊งค์ของผิดกฎหมายของกลุ่มแม่คเบธกับตำรวจ ซึ่งเห็นได้ในฉากยิงปืนสู้กันของระหว่างกลุ่มดันแคนกับกลุ่มแม่คดอนนอร์ด และฉากที่มัลคอล์มและพรรคพวกขับรถที่บรรทุกไม้บุกเข้าไปยิงโจมตีกลุ่มแม่คเบธ นอกจากนี้เราจะเห็นภาพตำรวจคอยเฝ้าติดตามพฤติกรรมของคนในกลุ่มนี้อยู่บ่อยครั้ง รวมถึงได้ช่วยเหลือมัลคอล์มกับแม่คด์พีในการแก้แค้นแม่คเบธด้วย การเพิ่มประเด็นเรื่องนี้ช่วยเสริมความเป็นภาพยนตร์อาชญากรรมที่น่าเสนาอารมณ์สู่กันระหว่างกลุ่มทำธุรกิจผิดกฎหมายด้วยตนเองและกับตำรวจ รวมถึงสภาพแวดล้อมของโลกอาชญากรรมในเมืองเมลเบิร์นด้วย

นอกจากนี้ ยังเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องความรักและครอบครัวที่มาจากการตีความใหม่ลงไปด้วย เช่น เพิ่มเหตุการณ์ที่แม่คเบธและเลดีแม่คเบธไปเยี่ยมหลุมศพของลูกชายในตอนต้นเรื่อง ฉากแม่คด์พีจูบลาภรรยาและลูกน้อยก่อนออกไปทำงาน และปรับเปลี่ยนเหตุการณ์ในตอนจบให้แม่คด์พีพาฟลิอันซ์ ลูกชายแวงโควที่แผลงยิงคนใช้ของแม่คเบธตายออกจากบ้าน และให้แม่คเบธที่ถูกแม่คด์พีแทงมานอนตายเคียงข้างศพของเลดีแม่คเบธ เนื้อหาที่ถูกตีความใหม่เหล่านี้เป็นการเน้นย้ำให้เห็นแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักในครอบครัว

- ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปีค.ศ. 2012)

โครงเรื่องที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* ยังคงดำเนินเรื่องและเรียงลำดับเหมือนในบทละครแทบทั้งหมด แต่มีการเพิ่มเนื้อหาและเส้นเรื่องที่ถูกต้องตีความใหม่เข้ามาในเรื่อง โดยใช้เทคนิคละครซ้อนละครมานำเสนอเส้นเรื่องสองเส้นที่ต่างสะท้อนเหตุการณ์ซึ่งกันและกันไปมาได้แก่เรื่องราวที่เกิดในโลกของละครเวทีเรื่อง *เมฆเด็ด* และเส้นเรื่องของโลกภายนอกโรงละครที่ปกครองโดยท่านผู้นำ ซึ่งถูกเพิ่มเข้ามาในภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งผู้สร้างได้ให้เหตุผลของการนำเสนอด้วยวิธีนี้ว่าเนื่องด้วยต้นทุนในการถ่ายทำที่มีน้อยทำให้ต้องเลือกใช้วิธีนี้ในการนำเรื่องราวในบทละครแม่คเบธมาสะท้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้นำการดำเนินเรื่องในโลกของละครเวทีที่แสดงเรื่อง *เมฆเด็ด* มาเสียดสีและสะท้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกความจริงหรือนอกโรงละครที่แสดงละครเรื่องนี้ที่ท่านผู้นำในประเทศสมมติกำลังหลุมหลงไปกับอำนาจจนถูกประชาชนขับไล่ ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าจะมี

เหตุการณ์จากโลกภายนอกโรงละครเวทีปรากฏแทรกเข้ามาระหว่างที่ละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ด กำลังดำเนินอยู่ตลอดเรื่องเพื่อให้เห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในละครก็เกิดขึ้นในโลกความจริงในประเทศหนึ่งที่มีท่านผู้นำปกครองอย่างเผด็จการเช่นเดียวกัน

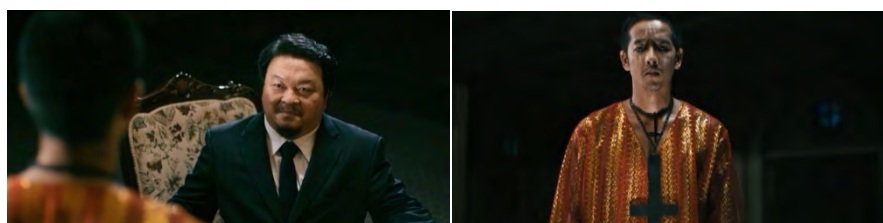
ภาพที่ 67: ผู้ชมกำลังดูละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ด ที่เป็นเส้นเรื่องในโลกของละครเวที

ส่วนเหตุการณ์ในโลกภายนอกละครเวทีที่ถูกเพิ่มเข้ามาในการดำเนินเรื่องในภาพยนตร์เรื่องนี้ ได้แก่ ฉากแรกของภาพยนตร์ที่หญิงผู้หนึ่งได้นำอาหารและผลไม้ไปบูชารูปพระแม่อุมาเทวีที่ไร่ใบหน้าบริเวณต้นไม้ต้นใหญ่ ฉากที่ท่านผู้นำนั่งนิ่งอยู่ในห้องอาหารและคิดถึงภาพเหตุการณ์ที่ตนได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง ฉากที่ลูกน้องของท่านผู้นำได้พูดคุยผู้กำกับละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ดเกี่ยวกับเรื่องหน้าตาของนักแสดงที่คล้ายกับท่านผู้นำและภรรยาของเขาในช่วงพักเบรกละคร และฉากสุดท้ายที่ลูกน้องและกลุ่มคนที่สนับสนุนท่านผู้นำบุกทำร้ายร่างกายกลุ่มคนดูละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ดและจับนักแสดงซังกุค รวมถึงภาพของท่านผู้นำประกาศกฎอัยการศึกควบคุมบ้านเมืองไม่ให้วุ่นวายไปมากกว่านี้

ภาพที่ 68: เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกภายนอกโรงละครที่ขนานไปกับเส้นเรื่องในโลกของละคร

เราจะเห็นได้ว่าหลังจากที่ละครในครึ่งหลังเริ่มต้นขึ้น เหตุการณ์ในโลกละครและโลกภายนอกต่างหลอมรวมจนกลายเป็นเนื้อเดียวกันแยกไม่ออกแล้ว สังเกตจากชุดแต่งตัวของตัวละครทั้งในละครเวทีและเหตุการณ์จริงที่ได้มาปรากฏร่วมกันในฉากเดียวกัน ทั้งฉากที่ภรรยาเมฆเด็ดและภรรยาของท่านผู้นำต่างเกิดอาการทางจิตที่คิดว่ามือเธอเปื้อนเลือด และฉากที่ลูกน้องคนสนิทของท่านผู้นำที่อยู่ในชุดแบบเดียวกับในละครมาบอกข่าวการตายของภรรยาท่านผู้นำ สิ่งนี้เป็นการทำให้เห็นว่าโลกของละครเวทีกับโลกความจริงล้วนเป็นโลกใบเดียวกัน โดยที่เหตุการณ์ทั้งสองโลกต่างสะท้อนซึ่งกันและกันไปมา

ภาพที่ 69: ชุดแต่งตัวของตัวละครในโลกละครและโลกความจริงต่างหลอมรวมกันจนแยกไม่ออก

ในตอนจบของภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้เรื่องราวไม่ได้จบด้วยดีเหมือนในบทละคร โดยให้คนดูละครเวทีและนักแสดงละครเวทีเรื่อง เมฆเด็ด ที่กำลังตะโกนขับไล่เมฆเด็ดอยู่นั้นถูกลูกน้องของท่านผู้นำรุมทำร้ายและพังเวที จากนั้นได้จับผู้กำกับของละครเวทีเรื่องนี้มารุมฟาดด้วยเก้าอี้ ส่วนนักแสดงถูกจับมาไว้ในคุกและต่างยังคงพูดบที่เหลืออยู่ในส่วนของตนจนจบ ส่วนท่านผู้นำที่ถูกประชาชนรุมขับไล่จนก่อให้เกิดการปะทะกันขึ้น ได้ออกกฏอัยการศึกปิดรถอนเสรีภาพไปจากประชาชนทั้งหมด ซึ่งการปรับให้เรื่องราวที่ถูกใส่เพิ่มเข้ามาและการเลือกจบเรื่องด้วยรูปแบบข้างต้นได้เน้นย้ำให้เห็นถึงผลของการที่ผู้นำหลงใหลอำนาจจนสร้างความแตกแยกในหมู่ประชาชนจนทำให้บ้านเมืองเสียหาย สะท้อนภาพประชาชนที่ไม่มีสิทธิแสดงความคิดเห็นใดๆต่อผู้นำประเทศได้เลยและแสดงภาพความวุ่นวายในบ้านเมืองไทยในรอบหลายปีที่ผ่านมานั่นเอง

3. การดัดแปลงโดยมีการดำเนินเรื่องที่น่าใคร่เรื่องหลักในบทละครมาใช้อย่างหลวมๆ และใส่เนื้อหาและเส้นเรื่องที่ตีความใหม่เพื่อให้เข้ากับบริบทของเวลาและสถานที่ที่เปลี่ยนไป

- **ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)**

เมื่อเราวิเคราะห์เนื้อเรื่องที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* ปี ค.ศ. 2005 จะเห็นได้ว่ายังคงปรากฏโครงเรื่องที่เรียงลำดับเหตุการณ์ส่วนใหญ่เหมือนในบทละครอย่างไรก็ดี จากการที่เนื้อเรื่องในละครโทรทัศน์เรื่องนี้มีการตีความบทละครใหม่โดยให้เรื่องราวเกิดขึ้นในร้านอาหารที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ในช่วงเวลาปัจจุบัน ทำให้เนื้อเรื่องบางช่วงถูกปรับเปลี่ยนให้เข้ากับเวลาและสถานที่ในเรื่อง เช่น การออกรายการทำอาหารทางทีวีชื่อว่า Dining with Doherty ฉากที่เอลลา (Ella Macbeth) จัดเตรียมร้านอาหาร ฉากที่โจและตัวละครในเรื่องทำอาหาร เปลี่ยนเรื่องคำทำนายมาเป็นเรื่องที่ร้านอาหารจะได้รับดาวมิชลิน (Michelin) 3 ดวง เรื่องของแรงงานต่างด้าวที่เข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย ฉากที่มีนักวิจารณ์มาตรวจมาความสะอาดของร้านอาหาร ฉากที่ตำรวจมาสอบสวนใจเกี่ยวกับการตายของดันแคนและแกลงข่าวต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉากที่แม็คคัลฟุกมาฆ่าใจแค่คนเดียวหลังจากรู้ว่าภรรยาและลูกสาวของตนถูกใจฆ่าตาย และฉากที่โจได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์ลงจอดบนตึกของร้านอาหารและคิดว่าสิ่งที่คนเก็บขยะบอกกำลังจะเป็นจริงขึ้นมา

ที่สำคัญ ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ยังได้ลดทอนความจริงจังของเนื้อเรื่องลง โดยใส่ความตลกของตัวละครอย่างคนเก็บขยะและพนักงานทำความสะอาดในร้านอาหารเข้าไป โดยเราจะเห็นได้ตั้งแต่ฉากแรกที่คนเก็บขยะซึ่งเป็นตัวแทนของแม่มดในบทละครมาพูดคุยถึงอาหารที่แต่ละคนกิน จากนั้นก็มาพูดถึงเรื่องที่จะไปพบกับพ่อครัวที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งและคนเก็บขยะอีกคนหนึ่งที่เธอออกมา หรือพนักงานทำความสะอาดร้านอาหารที่ถูกใจ แม็คเบธ (Joe Macbeth) ไล่ออก แต่พวกเขา ก็ไม่ได้เสียใจอะไรกลับรับเงินที่โจให้และไปทำสิ่งที่พวกเขาต้องการ เป็นต้น

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ยังเพิ่มเหตุการณ์ที่ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครมากขึ้นกว่าในบทละคร ทั้งระหว่างโจกับบิลลี (Billy Banquo) ที่ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดเวลาโจกับเอลลา ที่ให้เห็นทั้งความสัมพันธ์ในตอนที่ยังรักกันและเริ่มห่างเหินกัน ความรักของดันแคนที่มีต่อ

ลูกชายคนเดียวอย่างมัลคอล์ม และใจที่คอยกั้นแกลังมัลคอล์มอยู่เสมอ เพื่อสะท้อนให้เห็นความหลากหลายของตัวละครแต่ละตัวมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังมีการปรับเปลี่ยนการเรียงลำดับเหตุการณ์บางช่วงและลักษณะของเหตุการณ์ให้ต่างไปจากบทละครไป กล่าวคือ สลับเอาเหตุการณ์ที่เพิ่มเข้ามาอย่างฉากที่โจไปดักกรอกคนเก็บขยะข้างหลังตึกเพื่อให้ทำนายอนาคตให้แก่เขาและเห็นเพื่อนสนิทที่กำลังตามหาคนเก็บขยะอยู่เช่นกัน โดยนำเหตุการณ์นี้ให้มาเกิดก่อนเหตุการณ์ที่โจส่งจอห์น บอย (Jonny Boy) ไปสังหารบิลลีและเห็นวิญญาณของบิลลีปรากฏในงานเลี้ยง ซึ่งในบทละคร ฉากที่แม็คเบธเริ่มไม่ไว้ใจแบงโควจนส่งคนไปฆ่าและฉากที่แม็คเบธเห็นวิญญาณของแบงโควปรากฏในงานเลี้ยงจะเกิดก่อนเหตุการณ์ที่แม็คเบธไปหาแม่มดเพื่อให้พวกเธอมอบคำทำนายให้การสลับฉากที่ถูกเพิ่มเหตุการณ์นี้ช่วยให้เราเห็นแรงจูงใจของโจต่อการฆ่าเพื่อนสนิทของตนและทำให้คนดูเข้าใจตัวละครเอกที่ตัดสินใจฆ่าเพื่อนสนิทตนได้มากยิ่งขึ้น

สุดท้าย ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ยังได้ปรับเปลี่ยนตอนจบของเรื่องที่อยู่ในบทละครจบลงอย่างมีความสุขเมื่อมัลคอล์มได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์คนใหม่และนำความสงบสุขคืนมาสู่แผ่นดิน สก็อตแลนด์ มาเป็นให้มัลคอล์มที่กลายมาเป็นเจ้าของร้านอาหารคนใหม่ กำลังสูบบุหรี่อยู่หลังร้านและตกใจเมื่อเห็นลูกชายของบิลลีอย่างเฟรดดีที่คนเก็บขยะได้เคยทำนายไว้ว่าจะได้เป็นเจ้าของร้านอาหารต่อจากโจปรากฏตัว หลังจากที่คนเก็บขยะทั้งสามคนนั่งทำยรดเก็บขยะเพิ่งจากไปอย่างอารมณ์ดี การจบแบบนี้เป็นการบอกเป็นนัยถึงเห็นเหตุการณ์อลม่านที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและเป็นการลดทอนความจริงจางของเนื้อหาในบทละครลง

- ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* ของอากิระ คูโรซาวา (Akira Kurosawa) พบว่า ได้นำโครงเรื่องหลักของละครเรื่อง แม็คเบธ มาปรับให้เกิดในประเทศญี่ปุ่นในช่วงยุคกลางที่เกิดความไม่สงบขึ้นในแผ่นดิน รวมถึง มีการนำรูปแบบของละครโนห์มาใช้ในการเล่าเรื่องเพื่อช่วยให้เรื่องราวมีความเป็นญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น ซึ่งเราจะเห็นได้ในตอนเริ่มเรื่องและตอนจบของภาพยนตร์ว่า มีการใช้บทเพลงประสานเสียงมาเกริ่นและสรุปเรื่องราวของสถานที่แห่งหนึ่งที่เคยเป็นที่ตั้งของปราสาทไยแมงมุม ซึ่งตอนนี้เป็นที่สิงสถิตของวิญญาณร้ายที่ตายจากความโกลาหลไม่มีที่สิ้นสุด และภาพของแท่งหินที่บ่งบอกว่าปราสาทไยแมงมุมเคยตั้งอยู่ ณ ที่นี้

“จงจับจ้องมองดูซากปราสาทมลายา ซึ่งบัดนี้มัน สิ่งที่อยู่โดยเหล่าวิญญาณของผู้
ซึ่งย่อยยับดับสูญการนองเลือดนั้น มีเหตุมาจากความปรารถนาเผาผลาญอันหาได้มันแปรไป มิว่า
วันนี้จวบจนนิรันดร์”

-เพลงประสานเสียง

นอกจากนี้ ยังมีกรให้ลูกน้องของวาชิสุมาพูดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากและสะท้อน
ให้เห็นลักษณะของตัวละครที่เปลี่ยนไปด้วย รวมถึงมีการนำเทคนิคละครซ้อนละครมาใช้ใน
ฉากงานเลี้ยงอาหารค่ำที่ลูกน้องของวาชิสุมาร้องเพลงที่เล่าเรื่องของซามูไรคนหนึ่งซึ่งเลือกทำชั่วจ
นพบกับจุดจบจนทำให้วาชิสุรู้สึกกลัวจนสั่งให้ซามูไรผู้นั้นหยุดร้องเพลง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วเป็น
ลักษณะหนึ่งของละครโนห์

ในส่วนของการดำเนินเรื่องในภาพยนตร์เรื่องนี้จะเห็นได้ว่า แม้จะยังคงมีโครงเรื่องและ
การดำเนินเรื่องหลักที่พูดถึงเรื่องศีลธรรมเหมือนในบทละคร แต่มีการเรียบเรียงเหตุการณ์บางช่วง
ให้ต่างไปจากบทละครและเพิ่มเหตุการณ์ที่ถูกต้องความใหม่เพื่อสะท้อนการฆ่าฟันและการไม่ไว้ใจซึ่ง
กันและกันของมนุษย์ที่เกิดจากกิเลสให้ชัดเจนมากขึ้น โดยเนื้อเรื่องที่ถูกต้องความใหม่นี้ไม่ใช่แค่
เล่าผ่านตัวละครเอกอย่างวาชิสุ อาซาจิเท่านั้น แต่รวมถึงตัวละครอื่นๆอย่างมิกิ และ
องคัมหาประมุขคูนิมารูดด้วย โดยปรับเปลี่ยนเนื้อหาในเรื่องให้คำทำนายของมิกิ หรือ แบงโควโน
บทละคร เป็นจริงด้วย ซึ่งจะทำให้มิกิเองหลงใหลไปกับคำทำนายแบบเดียวกับวาชิสุเช่นกัน รวมถึง
องคัมหาประมุขคูนิมารูก็ถูกปรับให้กระทำความชั่วเหมือนกัน นั่นคือ เขาก็ได้สังหารเจ้านายตน
เพื่อให้เป็นเจ้าของปราสาทไยแมงมุมเสียเอง นอกจากนี้ ยังเพิ่มเนื้อหาให้เห็นความชั่วร้ายของ
อาซาจิมากยิ่งขึ้น ที่นอกจากจะยั่วยุให้วาชิสุฆ่าเจ้านายตนแล้ว ยังยุยงให้ฆ่ามิกิอีกด้วย รวมถึง
คอยจัดการและวางแผนช่วยเหลือวาชิสุให้ได้เป็นองคัมหาประมุขตามที่เธอต้องการ

ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังเพิ่มองค์ประกอบให้เห็นภาพของตัวละครที่หลงทางอยู่ในวังวนของ
ความโลภและความหลงในอำนาจจนไม่อาจหลุดพ้นไปได้ เราจะเห็นได้ชัดเจนในฉากซึ่งถูกเพิ่ม
เข้าในเรื่องที่วาชิสุและมิกิหลงทางในป่าไยแมงมุมท่ามกลางหมอกควันจนหาทางออกไม่เจอ
นั่นเอง ทำยที่สุดแล้ว จุดจบของตัวละครเอกที่เกิดจากการหลงใหลไปกับกิเลสได้ถูกปรับให้

ดูรุนแรงขึ้นกว่าในบทละคร ทั้งอาชีพที่แท้จริงจนกลายเป็นคนบ้าที่คิดว่ามีเลือดติดมือเธออยู่ และวิชาชีพที่ถูกกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากความชั่วของเขาอย่างนายน้อยคุณิฮารุ โนริยาสุ บุตรชายของมิกิร่วมมือกันยกทัพมาบุกโจมตี อีกทั้งยังถูกลูกน้องของตนรุมยิงธนูใส่ หลังจากที่รู้ว่า เขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการตายขององค์มหาประมุข

- ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ.2003)

จากการศึกษาเนื้อเรื่องในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* พบว่า ยังคงมีการดำเนินเรื่องที่เรียงลำดับเหตุการณ์คล้ายคลึงกับบทละครแต่จะมีการปรับโดยให้ความสำคัญกับเรื่องของศีลธรรมควบคู่ไปกับเรื่องของความรักและความสัมพันธ์ของตัวละคร รวมถึงเรื่องการหักเหลี่ยมกันของตัวละครในโลกอาชญากรรม ในเมืองมุมไบอีกด้วย

ในภาพยนตร์ได้มีการเพิ่มเติมเส้นเรื่องความรักระหว่าง Guddu ลูกชายของ Kaka (หรือพลีอันซ์ลูกชายของเบงโควโนบทละคร) กับ Sameera ลูกสาวของเจ้าพ่อใหญ่ในเมืองมุมไบอย่าง Abbaji เพื่อช่วยเสริมแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักต่างฐานะ อีกทั้งยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้กับตัวละครเอกชายของเรื่องอย่าง Maqbool ให้ฆ่า Abbaji เจ้านายตน เพราะไม่ยอมให้ Guddu ที่ตนไม่ชอบได้เป็นผู้สืบตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มต่อจาก Abbaji

นอกจากนี้ ยังปรากฏเส้นเรื่องความรักระหว่างตัวละครเอกของเรื่องอย่าง Maqbool กับ Nimmi (หรือเลดีแม็คเบธในบทละคร) ที่ทั้งคู่ไม่ได้เป็นสามีภรรยากันตั้งแต่แรกอย่างในบทละคร โดยที่ Nimmi เป็นภรรยาน้อยของ Abbaji ที่แอบรัก Maqbool โดยที่ Maqbool ก็หลงรัก Nimmi เช่นกัน สิ่งนี้ช่วยเพิ่มแรงจูงใจและปมความขัดแย้งในจิตใจให้กับ Maqbool ในการสังหารเจ้านายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนปรารถนาทั้งอำนาจและความรักนั่นเอง ซึ่งฉากเกี่ยวกับความรักที่เพิ่มมาได้แก่ ฉาก Nimmi ได้ใช้มารยาให้ตะปุดำเท้าเพื่อให้ Maqbool แยกเธอขึ้นหลังไปให้วัพระ ฉาก Nimmi ค้างคินอยู่กับ Maqbool ที่บ้านของเขาและใช้ชีวิตร่วมกันในคืนนั้นจนทำให้ Maqbool ทนความปรารถนาของตนไม่ไหวจนได้หลับนอนกับเธอและฉากพิธิหมั้นของ Guddu กับ Sameera

นอกจากนี้ ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังได้เพิ่มเติมเรื่องเกี่ยวกับการหักเหลี่ยมกันระหว่างตัวละครที่เป็นตำรวจ นักการเมือง และพวกมาเฟียในการดำเนินเรื่อง เพื่อช่วยเสริมบรรยากาศของเรื่องราวที่

พูดถึงโลกอาชญากรรมในเมืองมุมไบ ทั้งจากนายตำรวจไฟแรงอย่าง Devsare พยายามทุกทางที่จะจับกุมกลุ่มมาเฟียของ Abbaji ให้ได้ แต่ Abbaji และพรรคพวกกลับรอดไปได้เนื่องจากพวกเขา มีนักการเมืองหนุนหลังอยู่ แต่เมื่อนักการเมืองที่หนุนหลังอย่าง Bhosle ตัดสินใจไม่สนับสนุนพวกของ Maqbool แล้ว Devsare ก็สามารถนำกำลังไปปราบการทำธุรกิจผิดกฎหมายของกลุ่มมาเฟีย และส่งตำรวจไปจับ Maqbool ได้ นอกจากนี้ ยังมีการชิงดีชิงเด่นกันระหว่างนักการเมืองสองฝ่าย อย่าง Bhosle และ Palekar ที่พยายามให้ Abbaji หันมาสนับสนุนตนเพื่อให้ได้เป็นผู้นำของรัฐบาล อย่างในฉากที่ Palekar เดินทางไปพบ Abbaji เพื่อขอให้เขาช่วยตนล้ม Bhosle เพื่อให้ตนได้เป็นผู้นำของรัฐบาลแทน แต่ Abbaji ปฏิเสธและจับเขาหมักมัดใส่ปาก Palekar ซึ่งตอนท้าย Palekar ได้ร่วมมือกับ Guddu และ Boti มาเอาคืนทั้ง Maqbool และ Bhosle จนตนได้เป็นผู้นำในที่สุด

นอกจากนี้ ยังมีการเพิ่มเนื้อหาให้ตัวละครอย่าง Pundit และ Purohit มามีบทบาทสำคัญ ในการกำหนดความเป็นไปของตัวละครในเรื่องมากยิ่งขึ้น จากการเพิ่มเส้นเรื่องใหม่เข้าไปในการดำเนินเรื่องซึ่งได้สร้างปมความขัดแย้งให้เกิดขึ้นในเรื่องนั้น ทำให้มีการปรับเปลี่ยนเหตุการณ์ในฉากจบของเรื่อง โดย Maqbool เดินทางไปถึงที่โรงพยาบาลหลังจากถูกตำรวจไล่ล่าและพบว่า Guddu และ Sameera ได้เข้ามารับลูกของภรรยาเขากับ Abbaji ไปเลี้ยงดู ทำให้ Maqbool สำนึกผิด และเดินออกจากโรงพยาบาลอย่างไร้สติก่อนจะถูก Boti ฆ่าตาย ซึ่งในบทละครแม่คเบธจะถูกแม่คคัพและกองทัพของมัลคอล์มบุกมาโจมตีที่ปราสาทของแม่คเบธ การเลือกจบในลักษณะนี้เป็นการตอกย้ำให้เห็นเรื่องราวของความรักของตัวละครที่ทำให้ Maqbool สำนึกต่อความชั่วที่ทำไป เมื่อเขาเห็น Guddu กับ Sameera กำลังอุ้มลูกของ Nimmi ด้วยความรักและความเอ็นดู

5.2 แก่นเรื่อง (Theme)

จากการศึกษา พบว่าแก่นเรื่องที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ มีลักษณะการดัดแปลง 3 ประเภท คือ

1. ยังคงรักษาแก่นเรื่องศีลธรรมและอำนาจให้มีลักษณะเหมือนในบทละคร

- ละครเวทีเรื่อง แมคเบธ (ปี ค.ศ. 2011)

ละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ* ยังคงพูดถึงเรื่องราวที่สะท้อนแก่นเรื่องเกี่ยวกับการกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์เหมือนในบทละคร ซึ่งละครเวทีเรื่องนี้ได้นำเสนอเนื้อหาที่เน้นเรื่องราวของศีลธรรมและอำนาจผ่านตัวแมคเบธและเลดีแมคเบธที่ถูกคำทำนายของแม่มดมาปลุกกิเลสที่อยู่ในใจของทั้งคู่ทำให้พวกเขายอมทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ ซึ่งสุดท้ายแล้ว แมคเบธและเลดีแมคเบธพบกับความตายที่น่าเวทนา นอกจากนี้ จากการ์ที่ละครเวทีเรื่องนี้ได้ปรับฉากสุดท้ายให้เห็นภาพของแมคเบธกำลังถูกแม็คคัฟสังหารพร้อมกับที่แม่มดออกมาปรากฏตัวและพูดประโยคเดียวกับในฉากแรก นั่นคือ "ดีคือเลว ทรามคืองาม อวลไอหมอกและอากาศเลวทราม" (สำนวนการแปลจาก นพมาศ แวหงส์, 2537: 1) เป็นการเน้นย้ำแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมที่ตัวละครเกิดกิเลสในอำนาจจนละเลยเรื่องศีลธรรมหลังจากที่หลงเชื่อกับคำทำนายของแม่มดและพบกับความตายในตอนท้ายนั่นเอง

- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010)

ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* ปี ค.ศ. 2010 ยังคงพูดถึงความกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์ซึ่งเหมือนกับบทละคร โดยสะท้อนผ่านการกระทำของตัวละครเอกชายและหญิงที่เลือกกระทำชั่วทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ ซึ่งสุดท้ายแล้ว ผลจากการทำความชั่วได้ย้อนกลับมาเล่นงานตัวละครเอกทั้งสองจนพบกับความตายในที่สุด

นอกจากนี้ เหตุการณ์ในตอนจบที่ถูกเพิ่มเข้ามา คือ ภาพวิญญาณของแมคเบธและเลดีแมคเบธที่มีมือกำลังเปื้อนเลือดอยู่ในลิฟต์ที่กำลังลงไปชั้นล่างหลังจากที่มัลคอล์มได้ประกาศชัยชนะแล้ว เป็นการสื่อความหมายถึง วิญญาณของทั้งคู่ได้กำลังลงไปสู่นรกจากบาปที่ทำไว้ ซึ่งภาพในฉากจบนี้ได้เน้นแก่นเรื่องของศีลธรรมและอำนาจที่พูดถึง ผลกรรมที่ตามมาเมื่อมนุษย์มีความทะเยอทะยานมากจนเกินขอบเขตของศีลธรรม โดยที่สุดท้ายแล้วแมคเบธและเลดีแมคเบธก็ได้รับผลกรรมจากความชั่วที่ทำไปนั่นเอง

- แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992)

แอนิเมชันเรื่องนี้มีการดำเนินเรื่องราวยังคงเน้นแก่นเรื่องของความกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์ศีลธรรมและอำนาจเหมือนในบทละครอยู่ ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าแอนิเมชันเรื่องนี้ได้ให้ความสำคัญไปที่เรื่องราวที่แม็คเบธและเลดี้แม็คเบธถูกคำทำนายของแม่มดมากระตุ้นให้เกิดกิเลสขึ้นจนคุณธรรมและศีลธรรมที่ตนมีไม่อาจมาห้ามได้และส่งผลให้ตัวละครเอกชายหญิงลงมือทำชั่วต่าง ๆ นานาจนสุดท้ายแล้วพวกเขาก็ได้รับผลกระทบจากความชั่วที่ทำไป นอกจากนี้ การที่แอนิเมชันเรื่องนี้ได้ปรับเปลี่ยนฉากจบด้วยเสียงบรรยายถึงความชั่วร้ายทั้งหมดไปจากแผ่นดินสก๊อตแลนด์และปรากฏภาพของชายแก่ที่มีลักษณะคล้ายพระเจ้ามาพูดว่าขอให้พระเจ้าอยู่ข้างคนที่ทำดีและคุ้มครองพวกเขาด้วย สิ่งเหล่านี้ล้วนตอกย้ำแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและอำนาจที่แอนิเมชันเรื่องนี้ต้องการสื่อ นั่นคือ ผลกรรมที่ตามมาเมื่อมนุษย์มีความทะเยอทะยานมากจนเกินขอบเขตของศีลธรรม

- ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังคงปรากฏเรื่องราวของการกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์ โดยสะท้อนผ่านเรื่องราวการฆ่าฟันกันของซามูไรในประเทศญี่ปุ่นเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ โดยความเสื่อมทรามนี้เกิดจากการไร้ซึ่งความเชื่อใจต่อกันและความลุ่มหลงในอำนาจที่ไม่มีที่สิ้นสุดของมนุษย์ และทำที่สุดแล้ว ผลหรือกรรมของการกระทำอันความชั่วช้าก็ตามมาถึงตัวผู้กระทำด้วยความตาย ซึ่งไม่ใช่แค่กับตัวละครเอกอย่างวาชิสุคนเดียวนั้น แต่รวมถึงฟูจิมากิและองค์จักรพรรดิที่ต่างหลงไปกับความชั่วและทำเรื่องผิดศีลธรรมด้วยนั่นเอง

ความไม่ไว้ใจกันอันเป็นวงเวียนที่เกิดขึ้นอยู่เสมอในภาพยนตร์เรื่องนี้ที่สะท้อนผ่านเหตุการณ์ในยุคสมัยกลางของญี่ปุ่นนั้น ล้วนเป็นขยายภาพให้เห็นถึงความไร้ศีลธรรมของมนุษย์ ดังเช่นที่อาซาจิพูดถึงสังคมในสมัยนั้นไว้ว่า

“การจักทำตนให้ก้าวหน้าบนโลกใบนี้มัน บิดามารดาอย่าอ้อมซ่าบุตรตน ส่วนบุตรตน
อย่าอ้อมซ่าบิดามารดา ในยุคเสื่อมทรมานเช่นนี้ คนเราจำต้องฆ่าจักได้มิถูกฆ่า”

-อาซาจิ

โดยคุโรซาวา ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องนี้ได้นำเสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและอำนาจแก่
คนดูตั้งแต่ฉากแรกที่เป็นภาพกว้างของพื้นที่ที่มีมิติ นรก ล้าง และเต็มไปด้วยหมอกควัน พร้อม
เสียงร้องประสานเสียงที่พูดถึงความทุกข์ใหญ่ใฝ่สูงอันเกิดขอบเขตของตัวละครอย่างวาชิสุ อาซาจิ
ฟูจิมากิ และองค์มหาประมุขจนนำพวกเขาเขาไปสู่ความตาย ซึ่งฉากเปิดเรื่องด้วยวิธีนี้ เป็น
การเกริ่นเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกระทำอันผิดศีลธรรมจนนำความตายมาสู่
ตัวละคร และได้กลายมาเป็นวิญญูณร้ายสิงสถิตอยู่ที่ซากปราสาทในเมฆมูมที่บัดนี้เหลือแค่
แท่นหินหนึ่งทีบอกว่าเคยมีปราสาทดังกล่าวตั้งอยู่ที่นั่นเท่านั้น ซึ่งในตอนจบเพลงประสานเสียงและ
ภาพของแท่นหินจะปรากฏขึ้นอีกครั้งเพื่อเป็นการเน้นย้ำแก่นเรื่องของศีลธรรมและอำนาจนั่นเอง

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* ของ Geoffrey Wright มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการกระทำกิเลส
และอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์เหมือนในบทละคร ซึ่งสะท้อนผ่านการกระทำของ
แม็คเบธและเลดีแม็คเบธที่เกิดจากการหลงเชื่อในคำทำนายของเหล่าแม่มดสาว ทั้งการร่วมกัน
วางแผนสังหารดันแคนหัวหน้าของตนเพื่อที่ได้เป็นเจ้าของเพนท์เฮาส์ The Cumberland แทน
รวมถึงฆ่าคนที่เขาไม่ไว้ใจอย่างแวงโคว เพื่อนสนิทของแม็คเบธ และส่งคนไปสังหารเลดีแม็คดัพ
และลูกชายของเธอเพื่อเป็นการเอาคืนที่แม็คดัพหนีไปเข้าร่วมกับมัลคอล์มด้วย ซึ่งผลจาก
การกระทำชั่วดังกล่าวก็ส่งผลให้ แม็คเบธและเลดีแม็คเบธต้องพบกับความตายในตอนท้ายเรื่อง
และภาพที่แม็คเบธนอนตายเคียงข้างภรรยาตนและมีเสียง voice over ที่พูดถึงความไร้แก่นสาร
ของชีวิตและภาพที่แม็คดัพลงมือปลี้อันช้อออกจากบ้านแม็คเบธเป็นการเน้นย้ำว่าสิ่งที่ตัวละครเอก
ทำไปทุกอย่างล้วนไร้ค่าและก่อให้เกิดการสูญเสียมากมาย

- ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังคงมีการดำเนินเรื่องที่เน้นความสำคัญไปที่แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและอำนาจที่พูดถึงประเด็นเหมือนในบทละคร นั่นคือ การกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์ กล่าวคือ ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้นำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครเวทีเรื่อง *เมฆเด็ด* มาสะท้อนลักษณะของท่านผู้นำและภรรยาในโลกภายนอกโรงละครที่มีลักษณะและพฤติกรรมที่ชั่วร้าย บ้าอำนาจ และเผด็จการที่เกิดจากกิเลสที่ไม่มีที่สิ้นสุดเหมือนตัวละครในละครเวทีอย่างเมฆเด็ดและภรรยาของเขา

นอกจากนี้ การที่เหตุการณ์ในตอนจบของภาพยนตร์เรื่องนี้ปรากฏภาพความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในประเทศสมมติ ทั้งประชาชนที่อยู่พวกเขาเดียวกับท่านผู้นำได้เข้ามาฆ่านักแสดงและคนดูที่มาดูละครเรื่อง *เมฆเด็ด* และรวมกระทั่งไปถึงผู้กำกับละครเรื่องนี้จนตาย การปะทะกันระหว่างฝ่ายรักท่านผู้นำกับฝ่ายต่อต้านท่านผู้นำจนได้สร้างความเสียหายให้กับประเทศ รวมถึง ท่านผู้นำได้ประกาศภาวะฉุกเฉินและได้ลิดรอนและปิดกั้นสิทธิเสรีภาพต่างๆของประชาชนในการแสดงความคิดเห็นในสื่อและศิลปะทุกชนิดเพื่อไม่ให้ประชาชนมีความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากพวกตน ล้วนเป็นการตอกย้ำแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและอำนาจที่พูดถึงผลกระทบที่ตามมาเมื่อมนุษย์มีความทะเยอทะยานมากจนเกินขอบเขตของศีลธรรมที่ได้สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อบ้านเมืองนั่นเอง

2. มีการปรับเปลี่ยนสวาทที่น่าเสนอในแก่นเรื่องศีลธรรมและอำนาจให้มีลักษณะที่ต่างไป

จากบทละคร

- ละครเวทีเรื่อง *มงปามหาบุรุษ* (ปี ค.ศ. 1982)

แม้แก่นเรื่องที่ปรากฏในละครเวทีเรื่องนี้ยังคงพูดถึงเรื่องของความกระหายกิเลสและอำนาจอันเกินขอบเขตศีลธรรมของมนุษย์เหมือนในบทละคร แต่ผู้วิจัยพบว่าการปรับข้อคิดให้มีลักษณะต่างไปจากบทละคร กล่าวคือ จากกาที่ละครเวทีเรื่องนี้ได้ปรับฉากจบให้เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพียงความฝันของมงปาและเมื่อมงปาตื่นขึ้นมาจากความฝันซึ่งเขาและภรรยาได้พบกับจุดจบที่โหดร้ายจากความชั่วที่ทำไป ด้วยความดีและความสำนึกผิดที่เกิดขึ้นภายในใจของมง

ปาได้ส่งผลให้เขาเกรงกลัวต่อสิ่งที่ตนฝันและเปลี่ยนใจที่จะไม่ลงมือทำความชั่วและเป็นลูกน้องที่ซื่อสัตย์ต่อเจ้านายต่อไป ทำให้ตัวละครของแก่นเรื่องถูกปรับให้ต่างไปจากบทละคร โดยให้ข้อคิดว่าเป็นคนเราสามารถกลับตัวกลับใจมาเป็นคนดีได้เสมอ

- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

จากการที่ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) มีการปรับให้ตัวละครอย่างดันแคนได้แอบขโมยสุตรอาหารของลูกน้องอย่างใจไปหาประโยชน์ให้กับตนเอง อีกทั้ง ดันแคนยังเอาหน้าจากชื่อเสียงที่ได้มาจากสุตรอาหารและการทำงานอันหนักของลูกครวตน์เพียงคนเดียว รวมถึงปรับให้ต่างไปจากบทละครด้วยการให้มัลคอล์มเห็นลูกชายของ บิลลี ยืนมองตนอยู่หลังจากที่รถเก็บขยะจากไปนั้น ทำให้แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและอำนาจมีข้อคิดที่ต่างไปจากในบทละคร โดยละครโทรทัศน์เรื่องนี้ได้สื่อว่า การทรยศหักหลังและการฆ่าฟันไม่มีวันที่จะหมดไปถ้ามนุษย์ต่างยังคงยังคงมีกิเลสและความอยากได้อยู่

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* ของออร์สัน เวลส์ มีการดำเนินเรื่องที่พูดถึงแก่นเรื่องของศีลธรรมและอำนาจที่มีลักษณะต่างไปจากบทละคร โดยสะท้อนผ่านการสู้กันของแม่แมดเพแกน 3 คนที่สะท้อนภาพของสัญชาตญาณดิบและความชั่วร้ายกับอำนาจของความคิดและความถูกต้องของคริสต์จักร ซึ่งอำนาจชั่วร้ายได้พยายามยั่วยุให้ตัวละครเอกในเรื่องอย่างแม็คเบธให้หลงในกิเลสและยุ้งให้กระทำชั่ว รวมถึงทำพิธีวิoodooเล่นงานเขาจนทำให้เหยื่อรายนี้พบกับความตาย ซึ่งการที่ภาพยนตร์เรื่องนี้จบลงด้วยการให้แม่มดมาปรากฏตัวหลังจากการตายของแม็คเบธพร้อมกับพูดว่าคาถาของพวกเธอสำเร็จผลแล้ว ทำให้แก่นเรื่องด้านศีลธรรมในภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องการสื่อถึงเรื่อง ผลกรรมที่ตามมาเมื่อมนุษย์ถูกสัญชาตญาณดิบและความชั่วร้ายเข้าครอบงำจิตใจ ที่แม่มดทั้ง 3 คนประสบผลสำเร็จในการหลอกใช้ตัวละครในเรื่องอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธให้กระทำชั่วจนพบกับจุดจบในตอนท้าย

-ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* มีการดำเนินเรื่องตามแก่นเรื่องประเภทศีลธรรมและอำนาจเช่นเดียวกับบทละคร แต่ได้พุดถึงในประเด็นที่ต่างออกไป กล่าวคือ จากการที่เรื่องราวเกี่ยวกับศีลธรรมในภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ได้เล่าผ่านแค่การกระทำของตัวละครหลักอย่าง แม็คเบธและเลดีแม็คเบธที่ถูกคำทำนายของแม่มด 3 คนสะกดกิเลสและความทะเยอทะยานในอำนาจที่ฝังอยู่ในตัว ทำให้พวกเขาได้เลือกกระทำความชั่วด้วยการหักหลังและสังหารเจ้านายและญาติของตนอย่างด้นแคนเพื่อที่เขาจะได้เป็นกษัตริย์แห่งสกอตแลนด์ตั้งสมใจปอง จนได้รับผลกระทบที่ได้ก่อไว้ด้วยความตายที่น่าอนาถเพียงอย่างเดียว แต่แก่นเรื่องศีลธรรมยังเล่าผ่านตัวละครอย่างรอสซึ่งเป็นขุนนางที่รับใช้กษัตริย์ถึงสามคนในเรื่อง ด้วยการที่เขาทำตัวเป็นกิ้งก่าเปลี่ยนสีที่สามารถทรยศและหักหลังเจ้านายตนและไปเข้ากับฝ่ายที่ได้เปรียบและคิดว่าตนจะได้ประโยชน์ได้ทุกเมื่อ

โดยในช่วงแรกรอสเป็นขุนนางที่รับใช้ด้นแคน แต่เมื่อด้นแคนเสียชีวิตไป รอสก็หันไปเข้าร่วมกับแม็คเบธและได้กลายมาเป็นลูกน้องคนสนิทของแม็คเบธ ซึ่งรอสเองมักถูกแม็คเบธส่งไปทำธุระที่เปื้อนเลือดอยู่บ่อยครั้งทั้งการสังหารแบงโคว รวมถึง ภรรยาและลูกของแม็คดัฟด้วย และในตอนท้ายเรื่อง เมื่อรอสเห็นว่าฝ่ายแม็คเบธกำลังเสียเปรียบและตนก็ไม่ได้ได้รับความชอบเท่าที่ควร จึงได้หันไปเข้าร่วมกับมัลคอล์ม ซึ่งตัวละครรอสได้สะท้อนความชั่วร้าย ที่สุดท้ายแล้ว แม็คเบธและเลดีแม็คเบธจะได้รับโทษที่ตามที่พวกเขาได้ก่อไว้ แต่ความชั่วร้ายที่แท้จริงอย่างรอสยังคงอยู่

อีกทั้งตอนจบของเรื่อง ที่โดนัลเบนได้หยุดหลบฝนที่รังของแม่มดและได้เดินไปหาต้นตอของเสียงร้องอันโหยหวนของแม่มดนั้น ได้บอกไว้ว่าความชั่วร้ายไม่มีทางหมดไปจากมนุษย์ได้ในเมื่อยังมีกิเลสอยู่ ซึ่งแม็คเบธตายไป ก็ยังมีโดนัลเบนที่อาจโดนแม่มดยั่วยุด้วยคำทำนายทำให้ออกกบฏกับมัลคอล์มต่อไป รวมถึงรอสที่ยังคงอยู่รอดในสังคมไปได้เรื่อยๆ ซึ่งแสดงให้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำๆกันของการกระทำที่ผิดศีลธรรม

สิ่งเหล่านี้ทำให้แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและอำนาจในภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เน้นความสำคัญไปที่ว่า การฆ่าฟันและการทรยศหักหลังกันยังคงไม่มีวันที่จะหมดไปจากโลกนี้ ตราบใดที่มนุษย์ยังมีกิเลสและคนที่มีลักษณะชั่วร้ายแบบรอสยังคงอยู่รอดปลอดภัยในสังคมอยู่

3. มีการปรับเปลี่ยนแก่นเรื่องให้ต่างไปจากบทละคร

- ละครเวทีเรื่อง *มรรคบาทฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010)

ละครเวทีเรื่อง *มรรคบาทฆาตกรรม* มีการปรับเปลี่ยนแก่นเรื่องให้พูดถึงเรื่องของพื้นที่และความสมดุลด้วยการตั้งคำถามว่าเราจะอยู่ในพื้นที่อย่างมีความสุขได้อย่างไร กล่าวคือ ผู้กำกับละครเวทีเรื่องนี้ได้นำละครเรื่อง *แม็คเบธ* มาตั้งโจทย์เกี่ยวกับการแย่งชิงพื้นที่บริเวณท้ายซอยเพชรบุรี 7 ซึ่งตัวละครจะมีพื้นที่ในเรื่อง นั่นก็คือร้านซักกรีด และตั้งคำถามว่า เราจะอยู่ในพื้นที่ได้อย่างมีความสุขได้หรือไม่ โดยทำให้ร้านซักกรีดแห่งนี้เป็นที่ที่ทำให้ทุกคนมีความขัดแย้งและเป็นพื้นที่ที่เราจะสามารถอยู่กันได้อย่างสบายใจ แต่เมื่อมีตัวละครคนหนึ่งต้องการพื้นที่และความเป็นเจ้าของพื้นที่นั้นมากขึ้น จะเกิดอะไรขึ้นตามมาบ้าง ซึ่งทำที่สุดแล้วตัวละครอย่างเอ็มและเลดี เอ็มที่ต้องการพื้นที่ที่มากขึ้นก็พบกับความทุกข์จากการแย่งชิงพื้นที่นี้ไป

- ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ในส่วนของภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ของ Vishal Bhardwaj มีการปรับเปลี่ยนแก่นเรื่องให้มีลักษณะแตกต่างไปจากบทละคร เนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มเติมเรื่องเกี่ยวกับความรักของตัวละครเอกและตัวละครอื่นๆ เข้าไปให้มีความสำคัญมากขึ้นควบคู่กับเรื่องศีลธรรมและการชิงเหลี่ยมระหว่างตัวละครในเรื่อง ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ปรากฏแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและความรักที่พูดถึง ความรักต่างฐานะ การเลือกทำสิ่งผิดศีลธรรมเพื่อให้ได้ครองคู่กับคนที่ตนรัก และความรักระหว่างพ่อกับลูก นั่นเอง

โดยที่แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและความรักนั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนผ่านเรื่องราวของตัวละครเอกอย่าง Maqbool กับ Nimmi ที่ได้เลือกกระทำความชั่วด้วยการอบสังหาร Abbaji เจ้านายตนเพื่อทั้งคู่จะได้สามารถมาเป็นคนรักกันได้ โดยความรักระหว่าง Maqbool กับ Nimmi

นั่น ทั้งคู่ต่างฝ่ายต่างรักกัน แต่ด้วยการที่ Maqbool เป็นลูกน้องของ Abbaji ทำให้เขาเห็นว่าความรักครั้งนี้เป็นสิ่งไม่ดีและผิด เพราะ Nimmi เป็นถึงภรรยาของหัวหน้าตน การที่คิดจะแย่งนั้นก็เป็นสิ่งที่ไม่ควร ทางฝ่ายของ Nimmi เธอเองก็มีความรักที่แท้จริงให้กับ Maqbool แต่เธอถูกรวบครว้นำตัวเธอมาถวายแก่ Abbaji โดยที่เธอเองก็ไม่ได้รัก Abbaji อีกทั้ง Nimmi เองก็ต้องการแค่ครองคู่กับคนที่เธอรักซึ่งเป็น Maqbool เพียงคนเดียวเท่านั้น

“เธอนี้ขออะไรจากพระเจ้าเยอะเกินไปแล้วนะ”

-Abbaji พูดกับ Nimmi

“ฉันจะไม่ขออะไรมาก ถ้าสิ่งที่มีอยู่มันใช่สำหรับฉัน”

-Nimmi พูดกับ Abbaji

จากความรักและความปรารถนาในใจทั้งคู่ที่ทั้งสองคนต้องการไขว่คว้านี้ได้กลายมาเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ผลักดันให้ Maqbool และ Nimmi ยอมทำความชั่วโดยการสังหาร Abbaji เพื่อที่ทั้งคู่จะได้ครองรักกันอย่างไม่ต้องหลบๆซ่อนๆอีกต่อไป แต่ท้ายสุดแล้ว ผลจากการเลือกทำชั่วนี้ได้ส่งผลให้ Nimmi มีอาการทางจิตจนกลายมาเป็นคนสติไม่ดีอีกด้วย เมื่อเธอฝันเห็นถึงเลือดของ Abbaji ที่มาติดหน้าเธอและคิดว่าเลือดนี้ยังคงติดอยู่ที่หน้าเธอและห้องนอนที่สังหาร Abbaji รวมถึง ลูกที่เธอตั้งครรภ์ดิ้นรุนแรงในตอนดึกทำให้เธอนอนไม่หลับ จนในที่สุดด้วยความที่เธอพักผ่อนน้อยจนเกิดอาการอ่อนแอและตายในที่สุด ส่วน Maqbool ก็พบกับจุดจบที่น่าสังเวชเช่นกันเมื่อลูกน้องต่างถูกฆ่าและหนีเขาไปหมด อีกทั้งยังไม่มีนักการเมืองมาสนับสนุนเขาอีกแล้ว คนรักก็กลายมาเป็นคนสติไม่ดีและตายจากไป รวมถึง ลูกของ Nimmi ที่เพิ่งเกิดมาก็ไม่ใช่ลูกตน สุดท้ายแล้วด้วยการที่เขาได้เลือกทำชั่วโดยสังหารคนไปมากมาย ทำให้ Maqbool ต้องพบกับความตายในท้ายสุด ซึ่งทั้ง Nimmi และ Maqbool ต่างก็รู้เช่นเดียวกันว่าสุดท้ายแล้ว ความรักของพวกเขาต้องยอมแลกด้วยความสูญเสียหลายสิ่งหลายอย่างด้วยกัน

“Miyān...ความรักของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำมันเป็นบาปหรือ ? ความรัก
ของพวกเรานั้นบริสุทธิ์ใม่?”

-Nimmi ถาม Maqbool

แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักต่างฐานะยังสะท้อนผ่านความรักระหว่าง Guddu กับ Sameera ที่เป็นภาพตรงข้ามของคู่ Maqbool กับ Nimmi ด้วย กล่าวคือ ความรักระหว่าง Guddu กับ Sameera ซึ่งสะท้อนความรักต่างฐานะของหนุ่มสาวที่แม้จะมีลักษณะที่คล้ายกับคู่ของ Maqbool กับ Nimmi เช่นกัน โดยฝ่ายชายเป็นทั้งลูกน้อง รวมถึงลูกของลูกน้อง Abbaji อย่าง Kaka อีกที ซึ่งมีฐานะต้อยต่ำกว่า Sameera ที่เป็นถึงลูกสาวของเจ้าพ่อของเมืองมุมไบอย่าง Abbaji แต่ความรักของทั้งคู่เป็นไปในครรลองของศีลธรรมอันดี โดยที่พวกเขาไม่ได้เลือกกระทำความชั่วเพื่อให้ทั้งคู่ได้ครองรักกัน แต่แคปิดบังเอาไว้ ซึ่งท้ายสุดแล้วทั้งคู่ก็ได้แต่งงานสมใจ ถึงจะมีอุปสรรคต้องมาพลัดพรากให้ทั้งคู่ต้องจากไปแต่ถึงอย่างไรพวกเขาก็ได้กลับมาเจอกัน เมื่อ Guddu นำพรรคพวกบุกบ้านพักของ Maqbool เพื่อชิงตัวเธอมา

นอกจากนี้ ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ยังเน้นความสำคัญแก่นเรื่องความรักในครอบครัว ด้วย โดยสะท้อนผ่านภาพของความรักของพ่อที่มีต่อลูกของตัวละครอย่าง Abbaji และ Kaka ที่ทั้งคู่ต่างรักลูกสาว Sameera และลูกชายของตน Guddu รวมถึง ความรักระหว่างเจ้านายกับลูกน้องที่ให้ภาพของความรักระหว่างพ่อกับลูกซึ่งสะท้อนผ่าน Abbaji กับ Maqbool และลูกน้องในกลุ่มอีกด้วย โดยที่ Abbaji ผู้เปรียบเสมือนเป็นพ่อของ Maqbool และลูกน้องอื่นๆที่คอยดูแลพวกเขาให้กินอยู่อย่างดีตลอดหลายปีที่มาอาศัยกับ Abbaji อีกทั้งยังคอยสั่งสอนเรื่องต่างๆให้ลูกน้องปฏิบัติตาม สิ่งเหล่านี้ทำให้ Abbaji ได้รับฉายาเป็น “The Father” ของลูกน้องในกลุ่มนั่นเอง

5.3 ความขัดแย้ง (Conflict)

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ความขัดแย้งที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ยังคงมีลักษณะความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครและความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันในสื่อละครเวที สื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ส่วนใหญ่ยังคงปรากฏความขัดแย้งระหว่างตัวละครในลักษณะที่เหมือนกับในบทละครเรื่อง แม็คเบธ ทั้งความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับเจ้านายตนที่มาขวางทางในการได้มาซึ่งอำนาจที่ตนปรารถนาไว้ โดยความขัดแย้งเหล่านี้ล้วนแล้วเกิดขึ้นจากกิเลสของตัวละครเอกและแรงยั่วยุจากคำทำนายและภรรยาตน ทำให้ตัวละครเอกในเรื่องได้ตัดสินใจหักหลังเจ้านายตนเพื่อเป็นใหญ่แทนเสียเอง

ต่อมา คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนสนิทตนหลังจากที่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการแล้ว จากการที่ตัวละครเอกต่างหลงใหลในอำนาจที่ตนเพิ่งได้มาจนเกิดความไม่ไว้ใจต่อผู้ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเพื่อนสนิทตน ที่กลัวว่าจะมาหักหลังได้ โดยที่ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับเจ้านายและเพื่อนนี้ได้ นำพาเรื่องราวไปสู่จุดสุดยอดของเรื่อง

สุดท้ายคือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับลูกของเจ้านายและลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ซึ่งเกิดมาจากความขัดแย้งข้างต้นที่ตัวละครเอกได้ทำชั่วไว้ ซึ่งท้ายสุดแล้วทั้งลูกของเจ้านายและลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ได้เตรียมกำลังพลมาเอาคืนกับตัวละครเอกที่ได้ชั่วไปซึ่งนำเรื่องราวมาสู่จุดจบของเรื่องนั่นเอง

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่า บางเรื่องมีการปรับเปลี่ยนลักษณะของความขัดแย้งระหว่างคนกับคนให้ต่างไปจากบทละคร ได้แก่

- ละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010)

ละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* ได้ตัดเอาปมความขัดแย้งเกี่ยวกับการตายของภรรยาและลูกของแม็คดัฟออกไป เหลือไว้แต่ว่าปมความขัดแย้งที่มีต่อเจ้านายตน เมื่อแม็คดัฟรู้ว่าเอ็มเป็นคนฆ่าตนแค้น ทำให้เขามาร่วมมือกับมัลคอล์มในการจัดการเอ็มเพื่อต้องการแก้แค้นให้กับเจ้านายตน

- ละครเวทีเรื่อง แมคเบธ (ปี ค.ศ. 2011)

ละครเรื่อง แมคเบธ ได้เพิ่มความขัดแย้งระหว่างตัวละครเข้าไปอีกหนึ่งคู่ นั่นคือ ความขัดแย้งระหว่างพี่ชายอย่างมัลคอล์ม กับ โดนัลเบน น้องชายของเขา โดยความขัดแย้งนี้ เกิดจากการที่โดนัลเบนรู้สึกไม่พอใจและอิจฉาที่พี่ชายตนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้สืบทอดราชสมบัติต่อกันจากต้นแควน อย่างไรก็ดี ความขัดแย้งนี้ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเรื่องราวมากนัก

- ละครโทรทัศน์เรื่อง Macbeth (ปี ค.ศ. 2005)

ละครโทรทัศน์เรื่อง Macbeth ปี ค.ศ. 2005 มีการปรับให้ต่างไปจากบทละคร คือ ให้ ความขัดแย้งระหว่างใจกับมัลคอล์มปรากฏตั้งแต่ต้นเรื่อง โดยความขัดแย้งนี้เป็นไปในลักษณะของ ความไม่ชอบส่วนตัว จากการที่ใจยังคิดว่ามัลคอล์มอ่อนหัดและไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นพ่อครัว ทำให้ใจลำเอียงและว่ากล่าวมัลคอล์มหลายต่อหลายครั้งจนนำไปสู่จุดแตกหักระหว่างใจกับมัลคอล์ม เมื่อใจจะทำร้ายร่างกายมัลคอล์ม หลังจากที่เขามาหาว่าใจใส่ซอสมึดในอาหารจานหนึ่ง อย่างไรก็ดี ความขัดแย้งระหว่างใจกับมัลคอล์มในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ไม่ได้ส่งผลต่อการนำพาเรื่องราวไปสู่ขั้นยุติ เพราะวามัลคอล์มที่แม้เขาจะรู้ว่าใจเป็นคนฆ่าพ่อตน แต่เขาก็ไม่ได้มีส่วนกับการตายของใจในตอนจบของเรื่อง แต่จะให้ลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ต่อเจ้านายอย่างปีเตอร์มาเป็น คนลงมือฆ่าใจแค่คนเดียว

นอกจากนี้ ละครโทรทัศน์เรื่อง Macbeth ปี ค.ศ. 2005 ได้เพิ่มความขัดแย้งระหว่างตัวละครเข้าไปในตอนท้าย ด้วยการที่ตอนจบของละครโทรทัศน์เรื่องนี้ให้ ลูกชายของ Billy พบกับ Malcolm เป็นการบอกใบ้ให้เห็นความขัดแย้งในอนาคตระหว่างสองคนนี้เพื่อสื่อว่าความวุ่นวายยังคงเกิดขึ้นต่อไป

- ภาพยนตร์เรื่อง Macbeth (ปี ค.ศ. 1948)

ในภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มความขัดแย้งระหว่างพวกที่นับถือศาสนาเก่าแก่อย่างแม่มดพวกเพแกน หรือ Druidical pagan ที่เป็นภาพแทนของความชั่วร้ายกับพวกที่นับถือศาสนาใหม่ที่เพิ่งเริ่มเข้ามาในดินแดนอังกฤษ อย่างนักบวชของศาสนาคริสต์ ที่เป็นภาพแทนของความดีตลอดเรื่องด้วย ซึ่งเราจะเห็นความขัดแย้งระหว่างศาสนาได้อย่างชัดเจน โดยตัวแทนของคริสตจักร

อย่างนักบวชได้พยายามไล่ความความชั่วร้ายอย่างแวมดีให้ออกไปจากจิตใจของตัวเอง และทำให้เรื่องราวสามารถดำเนินถึงตอนจบได้ เมื่อนักบวชได้เดินทางไปบอกชาวบ้านเมืองเพื่อกระตุ้นให้แม็คคัฟยกทัพไปบุกโจมตีแม็คเบธเพื่อทวงความยุติธรรมและความถูกต้องคืนมาสู่แผ่นดินของสกอตแลนด์ โดยหลังจากที่แม็คคัฟได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของภรรยาและลูกของตนแล้ว ทำให้แม็คคัฟ มัลคอล์ม ไชเวิร์ด และนักบวชยกพลไปปราบแม็คเบธจนสำเร็จนั่นเอง

- ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับลูกของเพื่อนสนิทเข้าไปด้วย ซึ่งเราจะเห็นได้ในฉากที่ลูกชายของมิกิ ซึ่งสามารถหนีรอดจากการสังหารได้และเข้าร่วมกับทัพของนายน้อยคุนิมารุ โนริยาสุ และอินุยะเพื่อมาแก้แค้นให้กับพ่อตอนที่ถูกวาชิสุฆ่าตายไปนั่นเอง ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจากความชั่วที่ตัวละครเอกชายอย่างวาชิสุทำไป ที่สุดท้ายแล้วเขาโดนคนที่เกี่ยวข้องกับคนที่วาชิสุสังหารไปกลับมาทวงแค้นจากเขา

- ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

มีการเพิ่มความขัดแย้งระหว่างตัวละครที่จะเกิดในอนาคตในตอนท้ายเรื่อง โดยเป็นความขัดแย้งระหว่างพี่น้องร่วมสายเลือดอย่างมัลคอล์มกับโดนัลเบน ซึ่งเกิดจากการที่ฝ่ายหลังอีกคนที่พี่ชายตนได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้สืบทอดราชสมบัติต่อดันแคนและได้พบกับแม่มดเช่นเดียวกับแม็คเบธ โดยเหตุการณ์เหล่านี้ได้ปูเรื่องให้เกิดความขัดแย้งระหว่างมัลคอล์มกับโดนัลเบนได้ในอนาคต ซึ่งเป็นการย้ำให้เห็นถึงความชั่วร้ายที่ไม่มีวันหมดไปจากโลกมนุษย์ในเมื่อมนุษย์ยังมีกิเลสอยู่

- ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีการปรับเปลี่ยนลักษณะความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับเจ้านาย โดยปรับให้เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากเรื่องความรัก จากการที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เน้นเรื่องราวความรักระหว่างตัวละครเอกชายกับหญิง ทำให้แรงจูงใจหลักที่ทำให้ Maqbool สังหาร Abbaji ก็เพื่อที่ตนจะได้ครองรักกับ Nimmi ภรรยาของ Abbaji ได้นั่นเอง

นอกจากนี้ ยังพบว่า มีการปรับเปลี่ยนและเพิ่มลักษณะความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก กับลูกของเจ้านายมาให้เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับลูกของเพื่อนสนิทแทน นั่นคือ ความขัดแย้งระหว่าง Maqbool กับ Guddu ซึ่งเป็นไปในลักษณะของความไม่ชอบส่วนตัวที่มาจากการที่ Guddu เป็นหนุ่มที่ใจร้อนและไม่คิดหน้าคิดหลังให้ดีกว่าก่อนลงมือทำการใดๆ ซึ่งสุดท้ายแล้ว ความขัดแย้งระหว่าง Maqbool กับ Guddu ได้ส่งผลให้เรื่องราวดำเนินไปสู่จุดจบของเรื่อง เมื่อ Guddu ฆ่าลูกน้องของ Maqbool จนหมดเกลี้ยงและนำลูกของ Nimmi ไปเลี้ยงดู และ Boti สามารถฆ่า Maqbool หลังจากที่เขาดีนออกมาจากโรงพยาบาลเพื่อแก้แค้นให้กับความชั่วที่ Maqbool ได้ทำไปนั่นเอง

ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังมีการเพิ่มความขัดแย้งให้เห็นในภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วย ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่าง นักการเมืองที่ Abbaji สนับสนุนอย่าง Bhosle และ ฝ่ายตรงข้ามอย่าง Palekar ที่นำเรื่องราวไปสู่ขั้นยุติเรื่องราวด้วยเช่นกัน เมื่อ Palekar ต้องการโค่นล้ม Bhosle ทำให้เขาร่วมมือกับ Guddu และ Boti ที่ต้องการแก้แค้น Maqbool ซึ่งได้สังหารพ่อและเจ้านายตนไป

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครที่ปรากฏให้เห็นในเรื่องอีกคู่หนึ่ง คือ ความขัดแย้งระหว่าง Devsare ตำรวจตงฉินกับพวกแก๊งมาเฟียของ Abbaji ที่เป็นไปในลักษณะของอาชีพที่ต่างกัน โดยฝ่ายแรกต้องการที่จะจัดการฝ่ายหลังด้วยการดำเนินคดีและใช้กฎหมายลงโทษเพื่อทำลายล้างพวกอิทธิพลมืดให้หมดไปจากเมืองมุมไบ แม้ในตอนแรก Abbaji และพวกสามารถรอดพ้นการลงโทษได้ แต่ด้วยความสับสนและกั๊กไม่ปล่อยของ Devsare ทำให้เขาสามารถนำคนไปจับลูกน้องที่แอบลักลอบขนเงินผิดกฎหมายได้และส่งผลให้ทำให้ Maqbool ไม่มีนักการเมืองมาคุ้มกันให้แล้วและนำไปสู่จุดจบในตอนท้ายเรื่อง

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

มีการเพิ่มความขัดแย้งระหว่างตัวละครที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้ามาในเรื่อง นั่นคือ ความขัดแย้งระหว่างตำรวจและแก๊งทำธุรกิจผิดกฎหมายของดันแคนและแม็คเบธ เราจะเห็นได้ว่า ตำรวจคอยเฝ้าติดตามการเคลื่อนไหวของกลุ่มดันแคนที่แอบทำธุรกิจผิดกฎหมายนี้มาตั้งแต่ต้นเรื่อง ด้วยการที่พวกตำรวจต้องการกวาดล้างแก๊งที่ทำเรื่องผิดกฎหมายในเมืองนี้ กับ

ความต้องการที่จะแก้แค้นให้พ่อตนของมัลคอล์ม ทำให้ตำรวจและมัลคอล์ม ร่วมด้วยแม่คัฟ ฟลิอันซ์ รอส และเลนนี่อกซ์ที่หันไปเข้าร่วมกับมัลคอล์มจับมือกันกำจัดแม็คเบธ จนนำไปสู่ จูดยุติเรื่องราวในที่สุด

- ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีการเพิ่มความขัดแย้งระหว่างคนละครที่แสดงเรื่อง เมฆเด็ด กับ ลูกน้องของท่านผู้นำที่ได้มาชมละครเรื่องนี้และเห็นว่าหน้าตาของนักแสดงหลักคล้ายกับท่านผู้นำ และภรรยา รวมถึงเนื้อเรื่องยังคล้ายคลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับท่านผู้นำด้วย สิ่งนี้ทำให้เกิด ความขัดแย้งระหว่างคนทำละครเวทีกับลูกน้องและผู้สนับสนุนท่านผู้นำขึ้น เมื่อฝ่ายหลังได้เข้ามา ทำลายโรงละครและทำร้ายคนดูและคนละครระหว่างที่การแสดงยังดำเนินอยู่ เพราะเห็นว่า ละครเรื่องนี้ได้ว่าร้ายท่านผู้นำที่พวกเขาเคารพบูชา นอกจากนี้ ยังปรากฏความขัดแย้งระหว่างรัฐ กับประชาชนขึ้นในเรื่องด้วย โดยมีสาเหตุมาจากการที่ท่านผู้นำได้ปกครองบ้านเมืองอย่าง เผด็จการและกระทำความชั่วไปมากมายจนทำให้ประชาชนเดือดร้อนจนได้ออกมารวมตัวกัน ประท้วงนั่นเอง

ซึ่งจากการเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดจากการปะทะกันของประชาชนกับฝ่ายสนับสนุน ท่านผู้นำหรือรัฐทั้งสองเหตุการณ์นี้ ทำให้ท่านผู้นำได้ออกกฏอัยการศึกและลิดรอนสิทธิเสรีภาพ ของประชาชนไม่ให้วิพากษ์วิจารณ์รัฐได้ในตอนจบซึ่งเป็นการเน้นให้เห็นสภาพของบ้านเมืองที่มี ผู้นำประเทศที่บ้าอำนาจนั่นเอง

2. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

ความขัดแย้งภายในจิตใจในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ แถบทั้งหมดยังคงปรากฏความขัดแย้งที่มีลักษณะเหมือนในบทละคร ซึ่งเป็นความขัดแย้งภายใน จิตใจของตัวละครเอกระหว่างความดีและความถูกต้องกับความปรารถนาที่จะเป็นใหญ่ ซึ่ง ความขัดแย้งนี้ปรากฏก่อนที่เขาจะลงมือฆ่าเจ้านายตนนั่นเอง

แต่อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่า ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* มีการปรับความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครเอกให้มีลักษณะต่างไปจากบทละคร โดยเพิ่มมโนเรื่องการรักษาเกียรติของตนและความต้องการในการครอบครองคนที่ตนรักเข้าไป

ด้วยการที่ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ได้ปรับให้ตัวละครเอกหญิงไม่ได้เป็นภรรยาของตัวละครเอก โดยปรับให้มาเป็นภรรยาของเจ้านายของตัวละครเอก การปรับเปลี่ยนบทบาทของตัวละครนี้ทำให้เกิดมโนความขัดแย้งในจิตใจเกี่ยวกับเรื่องความรักเพิ่มเข้ามาแทนที่เรื่องอำนาจกับความดีและความถูกต้อง ที่แม้เขาต้องการที่จะครองรักกับ Nimmi ผู้หญิงที่เขารัก แต่ด้วยการที่ *Maqbool* เป็นลูกน้องของ Abbaji และ Abbaji ที่มีฐานะเป็นพ่ออีกคนของตนก็ได้เลี้ยงดูเขามาอย่างดีเป็นระยะเวลายาวนานถึง 25 ปี ซึ่งการคิดจะฆ่าเจ้านายตนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควร อีกทั้งฐานะของ Nimmi เองก็เป็นภรรยาของเจ้านายตน ซึ่งเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะไปแย่งของเจ้านายตนเช่นกัน

สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ *Maqbool* เกิดความขัดแย้งขึ้นในจิตใจขึ้น นอกจากนี้ ยังมีแรงกระตุ้นที่มากทำให้ *Maqbool* เกิดความลังเลมากยิ่งขึ้น เมื่อ Nimmi ได้มาช่วยเขาด้วยว่าเธอไม่ยอมให้ *Maqbool* ต้องมาเป็นลูกน้องที่ต้องคอยมาเอาใจกับเจ้านายในอนาคตอย่าง Guddu อีกทั้งยังได้มาแสดงความรู้สึกน้อยใจที่ตนเป็นคนไร้ค่าแล้วหลังจากที่ Abbaji มีคนรักใหม่แล้ว เธอจึงคิดจะฆ่าตัวตาย ซึ่งเธอได้บังคับให้ *Maqbool* เลือกตัดสินใจว่าจะฆ่าเธอหรือฆ่า Abbaji

การเพิ่มมโนความขัดแย้งนี้ทำให้เราเห็นการตัดสินใจที่ยากลำบากมากขึ้น ซึ่งท้ายสุดแล้วความปรารถนาที่อยู่ในใจของ *Maqbool* ก็เป็นฝ่ายชนะจนส่งผลให้เขาเลือกสังหาร Abbaji ในที่สุด

นอกจากนี้ ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ยังได้เพิ่มความขัดแย้งในจิตใจของตัวละครเข้ามาในเรื่องด้วย โดยเป็นความขัดแย้งในใจของ Kaka ซึ่งจะปรากฏให้เห็นในลักษณะของความขัดแย้งระหว่างมิตรภาพและความเป็นเพื่อนกับความถูกต้อง

โดยหลังจากที่ *Maqbool* สังหาร Abbaji แล้ว Kaka รู้สึกเสียใจกับการกระทำของ *Maqbool* ที่เขาคิดว่าเป็นคนลงมือสังหารเจ้านายของพวกเขา ทำให้ Kaka เห็นความถูกต้องมาก่อนมิตรภาพระหว่างเพื่อนด้วยการไม่ยอมเข้าร่วมประชุมตามที่ *Maqbool* ใ้มนัดไว้ และตั้งตน

เป็นฝ่ายตรงข้าม ซึ่งจากการตัดสินใจครั้งนี้ได้ส่งผลต่อความตายของ Kaka เมื่อ Maqbool ส่งลูกน้องมาตามเก็บเขาและลูกชายตนเอง

5.4 ตัวละคร (Character)

5.4.1 ตัวละครเอกชาย

ตัวละครแม็คเบธ (Macbeth) ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ยังคงรักษาบทบาทและลักษณะของตัวละครส่วนใหญ่เหมือนในบทละคร กล่าวคือ ยังคงสถานะเป็นตัวละครเอกชายของเรื่อง โดยนำเสนอภาพของบุรุษเพศผู้มีความเก่งกาจและความสามารถในอาชีพการงานของตน ทั้งขุนนางสก๊อตแลนด์และอาณาจักรน่านเจ้า ทหารสหภาพโซเวียต รวมถึงชาмуไรญี่ปุ่นที่รบอย่างกล้าหาญจนสามารถพิชิตกบฏหรือเข้าศึกได้ พ่อครัวผู้มีใจใฝ่ใจกับรายละเอียดการปรุงอาหารเพื่อให้อาหารที่รังสรรค์ขึ้นมามีรสชาติเยี่ยมที่สุดจนทำให้ร้านอาหารที่ตนทำงานมีชื่อเสียง ลูกน้องของเจ้าพ่อเมืองมัมไบและเจ้าของธุรกิจผิดกฎหมายในเมืองเมลเบิร์นที่สามารถจัดการคนทรยศเจ้านายตนเองได้ และนักการเมืองที่ได้รับเลือกตั้งให้เป็นผู้นำของประเทศสมมติแห่งหนึ่ง แต่พวกเขาล้วนแล้วมีกิเลสและความอยากที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจ และเมื่อถูกสิ่งเลวอย่างคำทำนายและคำขู่ของตัวละครเอกหญิงแล้ว ทำให้ศีลธรรมที่มีพังทลายหายไปและลงมือสังหารเจ้านายตนเพื่อให้ได้เป็นดังที่ตนหวังไว้ และเมื่อได้สิ่งที่ต้องการแล้ว กลับหลงใหลไปกับมันจนเช่นฆ่าผู้คนไปมากมาย อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังมีสำนึกว่าสิ่งที่ทำไปนั้นคือ ความชั่วร้ายที่จะย้อนกลับมาเล่นงานตัวเองในวันข้างหน้า ทำให้ตัวละครเอกนี้เห็นวิญญูณของเพื่อนสนิทที่ตนส่งลูกน้องไปสังหารและกลายมาเป็นคนที่ตายด้านไม่มีความรู้สึกต่อสิ่งใด สุดท้ายแล้วก็ชดใช้ผลกรรมด้วยความตาย ซึ่งจะเห็นได้ว่าตัวละครเอกชายตัวนี้ที่ปรากฏในสื่อทั้งหมด ยังคงนำเสนอให้เห็นเส้นทางไปสู่ความหายนะที่เกิดจากความทะเยอทะยานนั่นเอง

อย่างไรก็ดี แม้ตัวละครเอกชายที่ปรากฏในสื่อส่วนใหญ่ยังคงมีลักษณะร่วมที่เหมือนในบทละครดังที่กล่าวไว้ข้างต้น แต่เมื่อตัวละครเอกชายนี้ถูกนำมาดัดแปลงอยู่ในสื่อ สถานที่ และเวลาที่ต่างกันไปเพื่อขับเน้นเนื้อหาใหม่ที่ถูกรดัดแปลงและเพิ่มเข้ามา ทำให้มีลักษณะของตัวละครบางเรื่องถูกนำเสนอแตกต่างไปจากบทละคร นอกเหนือไปจากการปรับเปลี่ยนภูมิหลังของ

ตัวละครให้ตรงตามฉากหลังที่เกิดขึ้นในเรื่องที่เห็นได้ชัดเจนแล้ว ยังมีการลดทอนความสูงศักดิ์ ของตัวละครซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของตัวละครแทวจิฮิโรในละครโศกนาฏกรรม และปรับเปลี่ยนลักษณะของตัวละครบางอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ถูกเพิ่มเข้าไปในเรื่อง

ปรับเปลี่ยนภูมิหลังของตัวละครให้ตรงตามฉาก (Setting) ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

เราจะเห็นได้ว่าตัวละครเอกชายที่ปรากฏในสื่อทั้งหมดจะมีการปรับเปลี่ยนทั้งเชื้อชาติและอาชีพให้ความหลากหลายโดยขึ้นอยู่กับบริบทของสถานที่และเวลาในแต่ละเรื่อง เช่น ชุนนางในอาณาจักรน่านเจ้าในละครเวทีเรื่อง *มงปาลมหาบุรุษ* ลูกน้องเจ้าพ่อทำยชอยเพชรบุรี 7 ในละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* พ่อครัวชาวอังกฤษในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) ทหารไซเวียตในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010) ซามูไรญี่ปุ่น ในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* ลูกน้องชาวอินเดียของเจ้าพ่อเมืองมুমไบในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ลูกน้องชาวออสเตรเลียของแก๊งทำธุรกิจผิดกฎหมายในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) และผู้นำประเทศสมมติในภาพยนตร์เรื่อง *เซคสเปียร์ต้องตาย*

ภาพที่70: ตัวละครเอกชายที่ถูกปรับให้เข้ากับบริบทของเวลาและสถานที่ที่เปลี่ยนไปจากบทละคร

การลดทอนความสูงศักดิ์ ของตัวละคร

ตัวละครเอกชายอย่างเอ็ม ในละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม*, โจ แม็คเบธในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), Maqbool ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* และ แม็คเบธในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) ถูกลดทอนความเป็นตัวละคร

ที่มียศฐาบรรดาศักดิ์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของตัวละครแทวจิค ฮีโร่ในละครโคกนาฏกรรม ออก โดยกลายมาเป็นแค่คนธรรมดาทั่วไปที่เห็นได้ในชีวิตประจำวัน ทั้งคนที่อาศัยในชุมชน ทำยชอยเพชรบุรี 7 พ่อครัวชาวอังกฤษ และลูกน้องของเจ้าพ่อในเมืองมูไบและเจ้าของธุรกิจค้าของผิดกฎหมายในเมืองเมลเบิร์น ซึ่งตรงกับบริบทของสถานที่ที่เปลี่ยนไปจากบทธละคร จากเรื่องราวของขุนนางกษัตริย์สก๊อตแลนด์มาเป็นชอยเพชรบุรี 7 ร้านอาหารใจกลางกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ และโลกอาชญากรรมในเมืองมูไบ ของอินเดียและเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย การลดทอนลักษณะของแทวจิคฮีโร่ของตัวละครเอกชายเหล่านี้ทำให้โคกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกชายนี้มีความใกล้ตัวคนดูในยุคปัจจุบันมากขึ้นและทำให้คนดูรู้สึกร่วมไปกับตัวละครที่มีลักษณะธรรมดาเหมือนกันนั่นเอง

ปรับเปลี่ยนลักษณะของตัวละครบางอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ถูกเพิ่มเข้าไปในเรื่อง

จากการเพิ่มและปรับเปลี่ยนเนื้อหาที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้าไปเพื่อสื่อสารในประเด็นใหม่ ทำให้ลักษณะบางอย่างของตัวละครถูกปรับเปลี่ยนไปเพื่อส่งเสริมกับเนื้อหาใหม่ด้วย ได้แก่

- มงปา ในละครเวทีเรื่อง มงปามหาบุรุษ (ปี ค.ศ. 1982)

จากการที่ละครเวทีเรื่องนี้ได้เปลี่ยนตอนจบให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพียงความฝันของมงปาไป ทำให้ตัวละครนี้ได้ถูกปรับให้มีลักษณะเหมือนการเกิดใหม่ของตัวละคร คือ มงปาสำนึกผิดกับความชั่วที่ตนเคยคิดและกลับตัวกลับใจเป็นคนดี ซึ่งจะต่างไปจากแม่คเบธในบทละครที่แม้เขาจะรู้ว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้นเป็นความชั่วร้าย แต่ด้วยกิเลสและความอยากในอำนาจทำให้เขาลงมือสังหารเจ้านายตน ซึ่งการกระทำนี้ได้ไม่มีทางลบหายไปได้นั่นเอง การปรับเปลี่ยนตอนจบของตัวละครเอกนี้เป็นการเสริมแก่นเรื่องของละครเวทีเรื่องนี้ที่ต้องการสื่อให้เห็นถึงการที่คนเราสามารถกลับตัวกลับใจมาเป็นคนดีได้เสมอ

- โจ แม็คเบธ (Joe Macbeth) ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

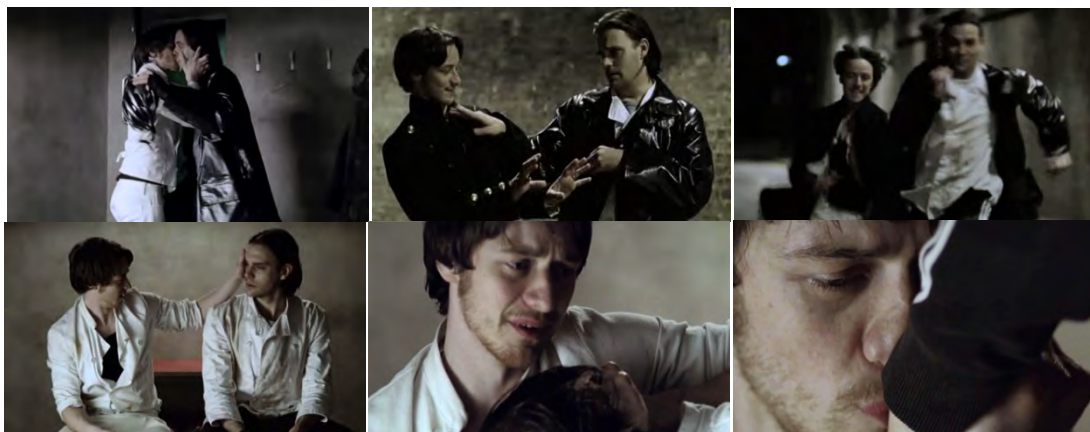
ภาพที่ 71: โจ แม็คเบธในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

จากการที่ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ได้ปรับให้ตัวละครเอกชายเป็นพ่อครัวหนุ่มชาวอังกฤษแทนขุนนางสก๊อตแลนด์ ทำให้ภาพของชายผู้ยึดมั่นในศักดิ์ศรีความเป็นชายชาติทหารได้ถูกตัดออกไปและปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นพ่อครัวที่มีฝีมือในการทำอาหารที่ใส่ใจกับรายละเอียดการปรุงอาหารแต่ละจานทั้งหมด ทั้งการเตรียมวัตถุดิบ การปรุงอาหาร และการเสิร์ฟที่ต้องถึงโต๊ะของแขกตามเวลาที่กำหนด

นอกจากนี้ เราจะเห็นได้ว่าโจในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ถูกตีความใหม่ให้มีลักษณะของ คนรักร่วมสองเพศ (Bisexual) ซึ่งสะท้อนผ่านความสัมพันธ์ระหว่างโจกับบิลลีที่อาจเป็นไปได้ในลักษณะที่มากกว่าแค่เพื่อนกัน แม้ว่าพวกเขาจะมีภรรยาที่เป็นผู้หญิงแล้วด้วย เห็นได้จากพฤติกรรมที่ทั้งคู่แสดงต่อกัน ทั้งการที่โจจูบปากกับบิลลีเมื่อเขาเดินทางมาถึงที่ร้านอาหาร และการไปไหนมาไหนด้วยกันสองคนในตอนช่วงแรกของละครโทรทัศน์ ซึ่งเราจะเห็นได้ในฉากที่ทั้งคู่ต่างเดินหยอกล้อวิ่งไล่กันในช่วงทางที่พวกเขาไปดื่มเหล้าและพูดคุยเรื่องอาหารในช่วงเลิกงานที่คลับแห่งหนึ่งอยู่เป็นประจำ

อีกทั้งความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยังสามารถสะท้อนให้เห็นในฉากที่โจแสดงความเสียใจต่อบิลลีและจับเพื่อนสนิทตนให้มาพังหัวโจที่โจบอกว่ามันไร้ชีวิตหลังจากที่เขาได้ทำให้บิลลีเสียชีวิต ด้วยการสั่งให้เขาไปเลียหน้าผากของจอห์นนี่ บอยรวมถึง ในฉากก่อนที่โจจะตัดสินใจฆ่าบิลลีนั้น เขาได้จูบมือเพื่อนสนิทตนเพื่อเป็นการบอกลาและขอโทษกับการหักหลังเพื่อนรักตนที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมา นอกจากนี้ ทั้งคู่ยังมีรูปแบบการสนทนาซึ่งสะท้อนความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อนของ

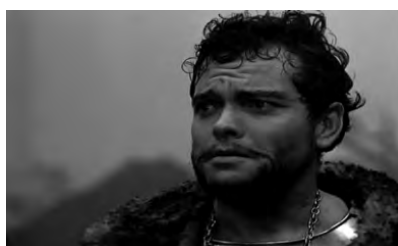
พวกเขา โดยบิลลีมักจะเรียกโจว่า “เจ้าเด็กบ้า” (“Mad boy”) อยู่เป็นประจำ ซึ่งโจจะพูดตอบกับบิลลีเมื่อเรียกชื่อนี้กับเขาว่า “แต่คุณก็รักฉันนี่” (“But you love me”)

ภาพที่ 72: พหุติกรรมระหว่างโจกับบิลลีที่ให้เห็นความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อน

การเพิ่มลักษณะของตัวละครที่ปรากฏในบทละครนี้ช่วยให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างโจกับบิลลีมากยิ่งขึ้นและทำให้คนดูเข้าใจถึงการตัดสินใจที่ยากลำบากของโจที่จะฆ่าเพื่อนสนิทตน แม้ว่าโจจะเริ่มรู้สึกไม่ไหวใจบิลลีแล้วก็ตาม อีกทั้งยังเป็นการนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของโจกับบิลลีให้เข้ากับลักษณะของสังคมในโลกใบใหม่ในโลกตะวันตกที่เปิดกว้างสำหรับคนรักเพศเดียวกันมากขึ้น

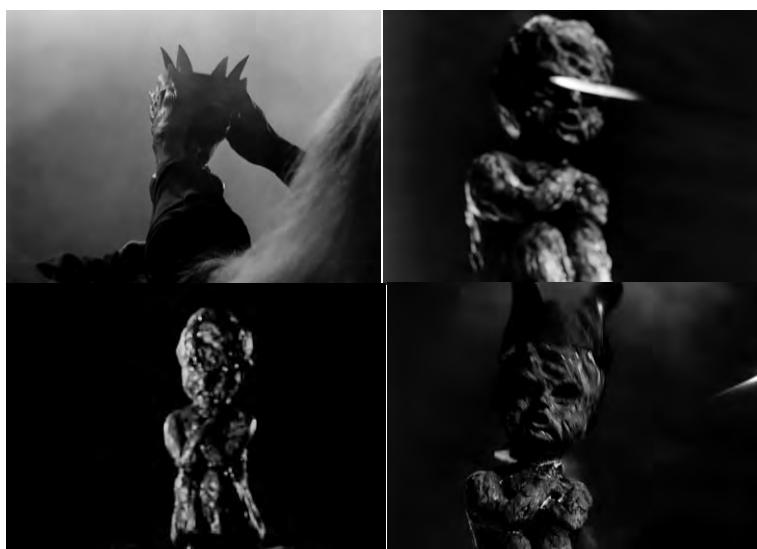
- แม็คเบธ ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

ภาพที่ 73: แม็คเบธ ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

จากการที่ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* ของออร์สัน เวลส์ได้เพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับการปะทะกันระหว่างศาสนาเก่าอย่างเพแกนซึ่งสะท้อนถึงสัญชาตญาณดิบของมนุษย์กับศาสนาใหม่ที่เพิ่งเข้ามาบนเกาะอังกฤษอย่างศาสนาคริสต์ ส่งผลให้แม็คเบธในภาพยนตร์เรื่องได้ถูกปรับเปลี่ยนบทบาท

ให้กลายเป็นเหยื่อของแม่มดเพแกนซึ่งถูกคาถาดูของแม่มดทั้งสามคนที่ได้ปั้นรูปปั้นของแม็คเบธขึ้นมาเพื่อบงการให้เขาทำความชั่วตลอดเรื่อง เช่น สวมสร้อยคอตำแหน่งและมงกุฎกษัตริย์ให้กับลูกปั้นเพื่อทำให้เขาได้กลายเป็นคนที่หลงใหลไปกับกิเลสและกระตุ้นให้เขากระทำความชั่วเพื่อให้ได้เป็นกษัตริย์ตามที่เธอใช้คาถาไว้ กระตุ้นให้เขาลงมือฆ่าดันแคนด้วยการให้ภาพกริชมาปรากฏต่อหน้าและหน้าห้องนอนของดันแคน สบประชันให้แม็คเบธนอนไม่หลับ และใช้ดาบฟันไปที่รูปปั้นแม็คเบธพร้อมกับที่แม็คคัลฟ์ใช้ดาบสังหารเขา

ภาพที่ 74: แม่มดทำพิธีปั้นหุ่นของแม็คเบธและเสกคาถาดูใส่แม็คเบธตลอดเรื่อง

การเปลี่ยนแปลงลักษณะของตัวละครเอกชายให้กลายเป็นเหยื่อของแม่มดเพแกนที่ใช้คาถาดูมาบงการชีวิตให้พบกับจุดจบนี้เป็นการตัดทอนแก่นสารของบทละครที่ต้องการให้เห็นผลกระทบของการทำชั่วที่ตัวละครเอกจะต้องเผชิญออกไป แต่ได้เน้นสาระสำคัญในเรื่องที่ตัวละครถูกแม่มดเพแกนที่เป็นภาพแทนของสัญชาตญาณดิบของมนุษย์มาผลักดันและควบคุมให้ตัวละครทำในสิ่งที่ตนต้องการเมื่อไม่มีหลักคำสอนของศาสนามาดทับความอยากนี้ไว้นั่นเอง

- Miyan Maqbool ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพที่ 75: Miyan Maqbool ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

เนื่องจากเนื้อหาในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* มีการเพิ่มเนื้อหาของเรื่องความรักเข้ามา มีความสำคัญมากขึ้น ทำให้มีการปรับความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายอย่าง Maqbool กับตัวละครเอกหญิงอย่าง Nimmi ให้ไม่ได้เป็นสามีภรรยากันตั้งแต่แรก ซึ่งการปรับเปลี่ยนนี้ได้เป็นการเปลี่ยนแรงจูงใจของตัวละครเอกชายในการลงมือสังหารเจ้านายตน ที่โดนผลักดันจากความรักมากกว่าความอยากในอำนาจที่เกิดจากคำทำนายอย่างบทละคร

โดยในช่วงต้นเรื่องเราจะเห็นท่าทางของ Maqbool ที่แอบชอบ Nimmi ภรรยาบ่อยของ Abbaji ซึ่งเขาเองก็รู้ว่าเป็นเรื่องไม่ดีที่จะไปรักกับสาวของเจ้านาย ทำให้เขาต้องเก็บความรู้สึกนี้ไว้และไม่แสดงท่าทีต่อ Nimmi ที่เธอก็รักเขา แต่ถึงอย่างไรเธอก็รู้ว่า Maqbool รักเธอ จากความปรารถนาในใจของ Maqbool ที่มีต่อ Nimmi นี้เองได้ทำให้เขาอยากที่จะใช้ชีวิตร่วมกับเธอ และด้วยการที่เขารักเธอหมดใจและไม่อยากเสียคนรักไป หลังจาก que Nimmi รู้สึกเสื่อมเสียเกียรติของตนจนตัดสินใจจะฆ่าตัวตายหลังจากที่ Abbaji มีหญิงคนใหม่ เธอจึงให้ Maqbool เลือกว่าจะสังหารตนหรือ Abbaji ซึ่ง Maqbool ก็ได้เลือกความปรารถนาของตนมาก่อนหน้าที่และความถูกต้อง ซึ่งสิ่งนี้ได้เน้นย้ำให้เห็นถึงแรงจูงใจของตัวละครเอกชายที่เกี่ยวกับความรัก มาผลักดันให้ยอมทำทุกอย่างเพื่อคนที่เขารัก แม้จะในทางที่ชั่วร้ายก็ตาม

ภาพที่ 76: ภาพเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นความรักที่ Maqbool มีต่อ Nimmi

นอกจากนี้ จากการที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มความขัดแย้งที่ไม่ลงรอยกันระหว่าง Maqbool กับ Guddu ทำให้นอกจากแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับความรักแล้ว ยังปรากฏแรงจูงใจที่มาจากตัวละครอย่าง Guddu ที่จะได้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งหัวหน้าต่อจาก Abbaji ในฐานะลูกเขยของ Abbaji อนาคต สิ่งนี้ช่วยผลักดันให้ Maqbool ที่ไม่ชอบ Guddu เป็นทุนเดิมอยู่แล้วและยังรักเกียรติและศักดิ์ศรีของตนเอง ตัดสินใจลงมือสังหาร Abbaji นั้นเอง

- แม็คเบธ ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ภาพที่ 77: แม็คเบธ ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

แม็คเบธที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้นอกจากถูกปรับรูปลักษณะให้เป็นลูกน้องของกลุ่มอาชญากรรมในเมืองเมลเบิร์นแล้ว ยังให้เห็นความสัมพันธ์กับภรรยามากขึ้น ซึ่งสะท้อนผ่านฉากที่แม็คเบธช่วยเลดีแม็คเบธที่นอนหมดสติในอ่างอาบน้ำ ฉากที่แม็คเบธรีบขึ้นมาตามเสียงกรีดร้องตกใจของคนใช้ที่เห็นเลดีแม็คเบธฆ่าตัวตายในอ่างอาบน้ำ ซึ่งแม้แม็คเบธจะไม่ได้สนใจเธอเลยในช่วงที่เธอป่วย แต่เมื่อแม็คเบธพบว่าเธอตายไปแล้ว เขารู้สึกเสียใจอย่างมาก และฉากก่อนที่แม็คเบธจะตายในตอนจบ ที่เขาพยายามเดินมาที่ศพเลดีแม็คเบธด้วยบาดแผลฉกรรจ์จากการโดน

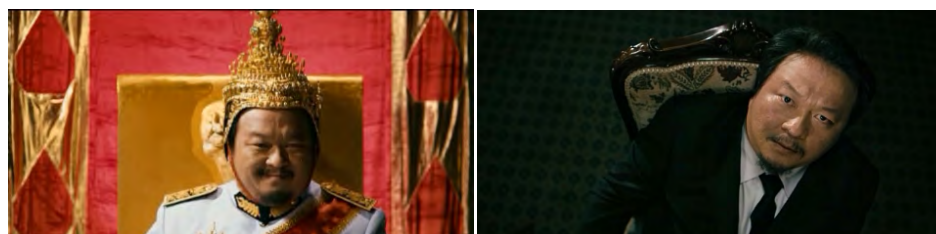
แม็คคัพแทงใส่เพื่อที่จะจูบลาเธอและนอนตายข้างหญิงที่เป็นที่รักและคู่ชีวิตของเขา ซึ่งนอกจากจะเป็นการให้เห็นภาพของคู่ชีวิตที่เด่นชัดขึ้นแล้ว ยังเน้นย้ำให้เห็นถึงว่าการที่สามีภรรยาคู่นี้ยอมทำชั่วเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการนั้น สุดท้ายแล้วสิ่งที่ทั้งคู่ทำไปทั้งหมดก็สูญเปล่าและทิ้งความเจ็บช้ำและการสูญเสียไว้ให้กับตัวละครอื่นอีก

ภาพที่ 78: ภาพเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นความรักที่แม็คเบธมีต่อเลดี้แม็คเบธ

- เมฆเต็ดและท่านผู้นำ ในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย*

(ปี ค.ศ. 2012)

ภาพที่ 79: เมฆเต็ดและท่านผู้นำ ในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ใช้ตัวละครเมฆเต็ด ที่อยู่ในโลกของละครเวทีมาเป็นภาพสะท้อนตัวละครในโลกความจริงที่เกิดขึ้นนอกโรงละครอย่างตัว ท่านผู้นำ ที่ปกครองประเทศหนึ่งอย่างเผด็จการ ซึ่งในตอนจบ แม้ตัวละครอย่างเมฆเต็ดจะรับผลกรรมของการทำชั่วด้วยการถูกเมฆดับฆ่าตายในโลกของละครและทำให้เรื่องราวจบลงดังเช่นในบทละคร แต่ตัวละครในโลกความจริงอย่างท่านผู้นำยังคงมีอำนาจในการปกครองประเทศอย่างเผด็จการต่อไปท่ามกลางความไม่สงบและความเสียหายในประเทศ โดยภาพของท่านผู้นำที่ออกโทรทัศน์มาประกาศกฎอัยการศึกควบคุมความสงบเรียบร้อยและปิดกั้นสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของประชาชนได้เน้น

ย้ำให้เห็นเนื้อหาสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนี้ที่แสดงให้เห็นถึงผลของการที่ผู้นำของประเทศปกครองประเทศอย่างเผด็จการจนสร้างความเสียหายให้กับประเทศนั่นเอง

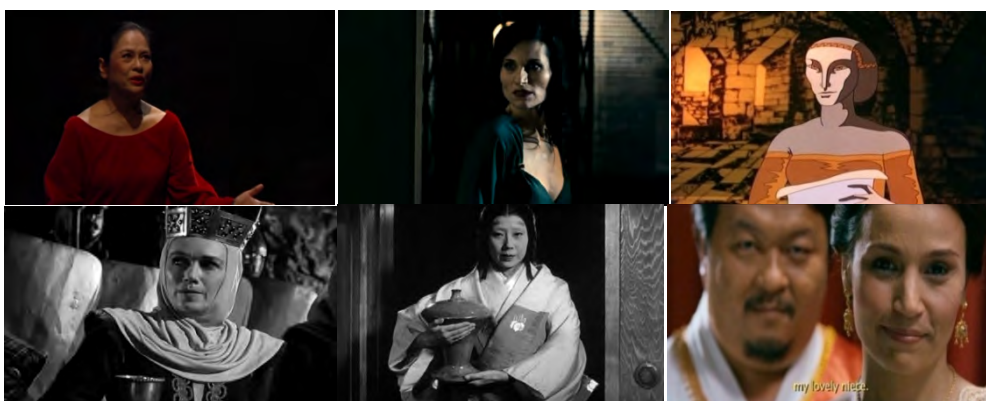

ภาพที่ 80: ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นหลังจากท่านผู้นำปกครองอย่างเผด็จการ

5.4.2 ตัวละครเอกหญิง

ตัวละครเอกหญิงอย่างเลดีแม็คเบธที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ยังคงมีลักษณะร่วมที่เหมือนในบทละคร คือ เป็นตัวละครที่มีบทบาทเป็นคู่อริของตัวละครเอก จิตใจเธอเต็มไปด้วยแรงปรารถนาและมีส่วนมากกระตุ้นให้ตัวละครเอกชายสังหารเจ้านายตนเพื่อเป็นใหญ่แทน แต่สุดท้ายแล้วด้วยความรู้สึกผิดต่อสิ่งที่ทำไปทำให้เธอเกิดอาการทางจิตและพบกับความตายในที่สุด ถึงแม้บางเรื่องจะปรับเปลี่ยนเชื้อชาติและอาชีพของเลดีแม็คเบธให้ตรงกับฉากหลังของเรื่องที่เปลี่ยนไป จนทำให้มีลักษณะต่างไปจากบทละครบ้าง ในส่วนของ การดัดแปลงตัวละครเอกหญิง ผู้วิจัยพบว่า มีการนำเสนอภาพของเลดีแม็คเบธให้แตกต่างกันไป 3 ลักษณะ ได้แก่

เน้นภาพของหญิงที่มีความเด็ดเดี่ยวดุจชายชาติและแฝงไปด้วยความชั่วร้าย

ภาพที่ 81: ภาพเลดีแม็คเบธที่เน้นความเด็ดเดี่ยวดุจเช่นชายชาติ

เป็นการนำเสนอที่เน้นภาพเลดีแม็คเบธในด้านความเด็ดเดี่ยวเฉกเช่นชายชาติวีร กิริยาท่าทางที่แฝงไปด้วยความชั่วร้าย รวมถึง ความแน่วแน่ในการทำชั่วอย่างไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใดซึ่งเป็นลักษณะของตัวละครเลดีแม็คเบธที่ปรากฏเด่นชัดในบทละคร โดยที่ลักษณะดังกล่าวถูกนำเสนอผ่านตัวละครเอกหญิงอย่าง เลดีแม็คเบธในละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ* (ปี ค.ศ. 2011), เลดีแม็คเบธในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010), เลดีแม็คเบธในแอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992), เลดีแม็คเบธในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948), อาซาจิ วาชิสุในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957) และคุณหญิงเมฆเด็ดและภรรยาของท่านผู้นำ ในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

โดยภาพในช่วงแรกของเลดีแม็คเบธในละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ*, แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992), ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010), แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992) และภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) จะนำเสนอในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือให้ภาพของตัวละครหญิงที่มีความชั่วร้ายและมีกิเลสในอำนาจที่อยากให้มีตนได้เป็นใหญ่แทนที่ต้นแค้น อีกทั้งแสดงความมุ่งมั่นยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ความต้องการของตนนั้นสำเร็จผล ซึ่งเราจะเห็นได้ในฉากแรกที่เราอ่านจดหมายที่แม็คเบธส่งมาบอกเรื่องคำทำนายของพยาบาล ทำให้เธอมีความคิดที่จะสังหารต้นแค้นและขอให้ความชั่วร้ายชั่วมาทำให้เธอกล้าที่จะทำด้วยสยาดและน้ำเสียงที่แน่วแน่ และแฝงด้วยความโหดเหี้ยม อีกทั้งเธอยังเป็นคนที่วางแผนจัดการทุกอย่างในการฆ่าต้นแค้น และยั่วยุและหยามเกียรติชายของแม็คเบธด้วยท่าทางด้วยอำนาจที่เหนือกว่าจนสามารถกระตุ้นให้แม็คเบธกล้าที่จะลงมือฆ่าต้นแค้น

ส่วนตัวละครอย่างอาซาจิในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* และคุณหญิงเมฆเด็ด ในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* จะมีการนำเสนอให้เห็นภาพด้วยวิธีที่ต่างไปจากเรื่องอื่น แต่ยังคงสะท้อนให้เห็นภาพความมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยวของชายชาติวีรได้อย่างชัดเจน

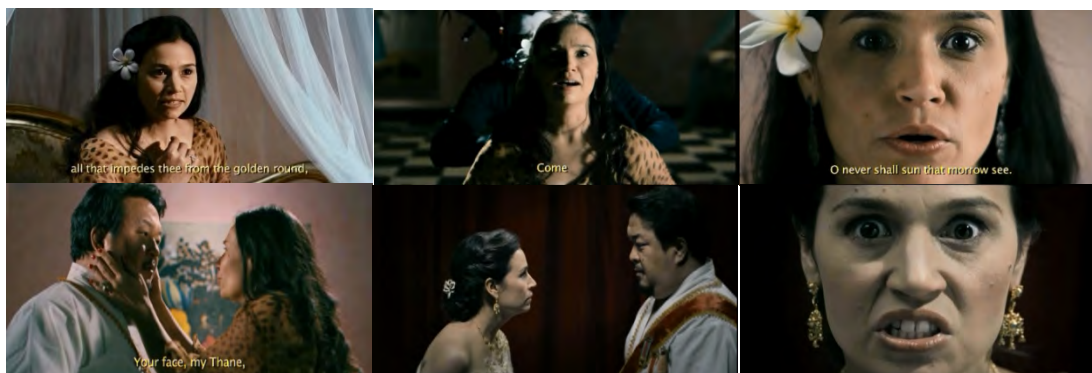
แม้อาซาจิจะมีใบหน้าไร้ซึ่งอารมณ์และมีบุคลิกที่เรียบเฉย แต่เปี่ยมไปด้วยความความคิดที่ชั่วร้ายที่เปี่ยมไปด้วยกิเลส ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าเธอคอยอยู่เบื้องหลังการทำชั่วของวาชิสุทุกอย่าง และลงมือช่วยเหลือสามีตนอย่างไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด ทั้งขยุ่งให้วาชิสุเกิด

ความระแวงต่อเจ้านายและเพื่อนตน นำหอกที่วาชิสุฮิบติดตัวมากลับไปคืนที่ทหารยามเพื่อ
 ป้ายความคิดให้แก่พวกเขาและออกไปเปิดประตูปราสาทเพื่อสร้างเรื่องว่ามีคนบุกรุกเข้ามาสังหาร
 มหาประมุข วางแผนการสังหารมหาประมุขและใส่ร้ายโนริยาสุว่าเป็นกบฏ และเป็นคนบอกให้
 วาชิสุชนพระศพขององค์มหาประมุขมาที่ประตูหน้าปราสาทโยแมงมูมเพื่อให้มิกิซึ่งเป็นผู้บัญชา
 ปราสาทโยแมงมูมอยู่那儿เห็นถึงความซื่อสัตย์ของวาชิสุที่มีต่อองค์มหาประมุข สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้ว
 แสดงให้เห็นถึงลักษณะของอาซาจิที่ไม่แสดงความอ่อนแอและไม่มีความเป็นหญิงหลงเหลืออยู่เลย

ภาพที่ 82: ท่าทางที่สงบนิ่งและเรียบเฉยแต่แฝงไปด้วยความชั่วร้ายของอาซาจิ

ทางด้านคุณหญิงเมฆเด็ด ในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* นั้น ภาพของคุณหญิงผู้มีความเด็ดเดี่ยวดุจชายชาติวีรก็ปรากฏให้เห็นชัดเจนเหมือนอาซาจิ ซึ่งแม้ภายนอกของพวกเธอจะดูสวยงาม แต่ภายในจิตใจกลับมีกิเลสที่อยากให้อาซาจิของตนได้เป็นใหญ่และสวมบทบาทเป็นตัวกระตุ้นความกล้าหาญชั้นดีให้เมฆเด็ดและท่านผู้นำกระทำความชั่วร้ายด้วยการทรยศขัตรีย์ของตนเพื่อขึ้นเป็นใหญ่เสียเอง โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มภาพของคุณหญิงเมฆเด็ดให้เหมือนอสรพิษและความชั่วร้ายที่มายั่วยุให้อาซาจิลงมือฆ่าเจ้านายตนเพื่อเป็นใหญ่แทน ซึ่งเราจะเห็นได้ในฉากที่คุณหญิงเมฆเด็ดได้แสดงความมุ่งมั่นในการกระทำชั่วที่เกิดจากกิเลสด้วยการสวมมนต์ขอให้ความชั่วร้ายได้มาเพิ่มความกล้าให้พวกเธอสามารถลงมือฆ่าดังแผนจนประสบความสำเร็จ อีกทั้ง เธอแสดงสีหน้าดีใจแต่แฝงด้วยความชั่วร้ายเมื่อเมฆเด็ดมาบอกข่าวว่าดังแผนจะมาค้ำคืนที่ปราสาทของพวกเขาจนเมฆเด็ดตกใจกับสีหน้าดังกล่าว

ภาพที่ 83: สีหน้าและท่าทางที่ดูชั่วร้ายของภรรยาเมฆเด็ดเมื่อเธอยังช่วยให้เมฆเด็ดฆ่าดั่งแคน

เมื่อคุณหญิงเมฆเด็ดสามารถช่วยให้สามีตนลงมือฆ่าดั่งแคนสำเร็จ เธอยังแสดงความเด็ดเดี่ยวที่ไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใดด้วยการนำกรีซที่เมฆเด็ดไปคืนที่มหาตเล็กใฝ่าหน้าห้องบรรทมของดั่งแคนเพื่อใส่ร้ายพวกเขา และหลังจากที่เธอนำกรีซไปไว้ที่มหาตเล็กอย่างไร้ความกลัวแล้ว ก็พาเมฆเด็ดที่ไร้สติจากการสังหารดั่งแคนไปล้างมือและพาไปห้องห้องนอนตนเพื่อไม่ให้ใครเห็นพวกเขาได้อย่างง่ายดาย สิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนภาพของหญิงแกร่งที่ไม่มี ความอ่อนแอและปราศจากความเป็นหญิงอีกต่อไป

เน้นภาพของหญิงที่เก่ง ฉลาด มีเสน่ห์ และอ่อนโยน

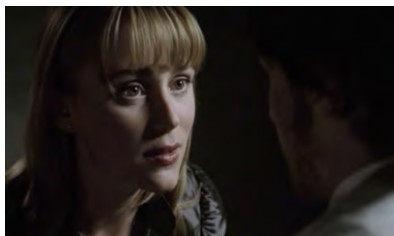

ภาพที่ 84: ภาพเลดีแม็คเบธที่เน้นภาพสาวเก่ง มีเสน่ห์ และอ่อนโยนมากขึ้น

ภาพของเลดีแม็คเบธในลักษณะนี้ จะเน้นย้ำภาพของผู้หญิงที่มีความเก่ง มีความฉลาด ในการวางแผนและจัดการต่างๆ เพื่อให้ความต้องการของพวกเธอสำเร็จผลแล้ว รวมถึงมีเสน่ห์ ต่อเพศตรงข้ามมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ พวกเธอยังสะท้อนให้เห็นแง่มุมที่อ่อนโยนมากขึ้นผ่าน ความรักและความเป็นแม่ที่ปรากฏในเรื่องนั่นเอง โดยตัวละครเอกหญิงที่มีลักษณะดังกล่าวได้แก่

เอลลา ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), Nimmi ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003) และ เลดีแม็คเบธ ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) นอกจากเอลลาจะเป็นสาวเก่งและมีเสน่ห์จนทำให้ดันแคนถึงกับชมเธอด้วยสายตาเคลิบเคลิ้มก่อนเข้าห้องนอนและบอกด้วยว่าในชีวิตชาติหน้าเขาอยากจะใช้ชีวิตร่วมกับเธอแล้ว เราจะเห็นได้ว่าเธอมีปมความเศร้ากับการตายของลูกเธอกับใจด้วย ซึ่งเห็นได้ในฉากที่เอลลาพยายามช่วยผู้ให้ใจจัดการฆ่าดันแคนและได้เล่าเรื่องราวที่ยับยั้งบนใบหน้าของลูกเธอกับใจที่เพิ่งคลอดออกมาก่อนที่จะตายจากไปด้วยความเศร้าเพื่อช่วยให้ใจเกิดความเห็นใจต่อเธอและยอมทำตามที่เราขอร้องเพื่ออนาคตที่ดีของพวกเขาเอง

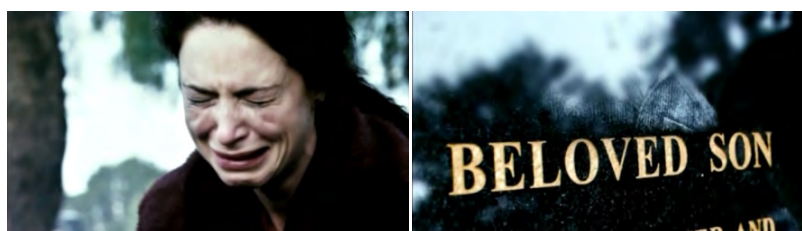
ภาพที่ 85: สีหน้าและท่าทางที่เศร้าสร้อยของเอลลาขณะเล่าเรื่องของลูกชาย

ส่วน Nimmi ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* นั้น เธอยังคงมีลักษณะของตัวละครหญิงที่มีเสน่ห์และมีไหวพริบดี แต่จากการภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ปรับให้ตัวละครเอกชายและหญิงไม่ได้เป็นสามีภรรยากันแต่แรก ทำให้แรงจูงใจอันหนึ่งที่ทำให้ทั้ง *Maqbool* กับ Nimmi ยอมทำความชั่วก็คือความรักนั่นเอง โดยที่ Nimmi ต้องการรักแท้และรักที่บริสุทธิ์ รวมถึงอยากใช้ชีวิตคู่กับคนที่เธอรักจริงๆ ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยของ Nimmi ที่เป็นคนมั่นคงในความรักจนยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มันมา อีกทั้ง ด้วยการที่ Nimmi ไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกคบกับคนที่เธอรักได้ เพราะเธอถูกรวบครวับบังคับให้มาเป็นภรรยาของ Abbaji ซึ่งสิ่งนี้ได้แสดงให้เห็นการถูกกดขี่ทางด้านสิทธิของหญิงอินเดียที่ Nimmi เองไม่สามารถเลือกครองรักกับคนที่เธอรักจริงๆ ได้ ทำให้เธอต้องเลือกใช้วิธีการชั่วร้ายมาทำให้ *Maqbool* สังหาร Abbaji เพื่อให้ทั้งคู่ได้อยู่ด้วยกันนั่นเอง

ภาพที่ 86: ความมีเสน่ห์ของ Nimmi ที่มาช่วยยั่วยุให้ Maqbool ลงมือฆ่า Abbaji จนสำเร็จ

เลดีแม็คเบธที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) ยังคงเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ด้วยหน้าตาที่สวยและมีรูปร่างเซ็กซี่ที่ดึงดูดสายตาของผู้คนรอบข้าง อีกทั้งยังเป็นผู้หญิงเก่งที่จัดการให้แผนที่เธอวางเอาไว้สำเร็จผล นอกจากนี้ เรายังเห็นลักษณะของความเป็นแม่ของ เธอในฉากที่ไปเยี่ยมหลุมศพของลูกชายตนเองและร้องไห้เสียใจต่อการสูญเสียเป็นอย่างมาก ซึ่งเหตุการณ์นี้ทำให้เธอต้องหันมาพึ่งยาเสพติดมาช่วยให้เธอลืมความเศร้านี้ไป ซึ่งด้วยการใช้ยา อยู่บ่อยครั้งทำให้บางครั้งเธอมักหมดสติในอ่างอาบน้ำ

ภาพที่ 87: ภาพความอ่อนโยนของเลดีแม็คเบธที่ร้องไห้ตอนไปเยี่ยมหลุมศพลูกชาย

เน้นภาพของผู้หญิงที่ไร้เดียงสาและอ่อนแอ

แม้ว่าเลดีแม็คเบธที่น่าเสนอด้วยภาพลักษณะนี้ จะยังคงเป็นตัวละครที่มีเสน่ห์และมีความมุ่งมั่นที่จะให้แผนการที่เธอวางแผนไว้สำเร็จผล แต่ภาพรวมที่ปรากฏจะเน้นให้เห็นภาพของ หญิงที่ไร้เดียงสาและอ่อนแอ ซึ่งเราจะเห็นเลดีแม็คเบธในลักษณะนี้ได้ ในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ภาพที่ 88: ภาพของเลดีแม็คเบธที่เน้นความไร้เดียงสาและอ่อนแอ

เลดีแม็คเบธในภาพยนตร์เรื่องนี้มีลักษณะของหญิงที่มีใบหน้าที่สวยงาม รวมถึง มีกิริยาและท่วงท่าที่งดงามและดูไร้เดียงสา ซึ่งเราจะเห็นได้ในฉากที่เธอรู้ว่าสามีตนไม่ยอมทำตามแผนการที่วางไว้ ทำให้เธอเสียใจถึงกับร้องไห้ออกมาและขอให้เขามีความกล้าที่จะทำความชั่วเพื่อได้มาซึ่งอำนาจจนเขายอมทำตามในที่สุด นอกจากนี้ ความอ่อนแอของตัวละครเอกหญิงนี้ยังสะท้อนผ่านทางท่าทางของเธอที่ตกใจเมื่อเห็นแม็คเบธเผลอนำกริชติดตัวมาด้วย และหวาดกลัวหลังจากที่นำกริชไปวางไว้ที่ยาม รวมถึง เป็นลมเมื่อเห็นสภาพศพของทหารยามที่แม็คเบธได้สังหารไปด้วย

ภาพที่ 89: สีหน้าและท่าทางของเลดีแม็คเบธที่ดูหวาดกลัวต่อสิ่งที่เธอทำไป

5.4.3 ตัวละครอื่นๆ

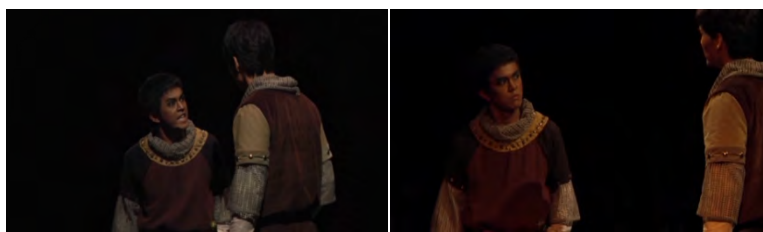
จากการศึกษาพบว่า ตัวละครรองที่ถูกตัดออกไปอยู่บ่อยครั้ง ได้แก่ แองกัส เมนเทธ และ คานเนสส์ โดยเป็นขุนนางในเรื่องที่มีบทบาทในการบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกฉาก ตัวละครที่ถูกตัดรองลงมาได้แก่ ไชเวิร์ดผู้เฒ่าและไชเวิร์ดผู้เยาว์ แม่ทัพชาวอังกฤษที่ประเทศอังกฤษส่ง

มาช่วยมัลคอล์ม โดเนลเบน น้องชายของมัลคอล์ม รวมถึง เลดี แม็คคัฟและลูกชาย การที่ตัวละครรองเหล่านี้ถูกตัดออกไปจากสื่อต่าง ๆ นั้น เนื่องจากบางเรื่องได้ตัดเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวกับตัวละครเอกออก ทำให้ตัวละครที่ไม่มีส่วนกับเรื่องเหล่านี้ถูกลดความสำคัญไป รวมถึง บทบาทของตัวละครเหล่านี้จะถูกรวมมาอยู่ที่ตัวละครอื่นแทน

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่าตัวละครรองที่ปรากฏในสื่อบางเรื่องอย่าง รอส เลนนอกซ์ โดเนลเบน และฟลิอันซ์ ถูกปรับเปลี่ยนให้มีบทบาทและลักษณะแตกต่างไปจากบทละคร รวมถึงมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น

- โดเนลเบน ในละครเวทีเรื่อง แมคเบธ (ปี ค.ศ. 2011)

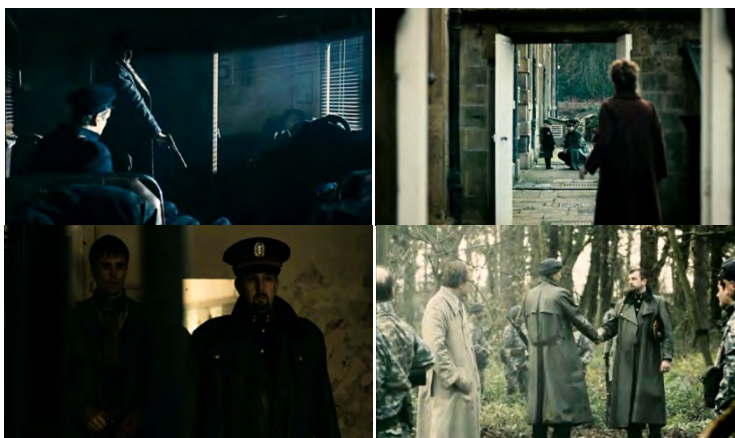
ละครเวทีเรื่องนี้ปรับให้โดเนลเบน น้องชายของมัลคอล์ม ให้เป็นวัยรุ่นที่อิจฉาพี่ชายตนซึ่งถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้สืบราชสมบัติต่อจากพ่อตนจนแสดงความก้าวร้าวต่อพี่ชายและพยายามชิงดีชิงเด่นเหนือพี่ชายตนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งความขัดแย้งระหว่างพี่น้องที่เกิดขึ้นนี้ในบทละครไม่ได้กล่าวไว้ แต่อย่างไรก็ดี ตัวละครนี้ยังคงไม่มีบทบาทต่อเรื่องราวเหมือนในบทละครนั่นเอง

ภาพที่ 90: โดเนลเบนถูกปรับให้ขัดแย้งกับมัลคอล์มทำให้เขาพูดจาตวาดใส่อยู่บ่อยครั้ง

- เลนนอกซ์ ในละครโทรทัศน์เรื่อง Macbeth (ปี ค.ศ. 2005)

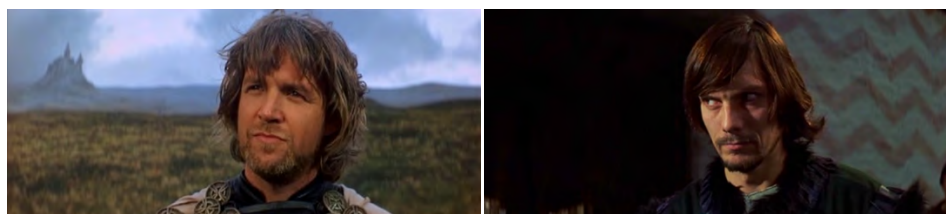
เลนนอกซ์ในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ถูกปรับให้จากขุนนางที่ทำหน้าที่บอกกล่าวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกฉากมาเป็นทหารที่เป็นลูกน้องของแม็คเบธที่ถูกใช้ให้ไปฆ่าคนที่แม็คเบธไม่ไว้ใจทั้ง ฆ่าแองโควและลูกชาย ภรรยาและลูกๆของแม็คคัฟ รวมถึงทรมานรอสให้บอกที่อยู่ของแม็คคัฟมาให้กับแม็คเบธด้วย แต่ภายหลังเขากลับย้ายไปเข้าร่วมกับมัลคอล์มที่กำลังได้เปรียบกว่า ซึ่งสิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความเป็นนกสองหัวของเลนนอกซ์ที่พร้อมจะย้ายไปอยู่ฝ่ายที่ตนเห็นว่าได้เปรียบ

ภาพที่ 91: เลนนอกซ์ก็กลายเป็นนกสองหัวและลูกน้องที่แม็คเบธใช้ให้ไปฆ่าคนมากมาย

- รอสและโดนัลเบน ในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* มีการนำตัวละครเสริมในบทละครอย่าง รอสและโดนัลเบนมาปรับเปลี่ยนเพื่อเสริมเรื่องราวของการกระทำชั่วที่ยังคงไม่หายไปจาก โลกมนุษย์ให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

ภาพที่ 92: (ซ้าย) รอส และ (ขวา) โดนัลเบน

โดย รอส ได้ถูกปรับจากขุนนางที่มีบทบาทในการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากและ แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่เกิดขึ้นมาเป็นขุนนางสกอตแลนด์จอมปรี๊ดป้อนที่รับใช้กษัตริย์ถึง สามคนในเรื่อง ไล่เรียงมาตั้งแต่ดันแคน แม็คเบธ และมัลคอล์ม ทั้งเป็นทหารที่มาส่งข่าวการสู้รบ ของแม็คเบธให้กับดันแคนและส่งข่าวที่แม็คเบธได้รับการแต่งตั้งเป็น Thane of Cawdor ให้แก่ แม็คเบธ จากนั้นก็เป็นลูกน้องคนสนิทของแม็คเบธ หลังจากที่เขาได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์คนใหม่ ซึ่งหน้าที่ของรอสนั้นมักถูกแม็คเบธใช้ให้ไปทำแต่เรื่องชั่วร้าย เช่นการสังหารแวงโควและพลีอันซ์ และภรรยาและลูกของแม็คคัพ และสุดท้ายก็ไปเข้าร่วมกับฝ่ายมัลคอล์ม เมื่อเห็นว่าแม็คเบธไม่ได้

มอบยศให้เขาเท่าที่ควรและมองว่าฝ่ายมัลคอล์มกำลังได้เปรียบ ซึ่งรอสเองเป็นคนถือมงกุฎที่ หล่นมาจากหัวของแม็คเบธมาให้แก่มัลคอล์ม และพูดสรรเสริญมัลคอล์มเช่นเดียวกับที่เขาเคยทำตอนรับใช้แม็คเบธ

ภาพที่ 93: รอสถูกปรับให้เป็นคนปลิ้นปล้อนที่พร้อมจะรับใช้ฝ่ายที่ตนเห็นว่าได้เปรียบทุกเมื่อ

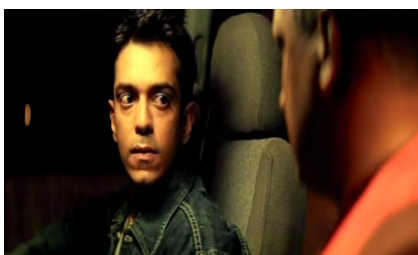
จากการที่เขาเป็นคนที่เปลี่ยนฝ่ายได้ตลอดเวลา ถ้าฝ่ายนั้นได้เปรียบและเอื้อประโยชน์ให้แก่ตนนี้ ทำให้เขาเป็นตัวละครที่ชั่วร้ายแท้จริงซึ่งยังคงสามารถลอยนวลได้ในภาพยนตร์เรื่องนี้

ส่วนโดนัลเบน ที่เป็นน้องชายของมัลคอล์ม ถูกปรับให้เป็นตัวละครมีความพิการที่เขาทำให้เขาต้องใช้ไม้เท้ามาช่วยพยุงตัวในการเดิน แต่เป็นคนที่มีความพิริบตีในสภาพที่น่าหวาดหวั่นมากกว่าพี่ชายตนอย่างมัลคอล์ม เมื่อเห็นว่าพวกตนอาจเป็นเหยื่อรายต่อไปหลังจากที่ดันแคนถูกฆ่าไป เพราะฆาตกรยังคงแฝงตัวอยู่ ทำให้โดนัลเบนแนะนำว่าอย่าไปร่วมกับพวกเขาและหนีไปจะปลอดภัยกว่า

แต่อย่างไรก็ดี โดนัลเบนถูกปรับให้เป็นคนที้อิจฉาพี่ชายตนอย่างมัลคอล์ม หลังจากที่เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้สืบราชบัลลังก์ต่อจากเขา และด้วยตอนท้ายของเรื่องที่โดนัลเบนขี่ม้ามาหลบฝน ณ เนินหินซึ่งเป็นที่ที่แม็คเบธและแบงโควเคยมาพบแม่แมด ทำให้เรื่องราวความชั่วร้ายยังคงดำเนินต่อไป แมแม็คเบธจะตายไปแล้วก็ตาม

- พลีอันซ์ ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ได้นำตัวละครรองในบทละครอย่างพลีอันซ์มาเพิ่มบทบาทของตัวละครอย่างมัดคอล์มเข้าไปและทำให้ตัวละครนี้มีความสำคัญขึ้น ในบทละคร ตัวละครนี้มีบทบาทที่สะท้อนเหยื่อบริสุทธิ์ ที่เกือบถูกแม็คเบธสังหารได้ แต่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ปรับให้พลีอันซ์กลายเป็นตัวละครอย่าง Guddu ซึ่งมีบทบาทสำคัญในฐานะบริพารของ Maqbool

ภาพที่ 94: Guddu หรือ พลีอันซ์ ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool*

Guddu ยังคงเป็นลูกชายคนเดียวของเพื่อนตัวละครเอกอย่าง Kaka แต่มีการปรับลักษณะของตัวละครให้เป็นคนวัยหนุ่มที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงและบางครั้งเขาก็มักจะแสดงความโง่เขลา ความใจร้อน และความดี้อร้อนออกมา ด้วยลักษณะนิสัยแบบนี้ทำให้ Maqbool ไม่ชอบ Guddu และต้องการกำจัดเขาทิ้งไปเพื่อไม่ให้มาขวางทางการเป็นหัวหน้าของ Maqbool ซึ่ง Guddu เองก็รู้ เรื่องนี้เช่นกัน ทำให้ Guddu ได้กลายมาเป็นบริพารกับ Maqbool และนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างทั้งคู่อีกด้วย

อย่างไรก็ดี ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังปรับให้ตัวละครนี้มีความหลากหลายมากขึ้น โดยปรับให้ Guddu เป็นคนที่รักและแสดงความกตัญญูต่อเจ้านายตนอย่าง Abbaji และพ่อของตนอีกด้วย แม้เขาจะชอบกวน Kaka และทำให้เขาต้องปวดหัวกับพฤติกรรมของ Guddu อยู่บ่อยครั้งก็ตาม โดย Guddu และ Boti รู้ว่า Maqbool อยู่เบื้องหลังการฆ่า Abbaji และ Kaka ทำให้ทั้งคู่ได้เข้าร่วมกับฝ่ายของ Palekar มาล้างแค้นให้กับเจ้านายและพ่อตนด้วยการฆ่าลูกน้อง ที่รับใช้ Maqbool และทำลายธุรกิจที่ Maqbool ควบคุมอยู่ และท้ายสุดเมื่อ Boti สามารถสังหาร Maqbool ได้แล้ว ทำให้ Guddu ได้กลายมาเป็นหัวหน้ากลุ่มคนใหม่ เราจะเห็นได้ว่า Guddu ได้สวมบทบาทตัวละครของมัดคอล์มในบทละครที่มายกทัพโจมตีแม็คเบธเพื่อแก้แค้นให้กับพ่อตน

อีกทั้ง เขายังเป็นคนที่มั่นคงในความรักอีกด้วย เมื่อเขากลับมาหา Sameera ที่อยู่แมนชั่นของ Abbaji ที่ตอนนี้เป็นของ Maqbool แล้ว และพาเธอไปอยู่กับเขาหลังจากที่เขาจำเป็นต้องเดินทางไปกับพ่อทำให้เขาต้องทอดทิ้งเธอไว้นั่นเอง

ภาพที่ 95: Guddu กอดภรรยาตน หลังจากบุกไปหาที่บ้านพัก Maqbool ที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญและมีลักษณะหลายมิติของตัวละครที่มีมากขึ้น

ส่วนตัวละครที่มีบทบาททรงลงมาอย่างแรงโคว ดันแคน มัลคอล์ม แม็คคัฟ และแม่มด ยังคงปรากฏให้เห็นในสื่อต่างๆ ถึงแม้ว่าจะมีการปรับเชื้อชาติและอาชีพให้แตกต่างกันไปตามฉากหลังที่เกิดขึ้น แต่ตัวละครรองเหล่านี้ยังคงมีลักษณะส่วนใหญ่เหมือนในบทละคร อย่างไรก็ตาม ละครบางตัวที่ถูกดัดแปลงให้มีความหลากหลายมากขึ้น รวมถึงปรับเปลี่ยนให้บทบาทและลักษณะให้ต่างไปจากบทละครบ้าง เช่น

แบงโคว

- บิลลี ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), แบงโคว ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) โยชิเทรุ มิกิ ในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957) และแบงโคว ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ภาพที่ 96: แวงโควในสื่อต่างๆที่ถูกปรับลักษณะให้ต่างไปจากบทละคร

แวงโควในละครโทรทัศน์เรื่องเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957) และ ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) ได้ลดทอนภาพตรงข้ามของตัวละครเอกออกไป โดยปรับให้ บิลลี, แวงโคว และมิกิ ต่างมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาก็มีกิเลสในอำนาจเช่นเดียวกับตัวละครเอกชาย ซึ่งแต่ละเรื่องได้สะท้อนให้เห็นด้วยวิธีแตกต่างกันไป

ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) ฉากที่สะท้อนให้เห็นกิเลสของบิลลี คือ ฉากที่บิลลีได้ไปตามหาคนเก็บขยะเพื่อถามเกี่ยวกับคำทำนายของตนบ้าง โดยที่ Joe แอบเห็นเหตุการณ์ครั้งนี้ ซึ่งเหตุการณ์ในฉากนี้จะมีส่วนมาช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้กับโจสังหารเพื่อนสนิทตนที่เริ่มไม่ไว้ใจมากยิ่งขึ้น

ส่วนภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) สะท้อนผ่านฉากที่แวงโควแสดงยินดีแก่เพื่อนตนที่อาจได้เป็นกษัตริย์ในอนาคตหลังจากที่คำทำนายแรกเป็นจริงไปแล้ว และแสดงท่าทีอิจฉาที่คำทำนายของแม็คเบธเป็นจริงหมดทุกข้อเมื่อเขาพบกับแม็คเบธก่อนที่แวงโควจะถูกจะเข้านอน นอกจากนี้ แวงโควยังได้ใช้คำทำนายของแม็คเบธที่ตนรู้มาใช้ประโยชน์ด้วยการฆ่าแม็คเบธให้ไม่มาห้ำหั่นหลังตน แต่อย่างไรก็ดี คำพูดและการกระทำเหล่านี้กลับเป็นการปูทางความตายมาสู่แวงโควเอง เมื่อแม็คเบธส่งคนไปสังหารเขาและลูกชายเพื่อฆ่าปิดปากและขจัดเสี้ยนหนามที่แม็คเบธไม่ไว้ใจและเพื่อไม่ให้ลูกหลานของเขามาแย่งชิงบัลลังก์ไป

ในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* มิกิได้เผยให้เราเห็นความคิดของเขาที่แสดงให้เห็นถึงกิเลสหลังจากที่เขารับรู้คำทำนายจากวิญญาณร้ายในป่าไผ่เมฆมมแล้วว่า

“ว่ากันว่าความฝันมักแสดงออกซึ่งความใคร่อันแสนต่ำช้าของเรา อันที่จริงผู้ใดบ้างเล่าจักมีใครครองปราสาทที่พิชิตมาได้”

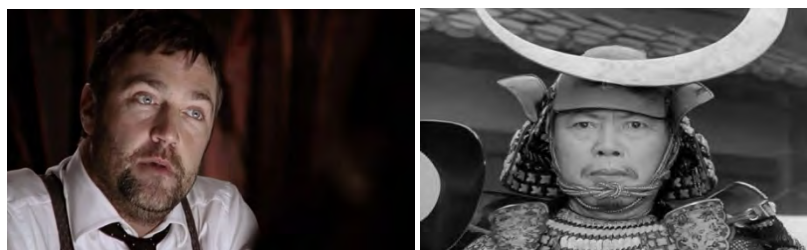
-มิกิ

นอกจากนี้ การที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ปรับให้คำทำนายของมิกิเป็นจริงไปแล้วหนึ่งข้อ ส่งผลให้มิกิก็หลงมัวเมาไปกับคำทำนายเช่นเดียวกับวาซิสุว่า คำทำนายที่เหลือของตนั้นก็น่าจะเป็นจริงด้วย ซึ่งสะท้อนผ่านฉากที่มิกิไม่ยอมรับฟังคำเตือนของบุตรชายตนเกี่ยวกับคำทำนาย

ส่วนแบงโควในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) มีการปรับเปลี่ยนให้แบงโควไม่รู้คำทำนายของตน เพื่อตัดภาพที่เป็นชั่วตรงข้ามกับตัวละครเอกออกไป นอกจากนี้ ยังให้เห็นภาพที่เขาอิจฉาแม็คเบธที่มักได้หน้ามากกว่าเขาด้วย

ดันแคน

- Duncan Docherty ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) และองค์มหาประมุขคุนิมารุ ในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ภาพที่ 97: ดันแคนในสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่ถูกปรับให้เห็นด้านชั่วร้าย

ดันแคนในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) และภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957) ถูกปรับให้มีด้านชั่วร้ายด้วย เพื่อมาช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้กับตัวละครอย่างโจและเอลลาในการฆ่าเจ้านายตนเองมากขึ้นใน ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) และ

เพื่อให้เห็นภาพของสังคมในสมัยญี่ปุ่น ยุคกลางที่ทุกคนล้วนหลงไหลไปกับกิเลสจนหักหลังและฆ่ากันตายอยู่บ่อยครั้งชัดเจนยิ่งขึ้น

โดยต้นแคนในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005) ถูกปรับให้เป็นคนทีเห็นแก่ตัวและประโยชน์ของตนมาก่อนเสมอ ซึ่งสะท้อนผ่านการกระทำของเขาก็คือไปเอาสูตรทำอาหารอย่างเนื้อมะเข็ญยัดไส้ด้วยพุดดิ้งดำและกันด้วยปาร์มาแฮมของลูกศิษย์ตัวเองมาหาประโยชน์ให้ตน โดยไม่สนใจเรื่องถูกผิดจนทำให้ตัวเองและร้านอาหารของตนมีชื่อเสียงจนได้รับดาว Michelin 3ดวง อีกทั้ง ต้นแคนยังเอาหน้าจากความสำเร็จนี้อยู่คนเดียว โดยที่เขาแทบไม่มีส่วนร่วมเลย

ส่วนต้นแคนในภาพยนตร์เรื่อง *อย่าง องค์มหาประมุขคุณิมา* ถูกปรับเปลี่ยนให้เห็นความชั่วร้ายเหมือนตัวละครอื่นๆ ในเรื่องด้วยเช่นกัน เมื่อเขาได้สังหารองค์มหาประมุของค์ก่อนที่เริ่มไม่ไว้ใจเขาจนได้เป็นผู้ปกครองปราสาทคนใหม่เสียเอง

- Jahargir Khan หรือ Abbaji ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพที่ 98: Abbaji ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ที่ปรับให้มีความหลากหลายมากขึ้น

ต้นแคนในภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้เป็นตัวละครที่มีมิติที่หลากหลายมากกว่าในบทละคร อีกทั้ง ยังปรับเปลี่ยนให้เป็นผู้มีอิทธิพลที่เคารพนับถือจากนักการเมืองและตำรวจจนได้รับฉายาว่า “The Father” เพื่อให้เข้ากับฉากหลังของเรื่องทีพุดถึงโลกอาชญากรรมในเมืองมุมไบ

โดยลักษณะของ Abbaji ที่ปรากฏในเรื่อง นอกจากเป็นคนที่มีลักษณะของหัวหน้าที่ดี คือมีความเด็ดขาดและมีความยุติธรรมในการปกครองลูกน้องเหมือนต้นแคนในบทละครแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มภาพของการเป็นคนที่ไม่ยอมให้ใครมาเหยียบย่ำศักดิ์ศรีตน โดยเห็นได้

ในฉาก Palekar ได้มาขอความช่วยเหลือจาก Abbaji ให้มาสนับสนุนตนให้เป็นผู้ว่ารัฐบาลและได้บอกว่าถ้าเป็นตนจะไม่ปล่อยยให้ Abbaji โดนตำรวจจับได้ อีกทั้งเขายังได้ปฏิเสธที่จะกินหมากที่ Abbaji ทำให้ ซึ่งสิ่งนี้เป็นกรหมิ่นและหยามเกียรติของ Abbaji ถึงที่บ้าน ทำให้เขาปฏิเสธที่จะช่วยเหลือ Palekar และจับหมากยัดใส่ปากเขา จากลักษณะของความเป็นเจ้าพ่อที่ปกครองและดูแลเลี้ยงดูลูกน้องตนอย่างดี ทำให้บรรดาลูกน้องของเขาต่างนับถือ Abbaji ให้เป็นพ่อคนที่สองของพวกเขา ซึ่งเราจะเห็นความเป็นพ่อของ Abbaji ที่มีต่อลูกน้องได้ชัดเจนผ่านฉากที่ Abbaji พา Maqbool มาที่หน้าบ้านเพื่อให้ Maqbool ตบหน้าตนหลังจากที่ Maqbool ยังคงโกรธเรื่องที่นายตำรวจ Devsare ที่มาตบหน้าตนกลางที่สาธารณะจนทำให้เขาต้องเสียหน้าและได้สอนให้ Maqbool รู้จักหักห้ามจิตใจของตนไม่ให้ใจร้อนจนไปมีเรื่องกับตำรวจเพราะมันจะนำหายนะมาให้กับฝ่ายตน อีกทั้ง Abbaji ยังบอกด้วยว่าคนที่เสียหน้าในเหตุการณ์นี้คือตนเท่านั้น ซึ่ง Maqbool ก็เข้าใจและได้โอบกอด Abbaji เพื่อแสดงความเสียใจของตน

นอกจากนี้ Abbaji ยังเป็นคนที่เอาใจใส่คนเก่ง และเป็นคนที่อ่อนไหวง่าย ซึ่งปรากฏให้เห็นในฉากที่ Kaka พูดถึงน้องชายของ Abbaji ที่น่าจะได้มาร่วมงานด้วยถ้าไม่ตายไปเสียก่อน ทำให้ Abbaji ที่ยังเสียใจต่อการตายของน้องชายตนไม่หายได้บอกให้เขาหยุดนำเรื่องน้องชายมาพูดและได้ร้องไห้ออกมา ซึ่งสิ่งนี้ได้สะท้อนให้เห็นความรักที่เขามีต่อน้องชายตนอีกด้วย แต่ Abbaji ก็ลืมความเศร้านี้ไปหมดเมื่อ Nimmi บอกกับเขาว่าดาราสาวอย่าง Mohini ที่ Abbaji หมายปองไว้มาที่นี้ ซึ่งสิ่งนี้ได้สะท้อนความเจ้าชู้ของ Abbaji ด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 99: ภาพของ Abbaji ที่ปรากฏในเรื่องซึ่งเห็นความหลากหลายของตัวละครที่มากขึ้น

มัลคอล์ม

- มัลคอล์ม ดอคเชอร์ตี (Malcolm Docherty) ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

ภาพที่ 100: มัลคอล์ม ดอคเชอร์ตีถูกปรับให้เป็นพ่อครัวที่มีลักษณะต่างจากบทละคร

ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* ได้ปรับให้มัลคอล์มมีลักษณะต่างไปจากในบทละครมากพอสมควร คือ จากลูกชายของกษัตริย์สกอตแลนด์ที่มีลักษณะของกษัตริย์ที่ดีในอนาคต มาเป็นพ่อครัวหนุ่มฝึกหัดชาวไอร์แลนด์ในร้านอาหารของพ่อตนที่มีความแน่วแน่ที่จะเป็นพ่อครัวที่ดีเหมือนอย่างต้นแค้นพ่อของตน แต่เขากลับไม่มีฝีมือมากพอที่จะเป็นพ่อครัวที่เก่งได้

นอกจากนี้ จากการที่ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ได้เพิ่มปมความขัดแย้งระหว่างใจที่ไม่ชอบหน้ามัลคอล์ม เพราะเห็นว่าเขาไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นเจ้าของร้านอาหารคนต่อไป ทำให้เขาถูกใจรังแกอยู่เป็นประจำ แต่อย่างไรก็ดี มัลคอล์มในเรื่องนี้ยังคงบทบาทเหมือนในบทละคร โดยเป็นคนที่เหมาะสมจะได้เป็นเจ้าของร้านอาหารคนใหม่หลังจากที่พ่อตนตายไปนั่นเอง

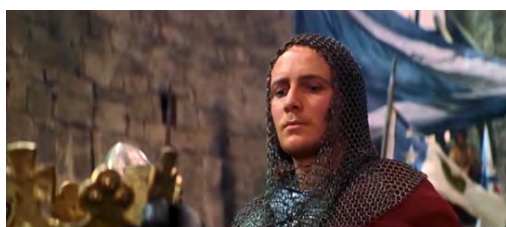
- นายน้อยคุนิฮารุ ในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ภาพที่ 101: นายน้อยคุนิฮารุถูกปรับให้เป็นวิญญาณที่ใจร้อน

ลักษณะตัวละครของมัลคอล์มในภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้แตกต่างไปจากบทละคร คือ เป็นคนที่รักในเกียรติและศักดิ์ศรีของตน อีกทั้ง จากการที่นายน้อยคูนีฮารูยังเป็นหนุ่มที่มีอายุ ประมาณ 18-23 ปี ทำให้เขาเป็นคนที่ใจร้อน เมื่อเห็นว่าบิดาของตนถูกรอบสังหารโดยวาชิสุจึง รีบร้อนที่จะไปแก้แค้น แต่โนริยาสุได้พุดปรามไว้ให้ จากนั้นจึงได้หลบหนีไปกับโนริยาสุและกลับมา ยกทัพที่เข้าร่วมกับอินุยล้างแค้นให้บิดาตนในตอนจบ แต่บทบาทของนายน้อยคูนีฮารูยังคงเป็น คนที่สมควรครองปราสาทไยแมงมูมต่อจากพ่อตนเหมือนในบทละคร

- มัลคอล์ม ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ภาพที่ 102: มัลคอล์มถูกปรับให้ไม่มีลักษณะของกษัตริย์ที่ดีในอนาคต

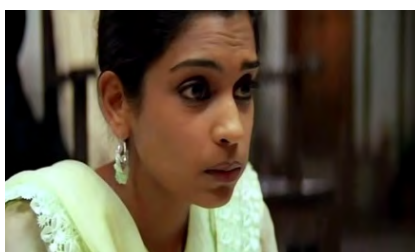
มัลคอล์มในภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้มีลักษณะอ่อนแอ ซึ่งเราจะเห็นได้จากท่าทางของ เขาหลังจากที่พ่อตนถูกฆ่าตายที่แสดงความกลัวออกมาว่า ตนจะเป็นเหยื่อรายถัดไปจนต้องหนีไป ที่อื่นเพื่อความปลอดภัยของตนตามคำแนะนำของโดนัลเบน น้องชายเขา นอกจากนี้ มัลคอล์ม ยังเป็นคนที่หยิ่งทะนงในตำแหน่งที่เพิ่งได้รับแต่งตั้งจากดันแคนจนไปดูถูกแม็คเบธที่มีตำแหน่ง ต้อยต่ำกว่าให้รินไวน์ให้ ซึ่งสิ่งนี้ได้มาเพิ่มแรงจูงใจให้กับแม็คเบธลงมือฆ่าดันแคนนั่นเอง

ภาพที่ 103: มัลคอล์มยื่นให้แม็คเบธรินไวน์ให้ด้วยท่าทางหยิ่งทะนงและแสดงท่าทางหวาดกลัว ต่ออันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตน

โดยลักษณะของตัวละครที่ได้ถูกเพิ่มและปรับเข้ามาในภาพยนตร์เรื่องนี้ทำให้เราเห็นภาพว่าแม่แม็คเบธที่กระทำเรื่องชั่วร้ายจะตายไป แต่แผ่นดินสก็อตแลนด์ที่ได้กษัตริย์คนใหม่ ที่ถูกต้องตามครรลองอย่างมัลคอล์มยังคงไม่พบกับความสงบสุขต่อไป เมื่อกษัตริย์คนใหม่เป็นคนที่อ่อนแออีกทั้ง ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ให้เห็นภาพของโดนัลเบนเดินไปหาถ้าแม่มดในตอนจบนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นการปูทางให้เห็นความวุ่นวาย ในอนาคตที่เรื่องราวชั่วร้ายและการฆ่าฟันกันเพื่อความ เป็นใหญ่ยังคงเกิดขึ้นต่อไป

- Sameera ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพที่ 104: Sameera ถูกปรับให้เป็นผู้หญิงที่มีลักษณะต่างไปจากบทละครอย่างมาก

ลักษณะตัวละครของมัลคอล์มในภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้เป็นลูกสาวคนเดียวของ Abbaji ซึ่งจะมีลักษณะของตัวละครที่แตกต่างไปจากบทละครอย่างมาก โดยเธอเป็นคนที่มั่นคงในความรักที่เธอมีต่อ Guddu แต่อย่างไรก็ดี บทบาทของตัวละครมัลคอล์มในภาพยนตร์เรื่องนี้จะถูกถ่ายโอนไปยังตัวละครที่เป็นลูกของ Kaka อย่าง Guddu ซึ่งได้กล่าวไปแล้วข้างต้นนั่นเอง

แม่มด

แม่แม่มดที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์จะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป แต่ภาพของแม่มดที่ปรากฏในสื่อต่างๆ ส่วนใหญ่แล้วยังคงให้ลักษณะร่วมกันคือ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ชั่วร้ายและไม่สวยงามเหมือนบทละคร เช่น คนเก็บขยะ นางพยาบาลที่ดูเลวคนบาดเจ็บในสงคราม ภูตผี แม่มดเพแกน วิญญาณร้ายในป่าไผ่แมงมุม ตำรวจที่มีนิสัยชอบโกง แม่มดสาว และคุณหญิง อีกทั้งบทบาทของแม่มดก็ยังปรากฏอยู่ด้วยนั่นคือ เป็นตัวละครที่มากระตุ้นและยั่วยุให้ตัวละครเอกชายหญิงของเรื่องหลงใหลไปกับกิเลสและลงมือ

ทำความเข้าใจเพื่อให้สิ่งที่พวกเขาต้องการจนพบกับความตายในที่สุด อย่างไรก็ตาม แม่แมดในบางเรื่อง มีการปรับเปลี่ยนวัตถุประสงค์ของแม่แมดให้ต่างไปจากบทละคร ตัดความเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติออกไปและให้กลายเป็นคนธรรมดา และเพิ่มบทบาทให้มีความสำคัญมากขึ้น

- คนเก็บขยะในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), แม่แมดในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971) และ แม่แมดและคุณหญิงในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ภาพที่ 105: แม่แมดในสื่อต่างๆ ที่ถูกปรับให้มีลักษณะของมนุษย์มากขึ้น

แม่แมดที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971) และภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012) มีการตัดลักษณะเหนือธรรมชาติของตัวละครออกไป ทั้งคนเก็บขยะที่มีนิสัยขี้เล่น คนที่สังคมละเลยและมีลักษณะผิดปกติไม่เหมือนคนทั่วไป เช่น ไม่มีดวงตาบนหน้าและมีผิวหนังผิดปกติบนใบหน้าด้วย และคุณหญิงที่ดูอันตรายและน่ากลัว

- แม่แมด ในละครเวทีเรื่อง *มรรคาบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010)

นอกจากที่แม่แมดที่ปรากฏในละครเวทีเรื่อง *มรรคาบาท/ฆาตกรรม* จะตัดเอาลักษณะความเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติออกไป โดยปรับให้กลายเป็นคนที่ทำงานในร้านซักรีดข้างบ้าน ร้านขายน้ำปั่น และร้านทำผมที่อยู่ในชุมชนนี้มาเป็นเวลานานแล้ว ผู้วิจัยพบว่า ยังเปลี่ยนวัตถุประสงค์ของการทำหน้าที่ของตัวละครไป กล่าวคือ เมื่อมาถึงจุดหนึ่งที่ผลประโยชน์ในชุมชนเริ่มสั่นคลอน แม่แมดสามคนรู้สึกที่จะต้องถ่ายโอนอำนาจนี้ให้แก่ผู้อื่น โดยเริ่มด้วยการปลุกความรู้สึกทะเลาะถะยานในอำนาจให้แก่เอ็มเพื่อให้เขาได้มาเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการปรับสมดุลในพื้นที่ของพวกเขา

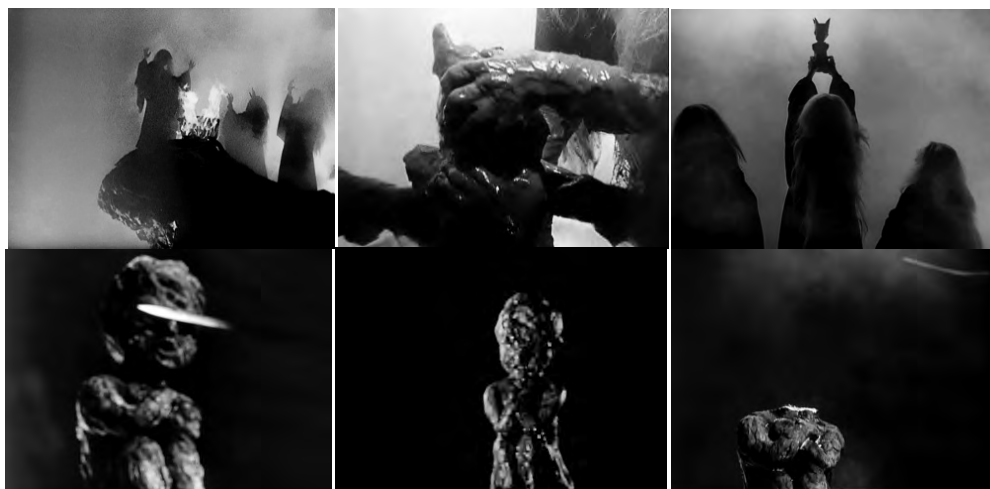
- แม่มดเพแกน ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) และ Pundit กับ Purohit ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพที่ 106: แม่มดเพแกนที่ถูกเพิ่มให้มีบทบาทต่อเนื้อเรื่องมากยิ่งขึ้น

แม่มดที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) และ *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003) ต่างมีการเพิ่มบทบาทให้มีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องมากยิ่งขึ้น โดยบทบาทของแม่มดเพแกนนี้ได้เพิ่มให้พวกเธอใช้คาถาเวทมนตร์สะกดให้แม็คเบธหลงใหลไปกับความชั่วร้าย และได้เปลี่ยนบทบาทของแม่มดให้กลายมาเป็นตัวละครที่มาบังคับให้ตัวละครในเรื่องหลงใหลไปกับความชั่วและบงการชีวิตให้พบกับสิ่งที่พวกเธอต้องการ

เราจะเห็นได้ว่าตลอดทั้งเรื่อง แม่มดได้ทำพิธีเวทมนตร์ใส่รูปปั้นหุ่นแม็คเบธที่พวกเธอได้สร้างขึ้นมาเพื่อที่จะหลอกใช้ให้แม็คเบธมาเป็นเหยื่อของพวกเธอ เช่น ทำให้แม็คเบธหลงใหลไปกับกิเลส การทำให้แม็คเบธเห็นกริชที่จะนำทางไปสังหารดันแคนปรากฏต่อหน้าเขา และหลังจากที่แม่มด ได้ให้คำทำนายแก่แม็คเบธแล้ว พวกเธอก็ได้เฝ้าดูและคอยใช้คาถาเสกให้แม็คเบธพบกับหายนะต่างๆตามที่พวกเธอต้องการ เช่น ทำให้แม็คเบธนอนไม่หลับ จนท้ายสุด แม่มดก็ประสบความสำเร็จในการทำให้แม็คเบธพบกับความตายในตอนจบด้วยการใช้กริชฟันไปที่รูปปั้นของแม็คเบธ

ภาพที่ 107: แม่มดเพแกนทำพิธีปั้นรูปปั้นแมคเบธและใช้คาถาดูดูใส่รูปปั้นตลอดเรื่อง

ส่วนตัวละครอย่าง Pundit และ Purohit ในภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003) ที่นอกจากถูกปรับให้กลายเป็นคนธรรมดาแล้ว ยังถูกเพิ่มบทบาทให้มาเป็นตัวละครที่กำหนดเรื่องราวและชะตาชีวิตของตัวละคร โดยเฉพาะ *Maqbool*

ภาพที่ 108: Pundit และ Purohit ถูกเพิ่มบทบาทให้มีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องและตัวละคร

ทั้งการพยากรณ์อนาคตให้แก่เขาในตอนต้นเรื่องว่า เขาจะได้เป็นหัวหน้าดูแล Bollywood คนใหม่ และในอีก 6 เดือนเขาจะได้เป็นหัวหน้าของกลุ่มมาเฟียแทนที่ Abbaji การปล่อย Boti ให้นินโปและไปเข้าร่วมกับ Guddu และมาฆ่า *Maqbool* ในภายหลัง บอกทางให้แก่ Palekar ไปพบกับ Guddu และ Boti เพื่อร่วมมือกันมาโจมตี *Maqbool* และปล่อยให้ *Maqbool* ขับรถนำ Nimmi กลับไปบ้าน รวมถึงขับรถพา *Maqbool*หนีจากการจับกุมจาก Devsare ไปปล่อยที่โรงพยาบาลจนทำให้เขาถูก Boti ฆ่าตายในที่สุด จะเห็นได้ว่าตัวละครนี้ได้ทำให้เรื่องราวและตัวละครดำเนินไปถึงจุดจบตามความเชื่อเรื่องความสมดุลของพลังอำนาจที่พวกเขาได้เชื่อนั่นเอง ซึ่งเราจะพบได้ว่า Pundit และ Purohit ต่างพูดความเชื่อนี้หลายครั้งในเรื่องด้วยกัน

ภาพที่ 109: Pundit และ Purohit คอยกำหนดความเป็นไปของตัวละครเอกตลอดทั้งเรื่อง

นอกจากตัวละครรองที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว ยังมีการเพิ่มตัวละครที่ไม่ปรากฏในบทละคร เข้ามาให้มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่องด้วย เช่น

- ชายชรา ในแอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992)

แอนิเมชันเรื่องนี้ได้เพิ่มตัวละครที่ปรากฏในบทละครเข้าไป นั่นคือ ชายชรา ซึ่งตัวละครนี้จะปรากฏตัวออกมาในท้ายเรื่องโดยมาพูดคุยพรแก่ผู้ที่ทำความดีเพื่อตอกย้ำแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรม โดยชายชราผู้นี้สวมใส่ผ้าคลุมสีน้ำตาลและถือไม้เท้า ไร่ผมและหนวดเคราขาวโพลนที่ยาว ซึ่งลักษณะภายนอกของชายชรานี้มีส่วนเหมือนพระเจ้าผู้มาปลดปล่อยความทุกข์ให้หมดไปจากแผ่นดินสก๊อตแลนด์

ภาพที่ 110: ชายชราปรากฏออกมาตอนท้ายเรื่องเพื่อพูดคุยพรแก่คนดี

- นักบวชเซนต์ไมเคิล ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) ได้เพิ่มตัวละครที่ไม่ปรากฏในบทละครให้มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่อง นั่นคือ นักบวชเซนต์ไมเคิล (The Holy Father)

ภาพที่ 111: นักบวช ตัวละครที่ถูกเพิ่มเข้ามาให้มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่อง

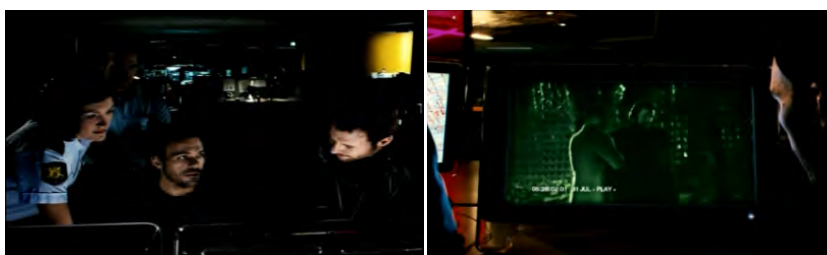
บทบาทสำคัญของตัวละครนี้คือเป็นตัวแทนของศาสนาคริสต์ที่เพิ่งเข้ามาในดินแดนบนเกาะอังกฤษ อีกทั้งยังเพิ่มตัวละครนี้เข้ามาในเรื่องเพื่อปฏิบัติกับพวกแม่มดเพแกนทั้ง 3 คน ซึ่งเป็นภาพแทนของความชั่วร้ายอีกด้วย โดยที่นักบวชเป็นภาพแทนของความดีที่คอยมาช่วยตัดเป้าความชั่วร้ายให้หมดไปจากแผ่นดิน ตลอดทั้งเรื่อง นักบวชจะมาช่วยเตือนตัวละครในเรื่องอย่างแม็คเบธและแบงโคว รวมถึงตัวละครอื่นๆ ให้คอยระวังเกี่ยวกับความชั่วร้ายที่เข้ามาหลอกลวงให้หลงใหลไปกับมันได้ อีกทั้ง ยังเป็นคนที่มาช่วยฝ่ายดี ทั้งการมาเตือนเลดีแม็คคัพว่าจะมีคนมาสังหารเธอและลูกชาย รวมถึงนำข่าวความทุกข์ยากในบ้านเมืองสก๊อตแลนด์ไปบอกแก้มัลคอล์มเพื่อให้ยกทัพไปพิชิตแม็คเบธและนำความถูกต้องและความสงบสุขคืนสู่ประเทศ แม้สุดท้ายนักบวชจะถูกแม็คเบธฆ่าตายก็ตาม กล่าวได้ว่า การปรากฏของตัวละครอย่างนักบวชที่เพิ่มเข้ามาในเรื่องได้ทำให้แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและความขัดแย้งระหว่างพวกเพแกนและศาสนาคริสต์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ชัดเจนยิ่งขึ้นนั่นเอง

ภาพที่ 112: นักบวชพยายามช่วยตัวละครในเรื่องให้รอดพ้นจากความชั่วร้าย

- ตำรวจเมืองเมลเบิร์น ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) ได้เพิ่มตัวละครที่เป็นตำรวจให้เข้ามา มีบทบาทสำคัญในเรื่อง โดยที่ตำรวจจะคอยเฝ้าติดตามพฤติกรรมของกลุ่มดันแคน และมาช่วยเหลือมัลคอล์มและแม็คคัฟให้สามารถจัดการแม็คเบธได้สำเร็จ

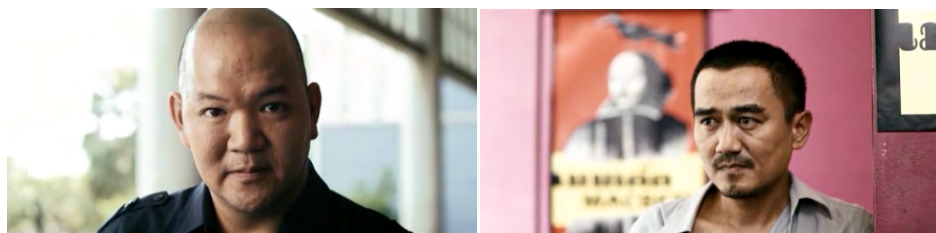
ภาพที่ 113: ตัวละครตำรวจที่เพิ่มเข้ามาซึ่งคอยเฝ้ามองกลุ่มแม็คเบธตลอดเรื่อง

การเพิ่มตัวละครอย่างตำรวจเข้ามาในเรื่องนี้ได้เพิ่มความขัดแย้งระหว่างกลุ่มทำธุรกิจ ผิดกฎหมายกับตำรวจเมืองเมลเบิร์นที่ฝ่ายหลังต้องการปราบปรามและจัดการฝ่ายแรกให้สิ้นซาก จนทำให้พวกตำรวจที่คอยสังเกตการณ์อยู่ตลอดเวลาต้องยื่นมือเข้าไปช่วยมัลคอล์มและใช้เขากับพวกในการจัดการกับกลุ่มทำธุรกิจผิดกฎหมายที่มีแม็คเบธเป็นหัวหน้านั่นเอง

- ลูกน้องคนท่านผู้นำและผู้กำกับละครเวที ในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* ได้เพิ่มตัวละครรองที่ไม่ปรากฏในบทละครอย่าง ลูกน้องคนท่านผู้นำ ที่เป็นตัวละครในโลกภายนอกละครที่คอยเป็นหูเป็นตาให้กับท่านผู้นำ ซึ่งควบคุมและสอดส่องพฤติกรรมของประชาชนให้ไม่กระทำการที่ทำให้ท่านผู้นำต้องเสียหาย โดยเขาได้มาดูละครเวทีเรื่อง *เมฆเด็ด* และเห็นว่าละครเรื่องนี้ได้ว่าท่านผู้นำ อีกทั้งคนแสดงยังมีหน้าตาคล้ายท่านผู้นำกับภรรยา ซึ่งในตอนท้ายเขาได้นำพวกที่สนับสนุนท่านผู้นำมารุมทำร้ายคนดูและนักแสดง ทำลายเวทีระหว่างที่การแสดงยังดำเนินอยู่ จับพวกนักแสดงเข้าคุกข้อหาทำให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง รวมถึงรุมทำร้ายผู้กำกับด้วยการฟาดเก้าอี้ใส่เขาจนเสียชีวิต

ตัวละครที่ถูกเพิ่มเข้ามาอีกตัวหนึ่งก็คือ ผู้กำกับละครเวทีเรื่อง *เมฆเด็ด* ที่เป็นตัวละครในโลกภายนอกละครเวทีอีกเช่นกัน โดยตัวละครนี้เป็นภาพของศิลปินและประชาชนที่ใช้งานศิลปะอย่างละครเวทีมาสะท้อนเหตุการณ์ในโลกความจริงเกี่ยวกับท่านผู้นำ จนท้ายสุด เขากลายมาเป็นเหยื่อของเผด็จการและความรุนแรงในประเทศด้วยการถูกพวกที่คลั่งไคล้ตัวท่านผู้นำรุมทำร้ายจนเสียชีวิต

ภาพที่ 114: (ซ้าย) ลูกน้องของท่านผู้นำและ (ขวา) ผู้กำกับละครเวทีที่มีบทบาทสำคัญต่อเรื่อง

5.5 ฉาก (Setting)

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ฉากที่ปรากฏในสื่อละครเวที สื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์มีการดัดแปลงใน 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ฉากหลังของเรื่องยังคงมีลักษณะของเวลาและสถานที่เหมือนในบทละคร

- ละครเวทีเรื่อง แมคเบธ (ปี ค.ศ. 2011)

ฉากหลังในละครเรื่อง แมคเบธ ยังคงเกิดในช่วงยุคกลางของสกอตแลนด์เหมือนในบทละคร ซึ่งทราบได้จากชุดแต่งกายของตัวละครที่มีลักษณะเหมือนขุนนางในยุคกลางของสกอตแลนด์ ละครเวทีเรื่องนี้ได้นำเสนอฉากด้วยการจัดเวทีการแสดงให้มีลักษณะสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ตั้งอยู่ตรงกลางโรงละครซึ่งมีคนดูนั่งขนานฝั่ง ลักษณะของเวทีจะมีแค่พื้นสีเทาที่มีเพียงเนินสูงสองข้างมาสร้างเป็นสถานที่เกิดเรื่องและนำมาใช้เป็นฉากเดียวตลอดทั้งเรื่อง โดยละครเรื่องนี้จะใช้คำพูดของตัวละคร แสงไฟ มาช่วยบอกสถานที่ว่าเป็นที่ใด เวลาใด แทนภาพวาดหรืออุปกรณ์ตกแต่งฉาก อีกทั้ง บางส่วนของเวทียังสามารถนำมาใช้ปรับเปลี่ยนมาแปลงเป็นฉากอื่นได้ เช่น ใช้เนินที่อยู่บนเวทีมาเคลื่อนและปรับแต่งให้กลายเป็นที่นั่งในฉากงานเลี้ยง

ภาพที่ 115: (บน) ลักษณะของเวทีและการนำไฟเวทีมาบอกช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่อง

ภาพที่ 116: (ล่าง) ชั้นส่วนของบนเวทีที่นำปรับเป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก เช่น ที่นั่งในงานเลี้ยง

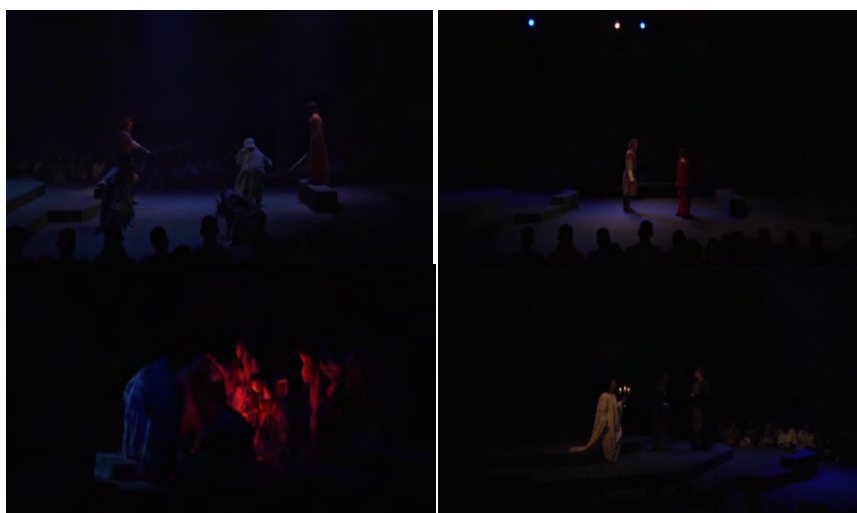
บรรยากาศในละครเรื่องนี้ส่วนใหญ่ปรากฏภาพที่ดูมืดมิดและเต็มไปด้วยความน่ากลัวและความชั่วร้าย โดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกือบทั้งหมดบนเวทีจะมีแสงไฟน้อยทั้งในเวลากลางคืนและกลางวันของเรื่อง มีเพียงสองฉากที่สว่างกว่าฉากอื่นนั่นคือ ฉากที่ดันแคนทราบข่าวการรบจากทหารผู้บาดเจ็บและจากรอส และฉากที่ดันแคนกล่าวชื่นชมแมคเบธและแบงโควและ

สถาปนามัลคอล์มให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งกษัตริย์ต่อจากเขา ซึ่งความสว่างในฉากเหล่านี้เป็นการสื่อให้เห็นถึงบรรยากาศที่สงบสุขจากความดีงามของดันแคน

ภาพที่ 117: ภาพบนเวทีในฉากที่ดันแคนปรากฏตัวที่สว่างกว่าฉากอื่นๆ

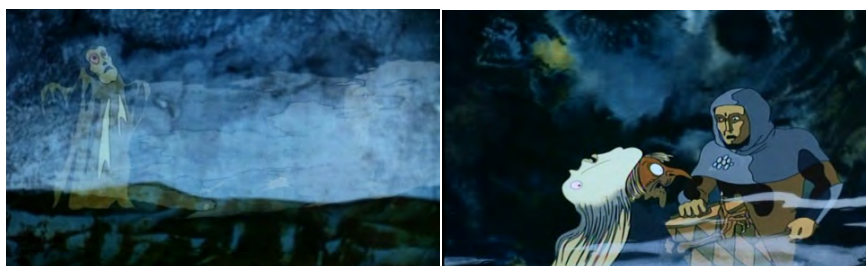
แต่ในฉากที่เหลือเราจะเห็นบรรยากาศของความมืดมนและให้ความรู้สึกถึงความน่ากลัว และชั่วร้ายที่เหมือนในบทละคร เช่น ฉากที่แม่มดปรากฏตัวทั้งหมด ซึ่งจะมีบรรยากาศที่มืดมิดและมีแสงจากฟ้าผ่าปรากฏขึ้นแทรกบ่อยครั้ง ฉากที่แม็คเบธและเลดีแม็คเบธวางแผนและลงมือฆ่าดันแคนที่มีเพียงแสงสว่างจากไฟเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ฉากสังหารแบงโคว ฉากงานเลี้ยง ฉากเลดีแม็คเบธเดินละเมอมาล้างมือ และฉากการตายของแม็คเบธที่มีแม่มดมาปรากฏตัวในตอนจบ ซึ่งบรรยากาศเหล่านี้ล้วนเป็นการสะท้อนให้เห็นความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในเรื่องที่ตัวละครถูกความชั่วร้ายและกิเลสมายั่วยุให้ตัวละครอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธเลือกกระทำความชั่วนี้เอง

ภาพที่ 118: ภาพบรรยากาศส่วนใหญ่ในเรื่องที่มีแต่ความมืดมิดซึ่งสะท้อนความชั่วร้ายของคน

- แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992)

ฉากที่เกิดขึ้นในแอนิเมชันเรื่องนี้ยังคงเกิดในช่วงยุคกลางของสกอตแลนด์ โดยแอนิเมชันเรื่องนี้ปรากฏสถานที่สำคัญ ได้แก่ ลานรกร้างที่แม็คเบธพบกับภูตผี ซึ่งยังคงถูกนำเสนอให้มีบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกถึงสิ่งที่ชั่วร้ายและดูน่ากลัวเหมือนในบทละคร โดยมีหมอกและความมืดปกคลุม รวมถึงไร้ซึ่งสิ่งมีชีวิต

ภาพที่ 119: บรรยากาศอิมคริมและน่ากลัวในฉากลานรกร้างที่แม็คเบธปรากฏตัว

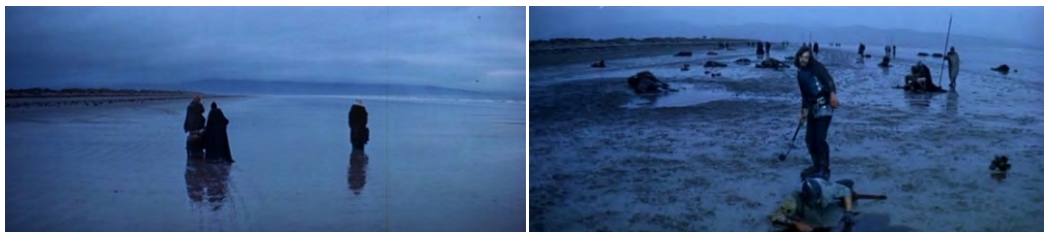
สถานที่อีกแห่งหนึ่งที่สำคัญของเรื่อง คือ ปราสาทของแม็คเบธ ซึ่งเป็นที่อยู่ของแม็คเบธและเลดี้แม็คเบธ มีลักษณะเหมือนปราสาทในช่วงยุคกลางของสกอตแลนด์ โดยสถานที่นี้มีเหตุการณ์สำคัญของเรื่องเกิดขึ้น ได้แก่ การสังหารดันแคน แม็คเบธเห็นวิญญูณแบบโควเลดี้แม็คเบธมีอาการป่วยทางจิต และจุดจบของแม็คเบธด้วย โดยบรรยากาศในปราสาทยังคงมีความมืดหม่นเหมือนสถานที่แรก ซึ่งปรากฏแสงไฟจากคบเพลิงและแสงอาทิตย์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น บรรยากาศที่ปรากฏในเรื่องต่างมาช่วยเสริมเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่องที่พูดถึงตัวละครเอกที่ถูกกิเลสมายั่วยุให้กระทำความชั่วร้ายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการจนพบกับความตายในท้ายที่สุด

ภาพที่ 120: ภาพบรรยากาศในปราสาทของแม็คเบธที่ปกคลุมด้วยความมืดเช่นกัน

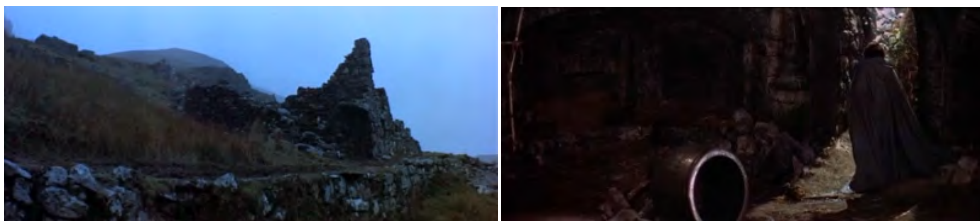
- ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ฉากในเรื่องยังคงเกิดในช่วงยุคกลางของสกอตแลนด์เหมือนในบทละคร สถานที่สำคัญในเรื่อง ได้แก่ ชายหาดติดทะเล เป็นสถานที่ที่แม่มดมารวมตัวกันเพื่อทำพิธีโดยการฝังกริช ห่วงเชือก และแขนข้างหนึ่งลงไปในพื้นที่ชายหาดและนัดหมายเพื่อเจอกับแม็คเบธที่เนินแห่งหนึ่ง ซึ่งชายหาดนี้มีบรรยากาศมืดหม่นและเต็มไปด้วยหมอกควันที่ให้ความรู้สึกเว้งว่างและความน่ากลัว มีเสียงนกร้องแว่วมาเป็นระยะ โดยสภาพของสถานที่นี้ยังคงให้ภาพและความรู้สึกถึงความชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้นเหมือนในบทละคร นอกจากนี้ ชายหาดยังเป็นสมรภูมิรบระหว่างกองทัพสกอตแลนด์และกองทัพนอร์เวย์อีกด้วย

ภาพที่ 121: ภาพความเว้งว่างและอึมครึมบริเวณชายหาดติดทะเล

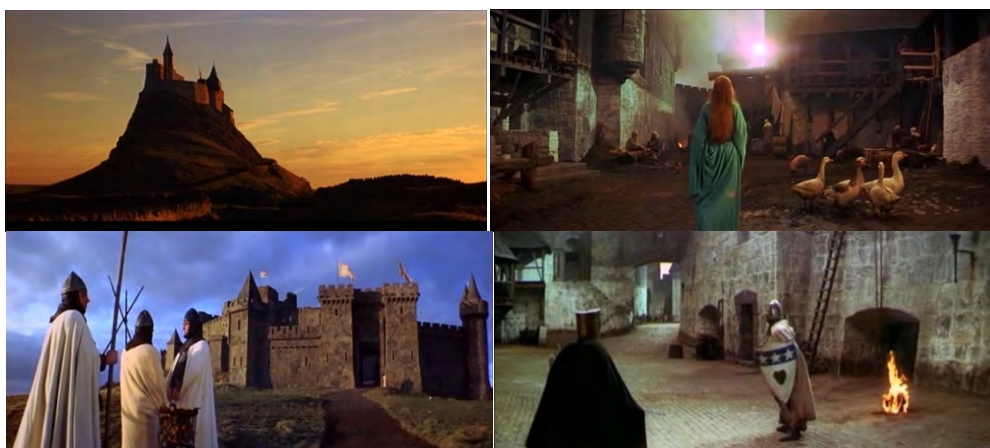
สถานที่ต่อมา คือ ที่อยู่ของแม่มด เป็นเนินหินที่อยู่ท่ามกลางภูเขาและมีซากของสิ่งก่อสร้างบางอย่าง โดยเป็นที่ที่แม่มดมานัดรวมกันเพื่อเจอกับแม็คเบธถึงสองครั้ง รวมถึงโดนัลเบนในตอนท้ายเรื่องด้วย บรรยากาศของสถานที่นี้จะเต็มไปด้วยกองหินสูง มีหญ้าขึ้นเป็นหย่อมๆ แต่ไร้ซึ่งสิ่งมีชีวิตอื่น อีกทั้งยังเต็มไปด้วยหมอกควันและอากาศที่แปรปรวน เช่น ฝนตกอย่างรุนแรงก่อนที่จู่ๆแดดก็ออก ซึ่งสะท้อนความลึกลับและความชั่วร้ายของแม่มดได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ภายใต้กองหินยังมีห้องใต้ดินที่เป็นที่พำนักของพวกเธอและแม่มดคนอื่นๆอีกด้วย จะเห็นได้ว่าทั้งชายหาดและเนินหินต่างให้ภาพที่ดูมืดหม่นและเต็มไปด้วยไอหมอกที่สะท้อนเรื่องราวที่พูดถึงด้านมืดของมนุษย์ให้ชัดเจนขึ้น

ภาพที่ 122: ภาพบรรยากาศภายนอกและภายในที่อยู่ของแม่มดที่ให้ความรู้สึกถึงความชั่วร้าย

ปราสาทอิเวอร์เนส (Iwerness) เป็นปราสาทที่อยู่ของแม็คเบธและเลดี้แม็คเบธ ตั้งอยู่บนเขาสูงหนึ่ง บรรยากาศรอบปราสาทน่าอยู่ แม้สภาพภายนอกของปราสาทจะดูน่าอยู่และสวยงาม แต่อย่างไรก็ดี สถานที่แห่งนี้เป็นที่ที่แม็คเบธและเลดี้แม็คเบธร่วมมือกันสังหารดันแคน ที่ได้เดินทางมาพักอาศัยที่นี่ ซึ่งสะท้อนให้เห็นการอย่าเชื่ออะไรมากจากภายนอกดังที่ดันแคนเคยพูดไว้ การนำไหว้หลังหลอก และการหักหลังที่พบได้บ่อยครั้งในภาพยนตร์เรื่องนี้นั่นเอง

สุดท้ายคือ ปราสาทของกษัตริย์สก๊อตแลนด์ เป็นปราสาทที่เป็นที่พักสำหรับกษัตริย์ของสก๊อตแลนด์ โดยตั้งอยู่บนเนินดินชัน และอยู่ใกล้กับป่าเบอร์นัม และเป็นที่แม็คเบธโดนแม็คดัฟสังหารและนำหัวของเขามาเสียบประจักษ์

ภาพที่123: ภาพบรรยากาศ ปราสาทอิเวอร์เนส (บน) และปราสาทของกษัตริย์สก๊อตแลนด์ (ล่าง)

เราจะเห็นได้ว่า บางฉากในเรื่องจะมีการใช้สีแดงมาช่วยภาพบรรยากาศ เพื่อสื่อถึงเลือด ความรุนแรง และความโหดร้ายที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์เรื่องนี้ เช่น ฉากเปิดเรื่องบนชายหาดก่อนที่แม่มดจะปรากฏตัว ฉากแม็คเบธและเลดี้แม็คเบธเข้านอนในตอนเช้าหลังจากที่แม็คเบธเห็น

วิญญาณแบ่งโควปรากฏในงานเลี้ยง ฉากสังหารภรรยาและลูกชายของแม็คคัฟ และฉากแม็คเบธสู้กับแม็คคัฟ เป็นต้น

ภาพที่ 124: ภาพบรรยากาศที่มีสีแดงปรากฏบางฉากเพื่อสื่อถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเรื่อง

2. ฉากหลังของเรื่องยังคงเกิดในสถานที่ที่เหมือนในบทละคร แต่มีการเปลี่ยนช่วงเวลาที่เกิดขึ้นให้แตกต่างไป

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* ยังคงมีเนื้อเรื่องที่เกิดในสกอตแลนด์อยู่ แต่ได้ปรับให้ช่วงเวลาของเรื่องเกิดขึ้นในช่วงยุคเหล็กแทนเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของการปะทะกันระหว่างศาสนาเก่าอย่างเพแกนกับศาสนาคริสต์ซึ่งถูกเพิ่มเข้ามานั่นเอง โดยที่ยุคเหล็กเป็นช่วงที่วัฒนธรรมเซลติกกำลังขยายไปทั่วยุโรป อีกทั้งยังเป็นช่วงที่ศาสนาคริสต์เริ่มเข้ามาที่เกาะอังกฤษอีกด้วย

นอกจากนี้ ออร์สัน เวลส์ ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เลือกนำศิลปะแบบเอ็กเพรสชันนิสมาออกแบบฉากและแสงเงาในภาพยนตร์เรื่องนี้เพื่อมาสะท้อนสภาพจิตใจและด้านมืดของตัวละครออกมาผ่านฉากและบรรยากาศในเรื่อง ทั้งการนำแสงเงามาใช้ในฉากที่ตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธมีความคิดและกระทำการที่ชั่วร้าย รวมถึง ได้ออกแบบฉากให้มีสภาพที่ดูไร้ซึ่งความน่าอภิรมย์ทางใจ ทั้งเนินหินรกร้างที่แมมดได้นัดมารวมตัวกันเพื่อเจอกับแม็คเบธและปราสาทของแม็คเบธที่ปกคลุมไปด้วยความมืดมิด หมอกควัน ซากกิ่งไม้และกองหิน และมีอากาศที่แปรปรวน นอกจากนี้ตัวปราสาทยังสร้างเข้าไปยังภูเขาทำให้ปราสาทนี้มีผนังเป็นหิน

และมีทางเดินที่คดเคี้ยวไปมา ซึ่งภาพบรรยากาศและลักษณะของสถานที่เหล่านี้ต่างช่วยสะท้อน
ด้านมืดของมนุษย์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาพที่ 125: ลักษณะของแสงเงา ฉาก และบรรยากาศในเรื่องที่นำศิลปะเอ็กเพรสชันนิสม่ามาใช้

เราจะเห็นได้ว่าฉากเดียวในเรื่องที่ดูสว่างกว่าฉากอื่นๆ คือ ฉากที่ประเทศอังกฤษ ที่ซึ่ง
มัลคอล์มและแม็คคาร์ทนี่มาอยู่หลังจากที่ดันแคนถูกฆ่าตาย โดยมีแท่งหินที่มีรูปร่างไม้กางเขน
เซลดติคตั้งอยู่ การที่ฉากนี้มีความสว่างกว่าฉากอื่น อีกทั้งยังมีบรรยากาศรอบๆ ที่ดูแจ่มใสกว่า
ทั้งต้นไม้และต้นไม้ที่ขึ้นอยู่บริเวณนั้น เป็นการสะท้อนให้เห็นลักษณะของความดีของตัวละคร
ทั้งมัลคอล์มและแม็คคาร์ทนี่ รวมถึงศาสนาคริสต์ ที่ร่วมมือกันเรียกร้องความดีและความถูกต้องคืนสู่
แผ่นดินสก๊อตแลนด์นั่นเอง

3. มีการปรับเปลี่ยนฉากหลังของเรื่องทั้งสถานที่และเวลาให้ต่างไปจากบทละคร

- ละครเวทีเรื่อง *มงปามหาบุรุษ* (ปี ค.ศ. 1982)

ละครเวทีเรื่องนี้ได้ปรับฉากหลังของเรื่องให้เกิดที่อาณาจักรน่านเจ้า

- ละครเวทีเรื่อง มรรคบาท/ฆาตกรรม (ปี ค.ศ. 2010)

ฉากที่เกิดในเรื่องนี้ทั้งหมดถูกปรับให้เกิดขึ้นที่ชุมชนท้ายซอยเพชรบุรี 7 โดยเป็นช่วงที่ในชุมชนกำลังเกิดการแก่งแย่งชิงอำนาจกัน นอกจากนี้ เรื่องราวทั้งหมดจะเกิดขึ้นในสถานที่เดียว คือ บริเวณหน้าร้านและหลังร้านซักรีด

การเปลี่ยนแปลงฉากหลังของเรื่องให้มาเกิดขึ้นในชุมชนท้ายซอยเพชรบุรี 7 มีสาเหตุมาจากในช่วงปี ค.ศ. 2010 ทางคณะละครหน้ากากเปลี่ยกำลังปรับตัวให้เข้ากับสถานที่แสดงละครแห่งใหม่ที่เพิ่งย้ายมาจากตึกพญาไทพลาซ่า นอกจากนี้ ทางคณะละครเห็นว่าลักษณะของชุมชนนี้มีโครงสร้างทางอำนาจในชุมชนที่ซับซ้อนและมีความเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนที่ใด โดยเป็นชุมชนริมทางรถไฟที่มีความหลากหลาย ทั้งบ่อนขนาดใหญ่ที่ว่ากันว่าใหญ่ที่สุดในกรุงเทพ และมีตำรวจอยู่แถวนั้นด้วย นอกจากนี้บริเวณนั้นยังรายล้อมไปด้วยพื้นที่ที่เป็นร้านค้าต่างๆ หอพักนักศึกษา

สภาพต่างๆ เหล่านี้ทำให้คุณนิทาเห็นว่าชุมชนนี้เป็นสถานที่ที่น่าสนใจมาก เลยนำบทละครเรื่อง แม็คเบธ ที่พูดถึงเรื่องการแย่งชิงอำนาจใส่ซักรีดเข้าไปเพื่อนำมาเป็นจุดเริ่มต้นของการเอาสิ่งที่เห็นในชุมชนมาเล่าผ่านละครโดยพูดถึงสภาวะของคณะละครกับชุมชนที่อยู่รอบข้าง โดยให้ภาพของชุมชนที่ออกมาเป็นชุมชนที่สามารถจับต้องได้ด้วย

- ละครโทรทัศน์เรื่อง Macbeth (ปี ค.ศ. 2005)

ฉากหลังของละครโทรทัศน์เรื่องนี้ถูกปรับเปลี่ยนให้เกิดขึ้นในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ในยุคปัจจุบัน โดยเหตุการณ์ส่วนใหญ่ในละครโทรทัศน์เรื่องนี้เกิดขึ้นบริเวณตึกแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งร้านอาหารของดันแคนเป็นสถานที่ทำงานของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง อย่างเช่น ปีเตอร์ ดันแคน และ เอลลาจะอยู่บริเวณห้องอาหาร ส่วนโจ บิลลี และมัลคอล์มจะทำงานบริเวณห้องครัว อีกทั้งตึกหลังนี้ยังเป็นที่อยู่ของโจและเอลลา รวมถึงมีห้องพักในตัวอีกหลายห้องไว้ให้คนทำงานที่นี่สามารถมานอนพักได้ ร้านอาหารแห่งนี้เป็นที่ที่เหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น เช่น โจเจอกับคนเก็บขยะ และรู้คำทำนายจากพวกเขา ฉากฆ่าดันแคนและจุดจบของโจและเอลลา

ภาพที่ 126: บรรยากาศภายในร้านอาหารและห้องครัวที่เรื่องราวส่วนใหญ่เกิดขึ้น

บรรยากาศของฉากที่เห็นในละครโทรทัศน์เรื่องนี้จะเห็นได้ว่าภาพที่ออกมาจะมีลักษณะมืดหม่นปนด้วยแสงไฟของหลอดนีออน ซึ่งมีสาเหตุมาจากการที่เรื่องราวมักเกิดในเวลากลางคืน และภายในสถานที่เสียส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในช่วงที่โจและเอลลาร่วมมือกันสังหารดันแคน ภาพในสถานที่จะมีความมืดมากกว่าปกติ ซึ่งสะท้อนให้เห็นด้านมืดของตัวเอง

ภาพที่ 127: (บน) บรรยากาศภายในฉากปกติที่เกิดขึ้นในร้านอาหารที่มืดและมีแสงไฟนีออน

ภาพที่ 128: (ล่าง) ภาพที่มืดกว่าปกติในฉากฆ่าดันแคนซึ่งมาสะท้อนด้านมืดให้ชัดเจนขึ้น

ในส่วนสถานที่ภายนอก บรรยากาศที่ปรากฏจะให้ภาพที่มืดหม่นด้วยเช่นกัน ทั้งกองขยะขนาดใหญ่ที่ปรากฏในฉากแรกที่คนเก็บขยะกำลังนั่งกินอาหารในรถเก็บขยะก่อนที่จะไปพบกับโจที่ฟ้าเริ่มมีดครีมี มีลมแรง และเต็มไปด้วยนกบินส่งเสียงร้อง และบริเวณหลังตึกของร้านอาหารซึ่งเป็นที่เก็บขยะของร้านอาหารที่เปียกแฉะด้วยน้ำฝน โดยเป็นสถานที่ที่โจ บิลลี และมัดคอล์มเจอกับคนเก็บขยะนั่นเอง จะเห็นได้ว่าบรรยากาศของสถานที่เหล่านี้ยังคงให้ภาพของสถานที่ที่ไม่มี

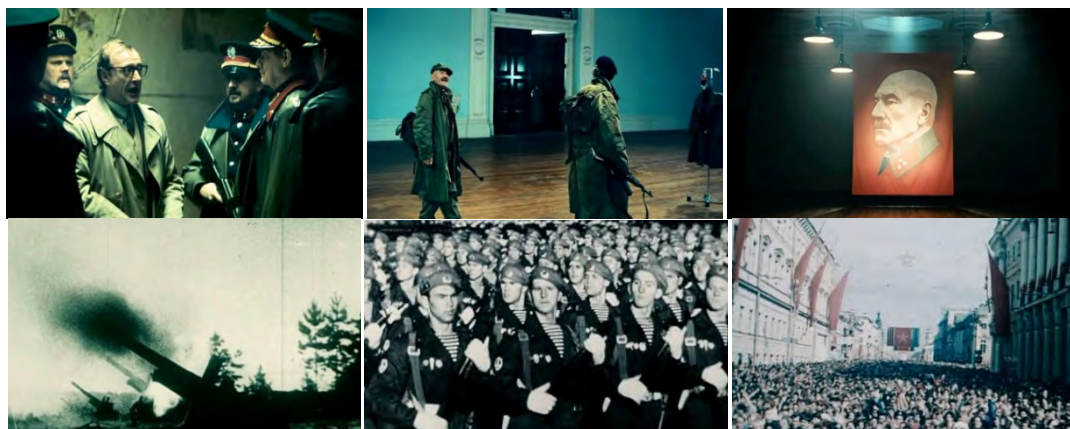
ความเจริญหูเจริญตาเหมือนในบทละคร กล่าวได้ว่า ภาพบรรยากาศที่ปรากฏทั้งหมดในเรื่อง ล้วนเสริมเรื่องราวชั่วร้ายและการกระทำที่ผิดศีลธรรมที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้

ภาพที่ 129: บรรยากาศของขยะขนาดใหญ่และที่เก็บขยะหลังร้านอาหารที่ให้ความรู้สึกหม่นเศร้า

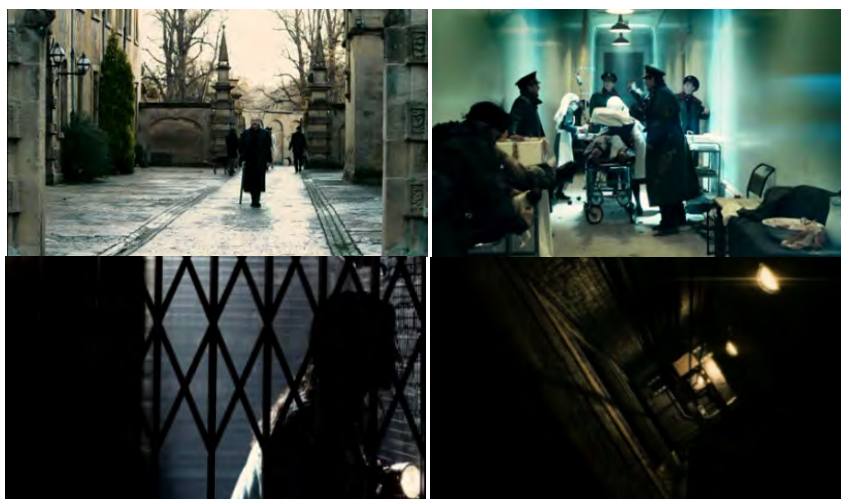
- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010)

ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* ปรับฉากหลังของเรื่องให้เกิดขึ้นในช่วงยุค 1950 ของสหภาพโซเวียตซึ่งเป็นยุคเดียวกับที่โจเซฟ สตาลิน (Joseph Stalin) กำลังเป็นผู้นำอยู่ เห็นได้จากการแต่งตัวในเครื่องแบบทหารของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง ปืน AK47s ที่ตัวละครใช้ และผ้าสีแดงขนาดใหญ่ที่มีรูปหน้าของแม็คเบธบนติดอยู่ซึ่งมันถูกผูกไว้ในห้องโถง ซึ่งเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบฉากเหล่านี้มีลักษณะเดียวกันกับสิ่งของที่เรพบได้ในช่วงเวลาที่สหภาพโซเวียตมีสตาลินเป็นผู้ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ อีกทั้ง ยังมีการนำภาพเคลื่อนไหวและรูปถ่ายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยสตาลิน ทั้งการเดินขบวนของนายทหารเพื่อถวายความเคารพแก่ผู้นำ และภาพศพของผู้ที่ต่อต้านสตาลินที่ถูกเผาจนไหม้เป็นตอตะโก ซึ่งลักษณะบ้านเมืองที่ถูกปกครองด้วยผู้นำเผด็จการที่ปรากฏในฉากหลังละครโทรทัศน์เรื่องนี้มีความคล้ายคลึงกับสภาพบ้านเมืองที่ปกครองโดยแม็คเบธ ทำให้สามารถยกบทละครมาใส่ในบริบทของสถานที่และเวลาใหม่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับในบทละครนั่นเอง

ภาพที่ 130: เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบฉากที่บ่งบอกถึงสภาพโซเวียตยุค 1950

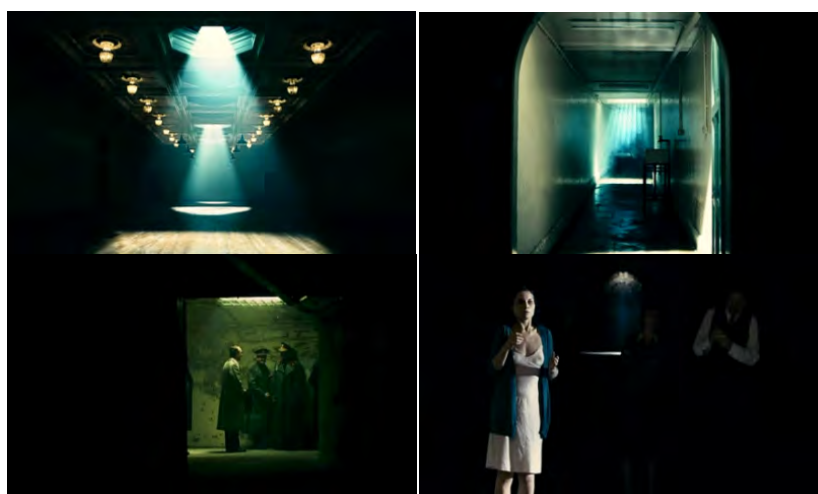
ฉากเกือบทั้งหมดถูกปรับให้เกิดขึ้นในบ้านขนาดใหญ่ของผู้นำของสหภาพโซเวียต โดยสถานที่นี้ใช้ทั้งเป็นที่หลบภัยและที่ดูแลทหารที่บาดเจ็บ ศูนย์บัญชาการในการรบ และเป็นที่อยู่ของตัวละครหลายคนทั้งดันแคน มัลคอล์ม โดนัลเบน แม็คเบธและเลดีแม็คเบธ รวมถึง นายทหารอื่นๆ อีก ซึ่งบ้านหลังนี้จะมีชั้นใต้ดินอยู่หลายชั้นด้วยกัน ตัวละครในเรื่องมักใช้ลิฟต์ในการเดินทางไปมาหากัน สถานที่นี้เป็นที่ที่เรื่องราวสำคัญในเรื่องเกิดขึ้นทั้งนางพยาบาลทั้งสามคนให้คำทำนายแก่แม็คเบธ แม็คเบธและภรรยาร่วมมือกันฆ่าดันแคน และเป็นที่ที่แม็คเบธและเลดีแม็คเบธพบกับความตายในตอนท้าย

ภาพที่ 131: สภาพภายนอกและภายในบ้านพักที่มีชั้นใต้ดินหลายชั้นทำให้ต้องใช้ลิฟต์ไปชั้นต่างๆ

บรรยากาศของฉากในเรื่องจะดูมืด ลึกลับ และน่ากลัว จากการที่เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มักเกิด ณ ชั้นห้องใต้ดินของบ้านพักของผู้นำประเทศ ทำให้แสงส่วนใหญ่มาจากหลอดไฟมากกว่า แสงจากธรรมชาติ ซึ่งละครเรื่องนี้ได้นำแสงไฟสีฟ้าเขียวจากหลอดไฟและแสงจากธรรมชาติ รวมถึงเงามืดนี้ มาช่วยสร้างบรรยากาศที่น่ากลัวและดูลึกลับภายในเรื่องและสะท้อนให้เห็นเรื่องราวและการกระทำอันชั่วร้ายที่เกิดจากกิเลสของตัวละคร

โดยเราจะพบได้แทบทุกฉากตลอดเรื่อง ตั้งแต่ช่วงแรกของละครโทรทัศน์ที่เรื่องราว จะเกิดขึ้นตรงทางเดินแคบๆไม่ค่อยสว่างนักที่มีแต่ความวุ่นวายและมีเสียงร้องโอดครวญจากทหาร ที่บาดเจ็บ ฉากที่แม่คเบธและเลดีแม่คเบธร่วมมือกันสังหารต้นแคน ฉากที่เลดีแม่คเบธมีอาการ ป่วยทางจิตและแม่คเบธถูกแม่คคัฟฆ่าตาย รวมถึง ฉากที่พยาบาลหญิงสามคนปรากฏตัวทั้งเรื่อง ทั้งฉากที่มาทำพิธีต่างๆและฉากที่พวกเขาเจอกับแม่คเบธและแบงโค ซึ่งลักษณะของภาพและ บรรยากาศที่ปรากฏนั้นจะให้ภาพที่มืดและมีเพียงแสงจากหลอดไฟแค่บางดวงเท่านั้น

ภาพที่ 132: บรรยากาศฉากส่วนใหญ่ที่มืดมิดและอินทรีมในละครโทรทัศน์เรื่องนี้

บรรยากาศของฉากข้างต้นจะมีลักษณะตรงกันข้ามกับบรรยากาศในฉากที่แม่คคัฟไป พบกับมัลคอล์มที่อังกฤษเพื่อไปขอให้เขานำทัพไปปราบแม่คเบธ โดยเป็นสถานที่นี้เป็นฉากเดียว ในเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นในบ้านของผู้นำสหภาพโซเวียต บรรยากาศและภาพที่เห็นจะมีความสว่าง กว่ามาก อีกทั้ง เหตุการณ์ยังเกิดนอกสถานที่และนอกสหภาพโซเวียตอีกด้วย ซึ่งเป็นการบอกให้

เห็นถึงสภาพบ้านเมืองในอังกฤษที่ไม่ได้ถูกปกครองด้วยทรวราชและแสดงให้เห็นถึงลักษณะของตัวละครในด้านดีที่กำลังจะนำความถูกต้องกลับคืนสู่สหภาพโซเวียต

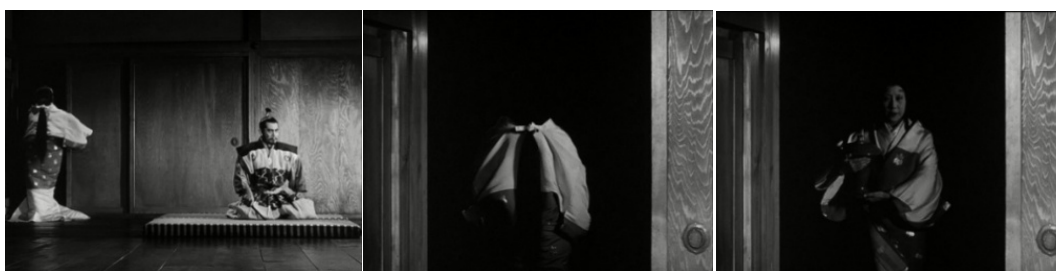

ภาพที่ 133: บรรยากาศในฉากที่เกิดขึ้นที่ประเทศอังกฤษซึ่งดูสว่างกว่าฉากที่โซเวียต

- ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ฉากหลังของภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้เกิดขึ้นในสมัยกลางของประเทศญี่ปุ่นราวปี ค.ศ. 1467 ถึง 1477 โดยเป็นช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์สงครามกลางเมืองที่มีการฆ่าฟันและทรยศหักหลังกันเพื่อแย่งชิงปราสาทอยู่บ่อยครั้งจนทำให้ผู้คนล้มตายไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งสภาพบ้านเมืองในช่วงนี้ได้สะท้อนความชั่วร้ายของมนุษย์ได้ชัดเจนและตรงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบทละครเรื่อง *แม็คเบธ*

ภาพและบรรยากาศในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีการนำแสงเงามาใช้เพื่อสะท้อนกิเลสและความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นภายในจิตใจตัวละครจนนำไปสู่การแก่งแย่งชิงอำนาจกันของมนุษย์ในสมัยนั้น ซึ่งเราจะเห็นได้ชัดในฉากที่อาซาจิเดินไปหยิบโถเสาเกออกมาจากความมืดที่สะท้อนภาพความน่ากลัวและชั่วร้ายของเธอที่เดินเข้าไปในความมืดและเดินออกมาพร้อมกับสิ่งที่ใช้ช่วยในการฆ่าองค์มหาประมุข

ภาพที่ 134: การใช้แสงเงาในฉากที่อาซาจิไปหยิบโถเสาเกเพื่อสะท้อนความชั่วร้ายของตัวละคร

จากการที่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์เรื่องนี้ได้พูดถึงด้านมืดของมนุษย์ ทำให้บรรยากาศส่วนใหญ่ในเรื่องเต็มไปด้วยความมืดมน เต็มไปด้วยหมอกควัน และไร้สิ่งมีชีวิตซึ่งสะท้อนภาพความชั่วร้ายให้ชัดเจนมากขึ้น โดยสถานที่สำคัญที่ปรากฏในเรื่อง ได้แก่ ปราสาทไยแมงมุม เป็นที่อยู่ของผู้ที่ดำรงตำแหน่งองค์มหาประมุข เป็นปราการที่แข็งแกร่งและไม่เคยมีข้าศึกคนไหนสามารถเอาชนะปราการแห่งนี้ได้ โดยรอบๆปราสาทไยแมงมุมมีปราการเอกโท ตรี และปราการอุดรทิศที่มหาประมุขจะส่งสามูไรคนสนิทไปปกครองเพื่อป้องกันข้าศึกไม่ให้อสามารถบุกเข้ามาที่ปราสาทได้สะดวก บรรยากาศรอบๆปราสาทปกคลุมไปด้วยหมอกควัน ความมืด ไม่มีต้นไม้หรือสิ่งมีชีวิตขึ้นหรืออาศัยอยู่บริเวณนั้น มีแค่หิน ดิน กรวดและทราย แต่ท้ายที่สุดแล้ว ปราสาทแห่งนี้ที่คนต่างแย่งชิงกันก็เหลือไว้แต่ซากและแผ่นดินที่บอกว่า “ปราสาทไยแมงมุมเคยตั้งอยู่ที่นี้” เท่านั้น

ภาพที่ 135: บรรยากาศบริเวณปราสาทไยแมงมุมที่ปกคลุมด้วยหมอกและไร้สิ่งมีชีวิต

สถานที่ต่อมา คือ ป่าไยแมงมุม อยู่บริเวณใกล้กับปราสาทไยแมงมุม เป็นป่ายุทธศาสตร์ที่ป้องกันข้าศึกมาโจมตีปราสาทไยแมงมุม ด้วยการที่มีต้นไม้และเถาวัลย์ขึ้นอยู่มากมายทำให้สามารถหลงทางได้ นอกจากนี้ ป่าไยแมงมุมมีบรรยากาศเหมือนในบทละครที่เต็มไปด้วยหมอกควัน ฝนตก ฟัวร้อง ซากศพ และให้ความรู้สึกที่ลึกลับและน่ากลัวด้วย อีกทั้งยังเป็นที่อยู่ของสิ่งที่ชั่วร้ายอย่างวิญญาณหญิงแก่ในป่าที่วาชิสุกับมิกิเจออีกด้วย ซึ่งสภาพของป่าไยแมงมุมได้สะท้อนให้เห็นภาพของความชั่วร้ายที่รอให้ตัวละครมาติดกับให้หลงไปกับกิเลสจนไม่สามารถหาทางออกได้

ภาพที่ 136: ป่าไผ่เมฆหมอกที่เต็มไปด้วยหมอก กองกระดูก และเงาวัลย์ที่ทำให้หลงทางได้

สถานที่สุดท้ายคือ ป้อมปราการอุดรทิศ เป็นที่อยู่ของผู้บัญชาการป้อมปราการอุดรทิศ โดยก่อนหน้าที่ว่าชิสุและอาซาจิจะมาอยู่ เดิมเป็นที่อาศัยของฟูจิมากิ แต่หลังจากที่ฟูจิมากิก่อกบฏ และได้ฆ่าตัวตาย ณ ที่แห่งนี้แล้ว ปราการดังกล่าวก็ตกมาเป็นของวาชิสุ รวมถึงมิกิที่วาชิสุได้แต่งตั้งให้เป็นผู้บัญชาการปราการอุดรทิศในตอนหลังด้วย ปราสาทอุดรทิศมีบรรยากาศที่แตกต่างไปจากสถานที่อื่นในเรื่อง คือ มีความสว่างและน่าอยู่มากกว่าสถานที่อื่นในเรื่อง มีความเงียบสงบและอยู่ท่ามกลางธรรมชาติและผืนนาข้าวอันกว้างใหญ่ มีสัตว์มากมายให้สามารถล่าได้ แต่อย่างไรก็ดี สถานที่แห่งนี้เป็นที่ที่องค์มหาประมุขโดนวาชิสุสังหาร

ภาพที่ 137: บรรยากาศบริเวณป้อมปราการอุดรทิศที่สงบและอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ

- ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* มีการปรับฉากหลังให้เกิดขึ้น ณ เมืองมุมไบ ประเทศอินเดีย ยุคปัจจุบัน โดยยังคงนำเสนอภาพด้านมืดของมนุษย์เหมือนในบทละครผ่านโลกอาชญากรรมที่มีกลุ่มมาเฟียทำธุรกิจผิดกฎหมาย รวมถึง มีการแก่งแย่งชิงดีผลประโยชน์ทั้งธุรกิจและอำนาจทางการเมืองในเมืองนี้ อย่างไรก็ตาม แม้เรื่องราวในเรื่องจะให้เห็นภาพของด้านมืดของมนุษย์

แต่บรรยากาศภายในเรื่องกลับเต็มไปด้วยสีสันที่มาจากทั้งเครื่องแต่งกายของตัวละครและอุปกรณ์ประกอบฉาก ซึ่งเป็นปกติที่ภาพยนตร์อินเดียมักมีบรรยากาศในเรื่องที่มีสีสันนั่นเอง

สถานที่สำคัญในภาพยนตร์เรื่องนี้ ได้แก่ แมนชั่นหลังใหญ่ของ Abbaji ที่ตั้งอยู่กลางเมืองมุมไบเป็นที่อยู่ของ Abbaji Sameera ลูกสาวของเขา และ Nimmi ภรรยาใหม่ของ Abbaji นอกจากนี้จะเป็นที่อยู่ของครอบครัว Abaji แล้ว สถานที่นี้ยังใช้เป็นทีมนัดประชุมหารือกันเกี่ยวกับเรื่องภายในธุรกิจของตนและพบปะพูดคุยกันเรื่องทั่วไปของ Abbaji และลูกน้องของเขา รวมถึงนักการเมืองที่สนับสนุนเขาด้วย รวมถึงยังใช้เป็นทีมนัดทำธุรกิจกับคนอื่นด้วย

ภาพที่ 138: บรรยากาศภายในแมนชั่นของ Abbaji ที่ใช้เป็นทีมนัดประชุมหารือกันในกลุ่ม

สถานที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง คือ บ้านของ Maqbool เป็นที่อยู่ของเขาเอง บ้านหลังนี้ตั้งอยู่นอกเมืองมุมไบทำให้มีวิวทิวทัศน์ที่สวยงามเพราะอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ทั้งป่าไม้ ภูเขา และทะเล อีกทั้งบ้านหลังนี้ได้เป็นสถานที่จัดพิธีหมั้นระหว่าง Guddu และ Sameera และเป็นที่ตั้งที่ Maqbool และ Nimmi วางแผนกันสังหาร Abbaji รวมถึงเป็นสถานที่ที่ Nimmi ตายในตอนจบด้วย

ภาพที่ 139: สภาพบรรยากาศภายนอกของบ้าน Maqbool ที่อยู่นอกเมืองและติดแม่น้ำ

นอกจากนี้ ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังปรากฏสถานที่สำคัญที่ไม่มีในบทละครอย่างวัดที่แสดงวัฒนธรรมของชาวอินเดียได้อย่างชัดเจน เป็นที่ที่ตัวละครในเรื่องอย่าง Nimmi, Abbaji, Maqbool, Kaka, Sameera และ Guddu เดินทางไปไหว้และเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ตนนับถือนั่นเอง

ภาพที่ 140: สภาพของวัดซึ่งเป็นสถานที่ตัวละครมาสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในเรื่อง

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ฉากหลังในภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้เกิดขึ้นในเมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย โดยเน้นภาพของโลกอาชญากรรมผ่านเรื่องราวของการทำเรื่องผิดกฎหมาย นอกจากนี้ เหตุการณ์ส่วนใหญ่ในเรื่องจะเกิดในช่วงเวลากลางคืนมากกว่ากลางวันและภาพบรรยากาศจะมีมืดกว่าปกติ เพื่อช่วยเสริมเรื่องราวที่พูดถึงด้านมืดของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี

สถานที่สำคัญในเรื่อง ได้แก่ บ้านดันซินเนน (Dunsinane) ซึ่งเป็นที่อยู่ของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ ลักษณะที่อยู่ของตัวละครเอกในภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกปรับให้มีความทันสมัยตามเวลาที่เปลี่ยนไป โดยบ้านมีลักษณะคล้ายกระท่อมขนาดใหญ่และมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ทันสมัย บ้านหลังนี้อยู่ท่ามกลางป่าไม้เบอร์นัมและมีอาณาเขตที่กว้างขวาง บรรยากาศของสถานที่นี้ให้ความรู้สึกที่อึมครึม เนื่องจากมีหมอกควันปกคลุมทั้งกลางวันและกลางคืนและมีบรรยากาศมืดหม่น ซึ่งภาพบรรยากาศเหล่านี้ต่างสะท้อนเรื่องราวและเหตุการณ์ชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในสถานที่แห่งนี้ เช่น ฉากสังหาร ดันแคน งานเลี้ยงฉลองตำแหน่งของแม็คเบธที่เขาเห็นภาพวิญญูณของแบงโคว และจุดจบของเลดีแม็คเบธและแม็คเบธ

ภาพที่ 141: บรรยากาศภายนอกของบ้านดันซินเนนที่ดูอึมครึมและภายในที่ตกแต่งอย่างทันสมัย

สถานที่ต่อมา คือ สุสานในเมืองเมลเบิร์น เป็นสถานที่ที่แม่มดได้รวมตัวกันเพื่อมานัดกัน เพื่อที่จะเจอกับแม็คเบธที่คลับคอรัโดว์ อีกทั้งยังเป็นสถานที่ฝังศพของลูกชายของแม็คเบธและ เลดีแม็คเบธด้วย ซึ่งสถานที่นี้ยังคงปรากฏบรรยากาศที่คล้ายบทละครซึ่งให้ความรู้สึกถึงความลึกลับ ความชั่วร้าย และความตาย โดยภาพบรรยากาศที่เห็นในสถานที่นี้จะดูมืดๆ วังเวง มีหมอกควันคลุ้งอยู่รอบบริเวณ

ภาพที่ 142: บรรยากาศในสุสานที่ดูอึมครึมและสะท้อนให้เห็นความชั่วร้ายที่แฝงตัวอยู่

สถานที่สุดท้าย คือ คลับคอรัโดว์ (Cawdor) เป็นสถานที่ที่ถูกเพิ่มเข้ามาในเรื่อง โดยเป็นคลับแห่งหนึ่งที่อยู่ในเมืองเมลเบิร์น มีการตกแต่งภายในแบบย้อนยุคและบรรยากาศอึมครึมและ ให้ความรู้สึกลึกลับและแฝงไปด้วยความชั่วร้าย ในตอนแรกคลับนี้ดำเนินกิจการโดย แม็คดอนนอร์ด แต่ด้วยการที่เขาไปหักหลังการซื้อขายยากับดันแคน ทำให้เขาโดนฆ่าทิ้งและต่อมา แม็คเบธก็ได้เป็นเจ้าของคลับนี้

นอกจากนี้ ยังเป็นสถานที่ที่แม็คเบธพบกับแม่มดครั้งแรกและรู้คำทำนายที่มีส่วนมากระตุ้นให้แม็คเบธหลงกลเข้าสู่เส้นทางของความชั่วร้าย โดยภาพและบรรยากาศที่ปรากฏในฉากพบแม่มดจะคลุ้งด้วยควันที่มาจากเครื่องที่แม็คเบธเดินไปเปิดและมีไฟสีม่วงและแดง ส่องสว่าง ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพความน่ากลัวและชั่วร้ายของแม่มดได้เป็นอย่างดี

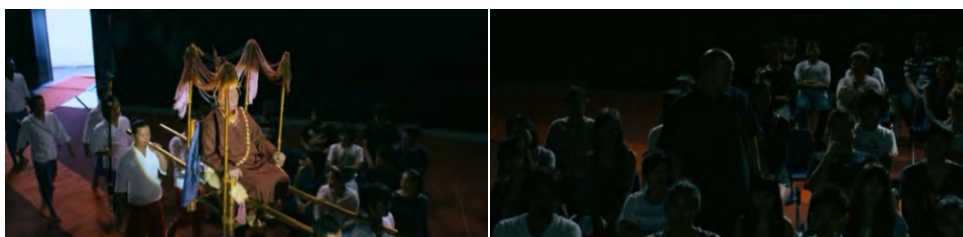

ภาพที่ 143: บรรยากาศภายนอกและภายในคลับคอร์ดอวี่ที่ดูมีตู่ๆและแฝงความน่ากลัว

- ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ฉากในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* ถูกปรับให้เกิดขึ้นในประเทศสมมติแห่งหนึ่ง ที่ท่านผู้นำของประเทศกำลังหลงเหลือในอำนาจ โดยสถานที่สำคัญในเรื่อง ได้แก่ โรงละครที่มีจัดการแสดงละครเวทีเรื่อง *เมฆเด็ด* และบ้านของท่านผู้นำ

โดยโรงละครเป็นสถานที่ที่ถูกเพิ่มเข้ามาในภาพยนตร์เรื่องนี้ โดยใช้จัดแสดงละครเวทีเรื่อง *เมฆเด็ด* ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเวทีจะสะท้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกโรงละครด้วยเช่นกัน โรงละครแห่งนี้มีลักษณะเป็นห้องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่ ล้อมด้วยกำแพงที่มีม่านสีดำนั่งไว้ทั้ง 4 ด้าน พื้นเวทีจะอยู่ระดับสูงกว่าที่นั่งคนดู แถวเก้าอี้ไม่เกิน 10 แถว เมื่อละครดำเนินมาใกล้ตอนจบของเรื่อง พวกลูกน้องและผู้สนับสนุนท่านผู้นำได้ยกพวกมาทำร้ายคนดูและนักแสดง รวมถึงทำลายฉากในโรงละครนี้จนเสียหาย

ภาพที่ 144: สภาพของโรงละครที่ถูกนำมาแสดงละครเวทีเรื่อง *เมฆเด็ด*

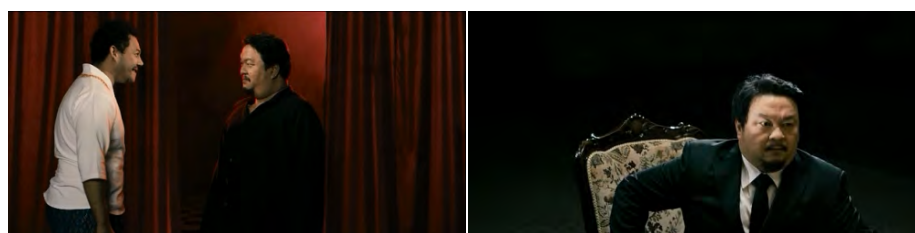
สถานที่ต่อมา คือ บ้านท่านผู้นำ เป็นที่อยู่ของท่านผู้นำและภรรยา ลักษณะของบ้านมีการปรับให้มีรูปทรงที่ทันสมัยตามเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่อง รูปร่างของบ้านมีขนาดใหญ่สมกับบ้านของผู้นำของประเทศ มีสระว่ายน้ำอยู่หลังบ้าน และมีความร่มรื่นด้วยต้นไม้มากมาย อีกทั้งยังมีห้องอาหารขนาดใหญ่ที่ใช้จัดงานเลี้ยงได้หลายคน ภายในห้องมีรูปคู่ขนาดใหญ่ของท่านผู้นำและภรรยาแขวนอยู่บนผนังห้องด้านหนึ่ง ส่วนอีกด้านแขวนรูปเดี่ยวขนาดใหญ่เช่นกันของท่านผู้นำในชุดราชการ

ภาพที่ 145: บรรยากาศภายนอกบ้านท่านผู้นำและภายในห้องอาหาร

โดยบ้านหลังนี้เป็นสถานที่ที่สะท้อนเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นจริงในโลกภายนอกโรงละคร นั่นคือ ท่านผู้นำกำลังถูกประชาชนรุมประท้วงให้ลาออกจากตำแหน่งหลังจากที่เขาบริหารประเทศอย่างเผด็จการ ซึ่งสุดท้ายแล้วประชาชนที่มาประท้วงได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่และกลุ่มคนที่สนับสนุนท่านผู้นำจนสร้างความเสียหายแก่บ้านเมือง

เราจะเห็นได้ว่า ฉากและบรรยากาศในเรื่องจะมีสีแดงและสีดำปรากฏมากเป็นพิเศษ ซึ่งคุณสมานรัฐภูมิ ภาณุจนะวิชัย ผู้กำกับของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้อิงจากบทนำในหนังสือบทละครเรื่อง *Macbeth* ของ Royal Shakespeare Company ที่บอกไว้ว่าสีของละครเรื่องนี้คือ สีดำและสีแดงนั่นเอง

ภาพที่ 146: ฉากและภาพบรรยากาศส่วนใหญ่ในเรื่องที่มีปรากฏสีแดงและสีดำ

นอกจากนี้ ผู้กำกับยังนำเอาลักษณะภาพวาดสีน้ำมันของศิลปินอย่างคาราวัวโจมาช่วย ในการออกแบบภาพและบรรยากาศในภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วย โดยคุณสมานรัฐภูมิได้พูดถึงลักษณะของงานศิลปะที่นำมาใช้ในงานตนในนิตยสาร Bioscope ฉบับ 124 ว่า

"...งานของคาราวัวโจจะใช้สีแดง ใช้เลือด ใช้ความมืด ตรงไหนที่สว่างก็สว่างมาก อันไหนมืดก็มืดมาก ๆ ซึ่งตัวละครแม้แค่เบรเองก็ไม่มีอะไรอยู่ตรงกลางเลยเหมือนกัน เลวกี่เลวสุด ๆ ไปเลย..."

เราจะเห็นลักษณะงานภาพเขียนของคาราวัวโจปรากฏผ่านภาพและบรรยากาศที่ตัวละครเอกชายและหญิงทั้งโลกของละครเวทีและโลกความจริงอย่างเมฆเด็ด ท่านผู้นำ คุณหญิงเมฆเด็ด และภรรยาท่านผู้นำกำลังคิดเรื่องชั่วร้ายหรือลงมือทำชั่ว ซึ่งภาพที่เห็นของตัวละครเหล่านี้ต่างอยู่ภายใต้เงามืดและมีเพียงแสงส่องให้เห็นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพื่อช่วยขับเน้นด้านมืดของตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาพที่ 147: ภาพที่เน้นความสว่างและความมืดซึ่งได้รับอิทธิพลจากศิลปินคาราวัวโจ

5.6 สัญลักษณ์ (Symbol)

ลักษณะการตัดแปลงองค์ประกอบการเล่าเรื่องในส่วนของสัญลักษณ์ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ พบว่า มีการตัดแปลงอยู่ 3 รูปแบบ ได้แก่

1. สัญลักษณ์ที่ยังคงนำมาใช้สื่อความหมายเหมือนในบทละคร

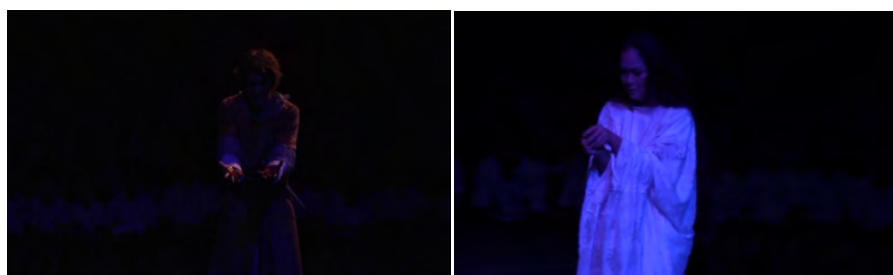
- ละครเวทีเรื่อง มงปามหาบุรุษ (ปี ค.ศ. 1982)

ละครเวทีเรื่องนี้ยังคงปรากฏสัญลักษณ์เหมือนในบทละครทุกอย่าง ทั้งเลือดที่นำมาสื่อความหมายของความชั่วและการทำผิดที่ไม่อาจลบไปได้ แม่มด มาสื่อถึงความชั่วร้าย และกิเลสที่มายั่วยุและกระตุ้นให้ตัวละครทำชั่ว และภาพของกริชที่ถูกนำมาใช้สื่อถึงความคิดที่ชั่วร้ายและกิเลสที่เกิดขึ้นในใจของมงปาที่มานำทางให้เขาลงมือสังหารดันแคน

- ละครเวทีเรื่อง แมคเบธ (ปี ค.ศ. 2011)

สัญลักษณ์ที่ปรากฏในเรื่องทั้งเลือดและแม่มดยังคงนำมาสื่อความหมายเหมือนในบทละคร โดยเลือดถูกนำมาสื่อความหมายถึง ความผิดและบาปของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธที่ไม่อาจลบหายได้ ซึ่งเราจะเห็นได้ในฉากที่แม็คเบธฆ่าดันแคนเสร็จแล้วและมือของเขาก็เปื้อนเลือดของดันแคน จากนั้น เลดีแม็คเบธได้นำมิดที่แม็คเบธเปลอหยิบมาไปคืนไว้ที่เดิมซึ่งมือของเธอก็เปื้อนเลือดเช่นเดียวกับแม็คเบธ และทำให้เห็นถึงบาปที่มีร่วมกันของตัวละครทั้งสองคนซึ่งจะติดตัวพวกเขาไปตลอด

การนำเลือดมาใช้สื่อความหมายจะปรากฏอีกทีในฉากที่เลดีแม็คเบธกลายเป็นผู้ป่วยทางจิตและเห็นว่ามือเธอมีเลือดติดมืออยู่ ล้างเท่าไรก็ไม่ออก ซึ่งสิ่งนี้เป็นการเน้นให้เห็นถึงภาพของเลือดที่ถูกนำมาใช้สื่อความหมายของความผิดและบาปซึ่งไม่มีวันลบหายไปได้นั่นเอง

ภาพที่ 148: ภาพของเลือดที่ติดมือแม็คเบธและเลดีแม็คเบธที่ใช้สื่อถึงความผิดที่มีอาจลบได้

ส่วนสัญลักษณ์อีกอันที่ปรากฏในเรื่องอย่างแหม่มดทั้งสามตนก็ยังคงนำมาใช้สื่อถึงรูปธรรมของชั่วร้ายที่คอยมายั่วยุมนุษย์ให้เกิดกิเลสและลงมือกระทำความชั่วต่างนานาจนพบกับความตายในท้ายที่สุด

- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ยังคงนำเลือดมาสื่อความหมายเหมือนในบทละคร โดยภาพของเลือดได้ถูกนำมาใช้สื่อความหมายถึงความผิดและบาปที่ตัวละครเอกอย่างโจและเอลลาได้ทำออกไป ซึ่งเราจะเห็นได้หลังจากที่พวกเขาได้ร่วมมือกันฆ่าดันแคนแล้ว เลือดของดันแคนได้ติดมือทั้งคู่ จากนั้น พวกเขาได้ถูสบู่ล้างน้ำเพื่อล้างเอาเลือดของดันแคนและความชั่วร้ายออกไป แต่อย่างไรก็ดี บาปและความผิดนี้ยังคงติดตัวทั้งคู่อยู่ โดยภาพของเลือดที่ใช้แทนความหมายของความผิดและบาปนั้น ถูกนำเสนอให้เห็นได้ชัดเจนผ่านตัวละครอย่างโจที่เขาเห็นภาพหลอนของเลือดปรากฏหลายครั้งด้วยกัน ทั้งตอนที่เขากำลังดื่มมและเห็นว่ามีเลือดติดอยู่บนขูดนมที่เขาดื่มไป และตอนที่เขากำลังทอดไก่อยู่นั้นเขาก็เลือดไหลมาจากตัวไก่ออกมาไม่หยุด รวมถึงเขาเห็นภาพของเลือดออกมาจากฝักบัวที่เอลลากำลังอาบน้ำอยู่ ซึ่งภาพของเลือดที่โจเห็นนี้ซึ่งเกิดจากความกลัวของโจต่อการกระทำชั่วได้สะท้อนให้เห็นความผิดและบาปที่ย่ำเตือนให้เขารู้ว่าความชั่วนี้ไม่มีทางหายไปจากตัวเขาได้

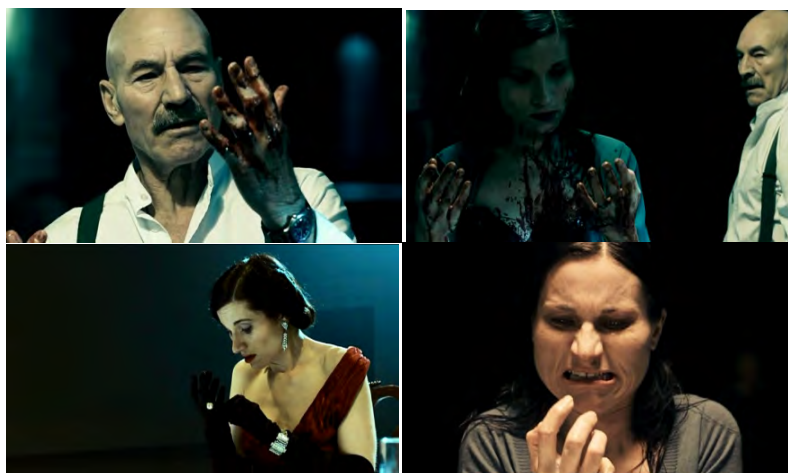

ภาพที่ 149: ภาพของเลือดที่โจเห็นประจำหลังจากฆ่าดันแคนที่สื่อถึงบาปที่ติดตัวเขาไปตลอด

- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010)

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ยังคงนำเลือดกับพยาบาลสามคนหรือแหม่มดในบทละครมาสื่อความหมายเหมือนในบทละคร โดยที่เลือดยังคงมีความหมายถึง บาปและความผิดที่ตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธได้ทำไป โดยภาพของเลือดนี้ปรากฏหลังจากที่แม็คเบธ

ฆ่าดันแคนเสร็จและมือของเขาก็เปื้อนไปด้วยเลือดของดันแคนพร้อมกับมีดที่เปลือยขึ้นมาด้วย ทำให้เลดีแม็คเบธต้องเอามือไปวางไว้ที่ยามเช่นเดิมทำให้เมื่อเธอเดินกลับมา ทั้งมือและตัวของเธอก็เต็มไปด้วยเลือดเช่นเดียวกับแม็คเบธ ภาพของเลือดที่ปรากฏในฉากนี้ได้สื่อให้เห็นถึงความผิดที่มีร่วมกันของทั้งสองคนนั่นเอง ซึ่งเลือดนี้จะปรากฏอีกทีในฉากที่เลดีแม็คเบธป่วยด้วยอาการทางจิต แม้ว่าภาพของเลือดจะไม่ปรากฏออกมา แต่การที่เธอละเมอมาล้างมือที่คิดว่ามีเลือดติดอยู่นั้น ได้ตอกย้ำความหมายของเลือดที่นำมาใช้สื่อถึงความผิดและบาปที่เธอทำไปนั่นเอง

ภาพที่ 150: เลือดของดันแคนติดมือตัวละครเอกที่สื่อถึงความผิดที่ไม่อาจล้างออกไปได้

ส่วนพยาบาลทั้งสามหรือที่เป็นแม่มดในบทละคร ยังคงนำมาใช้สื่อความหมายถึงรูปธรรมของความชั่วร้ายที่มากระตุ้นตัวละครอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธเกิดกิเลสจนเลือกกระทำความชั่วร้ายและพบกับความตายในท้ายที่สุด ซึ่งเราจะเห็นผ่านพฤติกรรมและการกระทำของพวกเธอที่คอยมาสังเกตความเป็นไปของตัวละครในหลายฉากเพื่อนำความหายนะมาสู่ตัวละครในเรื่องหลังจากที่พวกเธอได้ใช้คำทำนายมายั่วยุให้พวกเขาฆ่าดันแคนแล้ว

- แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992)

สัญลักษณ์ที่ปรากฏในแอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* อย่างเลือดและแม่มดยังคงนำมาใช้สื่อความหมายเหมือนในบทละคร โดยนำเลือดมาใช้สื่อความหมายถึง ความผิดและบาปของตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธที่ทำได้ โดยภาพของเลือดจะปรากฏให้เห็นหลังจากที่

พวกเขาได้ตัดสินใจลงมือสังหารดันแคน ซึ่งเลือดของดันแคนที่ติดมือของแม็คเบธนี้ ทำให้เขาคิดว่าเลือดนี้จะไม่มีน้ำจากที่ใดมาล้างเลือดนี้ออกไปได้ รวมถึง เลดีแม็คเบธเองที่มีอาการป่วยทางจิต เมื่อเธอคิดว่ามีเลือดติดอยู่ที่มือเธอจนไม่สามารถที่จะล้างออกไปได้ ภาพของเลือดที่ปรากฏเหล่านี้ได้ตอกย้ำความหมายของเลือดที่สื่อถึงความผิดและบาปที่ติดตัวทั้งแม็คเบธและเลดีแม็คเบธไปตลอดชีวิตที่เกิดจากการเลือกทำความชั่วซึ่งมีสาเหตุมาจากกิเลสในใจของพวกเขานั่นเอง

ภาพที่ 151: เลือดที่ติดมือแม็คเบธและเลดีแม็คเบธคิดว่ามีเลือดติดมือเธอ

ซึ่งสื่อถึงความผิดที่ไม่อาจลบออกไปได้

สัญลักษณ์ต่อมาที่เหมือนในบทละคร คือ ภูตผีสามตนหรือแม่มดในบทละคร ที่สื่อถึงความชั่วร้ายที่มาผลักดันให้ตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธหลงใหลไปกับความชั่วร้ายและกิเลสที่มีอยู่ในใจของตนและเลือกที่จะกระทำเรื่องผิดศีลธรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่พวกเขาต้องการ นั่นคืออำนาจ สุดท้าย คือ กริช โดยภาพของกริชที่ปรากฏตรงหน้าของแม็คเบธก่อนที่จะสังหารดันแคน ยังคงนำมาสื่อความหมายถึง ความคิดที่ชั่วร้ายและกิเลสในจิตใจของแม็คเบธที่อยากเป็นกษัตริย์ ซึ่งมาผลักดันให้แม็คเบธสังหารดันแคนโดยปรากฏออกมาเป็นภาพของอาวุธที่จะใช้ฆ่าดันแคนต่อหน้าเขา

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* ของออร์สัน เวลส์ยังคงนำเลือดมาใช้เป็นสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายเหมือนในบทละคร ภาพของเลือดยังคงสื่อถึงบาปและความผิดที่ตัวละครได้กระทำไปกล่าวคือ หลังจากที่แม็คเบธสังหารดันแคนจนมือของเขาเปื้อนเลือดของดันแคนและคิดว่าคงไม่มีน้ำจากที่ไหนมาล้างเลือดนี้ออกไปได้ ซึ่งคำพูดนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึง บาปที่ไม่มีทางลบหายไปได้ หลังจากนั้น ภาพของเลือดก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้งเมื่อเลดีแม็คเบธนำมิดไปคืนที่ยาม

กลับมาพร้อมพูดว่ามีเดือนมีสีเดียวกับแม็คเบธ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการร่วมกันกระทำกรรมชั่วที่บาปนี้ได้ติดตัวทั้งคู่แล้ว และการนำเลือดมาใช้สื่อความหมายถึงบาปและความผิดที่ไม่อาจลบออกได้จะปรากฏอีกครั้งในตอนที่เกิดแม็คเบธเริ่มมีอาการป่วยทางจิตและคิดว่ามือเขามีเลือดติดอยู่ และล้างอย่างไรก็ไม่ยอมออกไปนั่นเอง

ภาพที่ 152: เลือดที่เปื้อนมือแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ ซึ่งภายหลังเลดีแม็คเบธคิดว่า

มีเลือดเปื้อนมือเธออยู่ที่ล้างไม่ออกสะท้อนถึงบาปที่ติดตัวพวกเขาไปตลอดชีวิต

- ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* ยังคงปรากฏสัญลักษณ์ส่วนใหญ่เหมือนในบทละคร ได้แก่ เลือดและวิญญาณร้ายในป่าไผ่เมฆมูมหรือที่เป็นแม่มดในบทละครนั่นเอง โดยเลือดยังคงนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ของความผิดและบาปที่ไม่สามารถลบออกได้ ภาพของเลือดนั้นปรากฏให้เห็นชัดเจนในฉากที่คนรับใช้ของวาชิสุไปเตรียมที่นอนในห้องที่ฟูจิมากิได้ปลิดชีพตน โดยที่รอยเลือดของฟูจิมากินั้นไม่สามารถที่จะขัดออกไปได้

ภาพที่ 153: เลือดของฟูจิมากิที่ติดกำแพงในปรากฏการณ์ที่ซึ่งไม่อาจลบออกได้

ภาพของเลือดยังปรากฏให้เห็นในฉากสังหารองค์มหาประมุขคูนิมารุ หลังจากที่ว่าชิสุสังหารเจ้านายตนด้วยหอกของยามเฝ้าห้องบรรทมขององค์มหาประมุขแล้ว มือของวาชิสุ

เป็อนเลือดขององค์มหาประมุขและกำหอกที่สังหารมาที่ห้องด้วยความไม่มีสติ ทำให้อาซาจิต้องหยิบหอกไปวางไว้ที่ยาม ทำให้มือของเธอเป็อนเลือดไปด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นความผิดที่เธอมีส่วนร่วมต่อการสังหารนี้ โดยจะส่งผลต่อมาในฉากที่เธอมีอาการป่วยทางจิต อาซาจิคิดว่ามือเธอมีเลือดติดอยู่ และล้างอย่างไรก็ไม่ออก การกระทำนี้ได้สะท้อนความหมายของเลือดให้ชัดเจนขึ้นว่าสื่อถึงบาปที่ไม่มีวันหายไปจากตัวเธอ

ภาพที่ 154: มืออาซาจิเป็อนเลือดตอนเอาหอกไปวางคืนที่ยาม ซึ่งภายหลังเธอคิดว่ามีเลือดติดมือเธออยู่และล้างเท่าไรก็ไม่ยอมออก ซึ่งสื่อความหมายถึงความผิดที่ไม่อาจลบได้

นอกจากเลือดแล้ว สัญลักษณ์ที่ยังคงปรากฏเหมือนในบทละครก็คือ วิญญาณร้ายในป่าไผ่แมงมุม ซึ่งตัวละครอย่างวิญญาณหญิงแก่ในป่าไผ่แมงมุมถูกนำมาสื่อถึงความชั่วร้ายและกิเลสที่มาชักจูงให้ตัวละครอย่างวาชิสุและอาซาจิกระทำการที่ผิดศีลธรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ รวมถึง มิโกเองก็ถูกวิญญาณร้ายล่อลวงให้เห็นว่าคำทำนายนั้นเป็นสิ่งที่ดีจนพบกับความตายในท้ายที่สุดเช่นเดียวกับวาชิสุ

- ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* ยังคงมีการใช้เลือด แม่มด และกรีซเหมือนในบทละคร โดยภาพของเลือดยังคงนำมาใช้สื่อความหมายถึงความผิดและบาปของตัวละคร โดยเราจะเห็นการใช้สัญลักษณ์นี้ได้ชัดเจนจากเลดีแม็คเบธผ่านฉากที่เธอนำกรีซที่แม็คเบธนำติดตัวมาไปคืนไว้ที่ยามใฝ่ห้องนอนดันแคนจนมือของเธอก็เป็อนเลือดเช่นเดียวกับแม็คเบธ มือที่เป็อนเลือดนี้ถูกนำมาใช้สื่อถึงความผิดที่มีร่วมกันของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธนั่นเอง โดยที่ความผิดและบาปที่เลดีแม็คเบธได้ทำไปนี้จะติดตัวเธอตลอดชีวิต

ซึ่งเราจะเห็นได้ในฉากที่เธอเห็นภาพหลอนของเลือดที่ติดมือเธอ และฉากที่เธอเดินละเมอ มาล้างมือที่คิดว่ามีเลือดเปื้อนอยู่

ภาพที่ 155: เลือดที่ติดมือของแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ ซึ่งภายหลังเลดีแม็คเบธเห็นภาพหลอนของเลือดติดมือเธออยู่ สะท้อนความผิดที่ลบไม่สามารถออกได้

สัญลักษณ์ต่อมา คือ แม่มด ที่ยังคงนำมาใช้สื่อความหมายถึงความชั่วร้ายที่มายั่วยุและกระตุ้นกิเลสให้ตัวละครในเรื่องอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ รวมถึง โดโนลเบนยอมทำเรื่องผิดศีลธรรมเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ นอกจากนี้ ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังนำภาพของกริชปรากฏต่อหน้าแม็คเบธก่อนที่จะสังหารดันแคนมาใช้สื่อความหมายถึง ความคิดที่ชั่วร้ายและกิเลสที่อยากเป็นกษัตริย์ของแม็คเบธที่นำพาเขาไปสังหารดันแคนนั่นเอง

ภาพที่ 156: ภาพกริชที่ปรากฏต่อหน้าแม็คเบธและนำเขาไปห้องนอนของดันแคนสะท้อนความคิดชั่วร้ายของแม็คเบธ

- ภาพยนตร์เรื่อง *เชกสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังคงนำเลือดและแม่มดมาใช้สื่อความหมายเหมือนในบทละคร กล่าวคือ เลือดถูกนำมาใช้สื่อความหมายถึงความผิดและความชั่วที่เป็นบาปติดตัวละคร โดยเลือด

ปรากฏให้เห็นครั้งแรกเมื่อเมฆเด็ดสังหารดั่งแคนและเลือดของคนที่ย้ายได้ติดมือมาด้วย ซึ่งเมฆเด็ดกังวลว่าไม่อาจที่จะมีน้ำจากที่ใดมาล้างเลือดนี้ให้ออกไปได้ อีกทั้งภรรยาของเมฆเด็ดได้นำกริชที่เมฆเด็ดผลอหยิบมาไปคืนที่มหาดเล็กและมือของเธอก็ได้เปื้อนเลือดเช่นกัน ซึ่งภาพของเลือดในฉากนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการร่วมกันทำความชั่วของเมฆเด็ดและภรรยาของเขา

ภาพที่ 157: เลือดที่ติดมือของเมฆเด็ดและภรรยาเมฆเด็ดซึ่งสื่อถึงบาปที่ติดตัวไปตลอด

หลังจากนี้บาปที่พวกเขาได้กระทำไปจะย้อนกลับมาเล่นงานพวกเขา โดยเราจะเห็นชัดเจนผ่านตัวละครอย่างภรรยาและคุณหญิงเมฆเด็ดที่ป่วยเป็นโรคทางจิตและเห็นว่ามือเธอเปื้อนเลือด ซึ่งล้างอย่างไรก็ล้างไม่ออก สิ่งเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นความหมายของเลือดที่ถูกใช้สื่อถึงความผิดบาปที่ติดตัวพวกเขาไปตลอดชีวิต

สัญลักษณ์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งยังคงมีลักษณะเหมือนในบทละคร คือ แม่มดและคุณหญิงทั้งสามคน จากการภาพยนตร์เรื่องนี้ได้นำเสนออุปนิสัยของแม่มดและคุณหญิงที่ดูน่ากลัว ด้ร่าย และลึกลับ พวกเธอจึงถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ที่หมายถึงความชั่วร้ายเช่นเดียวกับปีศาจที่ใช้คำทำนายมาลวงหลอกให้ตัวละครกระทำความชั่ว ซึ่งทำยที่สุดแล้วพวกเธอก็ทำสำเร็จ เมื่อทั้งเมฆเด็ดและท่านผู้นำได้กระทำความชั่วไปมากมายเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจนั่นเอง

2. นำสัญลักษณ์มาขยายความหมายเพิ่มขึ้นกว่าบทละครและปรับเปลี่ยนความหมายให้มีลักษณะที่ต่างไปจากบทละคร

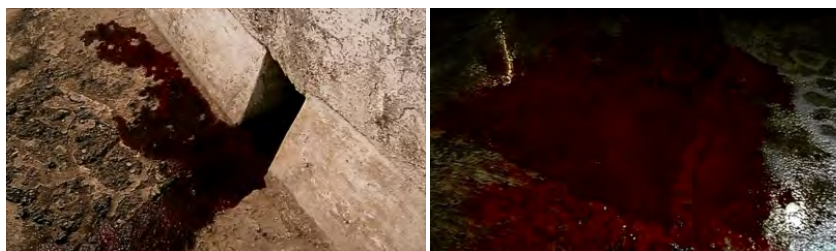
- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

แม้ว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ยังคงนำแม่มดเพแกนมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายถึงความชั่วร้ายที่มายั่วยุให้ตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธกระทำชั่วแล้ว แม่มดเพแกน

ยังนำมาสื่อถึงศาสนาเก่าอย่าง Druidical pagan ที่ผู้คนบนเกาะอังกฤษต่างนับถือกัน ก่อนที่ศาสนาคริสต์จะเข้ามานั่นเอง อีกทั้งยังสื่อถึงสัญชาตญาณดิบของมนุษย์ด้วย ซึ่งภายหลังจากที่ศาสนาคริสต์เข้ามาแล้ว พวกเพแกนก็ถูกพวกคริสตจักรกดทับและขับไล่ดังที่เราเห็นได้ในเรื่อง

- ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีการนำสัญลักษณ์ในบทละครอย่างเลือดมาสื่อความหมาย 2 อย่าง โดยความหมายแรกได้ถูกเพิ่มเข้ามาในเรื่องให้ต่างไปจากบทละคร นั่นคือ ความคิดที่ชั่วร้ายและบาปที่เกิดจากการกระทำความชั่ว ซึ่งภาพของเลือดนี้ได้ปรากฏให้เห็นครั้งแรกในฉากที่ Maqbool เกิดความขัดแย้งในใจว่าเขาจะฆ่า Abbaji หรือ Nimmi หลังจากที่ Nimmi ได้บอกให้เขาเลือก โดยเลือดนี้เป็นเลือดของแพะที่ถูกนำมาเชือดเพื่อบูชาัญญให้กับพิธีหมั้นของ Guddu และ Sameera ภาพของเลือดแพะปรากฏอีกครั้งก่อนที่ Maqbool จะลงมือสังหาร Abbaji ซึ่งเขาได้เห็นภาพหลอนของเลือดแพะที่ยังคงล้างไม่ออกอยู่ที่พื้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้เน้นย้ำความหมายของเลือดแพะที่สื่อถึงความคิดที่ชั่วร้ายที่อยู่ในใจของ Maqbool นั่นเอง

ภาพที่ 158: เลือดของแพะที่สื่อถึงความคิดที่ชั่วร้ายที่อยู่ในใจของ Maqbool

ส่วนความหมายที่สองนั้น ยังคงนำมาใช้เหมือนในบทละคร คือ ความผิดและบาปที่ไม่สามารถลบออกได้ ซึ่งเราจะเห็นได้ชัดเจนผ่านตัวละครอย่าง Nimmi โดยในคืนที่ Maqbool และ Nimmi ร่วมมือกันสังหาร Abbaji เลือดของ Abbaji ได้กระเด็นมาที่หน้าเธอ ซึ่งภาพของเลือดจะปรากฏอีกครั้งในความฝันของ Nimmi ที่เธอมักฝันถึงเหตุการณ์ที่ Maqbool ยิงปืนใส่ Abbaji และเลือดเขาก็กระเด็นมาถูกหน้าเธอจึงทำให้เธอต้องสะดุ้งตื่นกลางดึกหลายครั้งหลายครา อีกทั้ง เธอยังเกิดภาพหลอนว่ามีเลือดติดอยู่ที่ใบหน้าของเธอ ซึ่งเธอพยายาม

ล้างเท่าไรก็ล้างไม่ออกเสียที รวมถึง Nimmi ก็ยังเห็นภาพหลอนของเลือด Abbaji ที่ยังคงติดอยู่ที่กำแพงห้องนอนของ Maqbool ซึ่งเธอพยายามที่จะเช็ดมันให้ออกไปจากกำแพง แต่ก็ไม่เป็นผล

ภาพที่ 159: Nimmi เห็นภาพหลอนของเลือด Abbaji มาติดหน้าและกำแพงห้องนอน ซึ่งสะท้อนความผิดที่ไม่สามารถลบออกไปได้

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้นำแม่มดมาปรับเปลี่ยนความหมายให้สื่อถึงความชั่วร้ายและกิเลสที่อยู่ในตัวละครเอกอย่างแม็คเบธเท่านั้น จากการที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ปรับให้แม็คเบธเป็นคนเดียวในเรื่องที่เห็นภาพของแม่มด ทำให้แม่มดสาวเป็นตัวแทนของความอยากในอำนาจของแม็คเบธ โดยแม่มดสาวสามตนนี้ได้ปรากฏตัวขึ้นและมีปฏิริยาโต้ตอบกับแม็คเบธถึงสามครั้ง ซึ่งสองครั้งหลังนี้ แม่มดได้เผยโฉมออกมาหลังจากที่แม็คเบธได้กินยาเสพติดชนิดหนึ่งที่เขาและแบงโควพบบนโต๊ะในคลับคอร์ดอร์ แต่แบงโควเกิดอาการคลื่นไส้จนอ้วกเอายาออกมาก่อน จึงทำให้แม็คเบธเป็นคนเดียวที่ถูกฤทธิ์ ยากล่อมประสาทให้กิเลสที่ฝังอยู่ในจิตใจเผยตัวออกมา ในรูปร่างของแม่มดสาว รวมถึง การปรากฏตัวของแม่มดยามค่ำคืนในขณะที่แม็คเบธนอนอยู่ และเป็นอีกครั้งที่แม็คเบธเห็นเหล่าแม่มดเพียงแค่คนเดียวเท่านั้น สิ่งนี้ล้วนทำให้แม่มดเป็นภาพแทนของกิเลสและความชั่วร้ายของแม็คเบธที่มายั่วยุให้เขาเชื่อและนำพาไปสู่จุดจบในตอนท้าย

3. เพิ่มสัญลักษณ์ที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้าไปเพื่อเน้นย้ำความหมายบางอย่าง

- ละครเวทีเรื่อง *มรรคาบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010)

ละครเวทีเรื่องนี้ได้เพิ่มสัญลักษณ์ที่ไม่ปรากฏในบทละคร นั่นคือ ฟ้า การชักรีด การสระผม และเครื่องชักรีดต่างๆ ซึ่งสัญลักษณ์ที่เพิ่มเข้ามาเล่นตลอดเรื่องนี้สื่อถึงการชำระล้างบาป โดย

สัญลักษณ์การชำระล้างบาปนี้จะปรากฏให้เห็นได้หลังจากฉากฆาตกรรมตัวดันแคนแล้ว นอกจากนี้ ยังใช้สถานที่อย่างห้องน้ำที่มีเสียงน้ำไหลและเสียงกู่พื้นมาช่วยเพิ่มความรู้สึกถึงการพยายามชำระบาปของตัวละครเอกในเรื่องอย่างเอ็มและเลดี เอ็ม โดยเสียงเหล่านี้จะดังอยู่ตลอดเวลาหลังจากที่ดันแคนตายไป ซึ่งสัญลักษณ์เหล่านี้ล้วนมาช่วยเน้นถึงความรู้สึกของตัวละครเอกที่พยายามจะชำระล้างบาปที่ตนทำไป แต่สุดท้ายแล้วบาปที่ก่อไปแล้วไม่สามารถลบออกไปได้นั่นเอง

- ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

สัญลักษณ์ที่เพิ่มเข้ามาในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ ได้แก่ นมและภาพล้างมือ โดยนมถูกนำมาใช้สื่อถึงความดีและความบริสุทธิ์ ของตัวละครเอกชายอย่างโจ ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าโจเป็นคนที่ชอบดื่มนมเป็นประจำทุกเช้าก่อนมาทำอาหาร อีกทั้ง เอลลาพูดถึงความดีของโจที่เต็มไปด้วยสีขาวบริสุทธิ์ เหมือนนมจนยอมให้ดันแคนเอาเปรียบเขาต่าง ๆ นานา ซึ่งหลังจากที่โจฆาตดันแคนไปแล้ว ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ให้เห็นภาพที่โจเห็นเลือดติดอยู่ที่ปากขวดนมที่ตนดื่มไป ซึ่งภาพของเลือดที่เปื้อนขวดนมนี้แสดงให้เห็นว่าความดีงามและความบริสุทธิ์ ของโจนั้นแปดเปื้อนไปด้วยความผิดและบาปที่เขาทำไปแล้วนั่นเอง

ภาพที่ 160: ภาพโจมักดื่มนมเป็นประจำสื่อถึงความบริสุทธิ์ และความดีของเขา

ส่วนสัญลักษณ์ที่เพิ่มเข้ามาในเรื่องอย่าง ภาพล้างมือ ถูกนำมาใช้สื่อความหมายของการพยายามล้างบาปและความผิดที่ตัวละครเอกอย่างโจและเอลลา โดยหลังจากที่มือทั้งคู่มีเลือดของดันแคนติดหลังจากที่แผนสำเร็จผลแล้ว พวกเขาได้ล้างมือให้ให้มือพวกเขาสะอาด ซึ่งเราจะเห็นภาพล้างมือผ่านตัวละครอย่างเอลลาที่เธอล้างมืออยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ ในฉากที่เอลลากระโดดตึกฆ่าตัวตาย เรายังคงเห็นว่าเธอยังคงกุมมือกับสบู่อยู่ ซึ่งภาพล้างมือที่ปรากฏขึ้นซ้ำๆ

ได้เน้นความหมายของการพยายามที่จะล้างเอาความผิดและบาปที่เธอได้ทำความชั่วไปออกจากความรู้สึกผิดต่อความผิดนี้และความเสียใจที่สามีตนไม่สนใจ ทำให้เอลลาตัดสินใจกระโดดตึกฆ่าตัวตายเพื่อหนีจากความทุกข์นี้

ภาพที่ 161: ภาพเอลลาล้างมือบ่อยครั้งซึ่งสื่อถึงการพยายามล้างบาปออกไป

- แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992)

แอนิเมชันเรื่องนี้มีการเพิ่มสัญลักษณ์ที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้ามาในเรื่อง นั่นคือ ตัวตลกที่มีใบหน้าเป็นหัวกะโหลก โดยตัวตลกนี้จะปรากฏตัวออกมาตีกลองในฉากที่ตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธเกิดความคิดและการกระทำที่ชั่วร้าย รวมถึงปรากฏตัวก่อนที่แม็คเบธจะลงมือสังหารดันแคน แบนโกว และเลดีแม็คคัพและลูกๆของเธอ จะเห็นได้ว่าภาพของตัวตลกที่มีใบหน้าเป็นหัวกะโหลกกำลังตีกลองนี้เป็นการสื่อถึง ความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในใจของแม็คเบธและ เลดีแม็คเบธที่พร้อมลงมือกระทำชั่วและมอบความตายให้กับตัวละครอย่างดันแคน แบนโกว และภรรยาและลูกของแม็คคัพ

ภาพที่ 162: ตัวตลกที่มีใบหน้าเป็นหัวกะโหลกกำลังตีกลองที่สื่อถึงความตาย

- ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มสัญลักษณ์ที่เป็นนักบวชและไม้กางเขนเซลติกมาสื่อถึง ความดี และความถูกต้อง รวมถึง ใช้สื่อภาพของศาสนาใหม่ที่เพิ่งเข้ามาในดินแดนบนเกาะอังกฤษด้วย ซึ่งตัวนักบวชนั้นได้มาช่วยตัวละครต่างๆในเรื่องให้มีสติและอย่าหลงเชื่อไปกับความชั่วร้าย อีกทั้งยังช่วยให้ตัวละครฝ่ายดีอย่างมัลคอล์มและแม็คคัฟนำทัพไปปราบแม็คเบธเพื่อทวงความถูกต้อง มาสู่ดินแดนสก๊อตแลนด์

นอกจากนี้ ไม้กางเขนเซลติกยังปรากฏเป็นทั้งอุปกรณ์ รวมถึงนำมาใช้ในฉากด้วย ซึ่งเป็น การสื่อถึง เครื่องมือที่มากช่วยปิดป่าความชั่วร้ายให้หายไป เห็นได้จากนักบวชได้ใช้ไม้กางเขนนี้ มาไล่แม่มดที่มาต่อแยกับแม็คเบธและแบงโควในตอนต้นเรื่อง และกองทัพของมัลคอล์มที่ยกพล มาที่ปราสาทของแม็คเบธต่างถือหอกที่มีสัญลักษณ์ของไม้กางเขนนี้ด้วย รวมถึง ที่หมวกของ มัลคอล์มและแม็คคัฟเองก็ปรากฏสัญลักษณ์ของไม้กางเขนด้วย สิ่งเหล่านี้ล้วนเน้นความหมาย ของนักบวชและไม้กางเขนที่เป็นความดีและความถูกต้องที่นำความสงบคืนสู่แผ่นดินสก๊อตแลนด์

ภาพที่ 163: ไม้กางเขนเซลติกที่ปรากฏตลอดเรื่องสื่อถึงศาสนาใหม่และความดี

- ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* มีการเพิ่มสัญลักษณ์ที่ไม่ปรากฏ ในบทละครเข้าไปในเรื่องด้วย นั่นก็คือ ห่วงเชือก โดยภาพของห่วงเชือกถูกมาใช้เป็นสัญลักษณ์

ในการบอกใบ้ชะตากรรมของแม็คเบธ ซึ่งภาพห้วงเชือกปรากฏครั้งแรกในฉากที่แม่มดสามตน นำแขนข้างหนึ่งมาเสียบกริชและห้วงเชือกมาฝังไว้ใต้ดิน หลังจากนั้นเราจะเห็นการปรากฏซ้ำของ ห้วงเชือกได้ในหลายฉากเช่น ฉากที่แม็คเบธออกมาจากปราสาทของดันแคนและคิดเรื่องการเป็น กษัตริย์ จากนั้นก็เห็นศพของแม็คดอนนอร์ดห้อยแขวนอยู่บนห้วงโซ่ตรวน และฉากที่แม็คเบธ และเลดีแม็คเบธกำลังจะกลับไปห้องนอนหลังจากที่สังหารดันแคนเสร็จ ซึ่งปรากฏภาพของห้วง เชือกที่ตักน้ำที่พวกเขาตักมาล้างเลือดออก เราจะเห็นได้ว่าภาพของห้วงเชือกนี้ต่างปรากฏให้เห็น หลังจากที่แม็คเบธและเลดีแม็คเบธเกิดความคิดและกระทำเรื่องชั่วร้ายและบอกใบ้ถึงจุดจบ ในอนาคตของตัวละครทั้งสองคนนั่นเอง

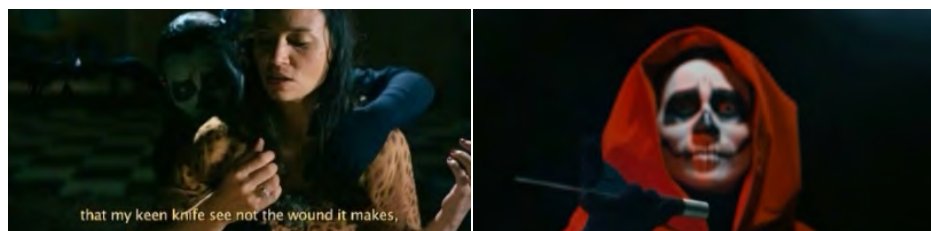

ภาพที่ 164: ภาพห้วงที่ปรากฏในภาพยนตร์บ่อยครั้งซึ่งถูกนำมาใช้สื่อถึงจุดจบของตัวละครเอก

- ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เพิ่มสัญลักษณ์ของปีศาจร้ายที่มีใบหน้าเป็นหัวกะโหลก มาสื่อความหมายถึง ความชั่วร้ายที่มาครอบงำจิตใจของตัวละครอย่างเมฆเต็ดและภรรยาของเขา ให้หลงไปกับกิเลสและความชั่ว ซึ่งเราจะเห็นปีศาจร้ายปรากฏตัวออกมาให้เห็นในฉากที่ ภรรยาเมฆเต็ดได้สวดมนต์ขอให้สิ่งชั่วร้ายได้ทำให้เธอกล้าหาญที่จะลงมือทำชั่วหลังจากที่รู้ คำทำนายของแม่มดว่าเมฆเต็ดจะได้เป็นกษัตริย์ในอนาคต โดยที่ปีศาจตนนี้ที่มีปีกสีดำได้ เอามือสัมผัสสร้างกายของภรรยาเมฆเต็ดในขณะที่เธอสวดมนต์อยู่ และยังปรากฏในฉากก่อนที่ เมฆเต็ดจะสังหารดันแคน เมื่อปีศาจตนนี้ในชุดคลุมสีแดงได้มายืนกริชที่จะใช้สังหารดันแคนให้ เมฆเต็ดเห็นและนำทางเขาไปที่ห้องบรรทมของดันแคน

ปีศาจยังได้ปรากฏตัวเป็นนกขมิ้นที่เมฆเด็ดส่งไปสังหารบางใครรวมถึงเป็นคนเป่าขลุ่ยนำหน้าเด็กเพื่อมาพุดสรรเสริญท่านผู้นำอีกด้วย ซึ่งภาพของปีศาจร้ายตนนี้ได้สื่อให้เห็นถึงความชั่วร้ายที่มายั่วยุให้ตัวละครที่มีกิเลสอย่างเมฆเด็ดกับท่านผู้นำภรรยาของเขาหลงไหลไปกับความชั่วและเลือกใช้ความชั่วร้ายนี้มาทำเรื่องผิดศีลธรรมเพื่อประโยชน์ของตนเอง

ภาพที่ 165: ปีศาจร้ายที่ถูกนำมาสื่อความหมายของความชั่วร้าย

5.7 มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of View)

จากการศึกษาพบว่า มุมมองในการเล่าเรื่อง ในสื่อละครเวที สื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ มีการลักษณะการดัดแปลงอยู่ 3 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

1. ยังคงรักษามุมมองการเล่าเรื่องให้มีลักษณะเดียวกับในบทละคร

ละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ* ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010) และภาพยนตร์เรื่อง *เซคส์เปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012) ยังคงมีการเล่าเรื่องเหมือนในบทละครนั่นคือ เล่าเรื่องด้วยมุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน โดยเน้นความสำคัญไปที่ตัวละครเอกชายหญิง ซึ่งตัวละครจะใช้จะบทราฟิง (Soliloquy) เพื่อบอกสิ่งที่อยู่ในหัวของตัวละครแก่คนดู

2. ยังคงมุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้านซึ่งเน้นไปที่ตัวละครเอกเหมือนในบทละครอยู่ แต่มีการตัดบทราฟิงออกไป

แต่นำภาพของสีหน้า ท่าทาง คำพูดและความนึกคิดมาใช้สื่อถึงความคิดและความรู้สึกของตัวละครแทน เช่น ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948), *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971), *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003) และ *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ส่วนแอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992) มีการนำเสนอเสียงบรรยายมาช่วยในการเล่าเรื่อง โดยยังคงใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้านอยู่ แต่จะตัดบทรำพึงออกและนำความรู้สึกนึกคิดของตัวละครมาสะท้อนผ่านความคิดที่ตั้งในหัวของตัวละครแทน โดยเรื่องราวยังคงโฟกัสไปที่ตัวละครเอกอย่างแม็คเบธและเลดีแม็คเบธ

3. ปรับเปลี่ยนมุมมองการเล่าเรื่องให้ต่างไปจากบทละคร

ในละครเวทีเรื่อง *มงปาลมาหาบุรุษ* ได้ปรับให้การเล่าเรื่องเป็นการเล่าจากมุมมองบุคคลที่ 1 ของมงปา เนื่องจากละครเวทีเรื่องนี้ได้ปรับให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพียงความฝันของมงปาเท่านั้น ทำให้เนื้อเรื่องจะโฟกัสผ่านตัวมงปาเองที่ฝันถึงเหตุการณ์ต่างๆ

ละครเวทีเรื่อง *มรรคาบท/ฆาตกรรม* ได้ปรับให้เดินเรื่องด้วยมุมมองบุคคลที่ 3 ผ่านการมองแบบสำรวจ (Observation) ของแม่หมดสามคนที่เป็นคนในพื้นที่ โดยผู้กำกับละครเวทีต้องการให้คนดูสังเกตการเดินเรื่องจากการแอบมองของแม่หมด ซึ่งตลอดเรื่องทั้งแม่หมดและคนดูจะแอบดูตัวละครคนอื่นและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดเหมือนอยู่ตามซอก ทำให้คนดูต้องชะเง้อมองตลอดเวลา การเลือกเล่าเรื่องแบบนี้เพื่อให้ตรงกับโจทย์ที่คุณนิยามต้องการ คือ อยากให้คนดูนั่งแอบดูละครเรื่องนี้ โดยไม่ได้ต้องการให้คนดูรู้สึกร่วมไปกับเรื่องราวและอยากให้ คนดูสามารถเข้าใจความคิดของแม่หมดสามคนนี้ได้มากยิ่งขึ้น

ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* เลือกใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่ 3 มาเล่าเรื่องราวการแย่งชิงอำนาจและการหักหลังของซามูไรญี่ปุ่นในยุคกลาง เราจะพบว่าตอนเริ่มต้นเรื่องและจบเรื่องจะมีเสียงร้องประสานเสียง ซึ่งเป็นการเกริ่นเรื่องเพื่อเข้าสู่เนื้อเรื่องหลัก และพูดสรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้นในตอนจบ การใช้เสียงร้องเพลงของนักประสานเสียงในตอนต้นและจบนี้ทำให้เห็นว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นถูกเล่าผ่านมุมมองของนักประสานเสียง โดยเรื่องราวที่เกิดยังคงโฟกัสไปที่ตัวละครเอกชายและหญิงของเรื่องอย่างวาชิสุและอาซางิ

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง "การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่องเรื่อง 'แม็คเบธ' ของวิลเลียม เชกสเปียร์" ใช้การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ร่วมกับการวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้กำกับละครเวทีและนักวิจารณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเล่าและวิเคราะห์ความแตกต่างของการดัดแปลงบทละคร เรื่อง แม็คเบธ ในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชัน

6.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากบทละครเรื่อง แม็คเบธ ทั้งหมด 12 เรื่อง สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การเล่าเรื่องและดัดแปลงข้ามสื่อได้ดังนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)

พบว่า โครงเรื่องที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ แม้จะยังคงรักษาโครงเรื่องหลักไว้เหมือนในบทละคร แต่มีการดัดแปลง 3 รูปแบบได้แก่ 1. มีการตัดฉากที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกออกไป และปรับเปลี่ยนตอนจบให้ต่างไปจากบทละคร 2. มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาและเพิ่มเส้นเรื่องที่ผ่านการถูกตีความใหม่เข้าไปด้วยเพื่อเสริมประเด็นใหม่ที่ต่างไปบทละคร เช่น เส้นเรื่องการต่อสู้กันระหว่างศาสนาเก่าแกในอังกฤษกับศาสนาใหม่อย่างศาสนาคริสต์ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) เส้นเรื่องเกี่ยวกับการทรยศหักหลังของตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971) และเส้นเรื่องของการเมืองที่ปกครองประเทศอย่างบ้าอำนาจและเผด็จการในภาพยนตร์เรื่อง *เชกสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012) เป็นต้น 3. มีการใส่เนื้อหาและเส้นเรื่องที่ตีความใหม่เพื่อให้เข้ากับบริบทของเวลาและสถานที่ที่เปลี่ยนไป

2. แก่นเรื่อง (Theme)

จากการศึกษา พบว่า แก่นเรื่องที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ มีทั้งที่ยังคงรักษาแก่นเรื่องศีลธรรมและอำนาจเหมือนในบทละคร นั่นคือ ความกระหายในกิเลสและความทะเยอทะยานในอำนาจของมนุษย์จนเกินขอบเขตของศีลธรรม

มีการปรับเปลี่ยนข้อคิดที่นำเสนอในแก่นเรื่องศีลธรรมและอำนาจให้มีลักษณะที่ต่างไปจากบทละคร ได้แก่ คนเราสามารถกลับตัวกลับใจมาเป็นคนดีได้เสมอในละครเวทีเรื่อง *มงปาลมาหามูรูซ* (ปี ค.ศ. 1982), การทยศหักหลังและการฆ่าฟันไม่มีวันที่จะหมดไปถ้ามนุษย์ต่างยังคงยังมีกิเลสและความอยากได้อยู่ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), ผลกรรมที่ตามมาเมื่อมนุษย์ถูกสัญชาตญาณดิบและความชั่วร้ายเข้าครอบงุมจิตใจภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) และการฆ่าฟันและการทยศหักหลังกันยังคงไม่มีวันที่จะหมดไปจากโลกนี้ตราบดีที่มนุษย์ยังมีกิเลสและคนที่มีลักษณะชั่วร้ายแบบรอคอยยังคงอยู่รอดปลอดภัยในสังคมอยู่ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

สุดท้าย คือ ปรับเปลี่ยนแก่นเรื่องให้ต่างไปจากบทละคร เช่น ละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* พูดถึงเรื่องของพื้นที่และความสมดุลด้วยการตั้งคำถามว่าเราจะอยู่ในพื้นที่อย่างมีความสุขได้อย่างไร และภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* ได้เน้นแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและความรักที่พูดถึง ความรักต่างฐานะ การเลือกทำสิ่งที่ผิดศีลธรรมเพื่อให้ได้ครองคู่กับคนที่ตนรัก และความรักระหว่างพ่อกับลูก

3. ความขัดแย้ง (Conflict)

ความขัดแย้งที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ยังคงมีความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครและความขัดแย้งภายในจิตใจเหมือนในบทละคร โดยความขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันส่วนใหญ่ยังคงปรากฏทั้งความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับเจ้านายตอนที่มาขวางทางในการได้มาซึ่งอำนาจที่ตนปรารถนาไว้ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนสนิทตนหลังจากที่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการแล้ว และความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับลูกของเจ้านายและลูกน้องผู้ซึ่งอัสติยซึ่งเกิดมาจากความขัดแย้งข้างต้นที่ตัวละคร

เอกได้ทำชั่วไว้ อย่างไรก็ดี บางเรื่องมีการปรับเปลี่ยนลักษณะของความขัดแย้งระหว่างตัวละครให้ต่างไปจากบทละครเพื่อช่วยขับเน้นแก่นเรื่องให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนความขัดแย้งภายในจิตใจยังคงเป็นความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครเอกระหว่างความดีและความถูกต้องกับความปรารถนาที่จะเป็นใหญ่ แต่อย่างไรก็ดี มีเพียงภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* เรื่องเดียวที่มีการปรับความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครเอกให้มีลักษณะต่างไปจากบทละคร โดยเพิ่มมรณะกรรม การรักษาเกียรติของตนและความต้องการในการครอบครองคนที่ตนรักเข้าไป รวมถึง ให้ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครอื่นด้วย

4. ตัวละคร (Character)

ตัวละครละครเอกชายอย่างแม็คเบธ ที่ปรากฏในสี่ละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ส่วนใหญ่ยังคงมีลักษณะร่วมเหมือนในบทละคร คือ เป็นชายมีความเก่งกาจและมีความสามารถในอาชีพการงานตน แต่ด้วยกิเลสและความอยากที่ไม่รู้จักพอทำให้เขาลงมือทำความชั่วต่างๆ ที่รู้ว่ามีผลกรรมก็ตาม อย่างไรก็ดี ตัวละครเอกชายบางเรื่องถูกนำเสนอให้มีลักษณะแตกต่างไปจากบทละคร เช่น ปรับเปลี่ยนภูมิหลังของตัวละครให้ตรงตามฉากหลังที่เกิดขึ้นในเรื่อง ลดทอนความสูงศักดิ์ ของตัวละครซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของตัวละครแทโรจิตฮิโรในละครโศกนาฏกรรม และปรับเปลี่ยนลักษณะของตัวละครบางอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ถูกเพิ่มเข้าไปในเรื่อง

ส่วนตัวละครเอกหญิงอย่างเลดีแม็คเบธที่ปรากฏในสี่ละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ พบว่า ยังคงมีลักษณะร่วมที่เหมือนในบทละคร แต่บางเรื่อง ตัวละครเอกหญิงจะถูกปรับเปลี่ยนเชื้อชาติและอาชีพให้ตรงกับฉากหลังของเรื่องที่เปลี่ยนไป นอกจากนี้ เลดีแม็คเบธถูกนำเสนอภาพที่แตกต่างกัน 3 ลักษณะ ได้แก่ เน้นภาพของหญิงที่มีความเด็ดเดี่ยวและกล้าหาญดุจชายชาติตรีและแฝงไปด้วยความชั่วร้าย เน้นภาพของหญิงที่เก่ง ฉลาด มีเสน่ห์ และอ่อนโยนขึ้น และเน้นภาพของผู้หญิงที่ไร้เดียงสาและอ่อนแอ

สุดท้าย ตัวละครอื่นๆ พบว่า ตัวละครรองที่ถูกตัดออกไปอยู่บ่อยครั้ง ได้แก่ แองกัส เมนเทธ และ คาธเนสส์ ตัวละครที่ถูกตัดตรงลงมาได้แก่ ไฮเวิร์ดผู้เฒ่าและไฮเวิร์ดผู้เยาว์ โดแนลเบน

รวมถึง เลดีแม็คคัฟและลูกชาย อย่างไรก็ตามก็ดี ตัวละครรองที่ปรากฏในสื่อบางเรื่องอย่างรอสเลนนอกรี โดแนลเบน และฟลิอันซ์ ถูกปรับเปลี่ยนให้มีบทบาทและลักษณะแตกต่างไปจากบทละคร รวมถึงมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น

ส่วนตัวละครที่มีบทบาททรงลงมาอย่างแบงโคว ดันแคน มัลคอล์ม แม็คคัฟ และแม่มด ยังคงปรากฏให้เห็นในสื่อต่างๆ ถึงแม้ว่าจะมีการปรับเชื้อชาติและอาชีพให้แตกต่างกันไปตามฉากหลังที่เกิดขึ้น แต่ตัวละครรองเหล่านี้ยังคงมีลักษณะส่วนใหญ่เหมือนในบทละคร อย่างไรก็ตาม มีตัวละครบางตัวที่ถูกดัดแปลงให้มีความหลากหลายมากขึ้น รวมถึงปรับเปลี่ยนให้มีบทบาทและลักษณะให้ต่างไปจากบทละครบ้าง นอกจากนี้ตัวละครรองที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว ยังมีการเพิ่มตัวละครที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้ามาให้มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่องด้วย เช่น ชายชราในแอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992) นักบวชเซนต์ไมเคิล ในภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) ลูกน้องท่านผู้นำ และผู้กำกับละครเวที ในภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย*

5. ฉาก (Setting)

ฉากที่ปรากฏในสื่อละครเวที สื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์พบว่า ละครเวทีเรื่อง *แมคเบธ* (ปี ค.ศ. 2011) แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992) และภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971) ยังคงมีฉากหลังที่เกิดในช่วงเวลาและสถานที่เดียวกับในบทละคร นั่นคือ สก็อตแลนด์ในช่วงยุคกลาง อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948) ถึงแม้จะยังคงมีฉากหลังที่เกิดขึ้นในสก็อตแลนด์ แต่ได้เปลี่ยนช่วงเวลาให้แตกต่างไปบทละครเพื่อสอดคล้องกับเรื่องราวของการปะทะกันระหว่างศาสนาเก่าและศาสนาใหม่ที่ถูกเพิ่มเข้ามาในภาพยนตร์เรื่องนี้

นอกจากนี้ พบว่าเรื่องส่วนใหญ่มีการปรับเปลี่ยนฉากหลังทั้งสถานที่และเวลาให้ต่างไปจากบทละคร แต่ยังคงปรากฏความวุ่นวายที่เกิดขึ้นจากกิเลสและบรรยากาศในเรื่องที่สะท้อนด้านมืดของมนุษย์อยู่ เช่น อาณาจักรน่านเจ้าในละครเวทีเรื่อง *มงปาลมหาบุรุษ* (ปี ค.ศ. 1982), ชุมชนท้ายซอยเพชรบุรี 7 ในละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* (ปี ค.ศ. 2010), กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษในยุคปัจจุบันในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), สหภาพโซเวียต

ในช่วงที่โจเซฟ สตาลินปกครองในละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010), ประเทศญี่ปุ่น ในช่วงยุคกลาง ในภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957), เมืองมูไบ ประเทศอินเดีย ยุคปัจจุบันภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003), เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลียใน ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) และประเทศสมมติแห่งหนึ่งที่ท่านผู้นำของประเทศ กำลังหลงเหลือในอำนาจภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

6. สัญลักษณ์ (Symbol)

ลักษณะการดัดแปลงองค์ประกอบการเล่าเรื่องในส่วนของสัญลักษณ์ที่ปรากฏใน สื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ พบว่า ส่วนใหญ่ยังคงนำสัญลักษณ์อย่าง เลือด แม่มด และกริชมาใช้สื่อความหมายเหมือนในบทละคร เช่น เลือดที่สื่อถึงบาปและความผิดที่ ตัวละครได้กระทำไป แม่มดที่สื่อความหมายถึงความชั่วร้ายที่มายั่วและกระตุ้นกิเลสให้ตัวละคร และกริชที่หมายถึง ความคิดที่ชั่วร้ายและกิเลสที่อยากเป็นกษัตริย์ของแม็คเบธที่นำพาเขาไป สंहารดันแคน อย่างไรก็ตาม บางเรื่องมีการนำสัญลักษณ์ของเลือดและแม่มดมาขยายความหมาย เพิ่มขึ้นกว่าบทละคร รวมถึงปรับเปลี่ยนความหมายให้มีลักษณะที่ต่างไปจากบทละครด้วย และ เพิ่มสัญลักษณ์ที่ไม่ปรากฏในบทละครเข้าไปเพื่อเน้นย้ำความหมายบางอย่างให้เด่นชัดมากขึ้น

7. มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of view)

การดัดแปลงมุมมองการเล่าเรื่องในสื่อละครเวที สื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และ ภาพยนตร์ พบว่า มีทั้งที่ยังคงรักษามุมมองการเล่าเรื่องให้มีลักษณะเดียวกับในบทละคร คือ ใช้ มุมมองแบบรู้รอบด้าน โดยเน้นความสำคัญไปที่ตัวละครเอกชายหญิง ซึ่งตัวละครจะใช้จะบทรำพึง (Soliloquy) เพื่อบอกสิ่งที่อยู่ในหัวของตัวละครแก่คนดู แต่ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005), ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948), *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971), *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003) และ *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006) แม้จะยังใช้มุมมอง การเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้านเหมือนในบทละครอยู่ แต่มีการตัดบทรำพึงออกไป โดยนำเสนอด้วย ภาพ ท่าทาง และความคิดของตัวละครแทน เนื่องจากการนำเสนอในสื่อเหล่านี้สามารถเอื้อให้ใช้ วิธีการอื่นในการสื่อสารเรื่องราวต่อคนดู ส่วนแอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992) เลือกใช้

มุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้านและมีการตัดบท่าฟุ้งออกไปเช่นกัน แต่จะมีเสียงบรรยายเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่องเป็นระยะ เพื่อให้เหมาะกับผู้รับสารที่เป็นเด็กและทำให้สามารถเข้าใจเรื่องราวที่มีลักษณะเหมือนนิทานที่มีคนมาเล่าเรื่องฟังได้มากยิ่งขึ้น

สุดท้ายคือปรับเปลี่ยนมุมมองการเล่าเรื่องให้ต่างไปจากบทละคร ได้แก่ ละครเวทีเรื่อง *มงปามหาบุรุษ* ได้ปรับให้การเล่าเรื่องเป็นการเล่าจากมุมมองบุคคลที่ 1 ของมงปา เนื่องจากละครเวทีเรื่องนี้ได้ปรับให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพียงความฝันของมงปาเท่านั้น ทำให้เนื้อเรื่องจะโฟกัสผ่านตัวมงปาเองที่ฝันถึงเหตุการณ์ต่างๆ ส่วนละครเวทีเรื่อง *มรรคบาท/ฆาตกรรม* ได้ปรับให้เดินเรื่องด้วยมุมมองบุคคลที่ 3 ผ่านการมองแบบสำรวจ (Observation) ของแม่มด 3 คนที่เป็นคนในพื้นที่ เพื่อให้ตรงกับโจทย์ที่ผู้กำกับละครเวทีเรื่องนี้ต้องการ คือ อยากให้คนดูนั่งแอบดูละครเรื่องนี้ โดยไม่ได้ต้องการให้คนดูรู้สึกร่วมไปกับเรื่องราวและอยากให้คนดูสามารถเข้าใจความคิดของแม่มดสามคนนี้ได้มากยิ่งขึ้น

ทางด้านภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* เลือกใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่ 3 เช่นกัน จากการที่ภาพยนตร์เรื่องนี้นำรูปแบบการเล่าเรื่องแบบละครโนห์มาใช้ โดยให้นักร้องประสานเสียงที่ทำหน้าที่เกริ่นเรื่องราวในตอนต้นเรื่องและสรุปเรื่องในตอนจบทำให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นถูกเล่าผ่านนักร้องประสานเสียงนั่นเอง

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

แม็คเบธ : บทละครสะท้อนด้านมืดของมนุษย์ที่ไร้ซึ่งกาลเวลาและพรหมแดน

ละครเรื่อง *แม็คเบธ* ที่เล่าขานเรื่องราวของขุนนางสก๊อตแลนด์ที่ถูกกิเลสในอำนาจผลักดันให้เขากระทำความชั่วจนพบกับความตายเยี่ยงทราชาในท้ายที่สุด เป็นงานวรรณกรรมเรื่องหนึ่งที่ทำให้ภาพด้านมืดของมนุษย์ได้ชัดเจน โดยสำรวจไปที่จิตใจของตัวละครเอกชายหญิงของเรื่องที่มีความทะเยอทะยานจนเกินขอบเขตของศีลธรรมและความพอดี ซึ่งพวกเขาต่างรู้ว่าสิ่งที่ตนนั้นเป็นความชั่วร้ายที่จะนำหายนะมาให้ในอนาคตได้ แต่ก็เลือกที่จะกระทำต่อไปเพื่อให้ได้มาซึ่ง

สิ่งที่ตนต้องการ และสุดท้ายแล้วผลกรรมที่เกิดขึ้นจากการกระทำดังกล่าวได้กลับมาเล่นงานตัวละครเอกทั้งสองให้พบกับจุดจบ

การเป็นวัตถุดิบชั้นดีที่เป็นเหมือนกระจกที่สะท้อนตัวตนและธรรมชาติของมนุษย์ได้อย่างคมคายนี้ ทำให้มีการนำละครเรื่อง *แม็คเบธ* มาแปลงตัวอักษรออกมาเป็นภาพและเสียงที่ปรากฏทั้งบนเวทีและบนหน้าจออยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่มันถูกสร้างสรรค์ ที่สำคัญ ละครเรื่องนี้ยังไปปรากฏในทั่วทุกมุมโลกที่ห่างไกลจากประเทศต้นกำเนิดของมันอย่างประเทศอังกฤษด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนความเป็นสากลและอยู่เหนือกาลเวลาได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ใดๆก็ดี ด้วยการที่บทละครเรื่อง *แม็คเบธ* มีความเป็นตะวันตก ทั้งภาษา สถานที่ ความเชื่อ และวัฒนธรรม ทำให้เมื่อบทละครเรื่องนี้ไปปรากฏในประเทศอื่น กลิ่นนมเนยที่เคยปรากฏในบทละครอาจถูกปรุงใหม่ให้มีรสชาติที่เหมาะสมกับบริบทของเวลาและสถานที่ของผู้ที่นำละครเรื่องนี้ไปสร้างสรรค์

จากการที่ฉากในแต่ละสื่อถูกปรับเปลี่ยนให้เกิดขึ้นในสถานที่และเวลาที่แตกต่างไปจากบทละครดังที่ปรากฏในผลการวิจัย ทำให้ลักษณะตัวละครในสื่อทั้ง 4 ประเภทต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับฉากของเรื่องด้วยเช่นกัน จากผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในสก็อตแลนด์ในช่วงยุคกลางกลายเป็น ชุนนางในอาณาจักรน่านเจ้า ชาวบ้านในชุมชนท้ายซอยเพชรบุรี 7 พอครัวในร้านอาหาร กรุงลอนดอน นายทหารโซเวียต ชามูโรญี่ปุ่น มาเฟียในเมืองมุมไบ แก๊งค์ของผิวดกกฎหมาย ในเมืองเมลเบิร์น และนักการเมืองในประเทศสมมติ

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการเปลี่ยนเวลาและสถานที่ที่เกิดขึ้นในฉากหลังของละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่อง *แม็คเบธ* ให้ต่างไป แต่เราจะเห็นลักษณะร่วมกันบางอย่างที่ปรากฏอยู่ นั่นคือ สถานที่ที่ปรากฏนั้นล้วนแล้วมีบรรยากาศและลักษณะของบ้านเมืองที่เอื้อและสัมพันธ์ต่อเรื่องราวของการแย่งชิงอำนาจที่เกิดจากกิเลสอันเกินขอบเขตของศีลธรรม ทั้งชุมชนท้ายซอยเพชรบุรี 7 ที่มีความหลากหลายทางอาชีพและวัฒนธรรม ซึ่งกำลังเกิดการเปลี่ยนถ่ายอำนาจขึ้น ร้านอาหารในกรุงลอนดอนที่เจ้านายเห็นประโยชน์ของตนเป็นหลัก บ้านเมืองในยุคสหภาพโซเวียตที่ปกครองด้วยคอมมิวนิสต์ สก็อตแลนด์ในช่วงที่มีการปะทะกันระหว่างศาสนาเก่าและศาสนาใหม่ ญี่ปุ่นในยุคกลางที่ชามูโรฆ่าฟันกันเพื่อ

ครอบครองปราสาท โลกอาชญากรรมในเมืองมูมไบและเมลเบิร์น และประเทศสมมติที่ท่านผู้นำปกครองประเทศอย่างบ้าอำนาจซึ่งสะท้อนสภาพของบ้านเมืองไทย

สิ่งเหล่านี้ตอกย้ำให้เห็นว่าทุกสังคมในทิวมุมโลกและไม่ว่าอยู่ในช่วงเวลาใดก็ตาม มนุษย์ยังคงมีกิเลสในเรื่องของอำนาจและสิ่งอื่นๆ รวมถึงเป็นการตอบคำถามให้พวกเราได้ว่าทำไมมนุษย์ถึงยังเข่นฆ่ากันเพื่อแย่งชิงอำนาจกันอยู่ การที่มนุษย์ไม่อาจจะไปจากกิเลสได้นี้เองที่ทำให้บทละครเรื่อง *แม็คเบธ* ยังคงถูกนำมาดัดแปลงใหม่อยู่บ่อยครั้งเพื่อเน้นภาพด้านมืดของมนุษย์ที่ว่ายุคสมัยใดหรือ ณ ที่ใดก็ตามยังคงกระทำสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเหมือนในบทละครอยู่นั่นเอง

ธรรมชาติของสื่อ : ข้อจำกัดต่อการเล่าเรื่องและดัดแปลงบทละคร

สื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ต่างมีข้อจำกัดด้านระยะเวลาจนส่งผลให้การเล่าเรื่องละครเรื่อง *แม็คเบธ* ในสื่อต่างๆ มีการดัดแปลงการดำเนินเรื่องให้มีความเหมาะสมกับการนำเสนอโดยมีทั้งการตัดเหตุการณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกของเรื่องออกไป รวมถึง ตัดคำพูดและรวบคำพูดของตัวละครให้มีความกระชับมากขึ้น ซึ่งจะต่างไปจากสื่อบทละครที่ผู้รับสารสามารถใช้เวลาเสพบทละครในระยะเวลาที่ไม่จำกัด กล่าวคือ ผู้อ่านสามารถหยิบบทละครขึ้นมาอ่านเมื่อใดและจะอ่านนานเท่าใดก็ได้ แต่สื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ต่างมีข้อจำกัดด้านเวลาที่เกิดขึ้นทั้งจากปัจจัยด้านคนดูที่ต้องรับสารในเวลาติดต่อกันโดยที่ไม่สามารถพักหยุดได้เหมือนอ่านบทละคร ถ้าระยะเวลาของสารมีมากเกินไปอาจทำให้คนดูสมาธิหลุดไปก่อนได้ ยังมีปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อระยะเวลาของงานที่ยังมีเวลายาวเท่าไรค่าใช้จ่ายยิ่งมากขึ้น ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ได้ส่งผลต่อระยะเวลาการเล่าเรื่องในละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์

นอกจากนี้ แต่ละสื่อก็มีข้อจำกัดของตนด้วยเช่นกัน โดยเราจะเห็นได้ว่าในขณะที่สื่อละครเวทีใช้การแสดงท่าทาง คำพูด การเคลื่อนไหว และอุปกรณ์บนเวที เช่น แสงไฟและเสื้อผ้านักแสดงมาช่วยในการถ่ายทอด ซึ่งบางครั้งอาจสื่อสารได้ไม่ชัดเจนพอ เนื่องจากที่นั่งอยู่ห่างจากเวทีหรือการแสดงของนักแสดงที่ไม่สามารถส่งอารมณ์ถึงคนดูได้ แต่ธรรมชาติของสื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ซึ่งใช้ภาพและเสียงในการสื่อสารไปยังคนดู อีกทั้งยังมีเทคนิคตัดต่อที่

เป็นเครื่องมือสำคัญในการร้อยเรียงเรื่องราวให้มีลักษณะต่างไปจากสื่อละครเวที ทำให้เราสามารถเห็นอารมณ์ของนักแสดงได้ชัดเจนกว่าสื่อละครเวที อีกทั้ง สื่อทั้ง 3 ประเภทยังสามารถบรรยายความคิดของตัวละครได้ โดยการใช้กล้องจับภาพมุมใกล้ใบหน้าของตัวละคร และใช้กล้องสร้างโลกของความคิดของตัวละครผ่านเทคนิคทางภาพยนตร์ทำให้ผู้รับสารของสื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์สามารถเข้าถึงตัวละครได้มากกว่าคนดูในสื่อละครเวที อีกทั้งการเปลี่ยนฉากในสื่อละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ยังมีอิสระและไร้ขอบเขตมากกว่าละครเวทีที่ไม่สามารถเปลี่ยนฉากได้มากนัก ทำให้คนดูละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์สามารถเห็นสถานที่ที่หลากหลายมากกว่าละครเวที

พลังในการสร้างสรรค์ของแอนิเมชัน

ภาพแม่มดที่ค่อยๆแปลงกายจากกบฏผีมาเป็นสร้อยตำแหน่ง Thane of Cawdor ในตอนที่บอกคำทำนายแก่แม็คเบธ และภาพที่เลดีแม็คเบธขอให้ความชั่วร้ายมาทำให้เธอมีความกล้าในการสังหารดันแคน และมีร่างของปีศาจปรากฏแทรกออกมาจากร่างกายของเธอ ล้วนแล้วเป็นสิ่งที่เราสามารถเห็นได้แค่ในสื่อแอนิเมชันได้เท่านั้น

ด้วยการที่แอนิเมชันเป็นสื่อที่ผู้สร้างสรรค์สามารถรังสรรค์เรื่องราวที่เหนือจินตนาการหรือไม่สามารถเกิดขึ้นจริงได้ในชีวิตประจำวันให้เกิดขึ้นในโลกแอนิเมชันได้อย่างง่ายดาย ทำให้ภาพที่ปรากฏสื่อแอนิเมชันที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่อง *แม็คเบธ* มีลักษณะที่เพ้อฝันและเกินจริงซึ่งจะไม่พบในสื่อประเภทอื่นอย่างละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ รวมถึงในบทละคร นอกจากนี้เราจะสังเกตการเล่าเรื่องในสื่อแอนิเมชันได้ว่าการเล่าเรื่องที่ถ่ายทอดความเข้าใจมากกว่าสื่อประเภทอื่นๆ ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้ทำแอนิเมชันมุ่งให้ผู้ชมวัยเยาว์สามารถรับชมได้ด้วย ทำให้การถ่ายทอดเรื่องราวจากบทละครเรื่อง *แม็คเบธ* สามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น

การที่สื่อแอนิเมชันมีพลังในการสร้างสรรค์ผลงานที่ไร้ขอบเขตและมีผู้รับสารที่หลากหลายกว่าสื่ออื่นๆนี้เองทำให้ละคร *แม็คเบธ* ที่ปรากฏในสื่อนี้ได้สร้างความน่าตื่นตาตื่นใจให้กับผู้รับสารให้ได้รับประสบการณ์ที่ต่างไปจากสื่ออื่นๆ รวมถึงทำให้ผู้รับสารเข้าใจเรื่องราวของบทละครเรื่องนี้ได้มากยิ่งขึ้นด้วย

6.3 ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. ละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่อง *แม็คเบธ* มีมากมายหลายเรื่องด้วยกัน อีกทั้ง ประเทศไทยยังมีแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสื่อที่ดัดแปลงมาจากละครเรื่องนี้น้อยเกินไป ส่งผลให้ผู้วิจัยต้องเลือกละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์บางเรื่องที่สามารถหาได้มาศึกษา ซึ่งอาจทำให้เนื้อหาไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดของการดัดแปลงข้ามสื่อของละครเรื่อง *แม็คเบธ*

2. เนื่องจากภาพยนตร์บางเรื่องไม่มีซับไตเติลเป็นภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยต้องศึกษาภาพยนตร์จากซับไตเติลที่เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดข้อจำกัดทางด้านภาษาในการเข้าใจรายละเอียดปลีกย่อย ที่บางครั้งมีภาษาแสดง รวมถึง มีคำศัพท์ที่เป็นที่รู้จักกันในประเทศนั้นๆ ที่ผู้วิจัยไม่อาจวิเคราะห์หรือออกมาได้

6.4 ข้อเสนอแนะ

1. ละครเรื่อง *แม็คเบธ* ของวิลเลียม เชกสเปียร์ยังคงถูกนำมาดัดแปลงในสื่ออยู่เรื่อยๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการศึกษาในมุมมองอื่นที่แตกต่างไป เช่น การสร้างตัวละครเอกชายหญิงของเรื่องที่ปรากฏในสื่อต่างๆ มีลักษณะอย่างไร เป็นต้น เพื่อให้เห็นแง่มุมการดัดแปลงที่หลากหลายมากขึ้น

2. การศึกษาและวิเคราะห์การดัดแปลงข้ามสื่อละครเรื่อง *แม็คเบธ* สามารถนำมาศึกษาต่อยอดด้วยการเปรียบเทียบกับงานละครของวิลเลียม เชกสเปียร์ชิ้นอื่นๆ ที่มีชื่อเสียงและนำมาดัดแปลงอยู่บ่อยครั้งเช่นเดียวกัน เช่น *แฮมเลต (Hamlet)*, *โรมิโอ แอนด์ จูเลียต (Romeo and Juliet)* และ *โอเทลโล (Othello)* เป็นต้น เพื่อดูว่าบทละครทั้งสองเรื่องมีกลวิธีการดัดแปลงที่เหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา แก้วเทพ. สัมพันธ์บท (Intertextuality): เหล้าเก่าในขวดใหม่ในสื่อสารคดีศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (วารสารนิเทศศาสตร์), 2552.

กิตติศักดิ์ สุวรรณโกติน นักวิจารณ์ละครเวทีและภาพยนตร์. สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์ 2556.

กิตติศักดิ์ สุวรรณโกติน และ นพมาศ แวงหงส์ “จินตทัศน์แห่งเสรีชนและศิลปการเล่าเรื่องในภาพยนตร์” ใน อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ และคณะ. จินตทัศน์ทางสังคมในภาษาสื่อมวลชน: ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ มิวสิควิดีโอ ข่าว และโฆษณา. กรุงเทพฯ: โครงการสื่อสันติภาพ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ, 2542.

กุลวดี มกราภิรมย์. การละครตะวันตก: สมัยคลาสสิก-สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.

จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา. แปล แปลง และแปรรูปแบบละคร. กรุงเทพฯ: ศยาม, 2544.

เจอร์เมน เกรียร์. เชกสเปียร์ = Shakespeare: a very short introduction. แปลโดย พันทิพา

บุญนมาตร์. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร, 2549.

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช “คนกับหนังสือ: ใครคือ วิลเลียม เชกสเปียร์ ตัวจริง” สารคดี. 15(170); เมษายน 2542.

เฉลิมศรี จันทร์อ่อน. ประวัติละครอังกฤษ 1. กำเนิดละครตะวันตกละครอังกฤษในศตวรรษที่สิบเก้า. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

ณัฐพร ลิ้มประสิทธิ์ วงศ์ การเล่าเรื่องและการสร้างลักษณะตัวละครในภาพยนตร์และละคร

โทรทัศน์ที่มีตัวเอกเป็นสตรีจากเทพปกรณัมกรีก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาการสื่อสารเชิงสุนทรียะและบันเทิงคดี คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2554.

ธัญญา สังขพันธานนท์. วรรณกรรมวิจารณ์ ปทุมธานี: นาค, 2539.

นินาท บุญโพธิ์ ทอง ผู้กำกับละครเวทีเรื่อง มรรคาบท/ซาตกรรม. สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2556.

นิธน์นาวิน จุลละพราหมณ์. สัมพันธ์บทในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์อเมริกันแนวแวมไพร์ร่วมสมัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.

นพพร ประชากุล. "การเปลี่ยนแปลงกระบวนการทัศน์ที่สัมพันธ์กับวิธีการเล่าเรื่องในสื่อมวลชน" ใน
อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ และคณะ. จินตทัศน์ทางสังคมในภาษาสื่อมวลชน: ศาสตร์และศิลป์
แห่งการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ มีวสิคดีไอ ช่าว และโฆษณา. กรุงเทพฯ:
โครงการสื่อสันติภาพ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ, 2542.

ปริญญา เกื้อกุล. เรื่องสั้นอเมริกันและอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2537.

ปัทมวดี จารูว. ศัพท์ภาพยนตร์. กรุงเทพฯ: สงวนกิจการพิมพ์, 2528.

พงษ์ชัย ตระกูลเฉลิมชัย. ความรัก, อำนาจ และบทบาทของตัวละครสตรี ในงานสุนทรียกรรมของ
เชคสเปียร์: การศึกษาเชิงปรัชญาการเมือง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
การปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ภัทรร วัชรเย็น. ทฤษฎีละครแนวโคกนาฏกรรม ตั้งแต่สมัยกรีกจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

รัตนา จักกะพาก และ จิรยุทธ์ สินธุพันธ์. จินตทัศน์ทางสังคมและกลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ของสตั๊ดยาคิต เรย์: การศึกษาวิเคราะห์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

วรัทพร ศรีจันทร์. การเล่าเรื่องและการดัดแปลง เดธไนต์ ฉบับหนังสือการ์ตูน แอนิเมชัน ภาพยนตร์ และนวนิยาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวาริชวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

วรางคณา จันลา. การถ่ายโยงเนื้อหาทางเพศจากวรรณกรรมสู่ภาพยนตร์เรื่อง "จันดารา". วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

วิลเลียม เซกสเปียร์. แมคเบท. แปลโดย นพมาศ แวงหงส์. กรุงเทพฯ: ศูนย์การแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

สมานรัฐภูมิ กาญจนะวณิชย์.(ม.ป.ป.). อ้างถึงใน นคร โฟร์ ไฟโรจน์ Bioscope ลำดับที่ 124. กรุงเทพฯ : ก.พล, 2555.

ศศิธร เหลืองจินดา. การศึกษาเปรียบเทียบ แมกเบท กับ เดอะ ทรีเพนนี โอเปรา และแมกเบิร์ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

อนุรัตน์ จาตุศรีพิทักษ์. ประวัติวรรณกรรมเอกซังกฤษ ตั้งแต่สมัยอังกฤษโบราณจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 17. กรุงเทพฯ: โครงการตำรา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

อิรวดี ไตลังคะ. ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.

อุมพร มะโรถีย์. สัมพันธ์ของการเล่าเรื่องในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

เอกสารการสอนชุดวิชา 16351 ทฤษฎีและการวิจารณ์ภาพยนตร์เบื้องต้น. นนทบุรี: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2548.

ภาษาอังกฤษ

An introduction to film studies. Edited by Jill Nelmes. London: Routledge, 2003.

Ardhendu De. Difference Between Classical Greek Tragedy and Shakespearean

Tragedy. [Online]. 2010. Available from : [http://ardhendude.blogspot.com/](http://ardhendude.blogspot.com/2011/03/difference-between-classical-greek.html)

2011/03/difference-between-classical-greek.html [2012, August 25]

Egil Tronqvist. Transposing Drama. Hong Kong, 1991.

Focus on Macbeth. Edit by J.R. Brown. London: Routledge and Kegan Paul, 1982.

J.S.R. Goodlad. A sociology of popular drama. London : Heinemann, 1971.

Leslie Dunton-Downer. Essential Shakespeare handbook. New York, N.Y. : DK Pub. ;

2004.

Louis Giannetti. Understanding Movies. Upper Saddle River, New Jersey: Pearson,

2008.

Robert Cohen. Theatre. United States of America, 2006.

Walter Benjamin. Illuminations. Edited and with an introduction by Hannah Arendt ;

translated by Harry Zorn. London : Pimlico, 1999.

Wikipedia. Macbeth. [Online]. 2001. Available from : <http://en.wikipedia.org/wiki/>

Macbeth [2012, December 29]

William Shakespeare. Macbeth. Edited by Jonathan Bate and Eric Rasmussen. New

York : Modern Library, 2009.

ภาคผนวก

ข้อมูลละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์

1. ละครเวทีเรื่อง มงปามหาบุรุษ (ปี ค.ศ. 1982)

กำกับการแสดง ศ. ดร. มัทนี รัตนิน

เขียนและดัดแปลงบท ศ. ดร. มัทนี รัตนิน

2. ละครเวทีเรื่อง มรรคบาท/ฆาตกรรม (ปี ค.ศ. 2010)

กำกับการแสดง นินาท บุญโพธิ์ทอง

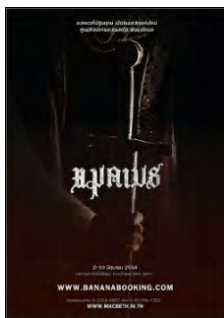
เขียนและดัดแปลงบท นินาท บุญโพธิ์ทอง

นักแสดง สุนทร มีศรี, สายฟ้า ต้นธนา, ชัชดนัย มุกสิกไชย, ศุภवास ผาจง,
ณัฐญา นาคะเวช, อารยา พิทักษ์, ณัฐ อมรบรรวงศ์ และ ชรรชัย
กลีบการะเกด

วัน-เวลาแสดง 16 - 21 มีนาคม ค.ศ. 2010

สถานที่แสดง อาคารสมจิตแมนชั่น ท่าอากาศยานบุรี 7 หลังอาคารพญาไทพลาซ่า

3. ละครเวทีเรื่อง แมคเบธ (ปี ค.ศ. 2011)

กำกับการแสดง	รศ. นพมาศ แวงหงส์
เขียนและดัดแปลงบท	รศ. นพมาศ แวงหงส์
นักแสดง	อรชума ยุทธวงศ์, ดังกมล ณ ป้อมเพชร, สมพล ชัยสิริโรจน์, นีรนุช ปัทมสูต, ปวิตร มหาสารินันท์, เขาวเรศ อารีย์มิตร, สุประวัตติ ปัทมสูต, ไชยวัฒน์ อนุตระกูลไชย, ศิรินุช เพ็ชรอุไร, สิริยากร พุกกะเวส, ณรรฐพงษ์ ผู้กักตึงศ์, อัจฉราพรรณ ไพบุญย์สุวรรณ, ศิรินุช เพ็ชรอุไร, จ्ञานรรค์ ศิริตัน หนูนกัคดี, นลินี สีตะสุวรรณ, อนุชานี จาตุศรีพิทักษ์, เกียรติสุดา ภิรมย์, มรว.อุษณิษา สุขสวัสดิ์, คงคา รุ่งโรจน์, ทิพย์ธิดา ศรัทธาทิพย์, ละลิตา ฉันทศาสตร์โกศล, สรรควัฒน์ ประดิษฐ์พงษ์ และ ไชติรส วิบูลย์ลาภ
วัน-เวลาแสดง	2-19 มิถุนายน ค.ศ. 2011
สถานที่แสดง	โรงละครศูนย์ศิลปการละครสดใส พันธุมโกมล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2005)

ผู้อำนวยการสร้าง Laura Mackie, Lee Morris, Patrick Spence และ Pier Wilkie

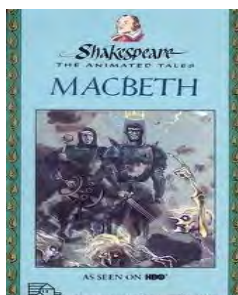
กำกับละครโทรทัศน์ Mark Brozel

เขียนและดัดแปลงบท Peter Moffat

นักแสดง	James McAvoy	รับบท	Joe Macbeth
	Keeley Hawes	รับบท	Ella
	Joseph Millson	รับบท	Billy Banquo
	Vincent Regan	รับบท	Duncan Docherty
	Richard Armitage	รับบท	Peter Macduff
	Richard Ridings	รับบท	Maurice
	Ralph Ineson	รับบท	Barry
	Charles Abomeli	รับบท	Andy
	Toby Kebbell	รับบท	Malcolm
ออกอากาศวันแรก	14 พฤศจิกายน ค.ศ. 2005 ทางช่อง BBC One		

5. ละครโทรทัศน์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2010)

ผู้อำนวยการสร้าง	Mark Bell, Sebastian Grant, David Horn และ John Wyver	
กำกับละครโทรทัศน์	Rupert Goold	
นักแสดง	Patrick Stewart	รับบท แม็คเบธ
	Kate Fleetwood	รับบท เลดีแม็คเบธ
	Martin Turner	รับบท แบนโกว
	Paul Shelley	รับบท ดันแคน/หมอ
	Scott Handy	รับบท มัลคอล์ม
	Michael Feast	รับบท แม็คดัฟ
	Suzanne Burden	รับบท เลดีแม็คดัฟ
	Mark Rawlings	รับบท เลนนอกซ์
	Tim Treloar	รับบท รอส
	Bill Nash	รับบท แองกัส
Bertie Gilbert	รับบท ฟรีอันซ์	
ออกอากาศวันแรก	20 ธันวาคม ค.ศ. 2010 ทางช่อง BBC Four	

6. แอนิเมชันเรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1992)

ผู้อำนวยการสร้าง	Elizabeth Babakhina, Dave Edwards และ Christopher Grace		
กำกับแอนิเมชัน	Nikolai Serebryakov และ Dave Edwards		
เขียนและดัดแปลงบท	Leon Garfield		
นักแสดง	Alec McCowen	พากษ์เสียง	คนบรรยายเรื่อง
	Brian Cox	พากษ์เสียง	แม็คเบธ
	Zoë Wanamaker	พากษ์เสียง	เลดีแม็คเบธ
	Laurence Payne	พากษ์เสียง	ดันแคน
	Patrick Brennan	พากษ์เสียง	แบงโคว
	Clive Merrison	พากษ์เสียง	แม็คดัฟ
	Mary Wimbush, Val Lorraine และ Emma Gregory		
		พากษ์เสียง	แม่มด
	Richard Pearce	พากษ์เสียง	โดนัลเบรน
	David Acton	พากษ์เสียง	มัลคอล์ม
ออกอากาศวันแรก	23 พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 ทางช่อง BBC 2		

7. ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 1948)

ผู้อำนวยการสร้าง	Richard Wilson		
กำกับภาพยนตร์	Orson Welles		
เขียนและดัดแปลงบท	Orson Welles		
นักแสดง	Orson Welles	รับบท	แม็คเบธ
	Jeanette Nolan	รับบท	เลดีแม็คเบธ
	Dan O'Herlihy	รับบท	แม็คดัฟ
	Roddy McDowall	รับบท	มัลคอล์ม
	Edgar Barrier	รับบท	แบงโคว
	Alan Napier	รับบท	นักบวช
	Erskine Sanford	รับบท	ดันแคน
	John Dierkes	รับบท	รอส
	Keene Curtis	รับบท	เลนนอกซ์
	Peggy Webber	รับบท	เลดีแม็คดัฟ
	Jerry Farber	รับบท	ฟริอันซ์

8. ภาพยนตร์เรื่อง *Throne of Blood* (ปี ค.ศ. 1957)

ผู้อำนวยการสร้าง	Akira Kurosawa และ Sôjirô Motoki	
กำกับภาพยนตร์	Akira Kurosawa	
เขียนและดัดแปลงบท	Hideo Oguni, Shinobu Hashimoto, Ryûzô Kikushima และ Akira Kurosawa	
นักแสดง	Toshirô Mifune	รับบท ทาเคโทชิ วาชิสุ
	Isuzu Yamada	รับบท อาซาจิ วาชิสุ
	Takashi Shimura	รับบท โนริยาสุ โอดะงูระ
	Akira Kubo	รับบท โยชิเทรุ มิกิ
	Hiroshi Tachikawa	รับบท องค์มหาประมุขคุนิมารุ
	Minoru Chiaki	รับบท โยชิอากิ มิกิ
	Takamaru Sasaki	รับบท นายน้อยคุนิฮารุ
	Chieko Naniwa	รับบท วิญญาณร้ายในป่า

9. ภาพยนตร์เรื่อง *The Tragedy of Macbeth* (ปี ค.ศ. 1971)

ผู้อำนวยการสร้าง Andrew Braunsberg, Timothy Burrill และ Hugh M. Hefner

กำกับภาพยนตร์ Roman Polanski

เขียนและดัดแปลงบท Roman Polanski และ Kenneth Tynan

นักแสดง	Jon Finch	รับบท	แม็คเบธ
	Francesca Annis	รับบท	เลดีแม็คเบธ
	Martin Shaw	รับบท	แบงโคว
	Terence Bayler	รับบท	แม็คดัฟ
	John Stride	รับบท	รอส
	Nicholas Selby	รับบท	ดันแคน
	Stephan Chase	รับบท	มัลคอล์ม
	Paul Shelley	รับบท	โดนัลด์เบรอน
	Maisie MacFarquhar	รับบท	แม่มดคนที่ 1
	Elsie Taylor	รับบท	แม่มดคนที่ 2
	Noelle Rimmington	รับบท	แม่มดคนที่ 3

10. ภาพยนตร์เรื่อง *Maqbool* (ปี ค.ศ. 2003)

ผู้อำนวยการสร้าง	Bobby Bedi, Puja Bedi, Rekha Bhardwaj, Vishal Bhardwaj และ Laurens C. Postma		
กำกับภาพยนตร์	Vishal Bhardwaj		
เขียนและดัดแปลงบท	Abbas Tyrewala และ Vishal Bhardwaj		
นักแสดง	Irrfan Khan	รับบท	Miyan Maqbool
	Tabu	รับบท	Nimmi
	Pankaj Kapur	รับบท	Jahangir Khan หรือ Abbaji
	Naseeruddin Shah	รับบท	Purohit
	Om Puri	รับบท	Pundit
	Piyush Mishra	รับบท	Kaka
	Masumeh Makhija	รับบท	Sameera
	Ajay Gehi	รับบท	Guddu
	Ankur Vikal	รับบท	Boti
Murli Sharma	รับบท	Devsare	

11. ภาพยนตร์เรื่อง *Macbeth* (ปี ค.ศ. 2006)

ผู้อำนวยการสร้าง	Martin Fabinyi, Michael Gudinski, Gary Hamilton และ Victoria Hill	
กำกับภาพยนตร์	Geoffrey Wright	
เขียนและดัดแปลงบท	Victoria Hill และ Geoffrey Wright	
นักแสดง	Sam Worthington	รับบท แม็คเบธ
	Victoria Hill	รับบท เลดีแม็คเบธ
	Steve Bastoni	รับบท แบนโกว
	Lachy Hulme	รับบท แม็คดัฟ
	Chloe Armstrong, Kate Bell และ Miranda Nation	
		รับบท แม่มด
	Matt Doran	รับบท มัลคอล์ม
	Damian Walshe-Howling	รับบท รอส
	Jonny Pasvolsky	รับบท เลนนอกซ์
	Gary Sweet	รับบท ดันแคน
Socratis Otto และ Chris Vance	รับบท ตำรวจ	

12. ภาพยนตร์เรื่อง *เชคสเปียร์ต้องตาย* (ปี ค.ศ. 2012)

อำนวยการสร้าง	มานิต ศรีวานิชภูมิ		
กำกับภาพยนตร์	สมานรัชฎ์ กาญจนะวณิชย์		
เขียนและดัดแปลงบท	สมานรัชฎ์ กาญจนะวณิชย์		
นักแสดง	พิศาล พัฒนพีระเดช	รับบท	เมฆเด็ด/ท่านผู้นำ
	ธาริณี เกรแฮม	รับบท	คุณหญิงเมฆเด็ด/ภรรยาท่านผู้นำ
	ชัชดนัย มุสิกไชย	รับบท	เมฆดับ
	ภิสสรา อุมะวิชนี	รับบท	คุณหญิงเมฆดับ
	ต่อตระกูล จันทิมา	รับบท	บางโค
	ม.ร.ว. สายสิงห์ ศิริบุตร, ศีวีวรรณ ศรีวานิชภูมิ และ ชมวรรณ วีระวรวิทย์		
		รับบท	แม่มด/คุณหญิง
	นิวัติ กองเพียร	รับบท	ดั่งแคน
	น้ำมนต์ จ้อยรักษา	รับบท	มันคำ
	สกุล บุญยทัต	รับบท	บุญรอด

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายศรุต รัตนวิจิตร เกิดเมื่อวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2531 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนจิตรลดา เอกภาษาฝรั่งเศส ในปีการศึกษา 2548 จากนั้นเข้าศึกษาระดับปริญญาตรีในภาควิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจบการศึกษาเมื่อปี พ.ศ. 2553 ก่อนจะเข้าศึกษาปริญญาโทต่อที่คณะนิเทศศาสตร์ สาขาวิชาการสื่อสารเชิงสุนทรียะและบันเทิงคดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2554